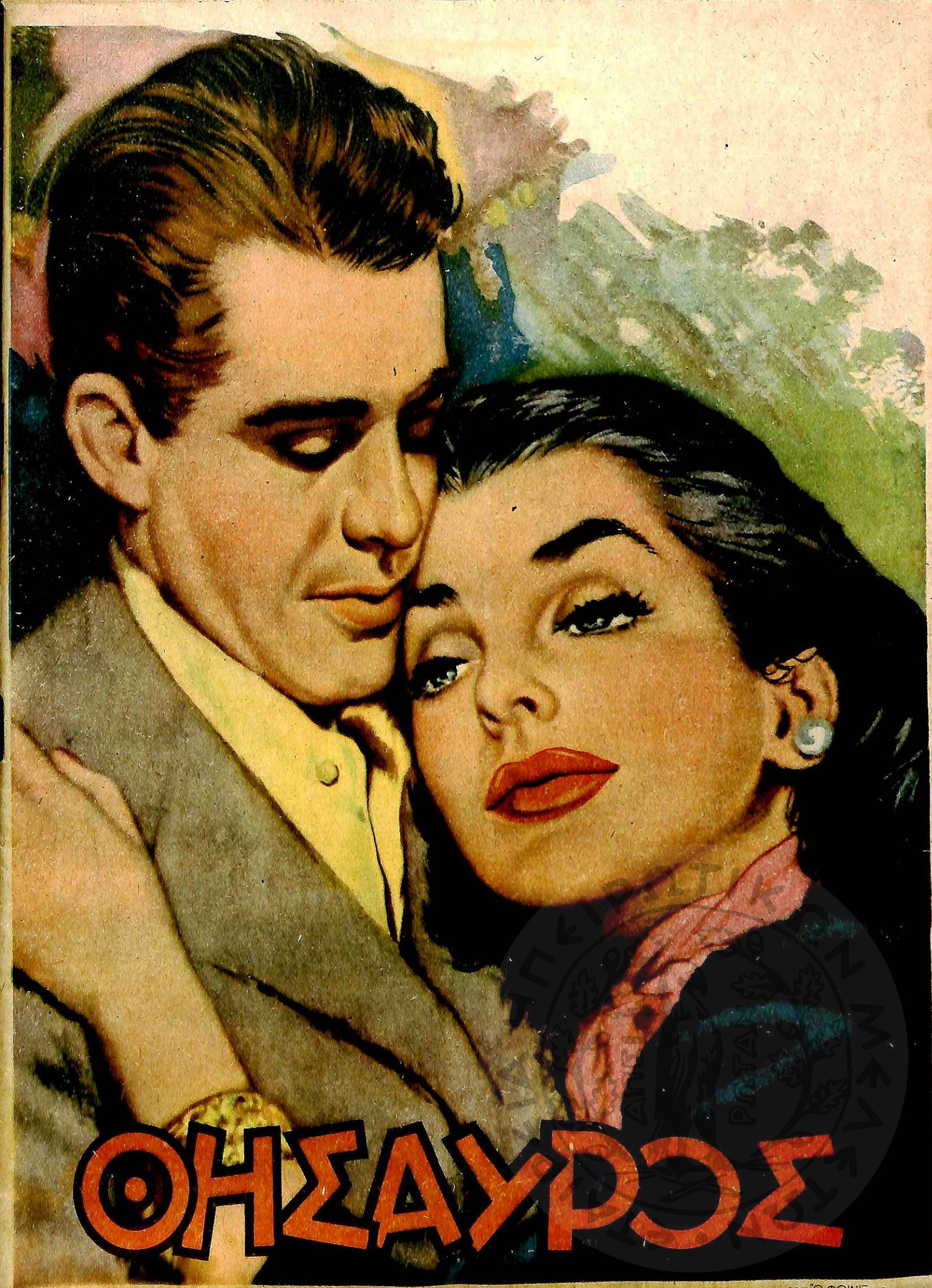

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Και τὰ σκυλιά ΕΧΟΥΝ ΨΥΧΗ!

Οι ψυχικές αρρώστειες τους και η θεραπεία τους

Η έκκεντρικότης στην Αμερική, φαίνεται ότι τώρα τελευταία, επεκτείνεται ακόμη και στο επιστημονικό πεδίο. Έτσι τουλάχιστον μπορεί να εξηγηθεί μία πρόσφατη ανακοίνωση ότι έχουν και τὰ σκυλιά ψυχή και ότι όπως ο άνθρωπος έτσι κι αυτά, σε ώριμες περιπτώσεις έχουν ανάγκη όχι από τη συνθησίου κτηνιατρική, αλλά από ειδική... ψυχιατρική περίθαλψη.

Η ανακοίνωση αυτή δεν προέρχεται από κανένα τσαρλατάνο, αλλά από σοβαρόν επιστήμονα, το δρ Τζων Γ. Χάρντεπεργκ, γραμματέα της Αμερικανικής Κτηνιατρικής Έταιρίας του Σικάγου.

Ο δρ. Χάρντεπεργκ, βεβαιώνει ότι πάσχουν και τὰ σκυλιά από νευρώσεις που οι συνθησίου κτηνίατροι είναι αδύνατον να τις θεραπεύσουν με τὰ συνθησίου μέσα.

Η Κτηνιατρική Έταιρία, έχει ήδη άρχεισει ειδική έρευνα για τὰ αίτια και τὰ μέσα θεραπείας των «ψυχικών» παθήσεων των σκυλιών. Ός που να άρχει όμως, σε πέρας, η έρευνα αυτή, δεν άπομένει τίποτε άλλο παρά να χρησιμοποιούνται και στα σκυλιά οι ψυχιατρικές μέθοδοι που χρησιμοποιούνται και στους ανθρώπους.

Στην ειδικότητα αυτή, έχει αναδειχθεί «άσος» μία γυναίκα, η Άλβα Μάκ Κόλλα, που έχει άποκληθεί «ψυχίατρος των σκυλιών» και είναι η πρώτη και μοναδική ίσως στον κόσμο, επιστήμων του είδους αυτού.

Η Άλβα Μάκ Κόλλα έχει ειδική κλινική, όπου εφαρμόζει με επιτυχία ψυχολογικές μεθόδους θεραπείας των σκυλιών. Πιστεύει ότι πάσχουν και τὰ σκυλιά από διάφορες διανοητικές διαταραχές, νευρώσεις και ψυχικές ανωμαλίες. Βρίκει ακόμη ότι μπορεί να πάθουν φοβία και νευρικό κλονισμό, να υποφέρουν από τὸ αίσθημα της κατωτερότητας ή να κολλήσουν τὴ νευρωσι από τὴν οποία πάσχει ὁ κύριος ή ἡ κυρία τους.

Μία φορά της πήγαν ἕνα γερμανικῆς ράτσας Μπόξερ σκυλάκι, πού όταν ἔδωλε και ὀκιά ἀκόμη γάτας, τὸ ἔπιανε ῥίγος, όταν ἕνα παιδάκι κουνούσε τὸ χέρι του, τὸ σκυλί ἔτρεμε κι όταν ἀκούσε τὸ κουδούνι, τὰς πόρτας, ἔτρεχε να κρυφθῇ στὸ σπιτάκι του. Ἡ Μάκ Κόλλα, τὸ πήρε και σὲ ὀκτὼ ἑβδομάδες, τὸ ἔκανε καλὰ τόσο, ὥστε να μὴ μποοῖ να κάνει χωρὶς τὴ συντροφιά ἑνὸς μικροῦ γατιοῦ, να πηδᾷ χωρὶς μενα όταν ἔδωλε παιδιὰ και να εὐχαριστῇται ἰδιαίτερως σὲ περιπτώσεις μὲ... αὐτοκίνητο!

Τὶ εἶχε συμβῆ; Τὸ σκυλί ὡς τοὺς ὀκτὼ μῆνες εἶχε μεγαλώσει στὴν ἔξοχί, μακριὰ ἀπὸ τοὺς θορυβώδεις τῶν πόλεων. Όταν τὸ πήραν στὴν πόλιν και βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς θορυβώδεις τῶν αὐτοκινήτων και τῶν παιδιῶν τοῦ σχολείου κι ὑποχρεώθηκε να ζῇ μαζί με τὶς γάτες στὸ σπιτί, τὸ ἔλασε και ἔπαθε φοβία.

Ἡ Μάκ Κόλλα, τὸ περιποίηθηκε, τοῦ ἔδειξε ὁτορνή τοῦ ἔδωσε να καταλάβῃ ὅτι τὰ παιδιὰ, τὰ ντακίκα και τὰ αὐτοκίνητα δὲν μποροῦν να τὸ βλάψουν κι ἔτσι τὸ ἔκανε να ἀποβάλῃ τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου.

Ἐνα ἄλλο σκυλάκι, φοβόταν και γαυνίζει τις γυναίκες. Εἶχε εἰδικὴ νευρωσι ἀποστροφῆς γιὰ τὸ γυναικὸ φύλο. Ἡ Μάκ Κόλλα, γιὰ ἕνα διάστημα φόρεσε πιντελονία και όταν τοῦ μιλούσε κοινοῖται τὴ φωνή της, και γενικὰ πού φερόταν σὰν ἄντορας. Όταν τὸ σκυλί ἀπόκτησε ἐμπιστοσύνη ἔβγαλε τὰ πανταλόνια και τοῦ παρουσιάζονταν ὡς γυναίκα. Κι, ἔτσι τὸ σκυλί ἀπέβαλε τὸ αἶσθημα τῆς ἀποστροφῆς πρὸς τις γυναίκες.

Ἐνα τερριέ, δὲν μποροῦσε να κάνει με ἄλλα ζῶα, γιὰτὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς κατωτερότητας. Ἡ Μάκ Κόλλα, τὸ πήρε μαζί με τὰ ἄλλα ζῶα ἄλλα πάντοτε αὐτὸ περιποῖται και πρὸς αὐτὸ ἔδειχνε πάντο τὸν θυμισμό της. Τὸ σκυλί, στὸ τέλος, θεώρησε τὸν αὐτὸ τοῦ γιᾶ... μεγάλο και σπουδαῖο «πρόσωπο» και ἀπέβαλε ἔτσι τὸ αἶσθημα τῆς κατωτερότητας.

Ἐνα ἄλλο σκυλί, γαυνίζει ὅποιον ἔδωλε κι ὅταν μεγαλώσε δὲν δίστασε και να ἐπιτεθῇ. Τὶ εἶχε συμβῆ; Ὁ κύριος του ἦταν ἕνας νευροπαθὴς τύπος πού τὴ νευροπάθειά του και στὸ σκυλί, με τὴν ἔρευνα γενικὴ συμπεριφορά της και τὴν ψυχρὰ μεταχείρισί του, μετέβαλε τὸ φοβερό σκυλί σὲ... ἀρνάκι.

Ἀπειρες τέτοιες περιπτώσεις ἀναφέρονται ἀπὸ τὴν Μάκ Κόλλα. Τὸ περιεργό, ὅπως λέγει ἡ ἴδια, σ' ὅλες αὐτὲς τις περιπτώσεις εἶνε ὅτι τὸ σκυλί δὲν εἶχαν καμμία ὀργανικὴ πάθησι, ὅπου ἄρχισε να ῥοχαλίζει μακαρίως. Τὸ πορτοφόλι τοῦ μεθυσμένου εἶχε φύγει ἀπ' τὴν τσέπη του κι εἶχε κυλήσει στὸ δρόμο. Ὁ Μάκ Κόλλα, τὸ σήκωσε και τὸ ἀνοίξε. Εἶχε μέσα ἑκατὸν πενήντα φράγκα. Χωρὶς να σκεφθῇ περισσότερο ἀνέθηκε τρέχοντας δανὰ τις σκάλες: τὰ τρία παιδιὰ μισκοιμόνταν στὰ σκοτάδια. Τὸ μικρότερο ἔκλαιγε ἀκόμα...

— Αἱ, μικρή! φώναξε ὁ Ναγιερό. Ἐδῶ εἶνε ἑκατὸν πενήντα φράγκα! Πετᾶξου ν' ἀγοράσεις τίποτε γιὰ να φάτε.

Ἡ καλὴ καρδιά τοῦ Ναγιερό

Πρωτότυπο διήγημα.

Μὲ ὅλη τὴν κομψὴ στολή του, ὁ Ναγιερό, εἶχε μείνει ἕνας Νορμανδός, ἕνας χωριάτης Νορμανδός, ἐκεῖ πού ἡ ζωὴ κυλάει ἀμεριμνή μέσα σ' ἀμπέλια, κι ὅπου κανένας δὲν εἶνε ἀπόλυτα φτωχός... Ἀλλὰ νά! Ὁ Ναγιερό ἦταν φιλόδοξος. Κι ὅπως ὁ βουλευτὴς του εἶχε δύναμι, ὁ Ναγιερό πήγε στὸ Παρίσι και φάρεσε τὴ γαλαζία πελερίνα τοῦ ἀστουφάλακα. Σπουδαῖο ἐπάγγελμα! Λεβεντιά! Μόνο πού ὁ Ναγιερό δὲν μπορεῖ να συνθησίου τὴ φτώχεια τὴν κρυφὴ τοῦ Παρισιῶ, τὴν καμουφλαρισμένη δυστυχία, τὴν ἀρρώστεια πού κρύβεται ὡς τὴ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ πιά να κρατήσῃ ὁδούς...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκανε ἕνα κρῶ διαβολικό. Τὰ ἀστυνομικά τμήματα εἶχαν ἀνοίξει τις πόρτες τους και σύμφωνα με τὸν ἄγραφο νόμο οἱ φουκαράδες οἱ ἀστεγοὶ μποροῦσαν να πάνε να ζεσταθῶναι στὴ σέμπα τους. Κανείς δὲν θὰ τοὺς ζητοῦσε ταυτότητα.

Ὁ Ναγιερό ἔκοβε βόλτες σ' ἕνα στενὸ δρόμο με λαϊκὲς πολυκατοικίες ἀπὸ τὴ μιά μεριά κι ἀπὸ τὴν ἄλλη και με μπόλικες ταβέρνες, ὅταν ἀκούσε τὴ σπαρτακτικὴ φωνὴ ἑνὸς παιδιοῦ, πού οὐρλιάζε καλῶντας «βοήθεια». Ἀνέθηκε τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλιά τῆς πολυκατοικίας ὡς τὸ τέταρτο πατώμα, κι ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ἀπ' ὅπου ἔφταναν οἱ φωνές. Εἶδε τότε ἕνα παρὰδόξε θέαμα: ἕνα κοριτσάκι δεκαεσσάρων χρόνων, ἀδύνατο και κακοντυμένο, προσπαθοῦσε να παρηγορήσῃ ἕνα ἀγοράκι ὡς ὀκτὼ χρόνων, κι ἕνα ἄλλο κοριτσάκι ὡς ἔξη. Τὸ ἀγοράκι ἦταν πού φώναζε βοήθεια!

Τὶ γίνεται δῶ; ρώτησε αὐστηρὰ ὁ ἀστουφάλακας.

— Τοὺς ἔδωσα ἀπὸ ἕνα μπάτσο, και χάλασαν τὸν κόσμο, εἶπε ντροπαλὰ τὸ μεγαλύτερο κορίτσι.

— Και γιὰτὶ παρακαλῶ μίς; Πού εἶνε ἡ μητέρα σας;

— Εἶνε στὴ φυλακή. Κι ὁ πατέρας στὴν ταβέρνα. Μοῦ πήραν τὸ κεφάλι ὅλο τὸ βράδυ φωνάζοντας ὅτι πεινοῦν. Τὶ να τοὺς κάνω; Ἐχουν να φάνε ἀπὸ χτές! Τὰ ἔδειρα να σωπάσουν, γιὰ να κοιμηθῶναι τουλάχιστον!

Ὁ Ναγιερό ἔψαξε στὴν τσέπη του, ἀλλὰ δὲν βρήκε τίποτα. Εἶχε κι αὐτὸς γυναικὰ και δυὸ παιδιὰ, και ὁ μισθὸς τοῦ ἀστουφάλακα δὲν εἶνε δὰ και τόσο σπουδαῖος...

Ἐκανε «χμ» «χμ» κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του, και κατέβηκε στὸ δρόμο. Ἐνας μεθυσμένος με φράκο και ψηλὸ καπέλο τραγουδοῦσε παρὰπατώντας τὴ «Ραμόνα».

— Χωρία! φώναξε ὁ Ναγιερό.

— Καί... και ποὶς εἶσαι σὺ πού θὰ μοῦ πῆς ἡσυχία; τραύλισε ὁ μεθυσμένος.

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω! εἶπε ὁ Ναγιερό. Ἡσυχάσε, πρὶν εἰς πᾶν μέσα!

Ὁ μεθυσμένος ρίχτηκε τοῦ Ναγιερό, ἀλλὰ ὁ ἀστουφάλακας πρόφτασε και τὸν ἔσπρωξε. Ἐκείνος ἔπεσε στὸ αὐλάκι, ὅπου ἄρχισε να ῥοχαλίζει μακαρίως. Τὸ πορτοφόλι τοῦ μεθυσμένου εἶχε φύγει ἀπ' τὴν τσέπη του κι εἶχε κυλήσει στὸ δρόμο. Ὁ Ναγιερό τὸ σήκωσε και τὸ ἀνοίξε. Εἶχε μέσα ἑκατὸν πενήντα φράγκα. Χωρὶς να σκεφθῇ περισσότερο ἀνέθηκε τρέχοντας δανὰ τις σκάλες: τὰ τρία παιδιὰ μισκοιμόνταν στὰ σκοτάδια. Τὸ μικρότερο ἔκλαιγε ἀκόμα...

— Αἱ, μικρή! φώναξε ὁ Ναγιερό. Ἐδῶ εἶνε ἑκατὸν πενήντα φράγκα! Πετᾶξου ν' ἀγοράσεις τίποτε γιὰ να φάτε.

Κατεβαίνοντας ὁ Ναγιερό δὲν βρήκε πιά τὸν μεθυσμένο στὸ μέρος πού εἶχε πῆσει. Ἐβγαλε και σκούτισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. Τέτοια πράξι κανένας ἀστουφάλακας δὲν θὰ τὴν ἔκανε. Ἦταν ντροπή! Ἦταν αἴσχος! Σιγὰ-σιγὰ γύρισε στὸ τμήμα. Καὶ ποῖον συνάντησε να τὸν περιμένῃ ἐκεῖ; Τὸν μεθυσμένο, πού μόλις τὸν εἶδε πεταχτηκε και φώναξε:

— Νάτος! Αὐτὸς εἶνε!

— Ὡραία κάνεις τὴν ὑπηρεσία σου Ναγιερό! εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Ναγιερό πάγωσε.

— Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις; φώναξε ὁ μεθυσμένος.

— Ναί... εἶπε σοβαρὰ ὁ Ναγιερό.

— Λοιπόν; στρίγγλισε ὁ μεθυσμένος ἀπλώνοντας τὸ χέρι.

Ἀσφαλὸς ζητοῦσε τὸ πορτοφόλι του.

«Οχι, ὁ Ναγιερό, δὲν εἶχε σκοπὸ να τοῦ γυρίσῃ τὰ ἑκατὸν πενήντα φράγκα. Ἀρκετὰ εἶχε ῥοδέσει γιὰ κρασί. Αὐτὰ θὰ πηγαῖναν γιὰ γαλατάκι τῶν παιδιῶν και γιὰ ψωμί. Ὁ Ναγιερό, ἦταν ἀποφασισμένος να χάσῃ τὴ θέσι του, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ θὰ κρατοῦσαν τὰ χρήματα.

— Αὐτοῦμαι... Ἀδύνατον! εἶπε.

Ὁ ἀστυνόμος πετᾶχτηκε ἔπάνω.

— Δὲν σε καταλαβαίνω, Ναγιερό! φώναξε ὁ ἀστυνόμος. Ὁ ἑξάδελφός σου ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, σὲ γυρεύει σ' ὅλο τὸ τετράγωνο, ἔρχεται στὸ τμήμα να σε βρῇ, και τοῦ κάνει αὐτὴ τὴν ὑποδοχή;

— Τὶ κακορίκι!... εἶπε ὁ ἑξάδελφος. Κι ἔχασα κι ἕνα ἄδικο πορτοφόλι! Αἱ, Ναγιερό! Δὲν θυμάσαι τὸν ξάδερφό σου τὸν Μπερύ πού ἔφυγε δῶ και δεκαπέντε χρόνια γιὰ τὴν Ἀμερική;

— Γεῖα σου Μπερύ, εἶπε σιγὰ ὁ ἀστουφάλακας. Και να τὸ πορτοφόλι σου! Τὸ βρήκα στὸ δρόμο...

— Μπα! γέλασε ὁ Μπερύ, εἶνε ζήτημα ἂν ἄφασε μέσα λίγα φράγκα. Κράτα το και δῶστο σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους πού ζεσταίνονται ἔδῶ! Σὰς ἔφερα ἕνα σωρὸ πράγματα ἀπὸ τὴν Ἀμερική! Ἔβλε να μὴ συστήσῃς τίποτα φτωχὰ πατριωτὰκια Ναγιερό... Πού να πεινᾶνε... Ἐλέω...

— Μπερύ, ἔδωλε, εἶπε ὁ Ναγιερό. Σ' ἔχω μάλιστα προλάβει. Θὰ σοῦ συστήσω κάτι μικρὰ πού ἀξίζουν τὴν ὑποστήριξί σου.

Κι ἔσφιξε ἐγκάρδια τὸ χέρι τοῦ Μπερύ...

ΠΙΕΡ ΛΙΣΑΡ

Ποῦ τὸν διάλεξαν!

Στὸ Σάν Χοσέ τῆς Καλιφορνίας, ἐπρόκειτο να ἐκδικασθῇ μιά ὑπόθεσις ληστείας. Μεταξὺ τῶν ἐνόρκων πού κληρώθηκαν γιὰ τὴν ἐκδίκασι τῆς ἡμέρας και κάποιος ἔρνεστ Γκί, ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν παρουσιάσθηκε τὴν ὀρισμένη ἡμέρα στὸ δικαστήριο. Τὸ μεσημέρι, κάλεσαν τὸν πρόεδρο στὸ τηλέφωνο ἀπ' τὴ Ν. Ὀρκή.

— Ἐδῶ ἔρνεστ Γκί, πού φώναξε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ καλωδίου ὁ ἄνθρωπος πού τὸν εἶχε ζητήσει. Μόλις ἔφτασε ἔδῶ κι ἔτρεξα γιὰ να σὰς πᾶρω στὸ τηλέφωνο... Ἦθελα να σὰς ζητήσω συγγνώμην γιὰτὶ δὲν ἦρθα σήμερα στὸ δικαστήριο... Ἄλλ' ἦταν ἀδύνατον να ἔρθω... Πῶς εἶπατε;... Φαντάζεστε ὅτι θὰ μὴ ἔτυχε βιαστικὴ δουλειά;... Ὁχι!... Ὁ λόγος πού μ' ἔκαμε να φύγω ἀπὸ τὸ Σάν Χοσέ ἦταν ὅτι δὲν μποροῦσα να εἶμαι κριτὴς στὴν ὑπόθεσι τῆς ληστείας, πού δικάζετε σήμερα... Γιὰτὶ αὐτὴ τὴ ληστεία τὴν ἔκαμα ἐγὼ! Οἱ κατηγορούμενοι εἶνε ἄθωοι...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΙΔΕΣΤΡΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • Τηλ. 27-135 — 29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ΤΟ ΚΟΚΤΕΙΓ

Ἐχει τὰ πάντα και δὲν εἶνε ἱκανοποιημένη. Ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ σπιτί της πού τὴ λατρεῖ. Δὲν ὑπάρχει προηγουμένο πού να τῆς χάλασε τὴν καρδιά. Ὅ,τι θελήσῃ, ὅ,τι ζητήσῃ. Ἀπὸ τὴ μητέρα της ὡς τὸν τελευταῖο οἰκέτο, ἐκτελεστὲς τῶν ἐπιθυμιῶν της εἶνε ὅλοι.

Καὶ θὰ ἤθελε τόσο νάδρισκε μιά ἀντίσταςι στὴ ζωή... Να καταλάβει ὅτι ὑπάρχουν και γι' αὐτὴν ἀνηφορικὸ δρόμοι.

Αὐτὸ ὅμως εἶνε τὸ λιγώτερο. Ἐκεῖνο πού τὴν κάνει νευρικὴ εἶνε ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀντρῶν ἀπέναντί της. Νέα, θελκτικὴ, ἐνδιαφερόμενα ὡς συντροφιά και πλουσία. Καταλαβαίνει. Ἀπάνω της. Πυρὰ ὁμοδόν. Ἀπ' ὅλες τις πλευρές. Κανένα ὅμως ἀπὸ τὰ σκάγια δὲν τὴν πιάνει. Τὴν διαρεστοῦν, τὴν ἐνοχλοῦν, τὴν ἀπογοστεύουν.

Ὅχι πού ἀνήκει στίς μὴ μοῦ ἔπαι. Ἐτοῖμη εἶνε γιὰ τὴν ἐρωτικὴ περιπέτεια. Ἀλλὰ με ποῖον;

Κοσμικὴ καθὼς εἶνε, ἔχει τὴν εὐκαιρία καθε μέρα να κάνει και μιά νέα γνωριμία. Μιά νέα ἐκδήλωσις θαυμασμοῦ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Πλούσιο δειγματολόγιο. Ἀφοῦ ἔχει και τὴν προχειρὴν στατιστικὴ της. Σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία, ἔρχονται οἱ ἐρωτικὰ ὑποστηρίξεις. Αὐτοὶ πού δὲν τὴ βλέπουν παρά σὰ γυναίκα. Τίποτα πέρα ἀπ' αὐτὸ. Σὰ να μὴ διαθέτῃ παρά μόνο τὰ σωματικά της χαρίσματα. Πνεῦμα, ψυχὴ, αἰσθημάτων, μὀρφωσι, ὅσα εἶνε ἔξω ἀπὸ τὸ σάρκιο περιβόλημα, τοὺς ἀφίνουν ἀδιάφορους. Νά, κάτι πού τὴν προσβάλλει. Καὶ τοὺς φέρεται σχεδὸν πρόςτῃνα.

Ἀποτέλεσμα μὴδὲν. Ὅσο τοὺς ἀποπέμπει, τόσο στενεύουν τὴν πολιορκία.

Δεύτερη κατηγορία θαυμαστῶν εἶνε οἱ αἰσθηματίες. Ποιοὶ ἀραγε να εἶνε πιά ἀφόρητοι; Αὐτοὶ ἡ οἱ πρώτοι; Ἄλλο εἶδος ταρχή. Δὲν τολμοῦν να τὴ ἀγγίξουν. Λέτε πῶς εἶνε αὐλή. Ὁ παράγων ὅμως δὲν τοὺς συγκινεῖ. Τοὺς αἰχμαλωτίζει ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς, τοὺς γοητεύει τὸ πνεῦμα της. «Ναί ἀλλὰ—παρὰπονεῖται ἡ ἴδια—ὁ καθρέφτης μου με δεβαίνει ἐπὶ δὲν εἶμαι και τόσο φριχτὴ ὥστε να με ἀγνοοῦν σὰ γυναίκα με σάρκα και ὀστά. Μήπως δὲν ἔχουν κι αὐτὰ δικαιώματα στὴν ἀπονομή τῶν τιμῶν; Καὶ ὅμως δὲν τὰ τιμοῦν».

Μιά προσβολή, ὅχι μικρότερη ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Τὸ κάτω-κάτω εἶνε και ὀγένησι να πλοσιάζῃς μιά κυρία φιλάρεσκῃ και να μὴ βρίσκῃς οὔτε μιά λέξι να τῆς πῆς γιὰ τὰ φυσικά χαρίσματα.

Τῆς ζητοῦν συνάντησι. Δὲν τοὺς τὴν ἀρνείται. Τὴ βλέπουν μόνη. Προχωροῦν στίς ἐκμυστηρεύσεις της. Τῆς μιλοῦν γιὰ ἔρωτα, ἀνασταναζοῦν, δακρύζουν, ἐρμήνην τοῦ σώματος ὅλα. Οὔτε μιά καλὴ λέξι γι' αὐτὸ, οὔτε μιά θωπεία.

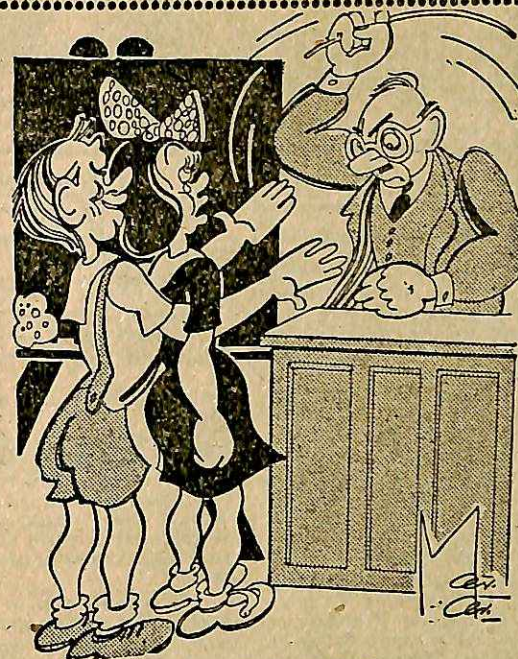
Ἐχουμε ὅμως και συνέχεια. Εἶνε

οἱ ἄσφογοι. Οὔτε κυνικοί, οὔτε αἰσθηματικοί. Οὐδέτερος ζώνη. Νεκρὰ θάλασσα. Ὁ Παγωμένος Ὠκεανός. Ἀποθέωσι τοῦ καθωστρεπισμοῦ. Ὁρίσμος τοῦ πρωτοκόλλου. Βαδύτατος σεβασμός. Σὰ ν' ἀπευθύνωνται σὲ Ἀρκαδαίον. Κανένα βλέμμα πονηρό. Καμμία ἐκφρασι ἀνησυχίας. Κανένα μισόγελο ἀπ' αὐτὰ πού σὰς δίνουν να καταλάβετε ὅτι δὲν ἀφίνετε ἀδιάφορο τὸν ἀντικρυνό σας. Μετρημένη ἡ κάθε λέξι. Μετρημένα τὰ θέματα. Ζυγισμένες οἱ φράσεις. Ὅσα τῆς λένε θὰ τάλεγαν και στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, ἡ στὴ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, παρούσια τοῦ ὑψηλοῦ συζύγου της.

Εἶνε πραγματικὰ ἀδιάφοροι; Καίονται ἀπὸ μέσα τους και παριστάνουν τὸ ἀγαλμα τῆς ἀπαθείας; Πού θέλετε να τὸ ξέρῃ; Κουμπωμένοι ὡς τὸ λαῖο, δὲν ἀφίνουν ἀνοιχτὸ κανένα παραθυράκι γιὰ να δῇ τί γίνεται και παραμέσα. Αὐτοὶ τῆς εἶνε κι ἂν τῆς εἶνε ἀφόρητοι. Χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τοὺς ἀντιπαθεῖ. Τῆς ἐρχεται να τοὺς δείρῃ. Μὲ λίγη καλὴ θέλησι, βρίσκει ἐλαφρυντικά και στοὺς ρομαντικούς. Γι' αὐτοὺς ἔδῶ κανένα. Τὴν ἐξαγριώνουν. Καμμία φορά τὴν ἀπογοστεύουν. Τὴν κάνουν να σκέπτεται ὅτι γιὰ να ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού τὴ βλέπουν ἀσυγκίνητοι, σημαίνει ὅτι περιορισμένη εἶνε ἡ ἐλκυστικὴ τῆς δύναμι. Εὐτυχῶς πού εἶνε οἱ ἐξορμητές τῶν ἄλλων γιὰ να ἐπανακτὰ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν αὐτὸ της.

Ἐτσι περνᾷ τις μέρες της. Οἱ μέρες ὅμως γίνονται μῆνες, οἱ μῆνες χρόνια, και ὁ καιρὸς περνᾷ χωρὶς να τῆς στέλνῃ ἡ ζωὴ τὸ ἰδανικό της. Ἀπογοστευμένη ἀπὸ τοὺς ἀπαθείας, ἀδιάσπαστη ἀπὸ τοὺς κυνικούς, νευριασμένη ἀπὸ τοὺς αἰσθηματίες, ἀναζητῇ τὸν κατακτητὴ. Δὲν εἶνε μεγάλες ἀξιώσεις. Ἀς μὴν εἶνε ὁ παγωμένος. Ἀν μὴν εἶνε ὁ μεγαλύτερος. Τὸν στοιχειώδως ἐξυμνοῦν. Αὐτὸν πού βρίσκεται στα ὄρια τοῦ μέτρου και τῆς λογικῆς. Ἐναν ἄντρα πού να καταλαβαίνει ὅτι μιά γυναίκα πού ὑφίσταται πικρὰ ἐρωτικὰ ἐπιθέσεις, πού φλερτάρει, πού ζῇ κοσμικὰ, πού ἔχει ἀφθονία γνωριμιῶν, πού εἶνε γνωρίζει ὅλα τὰ «κόλπα» τῶν ἀντρῶν, χρειάζεται κάποια καινούργια «μηχανή» γιὰ να ὑποχωρήσῃ. «... Χρειάζεται λίγη φαντασία. Ὁ ἕνας πηγαίνει να σὰς κόψῃ με τὴν ἀναίδεια και τὸν κυνισμό. Ὁ ἄλλος προσφεύγει στὸ κολπὸ τῆς συνεσταλμένης αἰσθηματολογίας...». Δὲ θὰ βρεθῇ ἀραγε και ὁ ἄνθρωπος πού θὰ πετύχῃ τὴν ἀκριβὴ δόσι γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ ἐρωτικοῦ κοκτεῖλ; Δὲ θὰ βρεθῇ ὁ Δημοσθένης τοῦ ἔρωτα πού θὰ τὴ σαγηνεύσῃ με τὸν ἐρωτικὸ τὸν λόγο. Ὁ ἀληθινὸς τεχνίτης, πού δὲ θὰ ἐπερασθῇ τὰ μέτρα και θὰ εἶνε ὁ ἄσφογος χωρὶς να γίνῃ ὁ παγερός, θὰ εἶνε ὁ αἰσθησιακὸς χωρὶς να θυσιάσῃ τὸ αἶσθημα στίς ἀσθησεις; Ὁ ἄνθρωπος πού θὰ τῆς βρῇ τὸ σφυγμὸ και θὰ δῇ σ' αὐτὸν τὸ μίστορα και τὸ δάσκαλό της; Αὐτὸν πού χρόνια τόσα περιμένει, ἐτοῖμη να σκύψῃ τὸ κεφάλι και να τοῦ προσφέρει ψυχὴ σώμα, πνεῦμα—τὴ συλλογὴ τῶν ἀπάντων της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ενας ἱπποτικὸς μαθητής...
(Τοῦ Μ. Ἀναστοπούλου)

Λυρικά τραγούδια

Ὅταν γελάς...

Πῶς μ' ἀρέσει σὰν γελάς. Πόσο μ' ἀρέσει, σὰν γελάς σου τὸ γέλιο ν' ἀντικρύζω, τέτοιο γέλιο πού μονάχο, θὰ μπορέσῃ να μὲ κόψῃ στὴν ἀγάπη σου να ἐλπίζω... Πῶς μ' ἀρέσει σὰν γελάς κι' ἀναρωτιέμαι μήπως ψεύτικο εἶνε γέλιο και γελιέμαι!...

Ὅταν ἔχῃς τὸ μουτράκι σου θλιμμένο κι' ὅταν ὕφος ἔχεις πάρει σοβαρό, ὑποφέρω και καλὸ δὲν περνώ, μόνο, κάποια καταδικὴ καρτερῶ... Μὴ θυμώνεις. Ἀκούσε με, δὲν σοῦ πᾶει να πικραίνῃς τὴν καρδιά πού σ' ἀγαπάει...

Πῶς μ

Ιαδράματα της καρδιάς

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ «ΤΟΣΚΑΣ»

Ο Κόμπερν, ο γραμματέας της διάσημης πρωμαντόνας της Όπερας της Μόσχας Πάολα Ναζαρκώφ, μπήκε χαρούμενος στο δωμάτιο του Λοντρεζίκου ξενοδοχείου όπου έμενε η καλλιτέχνης.

— Έχω μια καλή πρόταση, της είπε. Η λαϊκή Ροσκόμπος σας προσκαλεί να παίξετε στο μικρό θέατρο που έχει στον πύργο της... Θα σας συνοδεύσουν δύο Ιταλοί άσσοι της Όπερας...

— Καί ποιοί είναι αυτοί οι άσσοι; ρώτησε η Πάολα.

— Ο βασιλικός Ροσκάρι και ο τενόρος Χαντέλι...

— Επί τέλους! Ψιθύρισε η Πάολα. — Επειτα από τόσα χρόνια!

Και πρόσθεσε δυνατά: — Δέχομαι! 'Αλλά μ' έναν όρο: Θα παίξουμε «Τόσκα».

— Όπως ξέρετε, είναι το «φόρτε» μου.

Η παράσταση δόθηκε την άλλη μέρα στο κοινό θέατρο του Χρόνοφσκι.

Οι δύο Ιταλοί είχαν φτάσει στον πύργο από αρκετή ώρα προηγουμένως κι έτσι οι προσκαλεσμένοι της λαϊκής Ροσκόμπος υπήρξαν να τους γνωρίσουν και να συζητήσουν μαζί τους.

Αντίθετα, η Πάολα Ναζαρκώφ έφτασε μερικά λεπτά μόλις πριν από την ώρα που είχαν οριστεί για την παράσταση και διευθύνθηκε άμεσα στο καμαρίνι της, χωρίς να χαιρετήσει κανένα.

ση κανένα άλλον εκτός από την οικοδόποινα.

Η παράσταση άρχισε σε λίγο.

Στο μεγαλύτερο μέρος της πρώτης πράξης, οι δύο Ιταλοί κατείχαν μόνοι τους τη σκηνή. Η Πάολα εμφανίστηκε μόνον κατά το τέλος.

Μερικοί από τους θεατές νόμισαν τότε πως διέκριναν κάποια ταραχή στο πρόσωπο του Ροσκάρι. 'Αλλ' η ταραχή του, πέρασε πολύ γρήγορα κι η φωνή του ξαναβρήκε το συνηθισμένο της τόνο.

Η δεύτερη πράξη ξετυλίχθηκε μέσα στο γραφείο του Σκαρπία (Ροσκάρι), όπως απαιτούσε το έργο.

Από το βάθος της σκηνής, ακούγονταν οι σπαρτακτικές κραυγές του Καβαραντόσι, του αγαπημένου της Τόσκα, που τον βασάνιζαν οι άνθρωποι του Σκαρπία.

Η Τόσκα (Πάολα Ναζαρκώφ) μπήκε σε μια στιγμή στη σκηνή, έπεσε στο πόδια του Σκαρπία κι άρχισε να τον παρακαλίζει να σώσει τον αγαπημένο της.

Ο Σκαρπίας, χωρίς περιστροφές, της είπε ότι για να εξαγοράσει τη σωτηρία του Καβαραντόσι θα έπρεπε να γίνει δική του...

Αρχισε κατόπιν να της περιγράφει με όμα και κυνικά λόγια με ποιά δασυνιστήρια θα πέθαινε ο αγαπημένος της... Στο τέλος, άρχισε κατόπιν να της περιγράφει με όμα και κυνικά λόγια με ποιά δασυνιστήρια θα πέθαινε ο αγαπημένος της... Στο τέλος, άρχισε κατόπιν να της περιγράφει με όμα και κυνικά λόγια με ποιά δασυνιστήρια θα πέθαινε ο αγαπημένος της...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συμφορά

Κατόπιν γεύματος πτωχού ρεγγός μετά λαχάνων, ύψος λαβών περιλάμπρον τριάνοντα Σουλτάνων, έθανυσαν έμει αυτόν ως έραστην και γόητα, σκεπτόμενος τα θήλα τα πολλαπλώς ανήτα.

Και πρό καθρέπτου καθεσθεις — βεβαίως άνευ δόλου — είπον εύθως μενολογών πρό του έμου είδωλου:

— 'Ιδού άνήρ όνομαστός εις πάσαν την 'Υφήλιον, » συνάπτων ένα τέταρτον της ώρας και είδύλλιον, » άνήρ ήδυπνεστάτος, του έρωτος βαρώνος, » όν αι γυναίκες όρέγονται σφοδρώς και επιμονώς.

» Ερωτιδείς πρωτοφανής και σκανδαλώδης λίαν, » ούδέποτε έγνώρισεν έρωτικην δειλίαν... »

Και στρίψας τό μουστάκιον εις ένδειξιν εύνοίας, συνέχισεν μονολογών μεθ' υπερηφανείας:

— 'Ιδού αυτός, έγω είμι, ό μύστης των έρώτων, » ό αίτιος σκανδαλωδών τα μάλα γεγο- (νότων).

» Ο Δόν - Ζουάν, ό 'Αδωνις, ό νέος Γα- (νυμήδης, » ό άφαστος εις καλλονήν, ό τρομερά (εύειδης,

» ό σαγηνεύων τας γυναίκες, ό έκλεκτός (της μοίρας,

» ό προστατεύων τας πτωχάς ζωδόχους (ρας και χήρας,

Και ό! τί θαύμα γέγονε! Τί ήκουσαν ό (τάλας!

— 'Ω! τύχη μοχηρόεσσα μακράν μου (δέν άπειχες! —

Ένώ ώμίλου εύθαρσώς διά πολλάς (κραυγάζας,

τό είδωλόν μου — 'Ω, Θεοί! — είπε την (λέειν: «Τρίχες!»!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

νομίζοντας ότι οι απειλές του είχαν φέρει αποτέλεσμα, έσκυψε προς το μέρος της για να την φιλήσει...

Η Τόσκα προσποιήθηκε ότι υποχωρεί, αλλά, ξαφνικά, τινάχθηκε όρθια, άρπαξε ένα μαχαίρι που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι και το βύθισε στο στήθος του Σκαρπία, φωνάζοντας: «Ετσι φιλάει η Τόσκα!»

Το παίξιμο των δύο ήθοποιών ήταν άριστοεργματικό.

Η Τόσκα, όπως απαιτούσε ο ρόλος της τοποθέτησε κατόπιν δυο κεριά, το ένα στο κεφάλι και το άλλο στα πόδια του Σκαρπία, έβαλε ένα σταυρό πάνω στο στήθος του κι' εξαφανίστηκε στο βάθος της σκηνής, ενώ η αυλαία έπεφτε άργα...

Οι θεαταί ξεσπασαν τότε σε χειροκροτήματα.

Αλλά, έπειτα από μερικά λεπτά, ένας υπηρέτης πλησίασε τη λαϊκή Ροσκόμπος και της ψιθύρισε μερικά λέξεις.

Η οικοδόποινα χλωμίασε κι έφυγε τρέχοντας.

Σε λίγο, όλοι ήξεραν πως ένα αληθινό δράμα είχε ξετυλιχθεί πάνω στη σκηνή. Η Πάολα Ναζαρκώφ (Τόσκα) είχε χάσει το μαχαίρι ως τη λαβή μέσα στο στήθος του Ροσκάρι (Σκαρπία), που είχε ξεψυχήσει.

Όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, οι αστυνομικοί μπήκαν στο καμαρίνι της Πάολα Ναζαρκώφ, την βρήκαν νεκρή πάνω σ' ένα ντινόν. Είχαν αυτοκτονήσει, παίρνοντας ένα δραστικό δηλητήριο, που είχε κάτω από το σμαράγδι του δαχτυλιδιού της.

Σ' ένα τραπέζι πλάι βρισκόταν ένα σημειώμα της. Οι αστυνομικοί διάβασαν τα εξής:

«Επαιξα σήμερα την τελευταία πράξη του δράματος της ζωής μου... Όλοι με νομίζουν για Ρωσίδα. Αλλά δεν είμαι. Κατάγομαι από το Μιλάνο και το όνομά μου είναι Μπιάνκα Καπέλλι. Μ' αυτό πρωτοφανίστηκε στο θέατρο κι' από μια μοιραία σύμπτωση το πρώτο έργο που έπαιξα ήταν η Τόσκα... Το ρόλο του Καβαραντόσι υποδύοταν ένας νεαρός ήθοποιός, που μ' αγαπούσε και τον λάτρευα... Το όνομά του δεν έχει πια σημασία. Ο Ροσκάρι έπαιζε το ρόλο του Σκαρπία... Κι' όχι μόνο πάνω στη σκηνή... Μια μέρα, οι αστυνομικοί έπιασαν τον αγαπημένο μου. Τον κατηγορούσαν ότι ήταν μέλος της Μافίας που έκανε τότε δόλους να τρέμουν στην 'Ιταλία. Όπως εξακρίβωσα κατόπιν, εκείνος που τον είχε κατηγορήσει ήταν ο Ροσκάρι, που τον ήθελε επειδή τον αγαπούσα... Και για να τον σώσω μου ζήτησε να γίνει δική του! Ο πόθος μου μ' έκανε να χάσω τα λογικά μου. Όταν θεράπευθηκα, όλοι με είχαν ξεχάσει και έμφανίστηκε ως Ρωσίδα καλλιτέχνης. Ποθούσα πια να έκδικηθώ το Ροσκάρι. Και σήμερα η τύχη με βοήθησε. Δεν μετανόω καθόλου.

ΧΕΝΡΥ ΣΤΙΟΥΑΡΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Δεν καθωρίσθη ακόμη το ζήτημα της προσλήψεως του Αιμίλιου Βεάκη στο Βασιλικό θέατρο. Δεν αποκλείεται, εντούτοις να εμφανισθί στο θέατρο Τέχνης.

Μετά το «Γελάτε 'Αμερικάνικα», καινούργια επίθεωρησι με τον τίτλο «Τί θέλει ο Μίστερ Έβαττ» ετοιμάζει το «Θέατρο 'Αθηνών».

Στη νέα αυτή επίθεωρησι που εγράφη από τον κ. Δ. Γιαννικοπούλου, ξεχωρίζει ένα εξυπνότατο σόλο της Μαρίας Νέξερ με τον τίτλο «Μία κοσμική κυρία».

Επίσης έχει ένα ωραίο χορευτικό την «Βαρκαρόλα», με τον Άλμπρεχτ και τη Μάνου, με μουσική Τσαϊκόφσκι.

Το φινάλε του έργου, που δικαιολογεί τον τίτλο του έχει ως θέμα την προσπάθεια του κ. Έβαττ για την συμφιλίωσι των Βαλκανικών κρατών.

Η Κούλα Νικολαΐδου ύστερα από την μεγάλη έπιτυχία που έσημείωσε τελευταίως στας Πάτρας εμφανίζεται στην έβδομάδα με καινούργιο θίασο στο θέατρο «Πάλλας» του Πειραιώς.

Στον νέο αυτόν μουσικό θίασο θα έπανεμφανισθί για πρώτη φορά μετά την έπιστροφή του από το εξωτερικό, ο γνωστός χορευτής Μανώλης Καστρινός με παρτεναίρ του την Ντέντι Φιλοσόφου.

Θα συμπράξουν επίσης, ως καλλιτεχνικός διευθυντής ο Νίκος Μηλιάδης, η Μαίρη Λωράνς, ο Σπαραξίδης, ο Χρυσόχοος ίσως δέ και η Καλή Καλό.

Ο θίασος του κ. Λογοθετίδη μετά την Γαλλική κωμωδία «Καινούργια άφεντικά», θα παρουσιάσει 'Ελληνικά έργα.

Έτσι εκτός από την κωμωδία του κ. Π. Καγιά, της οποίας άρχισε τις δοκιμές, γίνεται λόγος και για ένα πολύ πρωτότυπο έργο που γράφουν μαζί οι συγγραφείς Χαϊρόπουλος και Χρονόπουλος.

Η 'Ιακάννα Άλβα έτυχε εξαιρετικής υποδοχής στο Κάιρο, όπου εμφανίζεται από την περασμένη εβδομάδα.

Την πρεμιέρα στο κέντρο «Κουρσάλ» που άπετέλεσε κοσμικό γεγονός, έτιμήσε και ό βασιλικός Φαρούκ.

Έντελως ξεχωριστή έντύπωσι άφήκε στην προχθεσινή άποχαιρετιστήρια βραδιά της η Καίτη Παρίση, που έσημείωσε κατά το διάστημα των σπουδών της στο Παρίσι μεγάλη εξέλιξι.

Η έκλεκτη καλλιτέχνης χειροκροτήθηκε θερμά σε έντελως καινούργια, 'Ελληνικά, Γαλλικά, 'Ισπανικά και 'Ιταλικά τραγούδια.

Μια άλλη καλλιτέχνης του τραγουδιού, γνωστή στας 'Αθήνας από παλαιότερα χρόνια η Ροζίνα Τζινιόλη τραγουδάει τώρα τακτικά από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Ρώμης, 'Ελληνικά τραγούδια.

Στο κέντρον «Αρζεντίνας» ντεμπούταρσε από προχθες για πρώτη φορά, με έπιτυχίαν ένα νέο ταλέντο του τραγουδιού, η Άνα Γιαννά.

Το 'Ελληνικό φιλμ «Χαμένοι άγγελοι» που παιχθηκε στας 'Αθήνας την περασμένη εβδομάδα σημείωσε μεγάλη έμπορικη έπιτυχία.

Σ' ένα νέο 'Ελληνικό φιλμ, που πρόκειται να γυρισθί από την εταιρία Σκουλικήδη, με σενάριο των κ. Σακελλαρίου — Γιαννακοπούλου, θα εμφανισθί για πρώτη φορά στην όθονη, ό δημοφιλής κωμικός Β. Αργυρόπουλος μαζί με την Μιράντα Μορά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

«Αθήνα τελευταίως, έχει όλη μεταβάλει και παντού και κάθε τόσο και μια έκθεσι προβάλλει Πολυποικίλες έκθεσεις συναντάς σε κάθε βήμα κι' όπου πας σε συνεπαίρνει των έκθέσεων το κύμα.

Τις έκθεσεις των, επίσης, ρεklamάρουν ταχτικά, καταστήματα μεγάλα και νεωτεριστικά κι' αρραδιάζουν στις βιτρίνες ύφασμάτων ποικιλία και κοσμήρια, που μόλις έχουν έρθει απ' την 'Αγγλία.

'Αγγλικά, κοστούμια έκθετον, σε ποιότητα καλή, ύφασμένα και φτιασμένα με το πιο καλό μαλλί και που — φευ! — και τρισάλλοι σου, μαλλι αυτό στοιχίζει τά... μαλλι της κεφαλής σου!

Τα μοντέλλα τους έκθετον, πρό παντός, αυτούς τους μήνες, οι λεγόμενες της μόδας ξεμωαλίστριες βιτρίνες, που τις νέες σαγηνεύουν, μ' άλλα «στυλ» και νέες μάρκες — και τινάζουν πορτοφόλια κι' ευτυχίες, σαν τις...

Όλα ταύτα κάθε μέρα κι' άλλες μόδες μας λανθάρουν κι' ό,τι βγάξει το Παρίσι, στην 'Αθήνα έξω φρενών. Έτσι βλέπεις, τελευταίως, καπελλίνα έξω φρενών που θυμίζουν καπέλλα «Κάου-μπούς» Μεξικανών.

Η καπέλλα τέλος πάντων, με κλωνία και με μπουκετά, «έξ' άνθων άμαραντών», και καθώς λυγά λιγάκι, πρόσ τα κάτω, κάθε κλώνος σου θυμίζουν λίγο κήπους, κρεμαστούς της Βαβυλώνας, Μα, εκτός των φορεμάτων — και των άλλων έκθεμάτων, βλέπεις, σήμερα — κι' έκθεσεις γυναικείων χτενισμάτων, όπου πιάνουν οι κουρείς μας τις κορφές τις γυναικείες...

«Κι' τις κάνουν σαν τηγανία, ή σαν... πολυκατοικίες, περιγράφεις κομμάσις συναντάς, με άλλους λόγους, και, χωρίς άμφιβολία, τα πιο έξαλλα μοντέλλα, που θ' άκουσ, πολύ δικαίως τά εξής στους διαλόγους:

— Πως με βρίσκεις; — Είσαι θαύμα! — Το μαλλί μου; — Είναι... τρέλλα!

Των έκθέσεων, εν τούτοις, το κακό δέν παίρνει τέλος και διαβάσεις κάθε μέρα και άκούς άδιακόπως: «Τάς άπόψεις του έκθέτει της Βουλής μας κάποιον μέλος για να δούμε σωτηρία και να πάη μπροστά ό τόπος.

Έξετέθησαν στο δρόμο και στα πάρκα μερικές, με τις ναυτικές δυνάμεις τις 'Αμερικανικές και να τις χαρακτηρίση ως έκθεσεις διεθνείς!

Έα τηλθί θα έκτεθόνε, έξετέθη μια κυρία, τά προσόντα τους έκθέτουν, όσες γάμο παχαρεύουν κι' οι ψαράδες μας έκθέτουν, πρό καιρού, τον... καρχαρία και χιλιάρκα... ψαρεύουν!».

Όλο έκθεσεις είναι, τέλος, ή δική μας, έποχή των είδων των άπιθάνων και των πλέον κοινωχρήστων κι' έχουν πάντα τα πρωτεία και μεγάλη υπεροχή οι έκθεσεις των άρρένων και θηλέων... άδαπτιστών!

Ευνοήσας... Ε. Σουρτζιάς

Εκθέσεις

Οι ζωγράφοι, πρώτα-πρώτα οι καινούργιοι κι' οι παλαιοί με το διπλό καπέλλο και το τρίπηλο μαλλί μέσ' στο μεγαρον Ζαππειού, έχουν, ήδη, σταγαστή και τά έργα των, καλούνται να θαυμάσουν οι άσσοι.

Εργα τέχνης ν' άπολαύσουν, που καθένας τους έκθετει, ή και πίνακες μοντέρνους, της σχολής του Μαρινέττι, που συνήθως παριστάνουν τις νεόπλουτες ιδία κι' έπιμένουνε πως είναι ή Τζοκόντα που γελά!

Των επίπλων οι έκθεσεις κανουν πάταγο κι' αυτές, και το μάτι σου χορταίνει έπιπλώσεις ζηλευτές. 'Επιπλώσεις που θαμπώνουν τις νεόπλουτες ιδία και καθώς τις σχολιάζουν προκαλούν την θυμωδία.

— Α, μπά, μπά! του... Λουδοβίκου θάνα! ξέρεis; — Ο Λεωτέρης της Ευτέρης; — Λουδοβίκου θάνα! ξέρεis; — Πότε; — Ναί καμήνη Πηνελόπη!

— Το σαράντα ένα, για μισό σουδάκι... Λόπι!

— Πως με βρίσκεις; — Είσαι θαύμα! — Το μαλλί μου; — Είναι... τρέλλα!

Των έκθέσεων, εν τούτοις, το κακό δέν παίρνει τέλος και διαβάσεις κάθε μέρα και άκούς άδιακόπως: «Τάς άπόψεις του έκθέτει της Βουλής μας κάποιον μέλος για να δούμε σωτηρία και να πάη μπροστά ό τόπος.

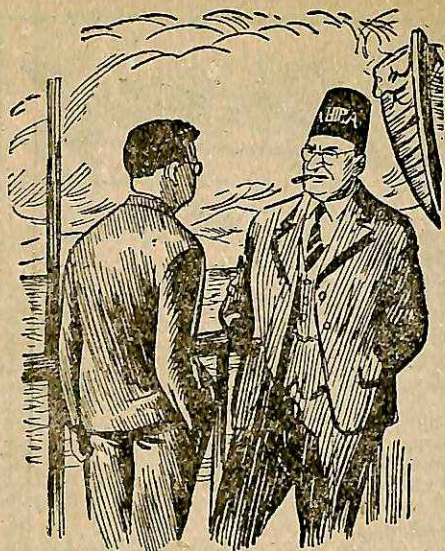
Έξετέθησαν στο δρόμο και στα πάρκα μερικές, με τις ναυτικές δυνάμεις τις 'Αμερικανικές και να τις χαρακτηρίση ως έκθεσεις διεθνείς!

Έα τηλθί θα έκτεθόνε, έξετέθη μια κυρία, τά προσόντα τους έκθέτουν, όσες γάμο παχαρεύουν κι' οι ψαράδες μας έκθέτουν, πρό καιρού, τον... καρχαρία και χιλιάρκα... ψαρεύουν!».

Όλο έκθεσεις είναι, τέλος, ή δική μας, έποχή των είδων των άπιθάνων και των πλέον κοινωχρήστων κι' έχουν πάντα τα πρωτεία και μεγάλη υπεροχή οι έκθεσεις των άρρένων και θηλέων... άδαπτιστών!

Ευνοήσας... Ε. Σουρτζιάς

Ευνοήσας... Ε. Σουρτζιάς

— Όστε δεν πρόκειται να έγγράψετε συνδρομητές; ...

Πληγές των 'Ελλήνων ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Μιά μεγάλη πληγή των 'Ελλήνων του εξωτερικού είναι οι άπατεώνες που εμφανίζονται ως ανταποκριτές ή «ειδικοί αποστολιένιοι» έφημερίδων και εισπράττουν συνδρομές από τους άνυπόπτους άμοιρους. Οι άπατεώνες αυτοί άποτέλουν ειδικές κατηγορίες. Στην προπολεμική έποχή έκαναν θραύσι άνάμεσα στους 'Ελληνες του εξωτερικού, αλλά και τώρα βρίσκονται σε ζωηρή κίνηση, μοιλονότι τα θύματα δεν είναι τόσο πρόθυμα, όσον άλλοτε.

Ο καθένας εργάζεται με δικό του σύστημα. Πριν από τον πόλεμο έλυμαίνοντο τους 'Ελληνες της Αμερικής τρεις-τέσσερες τυχολάκτες, οι όποιοι μάζευαν συνδρομές για τις έφημερίδες που έπρόκειτο δθδεν να εκδώσουν. Τύπωναν μερικά έντυπικά χαρτιά, έφοδιαζόνταν με πλαστά — κάποτε και με γνήσια, έκμεταλλευόμενοι την έπιπολασιότητα μερικών πολιτικών παραγόντων — συστατικά, έπαιρναν μαζί τους στελέχη συνδρομών και μερικές σφραγίδες και ξεκινούσαν για την έπιγείρησι. Οι ζηντευμένοι άμοιροί έπληρωναν προθυμώτατα τα δολάρια, και περιέμεναν την έφημερίδα, που δεν έφθανε δέβαια ποτέ.

Άλλοι άπατεώνες ήσαν έκείνοι που έπαιρναν, εύκολώτατα δέβαια, μιά έπιστολή μικρής έπαρχιακής έφημερίδος και έλυμαίνοντο διά της μεθόδου των συνδρομών, του άμοιροί που κατάγονται από την έπαρχία όπου έξεδίδετο και ή έφημερίς. Αυτό συνεχίζεται και τώρα σε κάποια κλίμακα, αλλά χωρίς αξιόλογη άπόδοσι. Παλαιότερα έκαναν την ίδια δουλειά και άοισμένες άθηνάικες έφημερίδες μικρής κυκλοφορίας, που έφωδίαζαν με ταυτότητες και πληρεξούσια ανθρώπους έντελώς ξένους προς το δημοσιογραφικό έπάγγελμα και τους ανέθεταν να εισπράττουν συνδρομές με ποσοστά. Οι συνδρομές ίσπερ άπτόντο, αλλά συνήθως το μερίδιο που άναλογούσε στην έφημερίδα δεν έφτανε στον προορισμό του. Και τα άύματα μάταια περιέμεναν τα έντυπα που θα έφταναν από την 'Ελλάδα.

Η Ιστορία αυτή είχε πάρει τόση έκταση στα προπολεμικά χρόνια, ώστε οι πραγματικοί δημοσιογράφοι εύρισκαν το διάβολό τους όταν πηγαιναν σε καμμία άποστολή στο έξωτερικό. Οι άμοιροί, όσο να κατατοπισθούν περί τίνος έπρόκειτο, τους έβλεπαν με μεγάλη δυσπιστία και... κοιμπώνονταν. Το άκολουθο περιστατικό χαρακτηρίζει, νομίζω, άρκετά την κατάσταση που είχε δημιουργηθή, και που ξεσπούσε άδικα εις βάρος των έπαγγελματιών δημοσιογράφων.

Την άνοιξη του 1930 πήγα στη Ρώμη, για ένα όλιγοήμερο δημοσιογραφικό ταξίδι. Έκείνες τις μέρες βρίσκόταν στην

Ιταλική πρωτεύουσα, με ειδική πολιτική άποστολή νομίζω, κι ό σημερινός ύπουργός Τύπου κ. Μιχ. Αλιανός. Είχαμε τελειώσει κι οι δύο τη δουλειά μας κι έτοιμαζόμαστε να έπιστρέψουμε στην 'Ελλάδα όταν μάθαμε ότι θα περνούσε από τη Νεάπολι το Ιταλικό υπερωκεάνειο «Βουλκάνια» με χίλιους περίπου «Άχέπανς», οι όποιοι έκαναν τη δεύτερη όμαδική έκδρομή τους. Κανονίσαμε με τον κ. Αλιανό να μη χάσουμε την εύκαιρία. Κατεβήκαμε στη Νεάπολι, θγάλαμε εισιτήρια και την άρισμένη μέρα μπήκαμε στο υπερωκεάνειο, εύχαριστημένοι που θα συνταξιδεύαμε με τους 'Ελληνες της Αμερικής.

Χαλούσε ό κόσμος πάνω στο πλοίο από τις χαρούμενες φωνές των 'Ελλήνων που θ' άντίκρυζαν μετά δύο μέρες την Πατρίδα. Το Προεδρείο της Άχέπα είχε οργανώσει θαυμάσια τις λεπτομέρειες της έκδρομής και δεν έλειπε από τους έπιβάτες ούτε ή καθημερινή έφημεριδόουλα, που άνεγραφε τα άξιοτερίεργα της ημέρας. Οι έκδρομείς ύποδέχτηκαν με μεγάλη έγκαρδιότητα τον κ. Αλιανό, αλλά με μεγάλη ψυχρότητα έμένα. Είχαν μάθει τη δημοσιογραφική μου ιδιότητα, κι αυτό τους... κακοφάνηκε.

Από τη στιγμή που ξεκίνησε το πλοίο, ως την ώρα που φτάσαμε στα παράλια της Σικελίας δεν με πλησίαζε κανείς. Μ' όσους προσπαθούσα να μιλήσω, έφευγαν με τρόπο από κοντά μου. Λεπρός να ήμουν δεν θα έδιωχνα έτσι τον κόσμο. Και έν τώ μεταξύ οι έκδρομείς δεν ήξεραν τί να κάνουν για να περιποιηθούν τον κ. Αλιανό που τον έβλεπαν ως πολιτικό κι όχι ως δημοσιογράφο (γιατί ως γνωστόν, ό σημερινός ύπουργός Τύπου είχε στο παρελθόν και διατηρεί και τώρα τη δημοσιογραφική του ιδιότητα). Άγωνίσθηκα πάρα πολύ ώσπου να θρώ δύο ανθρώπους πρόθυμους ν' άκούσουν τον... πόνο μου. Ο ένας ήταν ό κ. Τζάιμς Βέρας, σιναϊνισμύ της Αμερικής κι ό άλλος ό μακαρίτης τώρα Ηλίας Τζανετής, συγγραφέας έκλεκτός και ένα από τα έξεχοντα στοιχεία της έλληνοαμερικανικής πνευματικής ζωής.

Κάντε μου τη χάρη, τους είπα, να μου έξηγήστε γιατί με άποφεύγετε όλοι σας; Τί... κακό σας έκανα; Έγώ μπήκα έπίτηδες στο «Βουλκάνια» για νάχω την εύχαρίστησι να ταξιδέψω μαζί σας και να σας φέρω και το χαιρετισμό της «Ία-τρίδος» (της όποιας ήμουν άρχισυντάκτης).

Στραβομουτσούνισαν και οι δύο. — Μά... ξεροτε... μου είπε ό Βέρας, έμεις οι 'Ελληνες της Αμερικής θαρρεθήκαμε πια από τη δουλειά.

— Ποιά δουλειά;

Παρίστανε

Η γυναίκα του γνωστού ήθοποιού Παπαφίγκου πέθανε ξαφνικά από συγκοπή.

Η κηδεία έφτασε στο νεκροταφείο και τώρα κατεβάζουν τη νεκρή στην τελευταία της κατοικία.

Ο σύζυγός της κλαίει άπαρηγόρητα, τραβάει τα μαλλιά του, χτυπιέται, προκαλεί τον όικο των φίλων του που συνώδεψαν την κηδεία.

Όταν γύρισαν στο σπίτι, ένας φίλος του ήθοποιού τον πλησιάζει και του λέει:

— Φτωχέ Παπαφίγκο!... Δεν ήξερα πως άγαπούσες τόσο τη γυναίκα σου. Κόντευαν να βγούν τα μάτια σου από το κλάμα στο νεκροταφείο, χτυπιόσουν σαν τρελλός...

— Αυτό δεν ήταν τίποτα, άπάντησε ό ήθοποιός. Έπρεπε να μ' έβλεπες, καύμενε, στην έκκλησία. Έκει... έπαιξα καλύτερα!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Να πληρώσουμε συνδρομή στις έφημερίδες και να μη μας στέλνουν τα φύλλα. Και σεις δέβαια, μπήκατε στο «Βουλκάνια» για να έγγράψετε συνδρομητές. Έτσι δεν είναι; Άδικα θα κοπιάσετε φίλε μου. Κανείς δεν θα σας δώσει δεκάρα. Μας έχουν ζεματίσει διάφοροι που έκαναν αυτή τη δουλειά στην Αμερική!

— Όστε γι' αυτό;...

— Γι' αυτό δέβαια! Άνέπνευσα μόλις έμαθα ότι αυτή ή παρεξηγήσις ήταν ή άφορμή της «άποδοκιμασίας» μου. Έσπευσα να δώσω έξηγήσεις. Τους είπα ότι όχι μόνο δεν είχε καμμία σχέση ή άποστολή μου με την έγγραφή συνδρομητών, αλλά ότι κι αν με παρακαλούσε κανείς να τον έγγράψω συνδρομητή, δεν θα μπορούσα να ίκανοποιήσω την παράκλησί του.

Η πληροφορία ότι άντεπροσώπευα μιά μεγάλη έφημερίδα, όπως ήταν ή «Πατρίς», μιά έφημερίδα που ήταν ιδιαίτερος άγαπητή στον Έλληνισμό της Αμερικής κι ότι ή παρουσία μου στο καράδι δεν είχε, ούτε μπορούσε να έχη, καμμία σχέση με την έγγραφή συνδρομητών, άλλαξε άμέσως την άτμόσφαιρα. Ένας-ένας με πλησίαζαν οι έκδρομείς και μου έδιναν γνωριμία. Μου έδιναν — σχεδόν διά της βίας — και πούρα. Σε μιά ώρα δολοκληρώθηκε ή συμφιλίωσις, και το βράδυ ή έφημεριδόουλα των έκδρομέων άνήγγειλε με ειδικό χαιρετιστήριο άρθρο την παρουσία μου επί του πλοίου. Δόθηκε, τη νύχτα, και μιά γιορτή προς τιμήν του κ. Αλιανού και έμού. Από τη στιγμή εκείνη όλα πήγαν μέλι γάλα.

Κι ό Βέρας δεν έπαυε να μου λέγει: — Άλλοίμονον αν ήταν κανένας άλλος κι' έρχόταν με την πρόθεση να μαζέψη συνδρομές. Θα τον δέναμε και θα τον κλειδώναμε στο μπαλαούρο!...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Έρωτήσεις για την υγεία

Οι παρακάτω έρωταποκρίσεις θα πλουτίσουν τις γνώσεις σας για το ανθρώπινο σώμα, τη λειτουργία του και την υγιεινή του:

1) Ποιά είναι ή αίτία της δυσσομίας των ποδιών;

Ένα ώρισμένο είδος μικροσκοπικών μυκήτων.

2) Υπάρχει καμμία άρρώστεια, που μεταδίδεται στον άνθρωπο άπ' τα τσιμπούρια;

Ναί, ένας πυρετός ένδημικός στην περιφέρεια των Βραχωδών Όρεών της Αμερικής.

3) Μπορεί, με μιά μόνον ένεσι, να έξασφαλισθή ένα παιδί άπ' τη διφθερίτιδα κι' άπ' τον κοκκύτη;

Ναί, υπάρχει ένα έμβόλιο άποτελεσματικό και κατά των δύο αυτών άσθενειών.

4) Η σκληροκειδίτις προσβάλλει άτομα ώρισμένης μόνον ηλικίας;

Όχι, αλλά παρουσιάζεται συχνότερα στους έφήβους και στους νέους.

5) Ποιά είναι το τεχνητό ραδιενεργό μέταλλον, που φαίνεται έξ' ίσου άποτελεσματικό με το ράδιο για την θεραπεία του καρκίνου, στοιχίζει δε πολύ φθηνότερα άπ' αυτό;

Το «ϊσότοπον» του κοβαλτίου.

6) Η δυσκαμψία των μυών, κατά το πραινό σήκωμα άπ' το κρεβάτι, άποτελεί σύμπτωμα καμμιάς άσθενείας;

Μπορεί κάποτε να άφείλεται σε ρευματική άρθρίτιδα.

7) Υπάρχει στον άνθρωπο άνοσσία άπέναντι του καρκίνου;

Μπορεί να υπάρχει, αλλά δεν έχει ποτέ άποδειχθή.

8) Μπορεί ό τοκετός ν' αλλάξη την ποιότητα των μαλλιών της γυναίκας;

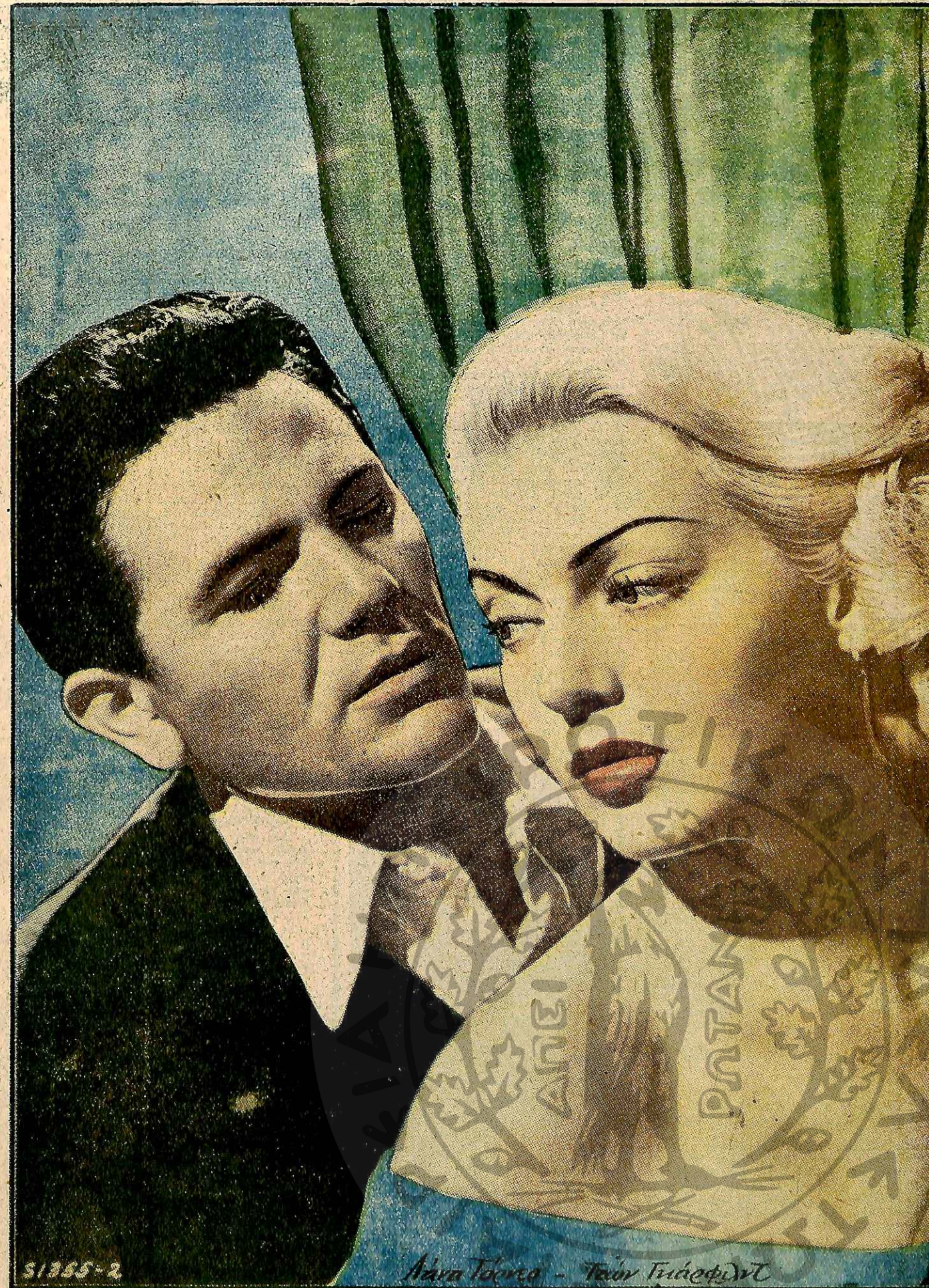
Ναί, γιατί έπίδρα στους άδένες, που ρυθμίζουν την τριχοφυία.

9) Έχει σημασία για τον οργανισμό, αν ή όξύτης του αίματος αλλάξη τόσο, όσο έαν προσθέταμε μιά σταγόνα άδύνατου όξέος σε 2 όκάδες νερό;

Η έλαχιστη αυτή μεταβολή μπορεί να φέρη το θάνατο.

10) Οι δύο νεφροί βρίσκονται άκριβώς στο ίδιο ύψος;

Όχι, ό δεξιός είναι συνήθως λίγο χαμηλότερα.

51365-2

Αννα Τάκερ - Τζόν Γιάρφιντ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΜΥΡΤΑΛΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

6ον Η 'Ελένη ζούσε αυτές τις τρομερές ημέρες της καταστροφής, σαν μέσα σ' ένα όνειρο. Όσο και να θέλε να πονέει για τους άλλους, όσο και να θέλει να κλάψει για το χαμό της όμορφης πολιτείας δεν μπορούσε. Αδελά της τα χείλη της χαμογελούσαν και με κόπο έπνιγε το τραγούδι που ανάβλυζε από την καρδιά της.

Αντίθετα η Μυρτάλη ήταν θλιμμένη μέχρι θανάτου. Βέβαια συμμεριζόταν τη χαρά του θείου της και της φίλης της, μα η χαρά αυτή πνιγόταν μέσα στην απέραντη δυστυχία πουνοιώδε και γύρω της και μέσα στην καρδιά της.

Ο Κινέας είχε πάει στα ανάκτορα και τους είχε διηγηθεί λεπτομερώς για τη στάση του Νέρωνος. Τους είχε πη πως ανάμεσα στους αυλικούς του, που τον θαύμαζαν όταν τραγουδούσε μπροστά στην πυρπολούμενη πόλη, ήταν κι ο Κλέαρχος.

Η σκέψη πως ο αγαπημένος της έδειχνε τέτοια αναληψία, στη γενική αυτή συμφορά, πάγωνε τη Μυρτάλη. Όλη η καταστροφή της φαινόταν πιά ανατριχιαστική, επειδή ο Κλέαρχος βρισκόταν κοντά στον Νέρωνα.

Μιά μέρα, ο Κινέας τους είπε: — Θα σας πω κάτι τρομερό, κάτι που ούτε οι τοίχοι πρέπει να τ' ακούσουν. Λένε πως ο Νέρων έβαλε την πυρκαϊά! — Ο Νέρων! Έκανε δύσπιστα ο 'Ιούλιος. Πώς είνε δυνατόν; — Έτσι λένε κι' εγώ μάλλον το πιστεύω. Διάταξε τους ανθρώπους του να πιάνε σε διάφορες γειτονίες να βάλουν φωτιά.

Και ποιοί άνθρωποι θάκαναν ένα τέτοιο έγκλημα; είπε με αγανάκτηση ο 'Εβούλος.

Δεν τους έφερε έσύ τους αυλικούς του Νέρωνος, είπε ειρωνικά ο Κινέας. Είναι ικανοί να κάψουν και το σπίτι του πατέρα τους, για να τόν κολακεύσουν. Άνθρωποι χωρίς καμιά ήθικη.

Μιά ερώτηση έκαμνε τα χείλη της Μυρτάλης: — Κι' ο Κλέαρχος; — Θάδινε δέκα χρόνια της ζωής της για να εξακριβώσει αν ο Κινέας θεωρούσε ικανό τον Κλέαρχο να κάνει ένα τέτοιο έγκλημα.

Δεν τόλμησε όμως να ρωτήσει. Γιατί καταλάβαινε πως από τόν τόνο της φωνής της, από τη λαχτάρα που θάχαν τα λόγια της, θά πρόβινε τόν μυστικό της. Κι' έτσι έμεινε μ' αυτό τόν θανάσιμο ερωτηματικό στην καρδιά, μ' αυτή την εφιαλτική αγωνία.

Τό σπίτι τού Λουκίου Σουλπίκιου καίγεται

Ήταν ή έκτη νύχτα της πυρκαϊάς. Τώρα, σαν ν' άρχιζε να άμαίνεται τόν φοβερό στοιχείο. Οι λάμπες δέν έσταναν ψηλά στον ούρανό. Όλόκληρες συνοικίες ήσαν θεοσκότεινες, έγκαταλειμμένες κι' από τούς ανθρώπους κι' από τις φλόγες πιά. Κοντά στο σπίτι τού Λουκίου, όλα ήσαν σκοτεινά. Η φωτιά γύρω είχε σβύσει.

Απόψε μού φαίνεται πως μπορούμε να κοιμηθούμε ήσυχοι, είπε ο στρατηγός, καθώς καληνύχτισε τούς δικούς του. Δεν διατρέχουμε πιά κανένα κίνδυνο έμεϊς εδώ. — Έτσι λέω κι' εγώ. Με τη βοήθεια τού Θεού σωθήκαμε, συμφώνησε ο Εβούλος. Κατόπιν αυτός με τήν κόρη του αποσύρθηκαν στην πτέρυγα που τους είχε παραχωρήσει ο οικοδεσπότης. Ο 'Ιούλιος έλειπε εκείνη τη νύχτα, είχε υπηρεσία. Η Μυρτάλη, καληνύχτισε τόν πατέρα της κι' άνεθηκε έπάνω, στο δεύτερο πάτωμα, όπου κοιμόταν αυτές τις ημέρες, γιατί τήν έπνιγε ή ζέστη κάτω, στο δωμάτιό της. Κι' ο Λούκιος Σουλπίκιος καθώς κι' ο Κινέας, ήσαν στα διαμερίσματά τους, κοντά στο περιστύλιο.

Η πόλις ήταν παράξενα ήσυχη απόψε. Μακρυνά τοίξιματα ακούγονταν πιά μονάχα, ενώ τις προηγούμενες νύχτες, λυσσομανούσαν οι φλόγες και σφύριζαν άπαισία.

Έξαφνα μιά διαπεραστική κραυγή ξύπνησε όλους τούς ενοίκους τού άρχοντικού. Μιά φωνή τρελλή, κατατρομαγμένη: — Φωτιά!

Ο Λούκιος Σουλπίκιος πετάχτηκε έπάνω. Για μιά στιγμή νόμισε πως τρελλάθηκε, πως αυτό που έβλεπε τριγύρω του ήταν άποκύημα της φαντασίας του, ένας μακάβριος εφιάλτης.

Η γρήα Κλημένη όμως, τόν τραβούσε σαν τρελλή και φώναζε: — Καίγομαστε, άφέντη! Καίγομαστε! Αυτή πρώτη είχε αντίληφθί τη φωτιά σε μιάν άκρη τού κτιρίου. Και σηκώθηκε σερνόμενη, μ' όλη της τήν άρώσטיα κι' έβαλε τις φωνές.

Άλλα πως έγινε αυτό; Μυστήριο. Όσοσσο από τη μιά στιγμή στην άλλη τόν σπίτι άρχισε να καίγεται άπ' όλες τις μεριές. Πρίν προφτάσει να βγή καλά-καλά από τόν δωμάτιό τού ο Λούκιος Σουλπίκιος, όλο τόν σπίτι έμοιαζε με πυροτέχνημα.

Τεράστιες φλόγες θυμω τούκοψαν τόν δρόμο.

— Ίσως πρόφτασε να κατεβή, είπε ο Κινέας, ψυχραίως πάντα. — Μυρτάλη! Μυρτάλη! Άρχισαν να ξεφωνίζουν όλοι κι' οι υπηρέτες κι' ο Εβούλος με τήν κόρη του, που είχε σωθή εύκολα, επειδή ή πτέρυγα αυτή τού κτιρίου άρχισε σχετικά να πάρη φωτιά.

Κι' άξαφνα ένα τρομερό θέαμα τούς πάγωσε όλων τόν αίμα.

Σ' έναν έξώστη, ντυμένη μ' ένα ανάλαφρο νυχτικό, παρουσιάστηκε ή Μυρτάλη. Τα μαλλιά της έπεφταν ξεπλεκα στούς ώμους της και τα πόδια της ήσαν γυμνά. Γύρω της οι φλόγες ζύγωναν διαρκώς άπειλητικές.

Ήσαν πολλά μέτρα ύψος. Άν πηδούσε από κεί πάνω ήταν βέβαιος ο θάνατός της.

Οι φλόγες όλο και ζύγωναν.

Έτρεχε ή κοπέλλα εδώ κι' εκεί, απλώνοντας τα χέρια της, σαν να ζητούσε βοήθεια. Άλλα βοήθεια δέν υπήρχε καμμία. Η σκάλα ήταν κυκλωμένη από τις φλόγες και τόν πήδημα αδύνατο.

Ο Λούκιος κι' ο Κινέας προσπάθησαν να σκαρφαλώσουν άπάνω από τις κολώνες που στήριζαν τόν έξώστη. Ήταν όμως χοντρές κολώνες μαρμάρινες, λείες. Δεν κατάφερναν ν' ανεθούν ούτε ένα μέτρο κι' έπεφταν κάτω δογώνοντας από άσπελπσία.

Κόρη μου! ξεφώνισε ο Λούκιος σπαρτακτικά.

Η Μυρτάλη τόν είδε κι' ένα άχνό χαμόγελο φωτίσε τόν όλοκλημο πρόσωπό της. — Χαίρε, πατέρα, φώναξε. Μη θλίβεσαι. Θα συναντηθούμε μιά μέρα.

Μέσα στη θανάσιμη αγωνία του τήν θαύμασε ο πατέρας της.

Ήταν αυτά λόγια ενός μελλονθάνου κοριτσιού ή ενός ήρωα; Πού εύρισκε ή κόρη του, ή δειλή Μυρτάλη, αυτό τόν θάρρος;

Κύτταξε γύρω της τις φλόγες που τή ζύγωναν, σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της και φάνηκε να περιμένη ήρεμο τόν θάνατο.

Η Κλημένη τραβούσε τα μαλλιά της, λιπόθυμη σχεδόν. Ο Λούκιος άγκομαχούσε, ο Κινέας κύτταξε γύρω του σαν να βασάνιζε τόν μυαλό του να βρη έναν τρόπο σωτηρίας. Ο Εβούλος κι' ή 'Ελένη στέκονταν απολιθωμένοι από τή σκη.

Τότε, μέσα στη νυκτερινή σιγή και τήν αγωνία, βήματα, διαστικά, βαρεία ακούστηκαν.

Ο Εβούλος γύρισε τόν κεφάλι του, με μιά κρυφή έλπιδα πως μπορούσε να ήταν ο 'Ιούλιος, ή γιος του, φέροντας καμμία αναπάντεχη σωτηρία.

Δέν ήταν όμως ο 'Ιούλιος. Ένας πανύψηλος άντρας, με μαλλιά πυρόξανθα, κυματιστά άρμωσε προς τήν άκρη τού περιστυλίου που ήταν κάπως πιο χαμηλή. Όλοι τόν κύτταξαν με κάποια άόριστη έλπιδα.

Γλάβε! φώναξε σπαρτακτικά ο Λούκιος. Μπορείς να σώσεις τόν παιδί μου; Χωρίς να γυρίσει τόν κεφάλι τού ο Βρεττανός, άγκάλιασε τόν τελευταίο από τούς στύλους που υποβάσταζαν τόν έπάνω πάτωμα. Με μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια κατάρβωσε να κρατηθί στη γλυστερή επιφάνεια και ν' αναρριχηθί. Σε μιά στιγμή βρισκόταν κοντά στη Μυρτάλη.

Ο Λούκιος έκλεισε τόν μάτια του. Η σωτηρία της κόρης του φαινόταν σίγουρη σχεδόν τώρα, άλλα τί τρομερά εμπόδια θάβανονταν ακόμα!

Πώς θά κατάφερνε να τήν κατεβάσει ο Βρεττανός;

Γύρω λυσσομανούσαν οι φλόγες. Από στιγμή σε στιγμή μπορούσαν ν' άπλωθούν ως τόν μέρος όπου στεκόταν ή κοπέλλα. Ο Γάλλος είχε άρμώσει μέσα από τις φλόγες για να φτάσει.

Είχε τόν σχέδιό του. Έπχιζε τόν χιτών του και τόν τυλίγε γύρω από τόν κεφάλ της Μυρτάλης, για να τήν προστατεύσει από τις φλόγες. Έπειτα, έβαλε τήν δερμάτινη ζώνη του κι' έδεσε μ' αυτήν τήν κοπέλλα στην πλάτη του. Τής είπε συγκρατώντας τόν κρατά σφιχτά από τόν λαιμό και πήρε έτσι φορτωμένος τόν δρόμο της σωτηρίας.

Ο Λούκιος έκλεισε και πάλι τόν μάτια

του. Ο Κινέας κύτταξε λαχανιασμένος από τήν αγωνία και τόν θαυμασμό.

Οι φλόγες είχαν άπλωθί πιο πολύ. Ο Γάλλος όμως δέν δίστασε ούτε ένα δευτερόλεπτο. Άρμωσε μέσα σ' αυτές και βρέθηκε άσπρασιάζα στο μέρος τού έξώστου άπ' όπου είχε σκαρφαλώσει. Έπειτα άρχισε να κατεβαίνι.

Κανένας άλλος άνθρωπος έκτός από τόν Γάλλο, δέν θά κατάφερνε έναν τέτοιο άθλο. Αυτός όμως είχε ζήσει όλη του τή ζωή μέσα στα δάση κι' είχε μάθει από παιδί να σκαρφαλώνι στα δέντρα και στα βράχια της άκρογιαλίας. Είχε νεύρα και μύς σιδερενίους.

Σιγά-σιγά, καταβάλλοντας μιά υπερφυσική προσπάθεια για να κρατηθί στο στέλο και να μη πέση και τσακιστή, κατέβηκε ο Γάλλος με τόν πολύτιμο φορτίο του.

Ο Λούκιος έλυσε, τρέμοντας σύγκορμος τήν κόρη του από τήν ράχη του και τήν έσφιξε στην άγκαλιά του. Λυγμοί τόν έπνιγαν. Έγειρε τόν κεφάλι τόν στον ώμο της κοπέλλας κι' άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί.

Άξαφνα ένας γδοῦπος που τόν ακολούθησαν επιφωνήματα φόβου τόν συνέφερε.

Ο Γάλλος που στεκόταν ως αυτή τη στιγμή ακίνητος, λαχανιασμένος, βόγγυξε βαρεία και σωριάστηκε στη γη, σαν χτυπημένος δέντρο.

Όλοι έσκυψαν άπάνω του. Και τότε με φρίκη τους είδαν πως ο δυστυχισμένος και γενναίος αυτός δοῦλος, ήταν σκεπασμένος από φοβερά έγκαυματα. Τα μακρυνά πυρόξανθα μαλλιά του είχαν και, τόν γυμνό του σώμα ήταν γεμάτο πληγές. Πονούσε τρομερά και δάγκωνε τα χείλη του για να μην ξεφωνήσει.

Πατέρα! βόγγυξε ή Μυρτάλη, σώστε τον! Δεν θέλω να πεθάνω!

Έπιασε συγχρόνως τόν χέρι τού σωτήρα της. Ήταν ξεσχισμένο και τόν αίμα έτρεχε άφθονο.

Γάλλε! Σε σκότωσα εγώ! βόγγυξε ή κοπέλλα, με φρίκη.

Σταθίτε! φώναξε ο 'Ισαάκ, ο γέρο-Έβραϊος γιατρός, ζυγώνοντας. Μην κάνετε έτσι. Πονεί πολύ, άλλα δέν πιστεύω να είνε ανίατες οι πληγές του. Πάντως ή πρώτη μας δουλειά είνε να φύγουμε από τόν σπίτι, πρίν γκρεμισθί άπάνω μας.

Έπιαξε ένα πρόχειρο φορείο για τόν πληγωμένο ήρωα και τράβηξαν όλοι μέσα στο σκοτάδι, που φωτιζόταν από τήν λάμψη τού άρχοντικού που καίγοταν.

Έκείνη τη στιγμή, έφτασε καλπάζοντας με τ' αλόγο τού ο 'Ιούλιος.

Όλοι γεροί; φώναξε από μακριά.

Όλοι! τού αποκρίθηκε χαρούμενος ο Εβούλος.

Δόξα νάχη ο Μεγαλοδύναμος! φώναξε ο Έκατόνταρχος, με φωνή πνιγμένη από τή συγκίνηση.

Άγκάλιασε τόν πατέρα του, φίλησε τήν αδελφή του κι' έρριξε στη Μυρτάλη μιά ματιά πουδειχνε πόσο είχε λαχταρήσει γι' αυτήν.

Είδα τήν πυρκαϊά, είπε ο 'Ιούλιος, και πληροφορήθηκα πως καίγεται τόν σπίτι σου, Λούκιε Σουλπίκιε. Δεν ήθελα να τόν πιστώσω στην άρχη, γιατί είνε μυστήριο από πού έφτασε ή φωτιά ως εδώ. Γύρω δέν υπάρχουν πιά φλόγες.

Αυτό κι' έμένα δέν μού χωρεί στο κεφάλι μου, είπε ο Λούκιος Σουλπίκιος, άλλα θά τόν σκεφθούμε άργότερα. Τώρα, ή πρώτη μου έννοια είνε να σωθί ο Γάλλος.

Προχώρησαν πολλή ώρα, βγήκαν από τήν πόλι κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν ένα λόφο κατάφυτο. Έκει βρισκόταν ή έξοχική έπαυλι τού Λουκίου Σουλπίκιου.

Ανάλαβε τόν Γάλλο! πρόσταξε ο στρατηγός τόν 'Ισαάκ. Θέλω να τόν σώσεις.

Θά κάμω ό,τι μπορώ, άφέντη! αποκρίθηκε αυτός.

Ποιός έβαλε τήν πυρκαϊά

Χάραξε ή αούη όταν υπήκε ο 'Ισαάκ στο δωμάτιό τού Λουκίου Σουλπίκιου και τού άνήγγειλε:

— Ο Γάλλος είνε ήσυχος. Πονεί λιγά-τερο. Τούβαλα ένα φάσκακο στις πληγές του και θά σωθί!

— Έυχαριστώ, 'Ισαάκ, είπε ο στρατηγός θερμά. Είσαι άξιος πάντα έσύ, πολλές φορές μας έχεις σώσει. Πές μου τώρα κάτι. Πως φαντάζεσαι ότι έπιασε φωτιά τόν σπίτι μου;

— Πάντως μόνο του δέν έπιασε, είπε ο Έβραϊός.

— Τί θέλεις να πής, 'Ισαάκ;

— Θέλω να πώ ότι κάποιος έβαλε φωτιά, κύριέ μου.

— Επίτηδες; Σκόπιμα;

— Βέβαια, κύριε.

— Μά ποιός θάκανε ένα τέτοιο έγκλημα; Βέβαια δέν λείπουν οι άσκοποί στη Ρώμη. Πάντως, μιά τέτοια πράξις χρειάζεται άρσος.

— Θράσος και κακία, στρατηγέ.

— Κάποιος θά ήθελε να μού κάνει κακό. Δέν ξέρω όμως νάχω κανένα τόσο θανάσιμο έχθρό.

— Δεν ξέρεις, άφέντη; ρώτησε ο Έβραϊός, μ' ανεπαίσθητη ειρωνεία.

— Ξέρεις έσύ, 'Ισαάκ;

— Ξεχνάς πως έχεις ένα θανάσιμο έχθρό, που ονομάζεται Βρούτος;

Ο στρατηγός κύτταξε τόν συνομιλητή του σαν να ζυπνούσε από όνειρο.

— Ο Βρούτος; φώναξε απότομα.

— Αμφιβάλλεις, άφέντη;

— Δεν μού χωρεί τόν μυαλό πως μπορεί νάκανε τέτοιο έγκλημα. Εγώ μπορούσα να τόν στείλω στη φυλακή για όλη του τήν ζωή και τόν συγχώρησα. Πως είνε δυνατόν να μούχη τέτοιο μίσος αυτός;

— Δεν άκουσες τις φοβέρες του όταν έφευγε;

— Στο θυμό τού άπάνω, λέει πολλά ο άνθρωπος. Δεν φτάνει όμως αυτή ή ύπόνοια για να πιστώσω ότι θέλησε να έκδικηθί τόσο άπάνθρωπα.

— Άκουσε, άφέντη. Έχω κι' εγώ τύψεις για κάτι.

— Έσύ, 'Ισαάκ;

— Ναί. Έπρεπε να σουχω πη κάτι.

— Με βάζεις σε άνσυχια. Λέγε, τί ξέρεις;

— Δεν τόν είδα βέβαια ν' ανάβη τη φωτιά. Δύο-τρεις φορές όμως, τώρα τελευταία τόν είδα να περιδιαβάη εδώ γύρω, με κάτι μάτια που δέν μ' άρεσαν καθόλου. Διάβασα τόν έγκλημα μέσα στα μάτια του.

— Α, 'Ισαάκ! φώναξε ο Λούκιος Σουλπίκιος. Και γιατί δέν μού τόλεγες να προλάβουμε;

— Τί να σου πώ, άφέντη; Έσύ πι-

στεύεις τόσο δύσκολα τόν κακό!

Ο στρατηγός δέν μίλησε. Είχε δικίο ο Έβραϊός. Κι' άλλότε, τού είχε έκφράσει τις ύποψίες του για τήν τιμιότητα τού Συρίου κι' ο Λούκιος ούτε θέλησε ν' άκούσει, ώσπου ανακαλύφθηκαν οι τρομερές καταχρήσεις.

— Έχεις δίκιο, μουμούρισε επί τέλους. Αυτός είνε ο μόνος άνθρωπος που με μισεί. Άν όμως μάθω σίγουρα πως αυτός μούκαψε τόν σπίτι, δέν θά τόν συγχώρησα αυτή τη φορά. Θα τόν τιμωρώ σκληρά, άμείλικτα.

— Ο 'Ισαάκ κούνησε τόν κεφάλι του.

— Δεν πιστεύω να καταφέρνς τίποτα, άφέντη, ψιθύρισε.

— Γιατί; ρώτησε ο στρατηγός.

— Επειδή έχει τώρα έναν πολύ ισχυρό κύριο.

— Υπηρετεί άλλον κύριο;

— Πώς; Δεν τόν ξέρεις, στρατηγέ;

— Πού θέλεις να τόν μάθω; 'Ισαάκ; Έσύ πως τόν ξέρεις;

— Έμεϊς οι Έβραίοι τα μαθαίνουμε όλα, αποκρίθηκε μ' ένα πικρό χαμόγελο ο σκλάβος γιατρός. Μπορεί άμυστε λαός περιφρονούμενος και δυστυχισμένος, άλλα έχομε άλληλεγγύη μεταξύ μας. Και μόλις ζήτησα πληροφορίες για τόν Βρούτο, άμέσως τις πήρα.

— Γιατί ζήτησες πληροφορίες;

— Επειδή πάντα τόν φοβόμουν. Ήθελα να ξέρω πού είνε και τί κάνει.

— Είσαι προβλεπτικός, 'Ισαάκ, τί,ε με θαυμασμό ο στρατηγός. Έν τούτοις όμως, ή προβλεπτικότης σου δέν ν'ορησίμεινε σε τίποτα.

— Γιατί γελάστηκα, άφέντη. Ή ήσυχασε ή σκέψη πως πήγε υπηρέτης σ' ένα γνωστό σου, σ' ένα φίλο τού Κινέα.

— Σε ποιόν φίλο;

— Στόν Κλέαρχο. Είνε έτης τού Κλέαρχου ο Βρούτος τώρα. Και καθώς μαθαίνω, ο Κλέαρχος τούχει μεγάλη εκτίμησι και τούχει δώσει κι' αυτού άρκετη δύναμη. Οι συμπατίστες μου διηγούνται πολλά για τόν χατήρια που κάνει ο Βρούτος, με τόν κύρος τού κυρίου του και για έκδικήσεις διάφορες που πετυχαίνει πάλι χρησιμοποιώντας τήν έπιρροή τού Κλέαρχου.

Ο Λούκιος Σουλπίκιος κύτταξε τόν Έβραίο, σαν να μην καταλάβαινε στην άρχη. Έπειτα φώναξε δυνατά:

— Όχι! Αυτά που σκέπτεσαι 'Ισαάκ, είνε ύπερβολικά. Δεν μπορεί ποτέ ο Κλέ-

Η εύκαιρία της γεροντοκόρης... (Τού Β. Χριστοδούλου)

αρχος νόμιζε τη συγκατάθεσή του για να μου κόψει το σπύτι ο Βρούτος.
— Δεν λέω αυτό, αφεντί, μουρμούρισε ο Ισαάκ ταπεινωμένος.
— Κι όμως, αυτό τον υπαινιγμό κάνεις. «Όλα κι όλα όμως. Αυτό δεν μπορεί να το παραδεχθώ. Δεν τον γνωρίζω τον Κλέαρχο καλά εγώ ζέβαια. Άλλα για να τον έχω φίλο του ο Κινέας, δεν μπορεί να είναι τέτοιος κακούργος. Το αποκλείω εντέλως αυτό το πράγμα».

Η δυστυχία της Μυρτάλης

Οά εξακολουθούσε αυτή η συζήτηση αν δεν την έκοβε ένα αναπάντεχο περιστατικό. Η Μυρτάλη που είχε μπη απόρροια στο δωμάτιο και που είχε ακούσει τις τελευταίες φράσεις, ξέσπασε ξαφνικά σ' αναφύλαξη.

Την κύτταξε ο πατέρας της παραγμένος.
— Παιδί μου! Τι έχεις; Γιατί αυτά τα ξαφνικά κλάματα; τη ρώτησε.

— Αχ, πατέρα... πατέρα... δόγγυζε η έρωτευμένη κοπέλλα.

Λίγο ακόμα και θα μαρτυρούσε το μυστικό που την έπνιγε.

Ήθελε να πείσει στην άγκαλιά του πατέρα της και να φωνάξει:

— Ναι, πατέρα, κι εγώ φοβόμαι πως ο Κλέαρχος συγκάτευσε να μάς κάψουν το σπίτι. Και το έκανε αυτό επειδή περιφρόνησα την αγάπη του. Επειδή είνε άνθρωπος χωρίς ήθικη. Επειδή δεν πιστεύει κανένα Θεό. Κι' επειδή, στη συντροφιά του Νέρωνος, έμαθε να γελάει με τον ανθρώπινο πόνο. Ο Νέρων σκότωσε την Αγριππίνα, την ίδια του τη μάνα. Χωρίς σόβερη αιτία, θανάτωσε τη γυναίκα που του δώσε τη ζωή. Γιατί λοιπόν να μην πιστέψω πως ο Κλέαρχος έκασε ένα σπύτι, για να έκδικηθ;

Οόβελε να τὰ φωνάξει αυτά κι ύστερα να πεθάνη από πόνο και ντροπή. Μά συγκρατήθηκε και μετά κάμψοσην ώρα αποκρίθηκε:

— Κλαίω από τη λύπη για το σπύτι μας, πατέρα. Κλαίω κι από λύπη για το Βρούτο. Γιατί κι αυτός είνε πολύ δυστυχισμένος, αν έχη τόσο κακία στην καρδιά του.

— Δυστυχισμένος, αυτός; Έκανε ο στρατηγός παραξενεμένος. «Όχι δά. Ο φονιάς δεν είνε πολύ άξιος λύπης».

— Πιο πολύ κι από το θύμα, πατέρα, αναστέναξε η κοπέλλα.

— Μυρτάλη, είπε ο Λούκιος σοβαρά. Έχεις κάτι παράξενες ιδέες και λες κάτι λόγια, που δεν τὰ λέει άλλος άνθρωπος. Που τὰ μαθεύς αυτά τὰ λόγια;

Κοκκίνισε η κοπέλλα και θάβηκε να ομολογήση στον πατέρα της, το άλλο μεγάλο μυστικό: Πώς ήταν Χριστιανή.

Αλλά φοβήθηκε. Ήταν τόσο φανατικός Ρωμαίος ο Λούκιος Σουλπίκιος.

Μισούσε πάντα τις κινήσεις και πολλές φορές είχε εκφραστή αίσθητά για τους νέους που ήθελαν να εισάγουν «καινά δαιμόνια».

Κατέδαξε λοιπόν το κεφάλι της η Μυρτάλη και δεν αποκρίθηκε.

Ο Ισαάκ όμως την κύτταξε με μάτια εκφραστικά, που φανέρωναν πως ο Έβραιος γιατρός ήξερε ίσως, από που μπορούσε να μάθ η κοπέλλα τὰ παράξενα αυτά λόγια.

Η Μυρτάλη άφησε έπειτα τον πατέρα της και πήγε κοντά στον άρρωστο Γάλλο. Κοιμόταν ήσυχος ο πληγωμένος ήρωας κι η κοπέλλα στάθηκε κοντά του και θυβίστηκε στις σκέψεις της.

Το μυαλό της στραφογύριζε βασανισμένο. Συλλογίζονταν:

«Είνε δυνατόν νάνανε μια τέτοια ατιμία ο Κλέαρχος; Έχει τέτοια εγκληματική ψυχή; Ίσως ο Βρούτος να πρωτοσκέφθηκε αυτή την έκδίκησι. Αυτός όμως, αν είχε ανθρώπινα αισθήματα στην καρδιά του, δεν έπρεπε να τον έμποδισ; Δεν έπρεπε με κάθε τρόπο να προλάβη το εγκλήμα;».

— «Ίσως να μην έχη ιδέα ο Κλέαρχος, απαντούσε μια γλυκειά, πονεμένη φωνή μέσα της. Ίσως να φρίξει αν μάθ πως ο υπηρέτης του έκανε τέτοιο κακό».

Η πρώτη φωνή όμως έλεγε, βασανιστικά, επίμονα:

— Δεν θα τολμούσε μόνος μια τέτοια πράξι ο Βρούτος. Τουλάχιστον θα ήσαν

σίγουρος πως ο άφεντης του θα τον προστατέψει, αν γίνει γνωστό το εγκλήμα του. Κι αυτό ακόμα φτάνει για να δείξη την κατάπτωσι του Κλέαρχου. Αν καλύψη το εγκλήμα του δούλου του, έστω κι αν δεν το επιδοκιμάζει, έστω κι αν δεν το ετοιμάσαν μαζί, πάλι είνε εγκληματίας ο ίδιος.

Αυτές οι σκέψεις βασάνιζαν την έρωτευμένη κοπέλλα κάμποσες μέρες.

Ευτυχώς, που μια χαρά της γλύκανε λίγο αυτό τον πόνο. Ο Γάλλος μέρα με την ημέρα έπαιρνε το καλλίτερο. Η γερή, η άδαμαστη ιδιοσυγκρασία του, τον βοηθούσε να σηκωθεί μια ώρα άρχιτερα από το κρεβάτι.

Κι' ο καθαρός αέρας της εξοχής, τον ζωογόνησε γρήγορα.

Την πρώτη μέρα που περπάτησε, τον κάλεσε ο Λούκιος Σουλπίκιος κοντά του.

— Γάλλε, του είπε, ποτέ δεν θα μπόρεσώ να ξεπληρώσω το καλό που μούκανες. Ωστόσο, θα σου δείξω σήμερα την ευγνωμοσύνη μου. Είσαι ελεύθερος, Γάλλε!...

— Ευχαριστώ! είπε ο Βρεττανός, άλλ' όχι και με μεγάλο ένθουσιασμό.

— Θα σε στείλω στην πατρίδα σου συνεχίσε ο Λούκιος Σουλπίκιος.

Ο Γάλλος δεν μίλησε. Στάθηκε, κυττάζοντας κάτω, μπρος στο πόδι του.

— Πότε θέλεις να φύγεις; τον ρώτησε ο στρατηγός με καλωσύνη.

— Δεν θέλω να φύγω, αποκρίθηκε ο πρώην σκλάβος, σιγά.

— Πώς; Δεν θέλεις να γυρίσης στην πατρίδα σου;

— Όχι! αποκρίθηκε με πάθος ο Βρεττανός. Τι να κάνω στην πατρίδα μου; Ποιος με περιμένει εκεί; Όλοι είνε σκοτωμένοι. Οι γονείς μου, τ' αδελφια μου, η γυναίκα μου, τὰ παιδιά μου. Ο πόλεμος τους σάρωσε όλους. Τι θα πάω να κάνω εκεί;

— Μισείς λοιπόν τους Ρωμαίους; ρώτησε παραγμένος ο Λούκιος. Άφου σου σκότωσαν όλους τους δικούς σου;

— Ο πόλεμος είνε πόλεμος. Δεν τους μισώ επειδή σκότωσαν τους δικούς μου, ούτε επειδή μ' έφεραν αιχμάλωτο στη Ρώμη. Τους μισώ μόνονα για τὸ ἀμφιθέατρο, για την τρίτη μονομαχία. Ναι, τους μίσσησα θανάσιμα εκείνη την ώρα.

— Τότε γιατί θέλεις να μείνεις εδώ;

— Επειδή θέλω να είμαι κοντά στη Μυρτάλη. Αυτή μ' έσωσε, αυτή είνε η μόνη θεά που λατρεύω, κύριε.

Τὰ είνε απλά, με κρατημένη συγκίνησι ο Βρεττανός τὰ λόγια αυτά.

Του Λούκιου τὰ μάτια δούρκωσαν.

— Η Μυρτάλη ξέρει να λή λόγια που μπαίνουν ίσια στην καρδιά, συνεχίσε ο ξένος. Όταν την ακούς να μιλά, πιστεύεις πως οι άνθρωποι είνε καλοί. Κι' αυτό, πρώτη φορά το πιστεύω εγώ. Επειδή από τον καιρό που θυμάμαι τον εαυτό μου είνε σκληροί. Σκοτώνουν εύκολα ο ένας τον άλλον. Κι' οι θεοί μας ζητούν ανθρώπινες θυσίες. Είδα τόσους και τόσους ανθρώπους να πέφτουν στους δώμους των

θεών μας. Ο Θεός της Μυρτάλης όμως είνε καλός και ποιετικός...

— Ο Θεός της Μυρτάλης; έκανε παραξενεμένος ο Ρωμαίος. Πώς τον λένε το Θεό της Μυρτάλης; Ποιον απ' όλους τους θεούς μας σ' έμαθε να θαυμάζεις τόσο πολύ;

— Δεν θυμάμαι πως τον λέει, είπε ο Γάλλος. Τι σημασία έχει για μένα τ' όνομά του; Σημασία έχει πως είνε ο Θεός της αγάπης και της καλωσύνης.

Κατακρυφή εναντίον των Χριστιανών

Περνούσαν ήρεμα, γλυκά οι ανοιξιάτικες ημέρες στην εξοχή. Αν δεν είχε τον καύμο για τον Κλέαρχο μέσα στην καρδιά της η Μυρτάλη, θα μπορούσε να είνε ευτυχισμένη.

Η έπαυλις ήταν κομψή και πλούσια. Μια σειρά από κολώνες κορινθιακού ρυθμού στόλιζε την είσοδο και οι εξώστες ήταν γεμάτοι λουλούδια μυριανθισμένα. Από κει, έβλεπες την ολόπρασινη πεδιάδα με τὰ πελώρια πλατάνια, με τὰ χαρούμενα σπιτάκια, με τον Τίβερι που την διέσχιζε ασπμένιος. Τὰ Άπέννινα ώφονονταν μακριά, τυλιγμένα σε μίαν ανεπαίσθητομίχλη. Κι' η Ρώμη, από το άλλο μέρος, δεν έδειχνε από αυτή την απόσταση τις πρόσφατες πληγές της που κάπνιζαν ακόμα. Τριγύρω ήταν κι άλλες έπαυλεις, ώμορφες, ήσυχες. Και η ατμόσφαιρα ήταν διάφανη και μυρωμένη.

Ο «τιμός του σπιτιού τους στη Ρώμη» ήταν βέβαια ένα δυνάστημα, αλλά η μητέρα της Μυρτάλης είχε αφήσει τόσο περιουσία, που γρήγορα θα ξεναχιζόταν το μέγαρο κι' ακόμα καλλίτερο. Θα βοηθούσε ο Κινέας. Έξ' άλλου, η χριστιανική πίστι είχε διδάξει στη Μυρτάλη να περιφρονή τὰ πλούτη.

Θα μπορούσε να είνε λοιπόν ευτυχισμένη η κοπέλλα, όχι μόνο για όλα αυτά, άλλ' επειδή είχε κοντά της και την Ελένη. Χρόνια είχε ονειρευτή αυτή την ευτυχία, νάχη δίπλα της μια αγαπημένη φίλη, μια αδελφή. Η Ελένη τώρα στην ευτυχία της, ήταν σωστός άγγελος. Δεν υπήρχε πια κανένα μυστικό μεταξύ τους. Κι' η Ελένη κάθε μέρα μιλούσε ώρες στη Μυρτάλη για τον Κινέα, δεν νότανε να έκφραζε την αγάπη της και το θαυμασμό της για τον άρραδωνιστικό της. Από το άλλο μέρος, η Μυρτάλη μιλούσε για τον Κλέαρχο — έλεγε δηλαδή ότι μπορούσε να πηγι αυτόν. Επειδή την τρομερή της υποψία πως ήταν αυτός ο υπαίτιος της πυρκαγιάς του σπιτιού τους, ούτε και στον εαυτό της καλά-καλά δεν ήθελε να την ομολογήση.

— Μυρτάλη, της είπε ένα δόλχευσο δειλινό η Ελένη, καθώς καθόνταν οι δυο κοπέλλες στον ανήσυχνο ήλιο, και κ' ήσαν πέρα, τὰ ανάλαφρα λειοκόβονα συννεφάκια με τις άλκιες και ν' έτρεπε παραφές. Σκέφθηκες ποτέ σου τον Ιουλιό;

— Π-λλες φορές, αποκρίθηκε η — έλα κοκκινίζοντας.

— Τι καίμα, αδελφούλα μου! Κυττάχτηκαν και δεν μίλησαν για κάμψοση ώρα.

— Ξέρεις, είπε έπειτα η Ελένη, πολλές φορές με παρακαλεί, με ικετεύει να σου μιλήσω για την αγάπη του, να σε βολιδόσκοπώσω. Έγώ όμως όλο του το αναβάλλω, με διάφορα προσχήματα.

Η Μυρτάλη έσκυψε το κεφάλι της.

— Είμαι δυστυχισμένη που δεν μπορώ να τον αγαπήσω, μουρμούρισε.

— Έγώ όμως περιμένω πάντα κάποιο αήμα! είπε η Ελένη θερμά. Γι' αυτό δεν τον απελπίζω. Και θα τον κάνω να περιμένει, μακάρι κι' ολάκαιρα χρόνια.

— Δεν θα ήταν καλλίτερα Ελένη, να του πής την αλήθεια, πως αγαπώ άλλον.

— Όχι, Μυρτάλη. Καλλίτερα είνε να περιμένω το θαύμα. Κάτι μου λέει μέσα μου, πως δεν μπορεί να βαστάξη αυτή η κατάσταση. Ως πότε θα βασανίζεσαι άγατώντας κρυφά κι' απελπισμένα έναν άντρα; Η θα κουρασής ν' ανθίστασαι και να δεχθής την αγάπη του...

— Ποτέ! την έκοψε με πάθος η κοπέλλα. Ποτέ δεν θα δεχθώ να γίνω γυναίκα του Κλέαρχου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Ο Ν. Κριεζώτης, η σκαμπαβία του και ο... «Νικηγόρος» του

Όλοι οι επιζήσαντες αγωνιστάι του 1821 είχαν τις παραξενιές, τις ιδιοτροπίες, τις αδυναμίες τους. Του στρατηγού Νικ. Κριεζώτη όμως τὰ περίεργα και τὰ παράξενα δεν είχαν όρια.

Με το ξύλινο ροτάλο του, που το έλεγε «Νικηγόρος» — γιατί κατάφερνε καλλίτερα από κάθε δικηγόρο να κάνει τον αντίδικο να ομολογήση την αλήθεια — ο Κριεζώτης βαστούσε την τάξι στο νησί του, την Εύβοια, κατά το 1840-1843, και βοηθούσε, μάλιστα και τις αρχές, που (τί να έκαναν;) ανεδιότουσαν αυτές τις ύπερβολές του.

Έμαθε κάποτε ο Κριεζώτης, από φίλο του που έφτασε στη Χαλκίδα απ' την Αθήνα, πως ο Όθων άκουσε του «Νικηγόρου» τὰ καμώματα και τὰ δικά του κι' ευχαριστήθηκε...

Σε λίγον καιρό λοιπόν ξεκινάει για την Αθήνα ο γερο-στρατηγός. Φτάνοντας στην πρωτεύουσα, ζητήσει και παρουσιάσθηκε στο παλάτι.

Τον δέχτηκε εγκάρδια ο Όθων και με τὸ ένα και με τὸ άλλο, φτάσανε και στού «Νικηγόρου» τὰ προτερήματα.

Παίονε θάρρος ο Κριεζώτης.

— Τι χρειάζονται οι αρχές στο νησί, Μεγαλειότατε; λέει του Όθωνος. Άφου με έμένα μοναχό και θα ίδης ότι άσφαλεια, αλλά και φόρους παραπάνω! Θα φέρω 20% παραπάνω στο Δημόσιο απ' ότι μαζεύουν οι εισπράχτορές του! Και θα γλυτώσω τὸ ταμείο από τους μισθούς...

— Δεν τὸ αποκλείω αυτό που λες, του απάντησε σοβαρός ο Όθων, αλλά σκέπτομαι ότι ο λαός, με την αποχώρησι των αρχών, θα λησμονήσει και τὸ Κράτος και τὸ βασίλειό του. Επομένως...

Ο Κριεζώτης κρέμασε τότε τὰ μούτρα του κι' έφυγε από τὸ παλάτι.

Ο Όθων μετά λίγους μήνες έκανε περιοδεία στην Εύβοια, το νησί του Κριεζώτη δηλαδή. Όταν η βασιλική ακολουθία έφτασε στη

Σορά λόγια

«Όσο νέοι κι' αν είμαστε, νεράμε από την ημέρα που θα δούμε νεκρή τὴ μητέρα μας».

— Όταν πλένης σ' ένα ποτάμι οφείλεις ν' ακολουθήσης τους έλινυούς του. Όταν μπείνης σ' ένα σπύτι, πρέπει ν' ακολουθήσης τις συννεφίδες του.

Τὸ θλιβερό δεν είνε ότι νεράναμε αλλά ότι δεν είμαστε πια νέοι.

Οι γέροι είνε καλοί για συμβουλές, τις οποίες όμως μόνο οι νέοι μπορούν νὰ... εκτελέσουν.

— Όταν ανέχεθης την πρώτη προσβολή, δεν μπορείς παρά ν' ακούσθης και άλλη.

Οι φιλάρεσκες νυνίκες μοιάζουν με τους άνεμοδείκτες. Όπως αυτοί κι' αυτές μόνον όταν σκουριάσουν θα ήσυχάσουν πια...

Γεννιόμαστε με κλάμματα. Μεγαλώνουμε με έννοιες... Και τὴ κερίζουμε στο τέλος... Τὸ θάνατο!...

Χαλκίδα, ζήτησε έκαστο όλογο για την περιοδεία.

Τρέχει ο άστυνόμος Χαλκίδος, ο μοίραρχος Δαμιανός για τ' όλογο... Που όλογο όμως;

Ξεκινάει ο ίδιος ο νομάρχης Πετσάλης και τρέχει παντού για όλογο... Μά όλα τὰ τετράποδα είχαν εξαφανιστή από τὴ Χαλκίδα!

Ο Κριεζώτης στεκόταν κοντά στον Όθωνα κι' έβλεπε κι' άκουγε πονηρά.

Καμιά φορά, λες και μόλις έκείνη τὴ στιγμή μάθαινε, ότι η βασιλική ακολουθία ζητούσε όλογο, δυό ώρες τώρα, και δεν εύρισκε, γυρίζει στον Όθωνα και ρωτάει με προσποιημένη αδωότητα:

— Άλογο γυρεύετε; Και δεν μπορούν να σας βρουν; Να φροντίσω άμέσως εγώ!

Σε τρία λεφτά τὴς ώρας είχαν μαζευτή εκεί, στον κεντρικό παραλιακό δρόμο τὴς Χαλκίδος, 300 όλογο και μουλάρια!

Έτσι έδειξε ο Κριεζώτης τὴ δύναμή του στον Όθωνα. Μά αντί να τον εύχαριστηθῇ ο Όθων, δυσανεστήθηκε γι' αυτό, αλλά δεν τὸν κράτησε κακία, όπως αποδεικνύεται από ένα μεταγενέστερο περιστατικό. τὸ έξης:

Ο Κριεζώτης είχε κατά τὴ διάρκειά τὴς Έπαναστάσεως μία σκαμπαβία, που τὴν χρησιμοποίησε πολὺ στις πολεμικές επιχειρήσεις, στα ταξείδια του στο νησί τὴς Εύβοίας και στ' άλλα νησιά, καθώς και σε κύουσες πειρατικές κατά τὼν έχθρικῶν πλοίων καμιά φορά.

Αυτὴ τὴ σκαμπαβία κάποιο πολεμικό άγγλικό, τὴς μοίρας του Άμιλτον, που τὴν έκασε κατά τὸ 1828, ως πειρατικό πλοίο, όπως είχαν κάψει τότε οι ξένοι στόλοι — μετά τὸ Ναυαρίνο — κι' άλλα πολλά τέτοια πειρατικά πλοία.

Κάθε φορά λοιπόν που παρουσιάζονταν ζήτημα «ναυτικών δικαιωμάτων και αποζημιώσεων», παρουσιαζε κι' ο Κριεζώτης τὴ χαρτίά του για ν' αποζημιωθῇ για τὴ σκαμπαβία του.

Πληρώθηκε μία. Πληρώθηκε δυό, τρεῖς, τέσσερες φορές!

Μία μέρα τὸν καλεῖ ο Όθων στο παλάτι.

— Αυτὸ τὸ ζήτημα τὴς αποζημιώσεως τοῦ πλοίου σας, στρατηγέ, πρέπει κάποτε να ληθῇ, του είπε. Δεν τὸ νομίζετε και σεις αυτό; Ορίστε ένα ποσό, εφ' άπαξ και συνολικός για να τελειώνωμεν.

Ο Κριεζώτης άρχισε να γελάει δυνατό.

— Τί λες, Μεγαλειότατε; φώναξε. Αν πληρωθῶ μία και καλή, τί θα έχη πὸ γυρεύη κατόπιν ο γυιός μου, ο Δημητράκης;

Τότε γέλασε και ο Όθων και εἶπε του Κριεζώτη:

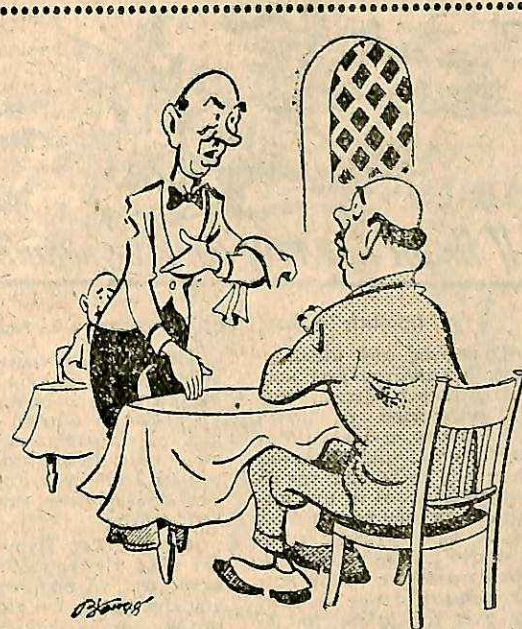
— Βλέπω, στρατηγέ, πως έχετε σκοπό ν' άφήσετε και εἰς τὸν υἱόν σας αυτό τὸ εισόδημα ως τακτικόν!

Για τὴ σκαμπαβία τοῦ Κριεζώτη καθώς και για τὴν πρότασί του, τὴν ἐπίσημη, να γίνη τὸν παπάρος Εύβοίας είχαν γραφῇ ἐπρωϊκότατα σόγια στις στήλες τῶν έφημερίδων τοῦ 1843. Ο Κριεζώτης είχε χαρακτηρίσῃ τότε «σατράπης Εύβοίας», «Σπαχῆς Χαλκίδος», «Ροπαλοφόρος Σουμπασης» κλπ.

Άλλα ο Κριεζώτης γνώμη δεν άλλαξε και τοῦ φαινόταν περίεργο τὸ ότι δεν παρέδιδαν τὴν Εύβοια σ' αυτόν για νὰ τὴν διοικήσῃ όπως ήξερε.

— Τί κακό εἶν' τοῦτο; έλεγε. Γιατί δεν αφήνουν τὸν τόπο αυτό ήσυχο να τὸν κυβερνῇ εγώ μόνος μου! Τί δίνει ἡ Εύβοια στο ταμείο; Τετρακόσιες χιλιάδες δραχμές; Έγώ βάζω άλλες τόρες, και τις κάνω όχτακόσιες, αν σύρουν τὸ χέρι τους από αὐτή!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΥΔΗΣ

— Δυστυχώς, κύριε Φίξε, ἡ μύτρα... τέλος!... (Του Β. Χοϊτοδουλου)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Τὸ εὖισχυ

Ο «Έλλην» όταν σκέπτεται, πάντοτε κάτι βρίσκει κι' εκείνος που έπλούτιζε από πολὺν καιρό πουλώντας σ' Αμερικανούς για σκυτικό ούισκυ μπουκάλες ώραιότατες, γεμάτες με νερό.

★

Ερώτησεν ο φοικαράς: Γιατί με συλλαμβάνουν; Παράσημα θὰ έπρεπε να μου άπονεμηθουν...

Οι Αμερικάνοι, σαν μεθούν, είναι γνωστό τί κάνουν κι' εγώ, να πίνουν φροντίζω, να δίχως να μεθούν!...

Νέοι άνδρες... νέα ήθη

Πρό έβδομάδος συνελήφθη, σπείρα όρνιθοκλεπτῶν κι' ήταν οι όρνιθοκλέπται... δέκα ως δώδεκα έτών.

Νέοι άνδρες — νέα ήθη. Τί παρήγορον σημείον! Αύριο, θα βγούνε γκάγκστερς... από τὸ Βρεφοκομείον!

★

Βρέχει...

Βρέχει, βρέχει, φιλοδρέχει και λιακάδες πια δεν έχει κι' είναι τώρα ο καιρός,

διαρκῶς συννεφιασμένος, νύχτα μέρα βροχερός!

★

«Εδω» ο Θεός εν τέλει, κι' άνοιξαν οι ούρανοι και ο κάθε Αθηναίος τὴν βροχή ευγνωμονεῖ κι' ίσως τὴς αξίζουν ύμνοι

που εὖνοεῖ τοῦ Μαραθῶνα τὴν ξερὴ μας ψευτολίμνη...

★

Μόνον κάποιοι συμπολίτες, που δεν έχουν καμπαρντίνα,

βλαστημάνε νύχτα μέρα τὴν βροχή τὴς εποχῆς κι' ενώ κάτω από τους τσίγκους, τριγυρίζουν στην

(Αθήνα)

σιγολένε οι δυστυχείς:

— Δεν σε φτάνει κακομοίρη πουν' ο βίος σου βραχύς; πρέπει κι' όλας να βραχύνῃς;

Σαλάτα με καρφίτσες

Κάποια γυναίκα τρομερή, για να έκδικηθῇ γνωστή τὴς οἰκογένειά και να τὴν ξεκληρίσῃ, σ' ένα τραπέζι φρόντισε κι' αὐτὴ να προσκληθῇ και στή σαλάτα που έφεραν, καρφίτσες να σκορπίσῃ

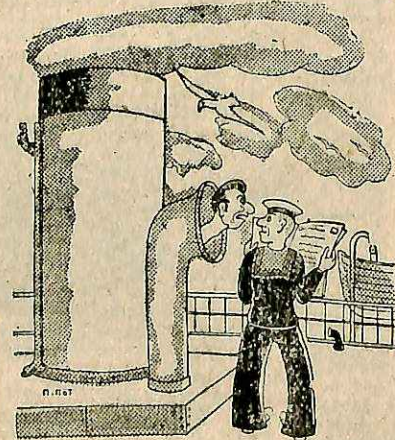
Κατέστρωσε τὸ σχέδιο τὸ έκδικητικὸ με πονηριά κι' εν τάχει

κι' απ' τὸ τραπέζι φίλοι μου, τὸ οἰκογενειακό δυό μικρὲς σηκώθηκαν με πόνους στο στομάχι...

Κι' ἐνῶ εἶπαν να τσιμπήσουν κανένα όρεκτικό — έκδίκησις οὐδ' οτε συνέβη παρομοία —

τα θυμάται σ' ἡμῶν θηκὰν με τρόπο τραγικὸ ἐκείνην δὴ τὴν τσίμπῃ σ' ἡμῶν θηκὰν...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Λαθρεπιβάτης και λαθραναγνώστης! (Του Π. Ποταμιάνου)

Η Μικρή ΑΔΕΛΦΗ των Αλεξιπρωτιστών

Η ήρωική δράσις της Μαρίας Σαντάλ

Ο καπνός από μια φέουμα που καίγεται εκεί κοντά, της έφερνε βήχα κι έρεθιζε ανυπόφορα τα μάτια της. Ωστόσο, η αδελφή Μαρία Σαντάλ, μια Βελγίδα μοναχή 53 ετών, είχε την ακλόνητη απόφασι να μην παραιτηθεί απ' την προσπάθειά της...

Προχωρούσε σιγά - σιγά, με άφαντα στο κόπο, προς το μικρό δασάκι, που απείχε πολλές εκατοντάδες μέτρα απ' το σημείο απ' όπου είχε ξεκινήσει - απ' το πυρπολημένο δηλαδή μοναστήρι του Λουβαίν.

Ενοιαζε μερικές στιγμές την επιθυμία να σηκωθεί όρθια και να τρέξει ως τα γειτονικά δέντρα. Μα θάταν τότε υποχρεωμένη να εγκαταλείψει το πολύτιμο φορτίο της, γιατί ήταν τόσο εξασθενημένη ώστε δεν θα μπορούσε να το μεταφέρει ως εκεί. Έξακολουθούσε λοιπόν να σέρνει πίσω της, δεμένο μ' ένα σχοινί στο πόδι της, ένα σακκούλι που χτυπούσε κι' αναπηδούσε στις πέτρες και στους λάκκους. Είχε ριψοκινδυνεύσει τη ζωή της, για να σώσει το περιχόμενο του, την ημέρα εκείνη του Φεβρουαρίου του 1944...

Τι υπήρχε λοιπόν μέσα στο σακκούλι; Χρυσάφι; Πολύτιμες πέτρες; Ασχημάκια;... Τίποτε απ' δ'αυτά. Απλώς και μόνον, μια γραφομηχανή, που αξίζει όμως για την ήρωική αδελφή Μαρία περισσότερο απ' όλους τους θησαυρούς του κόσμου...

Η ζωή κι' η αξιοθαύμαστη δράσις αυτής της μοναχής έγινε γνωστή τώρα μόνον, απ' τις αδηφύγες της κατά το πρόσφατο ταξίδι της στη Ν. Υόρκη, όπου πήγε για να ξεκουραστεί και να συνέρθη απ' όσα είχε υποφέρει στον πόλεμο.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η αδελφή Μαρία είχε εργασθεί κρυφά και μ' αυτή απάντησι για την πατρίδα της. Το 1914, όταν οι Γερμανοί είχαν εισβάλει στο Βέλγιο, ήταν μια κοπελίτσα 19 ετών. Ωστόσο πρόσφερε και τότε πολύτιμες υπηρεσίες στην 'Αντίστασι, μοιράζοντας τις νύχτες στους πατριώτες την παράνομη εφημερίδα «Ελεύθερον Βέλγιον».

Πέρασαν 25 χρόνια από τότε. Και το Βέλγιο γνώρισε δεύτερη γερμανική κατοχή. Τώρα η αδελφή Μαρία είχε τα απαιτούμενα σωματικά και ψυχικά προσόντα για να λάβη ενεργότερο μέρος στον αγώνα κατά του κατακτητού.

Οι Ναζήδες είχαν μαζέψει όλες τις γραφομηχανές, εκτός απ' τη δική της, που την είχε κρύψει εγκαίρως. Μ' αυτήν λοιπόν συμπλήρωνε γρήγορα γερμανικά διαβατήρια - είχε την καλή τύχη να βρή κάμποσα τέτοια έντυπα, λευκά - και τάδινε σε Βέλγους φυγάδες και σε 'Αγγλους ή 'Αμερικανούς αλεξιπρωτιστάς, για να μπορέσουν να φτάσουν ως τις ακτές της Μάγχης και να περάσουν από κει στην 'Αγγλία. Είχε επίσης αρκετές γνώσεις νοσκόμου και περιποιόταν τους τραυματίες της 'Αντίστασεως και τους πιλότους των συμμαχικών αεροπλάνων που έπεφταν στην περιφέρειά της.

Ποτέ δεν ρώτησε τα όνόματα αυτών των 'Αγγλων και 'Αμερικανών, που έσωζε απ' τις φυλακές κι' απ' τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Όχι γιατί δεν θα της τάλεγαν πρόθυμα, αλλά γιατί φοβόταν μήπως συλληφθεί απ' τους Ναζήδες κι' εξαναγκασθεί με βασανιστήρια να μιλήσει και να τα φανερώσει. Προπάντων ανησυχούσε άφ' ότου είχε διαδοθή ότι οι Γερμανοί χρησιμοποιούσαν τον «όρρο της αληθείας», ένα φάρμακο δηλαδή που ανάγκαζε τους υπόπτους να αποκαλύψουν ό,τι ήξεραν.

Γι' αυτό, έπινούσε ψευδώνυμα για τους προστατευομένους της, τάγραφε στα πλαστά διαβατήρια, κολλούσε πάνω τη φωτογραφία τους, που την τραβούσε μέσα στον κήπο του μοναστηριού της, και τους άφινε να φύγουν προς την ελευθερία...

Μια μέρα - στις 23 Φεβρουαρίου 1944 - οι Γερμανοί υποψιάστηκαν ότι κρύβονταν 'Αγγλοι ή 'Αμερικανοί στο μοναστήρι και στην περιοχή του, και πυρπόλησαν δ'τι υπήρχε σ' όλη την περιφέρεια. Εύτυχως, η αδελφή Μαρία συνέπεσε να λείπει σε μια απ' τις μυστηριώδεις αποστολές της. Όταν έμαθε την είδησι, γύρισε άμεσα πίσω και βρήκε το μοναστήρι τελείως κατεστραμμένο. Κάμποσες χειροβομβίδες κι' άλλα πυρομαχικά, που είχε κρύψει σ' έναν αχυράνα, είχαν έκραγη. Η γραφομηχανή της όμως και τα λευκά διαβατήρια εί-

χαν σιασώσει, μέσα στην κρύπτη τους.

Έτσι, η αδελφή Μαρία μπόρεσε να συνεχίσι την ήρωική δράσι της. Αρχισε επίσης να μεταφέρει πολύτιμα έγγραφα, κρυμμένα κάτω από καλάθια με φρούτα και λαχανικά, που φόρτωνε σ' ένα σαραβαλισμένο αυτόκινητο.

Σε λίγο καιρό όμως, οι Ναζήδες έπιασαν ένα μέλος της 'Αντίστασεως και του απέσπασαν ομολογίες, με τον όρρο της αληθείας - καθώς είπαν. Έτσι, ένα μήνα αργότερα, η Γκεστάπο συνέλαβε την αδελφή Μαρία. Σ' αυτήν δεν μεταχειρίσθηκαν τον «όρρο», αλλά άλλες μεθόδους, απλούστερες και αγριότερες: τις μαστιγώσεις, τις κλωτσιές, την πείνα...

Τίποτε όμως δεν μπόρεσε να λυγίσι την άδωκαστη μοναχή! Έμεινε φυλακισμένη επί 18 μήνες στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Ράδενμπουργκ, ως δτου την απέλευθέρωσαν οι 'Αμερικανοί. Στο διάστημα αυτό, το βάρος της έλαττώθηκε από 80 κιλά σε 30 μόνον! Ήταν ημέρες που δεν μπορούσε να σταθεί ανά πόδια της απ' την εξάντλησι. Ωστόσο κατάφερε πολλές φορές να συρθεί ως τα αυτόκινητα των Ναζήδων και να τρυπήσι τα λαστιχά τους μ' ένα σκουριασμένο καρφί που είχε βρή!

Μετά τη νίκη των Συμμάχων, ανταμείφθηκε για τη δράσι της με 7 παράσημα. Ο στρατηγός 'Αϊζενχάουερ της έστειλε ένα θερμό συγχαρητήριο γράμμα ονομάζοντας την «Μικρή αδελφή των αλεξιπρωτιστών» κι' εκφράζοντας της την ευγνωμοσύνη του Προέδρου των Ηνωμ. Πολιτειών κι' ολόκληρου του αμερικανικού λαού.

ΟΙ ΘΩΜΕΣ ΣΤΑ ΨΑΡΙΑ

Σύμφωνα με τα άποτελέσματα των τελευταίων έπιστημονικών έρευνών, οι διάφορες θώμες μπορούν να χωρισθούν σε δύο κατηγορίες: τις άζωτους και τις μη άζωτους. Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν οι μυροδιές των φρούτων, οι οποίες είναι διαρκέστερες και μπορούν εύκολα ν' αναπαράχθουν τεχνητά. 'Αντίθετως, είναι πολύ δύσκολα ή αδύνατα η αναπαραγωγή των άζωτους όσμων, όπως π.χ. του καμμένου κρέατος, του καφέ, των μπισκότων, κλπ. Τόσο οι άνθρωποι, όσο και τα διάφορα ζώα δείχνουν φανερό προτίμησι στο ένα ή στο άλλο είδος όσμων. Ένας ειδικός έπιστήμων, ο δόκτωρ Μπίνφανγκ, έκαμε σχετικά πειράματα και στα ψάρια, με μυροδιές μύσχου, γλυκάνισου, ρετινιόλαδου, λαδιού της σαρδέλλας, βουτύρου, πατσουλι και σαπουνιού, και βεβαιώθηκε ότι ισχύει και απ' αυτής της απόψεως το γνωστό ρητόν «περί όρέξεως ούδεις λόγος».

Παντού τα πάντα, δηλαδή. 'Αλλά και σ' αυτά τα ψάρια. Αυτό, είναι αλήθεια, καταντά κάπως άπίστευτο, σχεδόν τερατώδες.

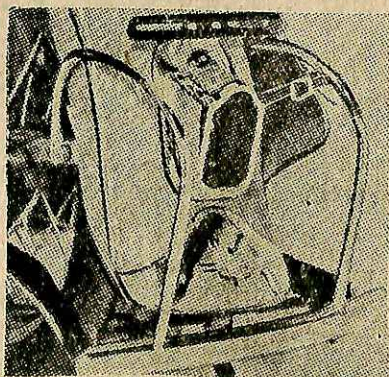
ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ

Ένα τελευταίο μοντέλλο της αμερικανικής μόδας: φούτα από σάτεν, χρώματος μπρούντζου με μαύρες κοκκίδες, και μπλούζα από μαύρο τζέρσεϊ, με μακρύα μανίκια και με τολμηρότατο ντεκολτέ... στην πλάτη!

ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΔΟΣΕΙΣ

Ο 'Ανρ' Γκαρά, παλιό δόξ της όδ'νης, δικάσθηκε τελευταίως στο Παρίσι για χρειά ναρκατικών και δεν μπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυά του όταν ο συνήγορός του ανέκρινε τα περασμένα μεγαλεία του.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΕΣ ΜΕ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΗΡΑ

Οι νέες μοτοσυκλέτες Χάρλεϊ - Ντάβιντσον είναι εφωδιασμένες με όπισθο προφυλακτήρα που τις προστατεύει από συγκρούσεις και συγκρούσεις κάνει ωραιότερη την εμφάνισι τους.

Ο «πολλά έλαφρύς»

Ο «πολλά βαρύς»

Ο «Σκέτος»...

Ο «έλαφρύς γλυκός»!

«Ένας... με όληνη»

Ο «πολλά... και όχι»

Παιχνίδια της Αγάπης

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟ ΤΟΞΟ και το ζευγάρι

(Η σκηνή στο διαμέρισμα της κομψής επιτηλώμενης. Έκείνη, στο μικρό μπουντουάρ της, μπροστά στον καθρέφτη της, καθισμένη σε σκαμνί με μεταξωτό μαξιλάρι, μ' ένα κιμονό κινέζικο «μπλε ρουα» μ' αργυρούς δρασόντες. Λεπτή, καστανόξανθα μαλλιά, στεγνά κρασάτα ματιά, στόμα μικρό, αλλά χείλη σαρκώδη. Εκείνος κάθεται πίσω της σε μία πολυθρόνα, με πρώιμο κοστούμι. Μετριοπάθεια, λεπτός, μελαγχολικός, εκφραστική μορφή, μαύρα ματιά, ελαφρά κουρασμένα, κινήσεις ένεργητικές. Καπνίζει, παρακολουθώντας Εκείνη που φτιάχνεται).

ΕΚΕΙΝΗ (στρώνοντας τη μπρουνίτσα στα μαγουλά της και συνεχίζοντας αρχινισμένη ομιλία): Αυτό που σου λέω, λοιπόν!... Είναι τόσο βέβαιο πως δεν μ' αγαπάς πια... τουλάχιστον όπως πρώτα... όσο σε βλέπω και με βλέπεις... (τόν κυττάζει διαδρωτικά στον καθρέφτη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (φυσώντας τον καπνό με συγκρατημένη ειρωνεία): Τηλεγράφημα σου ήρθε...

ΕΚΕΙΝΗ (επίμονα): Σώπα καμμένε!... Αυτό τόχει καταλάβει κι η πιο μακρινή μου φίλη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ειρωνικά): Πολύ έξυπνη είναι αυτή η... Πόσο μακρινή σου φίλη!... Κι από που το κατάλαβε!... Μήπως σου είπε πως τη φλεγοτόρρα;

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας ψεύτικα): Αυτό δα το κάνεις με όλες... με τις φίλες μου και με τις έχθρες μου!... Δεν ξέρω τι καταλαβαίνεις! Δε θέλεις να νοιώσης πόσο με θίγει!... Και όταν, μάλιστα, διακηρύσσεις, μπροστά μου, μ' ανυπόφορο κυνισμό ότι η γυναίκα είναι άρα... στον πληθυντικό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικάντικα): Γιατί; Ψέμματα είναι δηλαδή; Η χαρά της ζωής είναι όλη στην ποικιλία... έγκλειται ακριβώς στον πληθυντικό των πραγμάτων.

ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Αυτό δεν τα λέει κανείς, αγόρι μου, μπροστά στη φίλη του!

ΕΚΕΙΝΗ (τό ίδιο): Θα κατηγορήσεις τώρα και την ελκρινειά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): "Οχι... Αλλά όμως μου λέει, ότι έχεις πάψει πια να μ'

σβύση... Κατάλαβες τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Περιφάνεια!... Δεν είμαι ζωο!... Αλλά αυτό το τόξο, φίλαράκο μου, τα σπαστά ερωτικά ζευγάρια το διανύουν μαζί... Μαζί ανεβαίνουν... μαζί φθάνουν στην κορυφή... μαζί καταβαίνουν... Ενώ εσύ παύεις πρώτος τον κατήφορο... τρέχεις... προπορεύεσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (παγνιδιάρικα): Ζήτημα διασκελισμούτος!

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη, τελειώνοντας το βήσιμο των χελιών της): Ναι, αλλά αυτός που βρίσκεται ακόμα στην κορυφή του τόξου... δεν καταλαβαίνει, ότι παύει, ότι παύει βαθεία, όταν βλέπει τον άλλο, το σύντροφο της παρέας, να καταβαίνει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Και πόιος σου είπε, κυρία μου, ότι ο έρωτας, ογδόντα στα εκατό, δεν είναι πόνος;

ΕΚΕΙΝΗ (τό ίδιο): "Οχι όμως πόνος του ενός μονάχα!... Πόνος και των δυο!... Αυτό μάλιστα!... Να παντρευτούμε μαζί, το καταλαβαίνω. Αλλά εγώ πο- νώ μονάχα μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κρυφά): "Ανοίξε βήμα... Πάρε την κάθοδο.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Αυτό θα πη: «Σεφορτώσου με».

ΕΚΕΙΝΟΣ (διαμαρτυρία): Δεν είπα, έτοιμο πράμα... Πώς το διανοήθηκες!... Για να μην πονέσεις είπα ν' ανοίξεις βήμα! Εγώ δε φεύγω... Θα σε περιμένω και στο σβύσιμο του τόξου... Θα περιμένω να κατέβεις!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται απότομα, περήνα): Εύχαριστώ πολύ!... Δε μ' άρεσαν στον έρωτα οι φιλικότητες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την πλησιάζει τρυφερά): Δεν σου κάνω καμιά χαρά... να περιμένω. Μ' άρεσεις πάντα.

ΕΚΕΙΝΗ (σαρκαστική): Δε θέλω ν' άρεσω, αγόρι μου!... Δεν είμαι... πάστα του χαχαροπλαστέιου!... Θέλω αγάπη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έντονα): Την έχεις. Το πυροτέχνημα δεν κόπιας ακόμα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά πάει να καί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικάντικα): Και τί σε νοιάζει; Και η στάχτη του ακόμα θα είναι ζεστή!

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): "Ακατένω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (όλος φλόγα): Σε λατρεύω!... (την αγκαλιάζει, κάνει να τη φιλήσει στο στόμα).

ΕΚΕΙΝΗ (τραβιέται πίσω χαριτωμένα): Μη!... Θα μου βγάλεις το ρούζ... Και δεν είναι μία στιγμή που βαφτίκα!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Της Ακαδημίας Αθηνών

Η αγάπη είναι χρήμα. Ένας φουκαράς ερωτευμένος είναι πιο πλούσιος παρ' ό τι ένας τραπεζίτης.

Η αγάπη είναι όπως η πίστις στα θαύματα. Είναι μια ερμηνεία της φαντασίας που διευρίνει την καρδιά και κοιμίζει το λογικό.

ΕΚΑΝΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΜΕΡΑ!

Η περιέργη ζωή της βασιλίσσας του Σιάμ

Στον παραμυθένιο κήπο, έξω απ' τα διαμερίσματα της βασιλίσσας πηγαίνονταν αθόρυβα και φρουρούσε ένας υπρέτης της, κρατώντας ένα μακρύ καλάμι, μ' ένα μεταξωτό ύφασμα δεμένο στην άκρη του σαν σημαία.

Ένα πουλί πέταξε πάνω απ' το παλάτι και πηγε να καθήσει σ' ένα δέντρο του κήπου.

— Φύγε!... Φύγε!... του φώναξε ο υπρέτης, δίνως να ψύχω πολύ τη φωνή του, και το πουλί με το καλάμι του. Βαθεία αίσθη απλώθηκε και πάλι δόγυρα απ' το παλάτι. Σαρκαστικά, αντήχησε το βασιλικό «γκόνγκ». Κι άμέσως φάνηκε σαν να ξύπνησε όλο το παλάτι απ' τη νύκτα του. Ήταν το σύνθημα: "Η βασιλίσσα είχε ξυπνήσει κι έπρεπε να της ετοιμάσουν άμέσως και να της πানে το πρόγευμά της."

Η ώρα ήταν 8... το βράδυ! Πραγματικά, η βασιλίσσα Σαοθάπα του Σιάμ, που πέθανε πρό 30 ετών περίπου, απεθανόταν το φως της ημέρας. Κοιμόταν όλες τις ώρες της, κι έμενε άγρυπνη τη νύκτα!

Ο αούγγος της, ο βασιλεύς Σουαλουγκόρν, είχε στο χρέμι του αρκετές επισημες συζήσεις. Η Σαοθάπα όμως ήταν η κυριότερη, η «Πρώτη Βασιλίσσα», και του είχε χάρισε πολλά παιδιά. Δύο από τους νιούδες της τον διαδέχθηκαν αργότερα στο θρόνο. Ο άντρας της, λοιπόν, την άναυσε και, μη θέλοντας να της χαλάσει το κατήρι, ικανοποίησε την ιδιοτροπία της.

Ετσι η Σαοθάπα κοιμόταν ολόκληρη την ημέρα, κι άρχισε την καθημερινή ζωή της μόνη μετά τη δύση του ήλιου. Όλη τη νύκτα, υπρέτες, φίλοι, κι άλλοι επισκέπτες περνούσαν απ' το δωμάτιό της ενώ αυτή έτρωγε κουβεντιάζει κι έλυνε διάφορα ζητήματα. Δεν χωρούσε στο νου της ότι οι άλλοι άνθρωποι προτιμούσαν να βρισκονται στο κρεβάτι τους την ώρα αυτή. Συχνά, λοιπόν, τους καλούσε να παρουσιαστούν μπροστά της στις 3 μετά τα μεσάνυχτα, ή ζητούσε να δειπνήσουν στις 4.

Οι υπάκοοι της δεν περπατούσαν νι' αυτή την αλλανθ της ρουτίνας της ζωής. Γίγτι, σέβονταν τόσο τα προνόμια των βασιλέων τους, ώστε δεν τολμούσαν ποτέ να σχολιάσουν τις πράξεις τους.

Το βασιλικό παλάτι ήταν ένα θεόσιμο πολυτελείας και πλούτου. Οι τοίχοι της βασιλικής κρεβατοκάμαρας έλαμπαν από πολυτίμα πετράδια κι οκεράζονταν με μεταξωτά και ταπεταρίες. Μία δαχτυλίθρα που χάρισε ο βασιλιάς στη βασιλίσσα την ημέρα των νυμφών τους ήταν ολόκληρη κι' αδαμντοστόλιστη κι είχε στοιχίσει 60.000 δολάρια!

Η παράξενη νυκτερινή ζωή της εξωτικής Σαοθάπα περιγράφεται για πρώτη φορά στο νεοεκδοθέν βιβλίο του δόκτορος Μαλκόλμ Σμιθ, γιατρού στο Σιάμ, επί 21 χρόνια, κι, επί 5 χρόνια ιδιαιτέρως γιατρού των Άνγκόρ. Ο τίτλος του βιβλίου είναι: «Ένας γίγαντας στην Αύλη του Σιάμ».

(Τη νύκτα — γράφει ο Σμιθ — η βασιλίσσα ανακάθισε στο κρεβάτι της έτρωγε και δεχόταν τους επισκέπτες της. Όλοι, άκου κι' οι μινάλοι ούνευεις ή οι στενοί γνώριμοι, έμειναν στο δωμάτιό της περπατώντας με τα τέσσερα κι' έφευγαν με τον ίδιο τρόπο, αλλά αποχωρώντας, χωρίς να της γυριστούν την πλάτη. Μόνον ενώ υπορούσαν να σέκωμαι όρθιος μπροστά της.

Οι επισκέπτες καθόνταν στο πάτωμα, έξω απ' τη μεγάλη κουνοειρία του κρεβατιού της βασιλίσσας. Κι' εκείνη εύρισκε ευχαρίστηση να κουβεντιάζει όλη τη νύκτα μαζί τους...)

Σε την ημέρα που πέθανε η Σαοθάπα, το έτος 1919, δεν εδέχθηκε ποτέ επισκέπτη πριν απ' τα μεσάνυχτα. Είχε κυριολεκτικώς μεταβάλει τη νύκτα σε ημέρα!

Το επικίνδυνο κολύμπι

Ο Άμερικανός γιατρός Ρόουελ Γκάλλανγκερ κατάρτισε μία στατιστική απ' την οποία βγαίνει το συμπέρασμα ότι όσοι κολυμπούν σε πισίνες έχουν 14% περισσότερες πιθανότητες να πάθουν κρυολογήματα κι' άλλες ασθένειες του αναπνευστικού συστήματος.

Η Κολίν Γκρέυ είχε την τύχη να είναι και στα δυο πρώτα της φιλμ ή παρτεναίρ δυο λαμπρών αστέρων του Χόλλυγουντ: Τού Βίκτωρ Ματιούρ στο πρώτο: «Το φιλή του θανάτου» και τού Τάυρον Πάουερ στο δεύτερο: «Ο άγυρτης». Αλλά η τύχη δεν ευλόγησε την Κολίν μόνο από απόψεως παρτεναίρ. Και τα δυο πρώτα της φιλμ είναι εξαιρετικά δυναμικά, το «Φιλή του θανάτου» μάλιστα δραβευθηκε και στο φεστιβάλ του Λοκάρνο.

Κολίν Γκρέυ

Η πιο οικονομία στάρ

Η Κολίν Γκρέυ γεννήθηκε στις 23 Οκτωβρίου του 1922 στο Σταπλεχάρτ της Νεβράσκας. Τα πραγματικά της όνομα είναι Ντόρις Γιάνσεν και είχε η κόρη του Άρθουρ Γιάνσεν, ενός αγρότη νορδηγικής καταγωγής.

Η Κολίν ήταν επτά χρόνων όταν οι γονείς της πήγαν να εγκατασταθούν στο Χάκινσον της Μινεζότας.

Όταν τελείωσε τις σπουδές της, η Κολίν αποφάσισε να κάνει το γύρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Έγκατέλειψε, λοιπόν, την οικογένειά της κι' άρχισε να γυρνά από πόλη σε πόλη.

Όταν της τελείωσαν τα χρήματα, η Κολίν βρισκόταν στη Λά Γκόλα της Καλιφόρνιας. Εργάστηκε επί έξη εβδομάδες ως σερβιτόρα σ' ένα ρεστوران και κέρδισε 145 δολάρια. Με τα χρήματα αυτά έφυγε για το Λας Άντζελες. Εκεί βρήκε πάλι μία θέση σερβιτόρας και με τα χρήματα που κέρδιζε, άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα μιας δραματικής σχολής.

Αργότερα προσελήφθη σ' ένα γραφείο ως τηλεφωνήτρια και σιγά-σιγά έγινε γραμματέας. Εξακολουθούσε όμως να παρακολουθεί δράδων μαθημάτων δραματικής τέχνης και παρ' όλον ότι κουραζόταν ήδη πολύ, για ν' αύξησει τα εισοδήματά της, ανέλαβε και μία νυχτερινή υπηρεσία στο

ραδιοφωνικό σταθμό. Μία μέρα, κουρασμένη από την παραφορτωμένη αυτή ζωή έφυγε για τα Βραχάδη Όρη σκοπεύοντας να περάσει εκεί τις διακοπές της. Για να μη ξοδέψει όμως τις οικονομίες της μπήκε γκουβερνάντα στο σπίτι ενός μεγαλοβιομήχανου που παραθερίζει στην εκεί δίλλια του.

Τον Δεκέμβριο του 1943 η Κολίν Γκρέυ γνώρισε την πρώτη ευνοία της τύχης. Διάβασε τυχαίως μία αγγελία που έλεγε πως η δραματική σχολή τού Κάρλ Χάιμς, που προμήθευε ταλέντα στο ομώνυμο θέατρο, ζητούσε μαθήτριες προκείμενες με κάποιο ταλέντο. Χωρίς μεγάλες ελπίδες η Κολίν Γκρέυ παρουσιάστηκε και εξεπλάγη όταν της εδήλωσαν πως όχι μόνον προσλαμβάνεται στη σχολή αλλά γρήγορα θα παίξει στο θέατρο όπου χρειαζόντουσαν μία νέα του τύπου της.

Δύο μήνες αργότερα, η Κολίν Γκρέυ, χρησιμοποιώντας το πραγματικό της όνομα: Ντόρις Γιάνσεν, έπαιξε το ρόλο της Μάρτζορι Χενσόου στο έργο «Δύναμις του σκότους». Το έργο αυτό διαδέχτηκε η «Σύντομη μουσική», στο οποίο την πρόσεξε ο Τζακ Πάμερ που την έφερε στην «Φόξ».

Ο διευθυντής της υπηρεσίας διανομής ρόλων της εταιρείας αυτής, Ρουφους Λέ Μέρ, για να δοκιμάσει την Κολίν, της έδωσε να μελετήσει ένα ρόλο που είχε ετοιμάσει ειδικώς γι' αυτήν ο νεαρός συγγραφέας Ρόντνεϋ Άματ.

Ο συγγραφέας αυτός ένοιωσε έναν κεραινοβόλο έρωτα για την υποψηφία στάρ και ύστερα από μερικές εβδομάδες την παντρεύονταν.

Η 16η Οκτωβρίου 1944 υπήρξε μία μεγάλη μέρα στη ζωή της Κολίν. Την ημέρα αυτή υπέγραψε το συμβόλαιό της με την «Φόξ». Από την ημέρα αυτή η Ντόρις Γιάνσεν παραχώρησε τη θέση της στην Κολίν Γκρέυ.

Το παίξιμό της στο πρώτο της φιλμ: «Το φιλή του θανάτου» έκανε τόση εντύπωση στον Νταρίλ Τζάνουκ, ώστε της ανέθεσε άμέσως το ρόλο της πρωταγωνίστριας στο νέο του φιλμ: «Ο άγυρτης» στο οποίο θα πρωταγωνιστούσε ο Τάυρον Πάουερ.

Μετά το γύρισμα της ταινίας αυτής η «Φόξ» έδωσε στην Κολίν μία άδεια μερικών μηνών για να δώσει το φως σε μία κόρη, τη Σουζάνα. Τώρα η νεαρή μητέρα γυρίζει το τρίτο της φιλμ: «Σφαγή της τιμής» στο οποίο έχει πάλι για παρτεναίρ τον Βίκτωρ Ματιούρ.

Η Κολίν τραβάνεται για τη γυμναστική. Το σκηνικό είναι μία από τις καλύτερες ασκήσεις της. Επίσης είναι μία από τις περιφημότερες κολυμβητικές και ιππευτικές του Χόλλυγουντ.

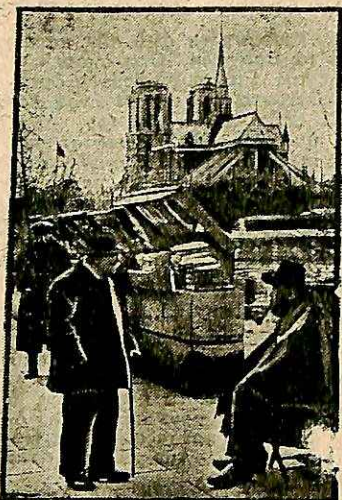
Εξ άλλου, φημίζεται για την... οικονομία της! Είναι στο πειδόν αυτό η μονή στάρ του Χόλλυγουντ, που μέχρι σήμερα, δεν έχει σπαταλήσει ούτε ένα σεντέ ασκόπως.

Αλλά η Κολίν παίζει επίσης τσιάνο και βιολί, και γράφει χιουμοριστικές νουβέλες εμπνευσμένες από τα χίλια-δυο επαγγέλματα που εξήσκησε προτού γίνει στάρ.

Παράλληλα με την ηθοποιία της, η Κολίν έχει και μία εξαιρετική φωνή.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

«Η χορηγούμενη στάρ Κολίν Γκρέυ».

Παλιό Παρίσι: Υπάριοι βιβλιοπώλοι στην προκουμία του Σηκουάνα.

Τό «Λαπέν άζιλ» ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΗΣ

Της συνεργάτιδός μας
Χ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

ΠΑΡΙΣΙ. — Μέσα στο πολυθρόνο και υπερτροφικό μεταπολεμικό Παρίσι, η Μονμάρτη προσπαθεί να διατηρήσει κάποια ίχνη από τον παλιό ρομαντισμό της. Δεν θα συναντήσουμε, βέβαια, ο επισκέπτης στα στενά δρομάκια της, που θυμίζουν σε πολλές περιπτώσεις δρόμους δικών μας νησιωτικών σπιτιών, τον τύπο της Μιμής Πενσόν, ούτε τους Μπόρε της παλιάς εποχής. Θα δούμε όμως μερικούς πλανοδίους ζωγράφους, με μακριά μαλλιά και φλοτάκια γραβάτες, να αποθανατίζουν το αίωριο τοπίο, τον τρούλλο της «Σάκο Κέρ» ή το ξεχωριστό σπιτάκι, που ήταν μια φορά κι έναν καιρό η έδρα της «ελευθέρας Δημοκρατίας της Μονμάρτης».

Θα δούμε στους τοίχους τις πολυκαυρικές επιγραφές «Ζήτω ο βασιλεύς» και «Ζήτω ο πρόεδρος της Δημοκρατίας». Θα δούμε ακόμα, το ιστορικό άμπελι της Μονμάρτης, που δαγάζει κάθε χρόνο τον χυμό του καρπού του και δίνει την ημέρα του τρυγού τον τόνο μιας χαρούμενης παρισιανικής γιορτής.

Παρά τη σημερινή κατάπτωση του «ιερού λόφου» της Μονμάρτης παραμένει το απαραίτητο προσκήνιο των ξενών. Στα λιθόστρωτα της θα συναντήσουμε κανείς περισσότερους «Αμερικανούς», «Εγγλέζους», «Ισπανούς», «Ιταλούς», παρά Γάλλους. Στα κέντρα της κυκλοφορεί το δολλάριο, η λίρα, το πέζο. Η Μαμά Ανδριανή — η Μερ Αντριέν — κάνει πάντα χρυσές δουλειές με τους ξένους της. Είναι πάντα γλυκομίλητη, θυμάται τα παλιά, ικανοποιεί τα γούστα των πελατών της, εξυμνεί τα θαυμάσια βατραχάκια που πωλεί ή σεπιασινιέ της — 600 φράγκα η μερίδα — και «αποστηθίζει» με την τέχνη της παλιάς θεατρικής τις «έλληνικές αλλαγές» της, όταν ανακαλύπτει «Ελληνες πελάτες».

— «Α, η Μαρίνα μου! Αυτό το θαυμάσιο κορίτσι. Τι γίνεται η Μαρίνα μου;»
Μας λέγει, δείχνοντας έναν χρυσό σταυρό που φοράει κάτω από το πέτο της ζακέτας της — είναι δώρο της Μαρίνας.
Πρόκειται για την πριγκίπισσα Μαρίνα που ήταν τακτική πελάτισσά της, όταν έμενε με την οικογένειά της στο Παρίσι προτού παντρευτεί τον δούκα του Κέντ.

Τη νύχτα, τα κατάφωτα κέντρα

αγωνίζονται να ξαναζωτανέψουν την παλιά εύθυμη Μονμάρτη με την όργιαστική τζαζ, με τα πικάντικα τραγουδάκια, με τις γελαστές Μαγδαληνές που βολτάρουν στολισμένες με τα ψεύτικα μαργαριτάρια τους και τα λαμπερά δαχτυλίδια τους. Μα η πραγματική νυχτερινή Μονμάρτη βρίσκεται στο «Λαπέν Άζιλ» — το «Ευκίνητο κουνέλι» — ένα παλιό γραφικό καμπαρέ, στην άκρη της οδού Σαιν Βενσάν, λίγο πιο κάτω από το άμπελι της Μονμάρτης. Παλαιότερα το «Ευκίνητο κουνέλι» λεγόταν «Καμπαρέ των δολοφόνων».

Τό σημερινό του όνομα τό πήρε από τον ζωγράφο Α. Ζίλλ, που απεικόνισε ένα κουνέλι στην πρόσφυ του. Τα έγκαινα της νέας μορφής του έγιναν με μεγάλη καλλιτεχνική και πνευματική έπισημότητα. Απήγγειλαν οι γνωστοί συγγραφείς Μάκ Όρλάν, Ρολάν Ντορζέ, Φρανσίς Καρκό και παρουσίασαν την τέχνη τους οι ζωγράφοι Πिकासό, Ουτρέιλλο κι άλλοι.

Τό «Λαπέν Άζιλ», αντικατέστησε τό ιστορικό «Μουλέν Ρουζ», τού οποίου τά φτερά μένουν τώρα ακίνητα. Η πόρτα τού καμπαρέ μένει πάντα κλειστή. Θά χτυπήσεις, θά σ' ανοίξουν — αν υπάρχει θέσις — θά σε παραλάβει ένας ναυτικός με ραβδωτή φανέλα και κούκο στο κεφάλι, θά σου πη φιθυρίσει να περιμένεις όσο να γίνει διαλείμμα και θά σε οδηγήσουν ύστερα σε μία παλιά μισοσκότεινη σάλλα, με τρεις τέσσερες σειρές μπάγκους. Ένα πιάνο δίπλα στην πόρτα, ένας πιανίστας χωρίς σακκάκι, με μανίκια ανασκουμπωμένα, μία γυναίκα που προσφέρει από ένα ποτηράκι τσέρου σε κάθε νεοερχόμενο, ένας Σάτυρος πάνω στο πιάνο, ές μία γωνιά ό «Εσταυρωμένος, λίγα ανάγλυφα, ζωγραφικοί πίνακες, μερικά σκαμνάκια. Αυτό είναι όλο τό έμψυχο και άψυχο υλικό τού κέντρου. Μά είναι κάθε βράδυ γεμάτο από τους τελευταίους νοσταλγούς τού ρομαντισμού, ξένους, συνήως, έπισκέπτες τού Παρισιού που αναζητούν τό «δριινόλι». Τό «Λαπέν Άζιλ» θυμίζει κάπως τή «Μάντρα» τού Άττικ. Εκκολάπτονται κι' έδω τά ανακαλυπτόμενα ταλέντα και προωθούνται αν έχουν κάποια πραγματική αξία — προς τίς φημισμένες σκηνές τού «Φολί Μπερζέρ», τού «Καζινό» τής δουλεδωδριέικων θεατρών. Νά ή Μαρί και ή Μπλάνς, δυο δροσερά φωνανάκια που τραγουδούν τό δαντελιένιο «Λετάν ντε σερίζ». Νά κι' ένας Βάσκος που σκορπίζει τίς χαρούμενες μελωδίες των τραγουδιών τής πατρίδος του. Νά κι' ένας νεαρός ποιητής. Φοράει ένα κοστούμι με μεγάλα καρρά και μία φλοτάκι γραβάτα. Είναι άχρος, με μεγάλα μαύρα μαλλιά, με θαυμάσιμα μάτια και άπαγγέλλει με πάθος στίχους τού Μπωντλαίρ και τού Λόρκα.

Αυτή είναι ή Μονμάρτη. Σήμερα προσφέρει λίγους τόνους ξεφτυσμένου ρομαντισμού μέσα στη μισοσκότεινη σάλλα τού «Ευκίνητου Κουνελιού»...

ΕΛΛΗΝ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Οι μητέρες που τρώνε τά παιδιά τους

Μία Άγγλιδα που περιηγήθηκε τελευταίως τήν Αυστραλία, ανακάλυψε στο έσωτερικό της μία άγνωστη ως τώρα φυλή Ιθαγενών καταμαρών και τελείως πρωτόγονων. Ένώ άλλοτε υπήρχαν έκκατοντάδες χιλιάδες άπ' αυτούς, σήμερα έχουν απομείνει άκριστοί ως επί τό πλείστον δέ άρρωστοί ή τρελλοί. Βρίσκονται σε τέτοια κατάσταση άγριότητας και κτηνωδίας, ώστε οι μητέρες τρώνε συχνά τό παιδιά τους!... Η περιηγήτρια δήλωσε ότι σκεπτεύει ν' άφοσιωθεί τό πρώτικό κι' έπικίνδυνο έργο τού εκπολιτισμού αυτών των άνδρων.

Ο «ΑΓΓΕΛΟΣ» που μοίραζε λεφτά

Ένα μυστήριο που δεν διαφωτίσθηκε

Όταν δημέρωσε ή 14η Ιανουαρίου τού 1940, κανείς απ' τους κατοίκους τής μικρής αμερικανικής πόλεως Άβα, στην πολιτεία τού Μισσούρι, δεν φανταζόταν ότι, με τήν ημέρα αυτή, άρχιζε μία περίοδος μυστηρίου...

Κι' ή κ. Νέλλι Λόουσον, μία μεσόκοπη και συμπαθητική νοικοκυρά, δεν περιμενε καθόλου ότι θάδρισκε στο ταχυδρομικό κουτί τής πόρτας τής τό πρώτο «μήνυμα» τού «Άγγέλου τής Άβά»...

Ο φακέλλος είχε τήν ταχυδρομική σφραγίδα τού Κάνσας Σίτυ. Η κ. Λόουσον διερωτήθηκε με άπορία ποίος μπορεί νά τής έγραφε απ' αυτή τήν πόλη... Έμεινε όμως άποσβολωμένη απ' τήν έκπληξη, όταν βρήκε μέσα στο φακέλλο ένα τσέκ τών 100 δολλαρίων (απ' αυτά που δεν άναφέρουν ένομα έκδότη), συνοδευόμενον από ένα δακτυλογραφημένο σημείωμα που περιείχε μόνο τέσσερες λέξεις: «Από έναν παλιόν φίλο».

Τίς επόμενες βδομάδες, έλαβαν παρόμοιους φακέλλους απ' τό Κάνσας Σίτυ πολλοί άλλοι κάτοικοι τής Άβά. Περιείχαν ποσά από 50 ως 300 δολλάρια, άλλοτε σε τσέκ κι' άλλοτε σε χαρτονομίσματα.

Φυσικά, όλος ό κόσμος στη μικρή πόλη δεν μιλούσε πιά για τίποτε άλλο. Ο άγνωστος δωρητής είχε έπνομοσθή «Άγγελος τού Άβά». Και κανείς δεν μπορούσε νά εξηγήσει τήν τόση γεναιοδωρία του.

Σε πολλές περιπτώσεις, τά χρηματικά ποσά ήσαν όσα ακριβώς χρειαζόταν ό παραλήπτης για νά πληρώσει τά χρέη του και τούς έκκρεμείς λογαριασμούς του.

Η κ. Λόουσον, που είχε λάβει τό πρώτο τσέκ, έλεγε ότι δεν είχε κανένα συγγενή ή φίλο άρκετά πλούσιο ώστε νά χαρίσει χρήματα... Η γειτόνισσά της κ. Στήβενσον έδωσε τήν εξήγησι ότι τά 100 δολλάρια που έλαβε, προήρχοντο από κάποιον όφειλέτη τού μακαρίτη συζύγου της. Άλλη παλί, ή κ. Ουίλσον, που είχε λάβει 50 δολλάρια, πίστευε ότι έπρόκειτο για ένα θαύμα...

Μ' άλλα λόγια, καθένας απ' τούς τυχερούς είχε τή δική του γνώμη, που δεν συμφωνούσε με τών άλλων...

Σε λίγον καιρό, τά δώρα τού «Άγγέλου» είχαν φτάσει συνολικά σε 3.000 δολλάρια! Οι κάτοικοι τού Άβά είχαν καταλήξει στην ύπόνοια, ότι ό μυστηριώδης ευεργέτης τους δεν ήταν κάποιος άγνωστος ξένος, αλλά ότι ζούσε ανάμεσά τους, στην πόλη τους.

Η γνώμη αυτή διατυπώθηκε για πρώτη φορά από τό γέρο σωφέρ ταςί Τζάκ Μπλαίρ, στηριζόμενος δε στο εξής περιεργό πεισιστικό: Μία μέρα, στο καφενείο, ό Μπλαίρ έτυχε νά πη δυνατά ότι όλα του τά χρέη ανέβαιναν σε 100 δολλάρια κι' ότι δεν ήξερε πώς νά τά πληρώσει. Δεν μπορούσε νά θυμηθί ποιοί βρίσκόντουσαν στο καφενείο τήν ώρα εκείνη... Πάντως, πρέπει νά ήταν παρών ό «Άγγελος» και νά τον άκουσε, γιατί τούστειλε άμέσως 100 δολλάρια.

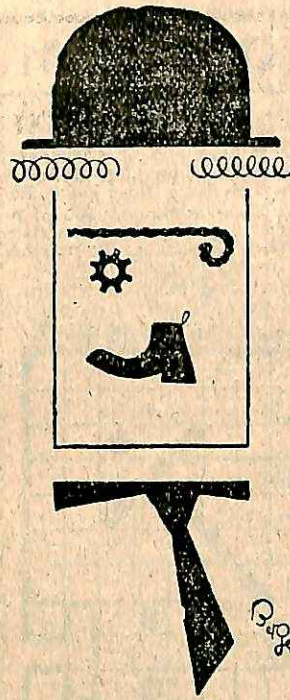
Μία δεύτερη περίπτωση, κάποιον Λούτερ Στόρυ, έπεισε τούς κατοίκους τού Άβά ότι ό «Άγγελος» ήξερε καλά ότι γινόταν στη μικρή πόλη.

Ο Στόρυ, ένας εύπορος εισοδηματίας, έλαβε μία μέρα ένα τσέκ 150 δολλαρίων, μαζί μ' ένα σημείωμα: «Χρησιμοποίησε τά χρήματα αυτά για νά κάνης κάποιον ευτυχισμένο». Μη έχοντας ό ίδιος ανάγκη χρημάτων, συμμορφώθηκε με τή σύστασι κι' έδωσε τά 150 δολλάρια σ' ένα γέρικο και φτωχό άντρώγυνο.

Ένάμιση μήνα άργότερα, κάπχε τό σπίτι τού Στόρυ. Έλαβε τότε δεύτερο τσέκ, 200 δολλαρίων, και τό εξής σημείωμα: «Κράτησε συ τά χρήματα. αυτή τή φορά. Σου χρειάζονται».

Έτσι, οι κάτοικοι τού Άβά άρχισαν νά κυττάζουν ό ένας τόν άλλον, για ν' ανακαλύψουν τόν «Άγγελο». Και, φυσικά, άναπτύχθηκε περισσότερη συμπάθεια και φιλία μεταξύ τους, έφόσον ό καθένας ύποπτευόταν ότι ό άλλος μπορεί νάταν ό μυστηριώδης ευεργέτης... Η άλλαγή αυτή τής άτμοσφαιρας και τής ψυχικής διαθέσεως ήταν άσφαλώς τό πολυτιμώτερο δώρο τού «Άγγέλου», πόσο μεγαλειέρας αξίας απ' τά χρήματα...

Σε λίγους μήνες, τά τσέκ σταμάτησαν. Έτσι ξαφνικά όπως είχαν άρχισει... Πέρασαν 8 χρόνια από τότε, κι' όμως ή ταυτότης τού «Άγγέλου» εξακολουθεί νά μένει άγνωστη. Δεν άποκλείεται δε νά ξαναρχισή ό μυστηριώδης αυτός φιλόανθρωπος νά μοιράζει τήν περιουσία του. Ποίος ξέρει!...

Τσάρλυ Τσάπλιν

Κινηματογραφικά νέα ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

★ Σύμφωνα με τόν περίφημο ζωγράφο τού Χόλλυγουντ Άλμπερτο Βάργκα, ή Μίς Σύμπαν» που πρόκειται νά έκλεγή κατά τά τέλη τού τρέχοντος έτους στη Νέα Υόρκη πρέπει νά έχη τό προσωπο τής Λίντα Ντάρνελ, τό στήθος τής Άβά Γκάρντερ και τή μέση και τίς κνήμες τής Μαργαρίτας Τσάπλιν.

★ Κατά τή γνώμη τού Βάργκα, ή Λίντα Ντάρνελ έχει άληθινα «μάτια όνείρου». Τά μάτια τής Τζέννυ Κάρτερ, τής Χέντυ Λαμάρ, τής Σούζαν Χαίηγουρντ και τής Τζίν Κραϊντ τά θεωρεί ως πολύ κατώτερας ποιότητας.

★ Η Μάρθα Βίκερς και ό Άντριου Καϊλ χαίρονται.

★ Ο Μπουντ Άμποτ, ό σύντροφος τού Λού Καστέλλο, είναι ό πιστότερος σύζυγος τού Χόλλυγουντ. Έώρτασε πρό ήμερών τήν 30η επέτειο των γαμών του.

★ Η μικρή Τζόαν Ήβανς, ή ώραιότατη άναδεκτή τής Τζόαν Κράουφορντ, υπέγραψε ένα έπταετές συμβόλαιο με τόν Σάμουελ Γκόλντγουϊν. Είναι σήμερα μόλις δέκα τεσσάρων χρονών.

★ Ο Τάϊρον Πάουερ και ή Λίντα Κρίστιαν έπισκέφθηκαν ως σήμερα 61 Ιταλικές έκκλησίες, για νά διαλέξουν εκείνη στην οποία θα κάμουν τούς γάμους των. Δεν κατάρθρωσαν, ώστόσο, νά τήν ανακαλύψουν ακόμη.

★ Ο γνωστός σκηνοθέτης τού Χόλλυγουντ Λεό Μάκ Κάρεϊ άποφάσισε νά γυρίση τή ζωή τού Άδάμ και τής Εύας. Τό σενάριο είναι έτοιμο. Η μεγαλύτερη δυσκολία είναι ό κα-

θορισμός των διαστάσεων τού «φύλλου συκής». Ο Κάρεϊ βρίσκει νά διαπραγματεύσει με τήν αμερικανική ύπηρεσία λογοκρισίας τών κινηματογραφικών ταινιών σχετικά με αυτό τό ζήτημα.

★ Ο Σέσιλ ντε Μιλ σκέπτεται, έξ άλλου, νά γυρίση τό «Βιβλίο τής Έσθέρ», από τήν Παλαιά Διαθήκη. Τό ρόλο τής Έσθέρ θά ύποδυθ ή Χέντυ Λαμάρ.

★ Η κυρία Έρρολ Φλύνν, Νόρα Έντιγκτον, έμφανίζεται για πρώτη φορά στόν κινηματογράφο σε μία σύντομη σκηνή τής ταινίας «Δόν Ζουάν», στην οποία πρωταγωνιστεί ό σύζυγός της.

★ Ο πατέρας τού Φράνκ Σινάτρα, που είναι προϊστάμενος τής Πυροσβεστικής ύπηρεσίας τής πόλεως Χουττόκην, στη Νέα Υέρσεϊ, έπισκέφθηκε τελευταία τό γυιό του στο Χόλλυγουντ.

★ Ο Μπόμπ Χοπ προσεκληθή νά δώση μία σειρά παραστάσεων στο «Παλλάδιον» τού Λονδίνου.

★ Η Τζίντζερ Ρότζερς έγκατέλειπε τήν ιδέα νά κάμη τό σύζυγό της Τζάικυ Μπρίγκς άστέρα τού κινηματογράφου. «Ο Τζάικυ, έδήλωσε, δεν αξίζει μεγάλα πράγματα έξω από τό ράντσο του».

★ Η Γκλόρια ντε Χάβεν άποφάσισε όριστικά νά χωρίση με τό σύζυγό της, τό γνωστό ήθοποιό Τζών Παϊντν. Ο λόγος είναι ότι ό Παϊντν έχει τή γνώμη ότι ή γυναίκα του πρέπει νά έγκαταλείψη τόν κινηματογράφο και ν' άφοσιωθεί όριστικά στο σπίτι της. «Προτιμώ τήν τέχνη από τόν έρωτα και είμαι άποφασισμένη νά ένδιφερθώ για τήν καλλιτεχνική σταδιοδρομία μου» έδήλωσε ή Γκλόρια.

★ Ένα άλλο διαζύγιο που άπασχολεί τούς κύκλους τού Χόλλυγουντ είναι τής νεαρής ήθοποιού Κόλιν Γκραιντ τού συγγραφέως Ρόντνεϊ Άματώ. Τά αίτια: Πλήρης έλλειψις συνεννοήσεως μεταξύ των δύο συζύγων.

★ Ο «άγαπημένος τών γυναικών» στο Χόλλυγουντ είναι από τήν περασμένη άνοιξη ό νεαρός ήθοποιός Ρόρυ Κάλχουν, που πολλοί θεωρούν έφάμιλλο τού Βαλεντίνο. Άλλ' ό Κάλχουν άπογοητεύσε τελευταία τίς θαυμάστριές του, με τήν άναγγελία των άρραβόνων του με τήν Ισπανίδα ήθοποιό Ισκιμπελίτα.

★ Η Όόνα Ο' Νηλ πρόκειται νά δώση ένα τσίτο μπαλέτο στόν Τσάρλυ Τσάπλιν κατά τήν προσεχή άνοιξη. Έτσι, ό Σαρλώ θά είναι πατέρας πέντε παιδιών. Τά δυο άλλα προέρχονται από τήν πρώτη σύζυγό του Λίτα Γκραιντ.

★ Η Σίρλεϊ Τέμπλ έδωκε μνηνία άδεια σ' όλο τό υπηρετικό τής προσωπικό. Κατά τό διάστημα τού μηνός Κ' άσχολήθη μόνο με τό νοικοκυριό της.

★ Η Όλβία ντε Χαβίλαντ και ό Μάρκος Γκούντοχ έπανηγύρισαν τή δεύτερη επέτειο των γαμών τους.

★ Η Λάνα Τάρνερ έδήλωσε ότι ό μεγαλύτερος πόθος της είναι νά γυρίση μία ταινία μαζί με τόν Τζάιμς Μείσον. «Θά θυσιάσα πρόθυμα τό δεξί μου χέρι, είπε, για τήν πραγματοποίηση αυτού τού πόθου μου».

★ Η Έστερ Ουίλλιαμς άρεσκέιται με τόν καταρτισμένο ένοχο μπλετόν, που θά χασέψη... κάτω από τήν έπιφάνεια τού νερού σε μία νέα ταινία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συζυγική εύτυχία

Μία φορά κι' έναν καιρό είχα παντρευτή. Όμως άνυχσα σε κεινό τό γάμο. Δηλαδή έπεσα έξω στη γυναίκα. Τό έτερό μου ήμισυ ήταν ένα στριμένο πλάσμα, όλο νευρα, κακία και ιδιοτροπίες. Ηταν ή στρίγγλλα που δεν έγινε άρνακι. Βέβαια, όπως πάντα γίνεται σ' αυτή τή νόστιμη ιστορία τού γάμου, ή Λούλα δεν έβριζε τά χαρίσματα της πριν μου πατήση τό πόδι στη συγκινητική τελετή με τό πέπλο, τά λουλούδια, τίς λαμπάδες, τά κομψά και τό ρούζι. Ώς τότε ήταν ένα ύπάκουο και πειθαρχικό πλάσμα, γεμάτο καλωσύνη και τρυφερότητα. Άλλά όταν έβγαλε τό πέπλο, τράβηξε μαζί και τή μάσκα κι' έγιναν τά άποκαλυπτήρια. Τό γλυκό χαμόγελο έφυγε από τά χείλη της κι' έγινε στρογγυλή γκριμάτσα... «Α! Όχι ακόμα. Για νάσαι δικαίος πρέπει νά όμολογήσω πώς αυτό καθυστέρησε λίγες μέρες. Τά άποκαλυπτήρια έλαδαν χάρων μία βδομάδα ακριβώς μετά τό γάμο — τίς έφτα πρώτες μέρες πέρασα ζωή χαρισάμενη. Κι' άς λέω μόλις ή Λούλα έβγαλε τό πέπλο. Αυτό τό λέω. Έτσι, για σχήμα λόγου. Μ' άρέσουν κάτι τέτοια».

Και λοιπόν, αυτή τή βδομάδα τήν περάσαμε σ' ένα ξενοδοχείο — ταξείδι τού μέλιτος που λένε. Έίχαμε πρόθυμη ύπηρεσία. «Ό,τι ήθελες, δεν είχες παρά νά χτυπήσης τό κουδούνι. Και σούφερναν ό,τι ποθούσε ή ψυχή σου. Από καφέ-ωλ μέχρι φλιτ για κουνούπια. Έτσι έξουοραζόταν και ή καυμένη ή Λούλα, πων νά μη στα βάσανα και τίς ύποχρεώσεις τής συζυγικής ζωής. Μετά τή βδομάδα τού μέλιτος, γυρίσαμε στο σπίτι μας. Και λοιπόν, έγώ άποφασίζω νά σκαρώσω ένα έξυμνο και χαριτωμένο καλαμπόκι στη Λούλα, νά νελάσουμε λιγάκι, αλλά νά τής δώσω συγχρόνως νά ένοήση και τά καθήκοντα της. Και λοιπόν, σκαμήκων από τό πρώι ως τό σηκάνουμε πρώτες-πρώτες, κατ' έπι, και πάω στην κουζίνα. Καταπίνω με τά καμινέτα και τά μπλάνια, με τά καφέδες και τίς ζακέτες, με τά κουταλάκια και τά

— Καί μένα νά με συγχωρήσ άγαππητέ μου, αλλά έγώ δεν παντρεύτηκα για νά γίνω δούλα. Κι αν έχης βάλει τέτοια ιδέα στο μυαλό σου, νά τή βγάλεις, για νά μην άναγκασθώ νά στη βγάλω έγώ «Έλα τώρα. Πάρε τά φλυτζάνια και πλύνει νά τά πλύνεις στην κουζίνα, ως που νά μου βρής ύπηρεσία».

— Μα δεν μου είχες ζητήσει ύπηρεσία, άγαππητέ μου.

— Δεν σου είχα ζητήσει, άγαππητέ μου, γιατί φανταζόμουνα πώς δεν ήταν ανάγκη νά σου ζητήσω. Αυτό έννοείται! Δεν πιστεύω νά νομίζης πώς θά καθάμαι νά βρ. σκαμνίζω από τό πρώι ως τό βάσο με καφέδες, με σκουπισματα, με έσκακονίσματα, με στρωσίματα, με ξεστρωσίματα, με ψωνίσματα, με μαγειρείματα και με

— Τώκαψα, γιατί ένοχλούσε τή γυναίκα μου, που κοιμάται στο κρεβάτι, απ' τά δεξιά!...

(Τού Β Χριστοδούλου)

Εννοήματα. Αυτές είναι δουλειές της υπηρεσίας!

— Και οι δουλειές της κυρίας ποιές είναι;

— Να πηγαίνω στα έμπορικά, στη μοδίστρα, στην καπελλού, στον κουσφόρ, στον οδοντίατρο, στις επισκέψεις, να δέχεται και να στέλνει προσκλήσεις, να ζητάει πάντων σαν κυρία.

— Ναί, αλλά τα οικονομικά μας...

— Μή μου πής ότι τα οικονομικά σου δεν επιτρέπουν να πάρουμε μία υπηρέτρια, τούλάχιστον.

— Τέλος πάντων. Τι θα φάμε το μεσημέρι;

— Εμένα ρωτάς;

— Δεν θα μαγειρεύεις;

— Πάλι τα ίδια θα λέμε: 'Ο άνθρωπος μία φορά μιλάει. Να περάσεις από κανένα ρεστοράν και να πάρεις κανένα κοτόπουλο. Έτοιμο. Κι έτσι θα γίνονται ως που να βρή η γυναίκα να μαγειρεύει και να κάνει κι όλες τις δουλειές.

— Δεν είχα βρει για κανένα εκείνη την ημέρα κι ανόρεστα το κοτόπουλο και άλλα είδη που τρώγονται.

— Τώρα έτοιμασε το τραπέζι, μου είπε η Λούλα.

— Εγώ θα ετοιμάσω και το τραπέζι;

— 'Αλλά ποιάς; 'Εγώ; 'Ακου απαίτησι! 'Εξ άλλου έτσι συνηθίζεται και στην 'Αμερική. Οι σύζυγοι στρώνουν το τραπέζι και φτιάχνουν και έλαφρά φαγητά μάλιστα. Και όριστε η απόδειξις!

— Άνοιξε τα μάτια σου και κύττα δώ!

Αυτό που έπρεπε να κυττάζω ήταν ένα αμερικανικό περιοδικό, από κείνα που έχουν μία σελίδα ύλη και δέσονται σε λίγες σελίδες. Και λοιπόν κάποια σελίδα μας παρουσίαζε μια τραπέζια και μια κουζίνα με ηλεκτρικά σκεύη.

Και λοιπόν, η κυρία καθόταν στο τραπέζι και ο κύριος, γελαστός κι ευχαριστημένος ό ή λίσιος, είχε κουρνιαχτεί μια άσπρη ποδιά στη μέση, σαν καμαριέρα, είχε άνασκουμπωθεί και κάτι έψηνε στη φωτιά.

— Βλέπεις; μου είπε η Λούλα. 'Ετσι κάνουν στην 'Αμερική.

— Στην 'Αμερική και άλλα έ δώ...

— Κι' εδω άρχίζει να συνηθίζεται! 'Ας πω τώρα. Γιατί έμενε έξω άλλου η ζέση της κουζίνας και φέρνει ήμικρασιά...

— Σερβίρισα α... λ... αμερικανί.

— 'Ετσι άρχισε η συζήτικη μου ζωή. 'Ως που να βρωδω ήπρη τα έλαφρα κάτι έτοιμο και έ φτιανα κι ο ίδιος καμιά όμελέτα κι έδωκα μάλιστα και άσπρη ποδιά. 'Ωστόσο πράματα. 'Θυσις...

... τούτιστα και για τα κρεβάτια τούτα και κανένα σκουπίσματάκι. Την τρίτη μέρα, είχε φέρει ψάρι. Μόλις το είδε η Λούλα τή άρπασε και τή πέταξε από τή παλάτι.

— Ψάρι να μην ξαναδωδ έδω μέλα! δήλωσε. Δεν τή τρώω!

— Μ' άρσες όμως έμένα.

— Θα πάω να σ' άρεση. Γιατί ή ιδέα μόνο πώς έφαγες ψάρι, μου φέρνει νευρική κατάστασι!

Τέλος πάντων πετύχαμε μία ύπρητρια. Σε δύο μέρες ήπρη τήν όμωστικόν της κι έφυγε. Τό ίδιο έκανε και ή δεύτερη και ή τρίτη και ή τέταρτη. Δεν μπορούσε καμιά ή ύποφέρη τά νεύρα της και τίς ίδιότητες τις. Κι' όταν δεν είχε ύπρητρια να ζεστασώ, έέσπαγε σε μένα, που μέ είχε τακτικό και πρόχειρο.

— 'Η κυρία σύζυγός μου είχε πολλές άπαιτήσεις, λογικές και παράλογες. Έκτός από τα πολλά πρόβματα, τόν κομωτή τη μασσέ - δεν έβρω ήμπως ήταν και μισόσέρ - την καθήμενή φοητισι σε θέματα και τ' άλλα παρόμοια, είχε και παραξένιες διε- έρηντες. Π. χ. μία μέρα, μόλις έφυγε ο θεός μου ό 'Αναστάσις που ήρθε να μας κάνει έπισκεψι, η Λούλα μου δήλωσε όρθα - κοφτά:

— Αυτός ο άνθρωπος δεν θα έα. ναπατήσω στο σπίτι μου!

— Γιατί;

— Γιατί έινε ξανθός!

— Αί, κι' έπειτα;

— Τους ξανθούς ανθρώπους τούς άντιπαθώ. Μου δίνουν στή νεύρα.

— 'Ελα στή καλά σου Λούλα. 'Ο θεός μου ό 'Αναστάσις έινε λαμπρός άνθρωπος.

— 'Ας βάλω τά μαλλιά του μαύρα κι' άς έρχεται. 'Αλλοίως θα τόν πετάξω έξω.

— Μα έγώ θέλω να τόν βλέπω!

— Να τόν δίνης ραντεβού έξω 'Εδω δεν θα ξαναπατήση.

— Από αυτό και μόνο μπορείς να καταλάβεις τά άλλα. Και τή πάς ήρθε και ήμέρα να πετύχαι να πετύχαι πιάτα και βάτα στα κεφάλια μας. Τέταλε μαζί μου και γιατί έφταναν οι ύπρητριες.

— 'Αφού τις διόχνεις με τόν τρόπο σου! τίς είπα.

— 'Οχι! 'Εσύ φταίς. Πού είσαι άνικανός να μου βρής μία ύπρητρια της προκοπής. 'Αχρηστέ!

— 'Η τελευταία ύπρητρια φεύγοντας μου είπε:

— 'Απορά κύριε πώς κάνετε μ' αυτή τη γυναίκα. Χαράς την ύπομονή σας!

Αυτό ήταν. Τό ήπρη άπόφασι και χάρισα τά τσανάκια μας. Κι' όταν έπληνα στο δικηγόρο μου για τή διαζύγιο, είχα τρία ένοικιστήρια στο κεφάλι.

— Γιατί έινε ξανθός!

— Αί, κι' έπειτα;

— Τους ξανθούς ανθρώπους τούς άντιπαθώ. Μου δίνουν στή νεύρα.

— 'Ελα στή καλά σου Λούλα. 'Ο θεός μου ό 'Αναστάσις έινε λαμπρός άνθρωπος.

— 'Ας βάλω τά μαλλιά του μαύρα κι' άς έρχεται. 'Αλλοίως θα τόν πετάξω έξω.

— Μα έγώ θέλω να τόν βλέπω!

— Να τόν δίνης ραντεβού έξω 'Εδω δεν θα ξαναπατήση.

— Από αυτό και μόνο μπορείς να καταλάβεις τά άλλα. Και τή πάς ήρθε και ήμέρα να πετύχαι να πετύχαι πιάτα και βάτα στα κεφάλια μας. Τέταλε μαζί μου και γιατί έφταναν οι ύπρητριες.

— 'Αφού τις διόχνεις με τόν τρόπο σου! τίς είπα.

— 'Οχι! 'Εσύ φταίς. Πού είσαι άνικανός να μου βρής μία ύπρητρια της προκοπής. 'Αχρηστέ!

— 'Η τελευταία ύπρητρια φεύγοντας μου είπε:

— 'Απορά κύριε πώς κάνετε μ' αυτή τη γυναίκα. Χαράς την ύπομονή σας!

Αυτό ήταν. Τό ήπρη άπόφασι και χάρισα τά τσανάκια μας. Κι' όταν έπληνα στο δικηγόρο μου για τή διαζύγιο, είχα τρία ένοικιστήρια στο κεφάλι.

— Γιατί έινε ξανθός!

— Αί, κι' έπειτα;

— Τους ξανθούς ανθρώπους τούς άντιπαθώ. Μου δίνουν στή νεύρα.

— 'Ελα στή καλά σου Λούλα. 'Ο θεός μου ό 'Αναστάσις έινε λαμπρός άνθρωπος.

— 'Ας βάλω τά μαλλιά του μαύρα κι' άς έρχεται. 'Αλλοίως θα τόν πετάξω έξω.

— Μα έγώ θέλω να τόν βλέπω!

— Να τόν δίνης ραντεβού έξω 'Εδω δεν θα ξαναπατήση.

— Από αυτό και μόνο μπορείς να καταλάβεις τά άλλα. Και τή πάς ήρθε και ήμέρα να πετύχαι να πετύχαι πιάτα και βάτα στα κεφάλια μας. Τέταλε μαζί μου και γιατί έφταναν οι ύπρητριες.

— 'Αφού τις διόχνεις με τόν τρόπο σου! τίς είπα.

— 'Οχι! 'Εσύ φταίς. Πού είσαι άνικανός να μου βρής μία ύπρητρια της προκοπής. 'Αχρηστέ!

— 'Η τελευταία ύπρητρια φεύγοντας μου είπε:

— 'Απορά κύριε πώς κάνετε μ' αυτή τη γυναίκα. Χαράς την ύπομονή σας!

Αυτό ήταν. Τό ήπρη άπόφασι και χάρισα τά τσανάκια μας. Κι' όταν έπληνα στο δικηγόρο μου για τή διαζύγιο, είχα τρία ένοικιστήρια στο κεφάλι.

— Γιατί έινε ξανθός!

— Αί, κι' έπειτα;

— Τους ξανθούς ανθρώπους τούς άντιπαθώ. Μου δίνουν στή νεύρα.

— 'Ελα στή καλά σου Λούλα. 'Ο θεός μου ό 'Αναστάσις έινε λαμπρός άνθρωπος.

— 'Ας βάλω τά μαλλιά του μαύρα κι' άς έρχεται. 'Αλλοίως θα τόν πετάξω έξω.

— Μα έγώ θέλω να τόν βλέπω!

— Να τόν δίνης ραντεβού έξω 'Εδω δεν θα ξαναπατήση.

— Από αυτό και μόνο μπορείς να καταλάβεις τά άλλα. Και τή πάς ήρθε και ήμέρα να πετύχαι να πετύχαι πιάτα και βάτα στα κεφάλια μας. Τέταλε μαζί μου και γιατί έφταναν οι ύπρητριες.

— 'Αφού τις διόχνεις με τόν τρόπο σου! τίς είπα.

— 'Οχι! 'Εσύ φταίς. Πού είσαι άνικανός να μου βρής μία ύπρητρια της προκοπής. 'Αχρηστέ!

— 'Η τελευταία ύπρητρια φεύγοντας μου είπε:

— 'Απορά κύριε πώς κάνετε μ' αυτή τη γυναίκα. Χαράς την ύπομονή σας!

Αυτό ήταν. Τό ήπρη άπόφασι και χάρισα τά τσανάκια μας. Κι' όταν έπληνα στο δικηγόρο μου για τή διαζύγιο, είχα τρία ένοικιστήρια στο κεφάλι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.201

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Με την συντροφιά του περνάτε ευχάριστες ώρες. - 'Ηρεμία, νολήνι.

2) 'Αμερικανός φιλόσοφος. - Κατεδύχθη άγρίως άπ' τούς Ναζιδες.

3) Νότα μουσικής. - Τό έχουν οι δεσποινίδες και τά αύνά - άωνήεν εις διπλούν.

4) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

5) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

6) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

7) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

8) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

9) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

10) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

11) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

12) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

13) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

14) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

15) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

16) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

17) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

18) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

19) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

20) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

21) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

22) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

23) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

24) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

25) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

26) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

27) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

28) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

29) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

30) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

31) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

32) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

33) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

34) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

35) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

36) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

37) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

38) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

39) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

40) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

41) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

42) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

43) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

44) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

45) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

46) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

47) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

48) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

49) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

50) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

51) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

52) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

53) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

54) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

55) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

56) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

57) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

58) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

59) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

60) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

61) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

62) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

63) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

64) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

65) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

66) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

67) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

68) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

69) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

70) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

71) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

72) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

73) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

74) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

75) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

76) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

77) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

78) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

79) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

80) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

81) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

82) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

83) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

84) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

85) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

86) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

87) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

88) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

89) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

90) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

91) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

92) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

93) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

94) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

95) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

96) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

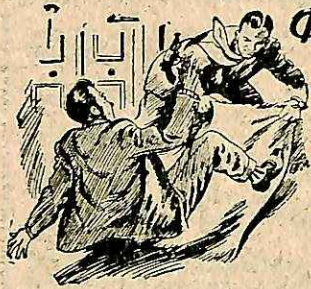
97) Χοίρος (άρχ.). - Ψάρι που μάς έρχεται άπ' την 'Αμερική σε κονοέρβες. - Νότα μουσικής.

98) Τους αναλαμβάνουν οι ήβοποιόι. - Σύλο κανονικού σχήματος. - Χρησιμεύει ως παιγνίδι στα παιδιά.

99) Μένουν συνήθως άπραγα τοποίτητες. - Γένος άντωνυμίας.

100) Κιττική άντωνυμία. - Γένος τα συμπτώματα του κρυολογήματος (καθ.).

</

ΦΙΛΑΚΕΣ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

λίτζες του όπιον αξίας 75.000 δολλαρίων, το όποιον κατεσχέθη.

Αυτό το περιστατικό χαρακτηρίζει την αποτυχεματική δράση των ιδιωτικών ντέτεκτιβ των αμερικανικών ξενοδοχείων, που έχουν ως αποστολή τους την προστασία και την ασφάλεια των πελατών. Άλλοτε ή δουλειά τους είναι της ρουτίνας, κι άλλοτε έχει συνταρακτικά επεισόδια και κινδύνους. Παίρνουν 50 δολάρια ως αμοιβή για τη σύλληψη ενός άπολου κλέφτη και 1.500 δολάρια αν είναι άπληστοι.

Το έργο τους δυσκολεύεται απ' την επιπολαιότητα των ίδιων των πελατών, που άμελουν να φυλάξουν τα κοσμήματα και τα χρήματά τους στο χρηματοκιβώτιο του ξενοδοχείου, ή δεν κλειδώνουν την πόρτα τους, ή δέχονται άγνωστους μέσα στο δωμάτιό τους...

Καθώς ο άγνωστος έμπαινε στο άσανσερ, το πρόσωπό του έχασε ξαφνικά το χρώμα του κι έγινε γκρίκο, μαρμαμένο. Τα χείλη του μελάνιασαν και τα μάτια του πήραν μία παράξενη έκφραση. Ο ντέτεκτιβ σάστισε με την ξαφνική εκείνη μεταμόρφωση. Διάβασε στο βιβλίο του ξενοδοχείου το όνομα του ξένου: Ήταν κάποιος Σάντρα Σίνγκ, απ' την Καλκούτα.

Μισή ώρα αργότερα, ο Σίνγκ ξανακατέβηκε στο χώλο. Το πρόσωπό του είχε ξαναβρεί τη λάμψη του, το βάδισμά του ήταν σταθερό...

Το ίδιο βράδυ, κατά τις 10, κάποιος πελάτης τηλεφώνησε στο γραφείο του ξενοδοχείου ότι έμπαινε στην καμαρά του μία διαμαρτυρική μυρωδιά. Το δωμάτιό του ήταν το διπλανό απ' του Ίνδου.

Ο Μάκ Σέιν ανέβηκε άμέσως στο δέκατο πάτωμα και μπήκε στο διαμέρισμα του Σίνγκ, αφού βεβαιώθηκε πως ήταν άδειο. Τόν χτύπησε τότε στη μυτη μία έντονη και χαρακτηριστική μυρωδιά όπιου. Στις άποσκευές του Ίνδου, βρήκε μία πίπα για όπιον και μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών. Έτσι έξηγούντο οι άποτομες μεταβολές του Σίνγκ: άρρώσταινε όταν τού έλειπε το ναρκωτικό, και συνερχόταν μόλις κάπνιζε και πάλι.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ξαφνικά ο Σίνγκ στο δωμάτιο, μ' ένα ρεδόλβερ στο χέρι.

— Ψηλά τα χέρια! Διάταξε.

Στεκόταν στην άκρη ενός μακρόστενου χαλιού. Ο ντέτεκτιβ πατούσε σχεδόν στην άλλη άκρη. Με μία άστραπιαία κίνηση, άρπαξε το χαλί και το τράβηξε προς το μέρος του. Ο Σίνγκ έχασε την ισορροπία του κι έπεσε ανάσκελα. Ο ντέτεκτιβ ώρμησε άμέσως, τού πήρε το όπλο και τού φόρεσε χειροπέδες.

Έξακριβώθηκε κατόπιν ότι δεν ήταν Ίνδος, αλλά Λεβαντίνος, λαθρέμπορος ναρκωτικών. Είχε στις βα-

φραστική ματιά, σαν να γνώριζαν όλο τον κόσμο. Ζήτησε, λοιπόν, απ' την τηλεφωνήτρια του κέντρου του ξενοδοχείου να τον κρατήσει ένήμερον αν οι άνθρωποι αυτοί θα επικοινωνούσαν τηλεφωνικά μεταξύ τους και τί θάλεγαν.

Λίγο αργότερα, είχε μάθει ότι οι δυο απ' αυτούς είχαν συνεννοηθή τηλεφωνικά με τους άλλους δυο να συναντηθούν σε κάποιο ιδιαίτερο μέρος. Γιατί, όμως, μπροστά στον άλλο κόσμο, έπροσποιούντο ότι δεν γνώριζαν μεταξύ τους; Αυτό ήταν ύποπτο...

Ο ντέτεκτιβ είδοποίησε άμέσως την άστυνομία, κι έτσι άποκαλύφθηκε ότι οι τέσσερις άγνωστοι ήταν γνωστοί κακοποιοί, που είχαν φτάσει στο Λος Άντζελες για λαθρεμπόριο ναρκωτικών.

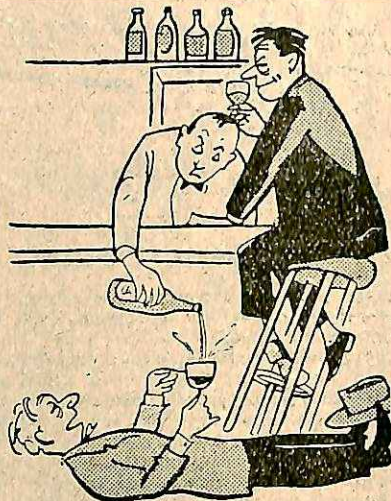
Άλλοτε πάλι, ο ντέτεκτιβ του ξενοδοχείου «Μάκ Άλπιν» της Ν. Υόρκης, Όσκαρ Λάμπλ συνέλαβε τον περιβόητο κλέφτη γουναρικών Μάκ Φέιντεν. Διάφοροι πελάτες του ξενοδοχείου είχαν χάσει τα γούνινα παλτά τους. Οι κλοπές είχαν γίνει όλες υπό ίδιες συνθήκες. Ο Λάμπλ κατάλαβε γρήγορα τη μέθοδο του δράστου: Περίμενε στην είσοδο, άνακατεμένος με το πλήθος, ως ότου έφταναν πολλοί μαζί νέοι πελάτες. Διάλεγε έναν απ' αυτούς, ο οποίος να φορούσε ένα γούνινο παλτό και να κρατούσε μαζί του άλλο ένα. Πρόσεχε να ιδί ποιο δωμάτιο έπαρνε. Σε λίγο, τού τηλεφωνούσε στο δωμάτιό του. Άν τυχόν δεν εύρισκε εκεί, τού έδικαιολογείτο ότι είχε κάμει λάθος. Στην αντίθετη περίπτωση, έπωφελούμενος απ' την άπροσεξία του πολυσύχολου υπαλλήλου, έπαιρνε το κλειδί του δωματίου του θύματός του, ανέβαινε ήσυχα-ήσυχα κι έκλεβε το δεύτερο γούνινο παλτό.

Ο Λάμπλ είδοποίησε τ' άλλα ξενοδοχεία να προσέχουν, και σε λίγο συνέληφθη ο Μάκ Φέιντεν.

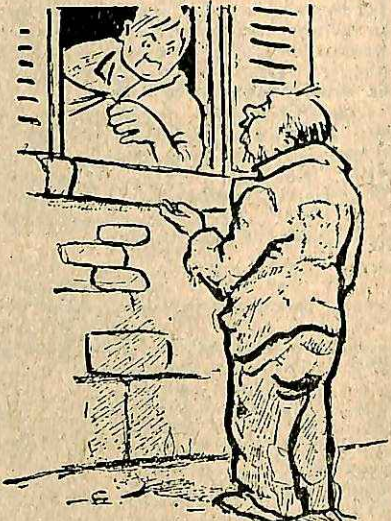
Σκουλήκια πειραματισμού

Δεν χρησιμοποιούνται μόνο τα κουνέλια, τα ποντίκια κι οι Ίνδοχοιροι ως πειραματόζωα, για τις δοκιμές διαφόρων φαρμάκων και δηλητηρίων. Καταλληλότερα γι' αυτό το σκοπό είναι επίσης και τα «τροχοζώα», ένα είδος μικροσκοπικών σκουληκιών, μήκους 2 χιλιοστών του μέτρου, που έχουν πάνω στο κεφάλι τους κάτι έξαρτήματα, σαν τρίχες, περιστερόφωνα, γρήγορα όπως ένας τροχός. Σ' αυτά λοιπόν τα ζωύφια μπορούν κάλλιστα να δοκιμασθούν πολλά φάρμακα, και μεταξύ των άλλων ή άσπιρίνη, ή κωδεΐνη, ή μορφίνη και το άλκοολ, σε δόσεις λίγων σταγόνων διαλυμένες για 10-15 σκουλήκια. Τα πειράματα αυτά κοστίζουν ελάχιστα, γιατί τα σκουλήκια υπάρχουν δωρεάν κι οι δόσεις των φαρμάκων είναι πολύ μικρές.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Αυτό είναι το τελευταίο... Ή γυναικά σας τηλεφώνησε πως σας περιμένει για το γεύμα!...

— Μήπως έχετε να μου δώσετε κανένα παλιό παντελόνι, κύριε;
— Μία στιγμή να ρωτήσω την γυναίκα μου...
— Ξέρετε... το προτιμώ ανδρικό!...

— Έχω την εντύπωση ότι κάπου συναντηθήκαμε το καλοκαίρι...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

Μερικά ξεκαρδιστικά επεισόδια

Σύμφωνα με μία παράδοση, που παραμένει πάντοτε σεβαστή, όποιοσδήποτε πολίτης των Ήνωμένων Πολιτειών μπορεί να μπει στο Λευκό Οίκο. Είναι άλλο ζήτημα, όμως, αν μπορεί να προχωρήσει πέραν από ένα ώριμο σημείο.

Οι κήποι που περιβάλλουν το προεδρικό μέγαρο είναι π. χ. στη διάθεση του κοινού ήμερα και νύχτα. Την ήμερα επίσης, οι επισκέπτες μπορούν να περιφέρονται άνευ άχλη-μοι στο Ισόγειο του Λευκού Οίκου. Άλλα για να φτάσει κανείς στο δεύτερο όροφο και να έπισκεφθή το κόκκινο, το γαλάζιο και το πράσινο δωμάτιο, χρειάζεται ειδική άδεια.

Μη νομίζετε, ωστόσο, ότι τα μέρη του Λευκού Οίκου που βρίσκονται στη διάθεση του κοινού μένουν άφρονήτα. Ένα σωρό άνθρωποι, έφηβοι, νέοι και ώριμοι άνδρες περιπατούν ξένοιαστοι στους κήπους ή περιφέρονται στις αίθουσες. Βλέποντας τους κανείς θα τους νομίζει για συνθιμισμένους πικέπτες. Άλλα, στην πραγματικότητα, όλοι αυτοί οι άνθρωποι με το θρησκευτικό πάθος και τα σπινθηροβόλα μάτια, άποτελούν τη μυστική σωματοφυλακή του προέδρου. Απαράμιλλοι σκοπεύται — σκοπεύουν με την ίδια εύκολία και με τα δυο χέρια και χρησιμοποιούν πάντα περιστροφή Κόλτ των 38 και όχι αυτόματα πιστόλια που θα βγαίνουν έμπλοκες κι' έχουν καθυστέρηση 1/100 του δευτερολέπτου μεταξύ κάθε βολής — είναι επίσης έμπειροι ψυχολόγοι και έχουν άναπτύξει στο έπακρον την ικανότητα της παρατηρήσεως.

Έτσι, ή άγάπη των Άμερικανών για την έλευθερία συμβάλλεται με τις άνάγκες άσφαλείας του Λευκού Οίκου και των ενοίκων του. Γιατί κανείς δεν ύποπτεύεται, ότι χιλιάδες μάτια τον παρακολουθούν σε κάθε βήμα και ότι καμμία κίνησή του, έστω κι' ή πιο μικρή δεν μένει άπαράτηρητη.

Άλλ' οι φύλακες του Λευκού Οίκου έχουν να κάνουν πολλές φορές με μερικούς περιέργους επισκέπτες.

Ένας απ' αυτούς παρουσιάστηκε ένα βράδυ σ' ένα φουρδό, τυλιγμένος μ' ένα σεντόνι, σαν φάντασμα.

— Έχω ένα μήνυμα του Θεού για τον πρόεδρο, τού είπε. Είναι άνάγκη να τον ιδώ άμέσως.

Ο φουρρός τα έχασε για μία στιγμή. Άλλ' άμέσως έπειτα έδρασε το Κόλτ του και το φάντασμα το έβαλε στα πόδια...

Σε κανένα άλλο προεδρικό μέγαρο ή βασιλικό άνάκτορο δεν δίδονται τόσα γεύματα και τόσες δεξιώσεις όσες στον Λευκό Οίκο. Και συμβαίνουν μερικά πολύ χαριτωμένα πράγματα σ' αυτές.

Σ' ένα επίσημο γεύμα π. χ. που δόθηκε κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Ουίλσον, έξαφανίστηκαν περισσότερα από τετρακόσια άσημένια κουτάλια, που έφεραν όλα τις λέξεις: «Προεδρικό μέγαρο». Ή άστυνομία άνασάτωσε τα πάντα για να τα βρή. Άλλα χωρίς αποτέλεσμα.

Στο γεύμα, έξ' άλλου, που παρέθεσε πέρσι ο πρόεδρος Τρούμαν στον πρόεδρο του Μεξικού Άλεμαν, πολλά από τους προσκεκλημένους έχασαν τα πορτοφόλια τους, ενώ έξ' άλλου πολλές κυρίες βρήκαν μέσα στις τσάντες τους αντίκειμενα που δεν τους άνηκαν. Δεδομένου ότι ή διεύθυνση λαποδυτών έπρεπε ν' άποκαταστήσει ή άστυνομία κατέληξε

στο συμπέρασμα ότι όλα αυτά ήσαν έργον κάποιων φαρσέρ, που, φυσικά, συγκαταλέγονταν μεταξύ των προσκεκλημένων.

Άλλα το καταπληκτικότερο είναι εκείνο που έγινε την επόμενη, κατά το γεύμα που παρέτέθη προς τιμήν του Τρούμαν στη Μεξικανική Πρεσβεία.

Στο τέλος του γεύματος, ο πρόεδρος σηκώθηκε από τη θέση του, ύψωσε το πατήρι του και έτοιμάστηκε να προσφωνήσει το Μεξικάνο συνάδελφό του. Οι προσκεκλημένοι πήγαν κι' αυτοί να σηκωθούν, άλλα στάθηκε άδύνατον να μετακινήθούν από τα καθίσματά τους. Ο Άϊζενχάουερ είχε κοκκινίσει από το κακό του. Ο γερουσιάστης Μπλούμ, μάλιστα, στην προσπάθειά του να σηκωθεί, έπεσε ανάσκελα μαζί με το καθισμά του. Μερικοί άλλοι προσκεκλημένοι κατόρθωσαν να σηκωθούν, άλλα σε ποιά κατάσταση! Ένα μέρος από τα πανταλόνια των είχε μείνει πάνω στα καθίσματα!...

Τι είχε συμβή; Στην πρεσβεία του Μεξικού είχαν μπουγατίσει το πρωί τα καθίσματα. Άλλ' ή μπουγά δεν είχε στεγνώσει. Και το βράδυ τα ρούχα των προσκεκλημένων, κάτω από την πίεση και τη θερμότητα του σώματός των, κόλλησαν κυριολεκτικά πάνω σ' αυτά. Οι μόνοι που γλύτωσαν ήταν οι δυο πρόεδροι, γιατί κάθονταν πάνω σε βελούδινα καθίσματα.

Οι παλαιότεροι μεταξύ των υπηρέτων του Λευκού Οίκου θυμούνται, έξ' άλλου, μία άλλη ξεκαρδιστική σκηνή που ξετυλίχτηκε κατά τη διάρκεια του γεύματος που παρέθεσε ο πρόεδρος Χούβερ στον πρόεδρο της Κούδας.

Ή βάση ενός καθίσματος ύποχρησε, ξαφνικά και ο προσκεκλημένος που κάθονταν σ' αυτό χώθηκε με τέτοιο τρόπο άνάμεσα στα τετράλαρα ώστε έσπασαν το καθίσμα για να τον άπελευθερώσουν.

Ο προσκεκλημένος αυτός ήταν Κουβαΐος και ή έθνική φιλοτιμία των συμπατριωτών του έβηγ για το πάθημά του. Στο τέλος του γεύματος, ένας Κουβαΐος και ένας Άμερικανός ήρθαν στα χέρια έξ' άφορμης αυτού του άπροσπού, επεισοδίου, μπροστά στα μάτια των δυο προέδρων, που, μερικές στιγμές πρωτίτερα, είχαν άνταλλάξει θερμά λόγια για τη συνεργασία και τη φιλία των δυο λαών. Το αποτέλεσμα της πάλης ήταν ότι ο Άμερικανός έκαμε κομμάτια τη γραβάτα και το πουκάμισο του Κουβανού, τού, από τ' άλλο μέρος, έσπασε με μία γερή γραβιά τράτα από τα δόντια του αντίπαλό του.

Κατά τα επίσημα γεύματα που δίδονται στο Λευκό Οίκο, οι φρακοφορεμένοι υπηρέτες, που στέκονται πίσω από τους προσκεκλημένους, παρακολουθούν με άγρυπνο βλέμμα το πιάτο του προέδρου. Μόλις το ιδούν ν' άδειάζει, άρπάζουν άμέσως και τα πιάτα των άλλων συνδαιτημένων. Αυτό όρίζει ή έθιμοτυπία του Λευκού Οίκου.

Έτσι, όταν ο πρόεδρος συμβή να τράη γρήγορα, οι συνδαιτημένοι μένουν κατ' άνάγκη νηστικοί. Αυτό γινόταν π. χ. κατά την έποχή του προέδρου Κουλίτζ, που καταβρόχθιζε το φαγητό του μέσα σε λίγα λεπτά. Γι' αυτό, εκείνοι που προσκαλούσε σε γεύμα, έτρωγαν πριν και κατόπιν πήγαιναν στο προεδρικό τραπέζι.

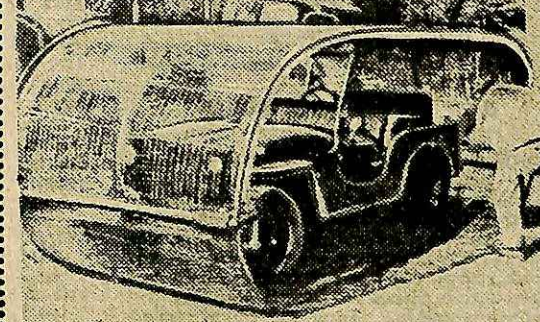
ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ
ΠΟΥ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΜΕ ΑΕΡΑ

Στο έξης, όταν πάθη βλάβη ή μηχανή του ένα άεροπλάνο θα μπορεί να έξακολουθή για λίγο την πτήση του, αν είναι έφωδισμένο μ' ένα έφεδρικό «άεροσπρίδλο» που περιστρέφεται με τον αέρα ο όποιος εισέρχεται στο σύγκρο του άεροπλάνου κατά την κίνησή του.

ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ ΔΙΧΩΣ ΚΟΠΟ

Ένας Γερμανός απ' την Καρλσρούη κατασκεύασε ένα ποδήλατο με έλικα από πίσω που άναπτύσσει ταχύτητα 30 χιλιομέτρων την ώρα με κατάναλωσι ενός γαλονιού βενζίνης στα 300 χιλιομέτρα.

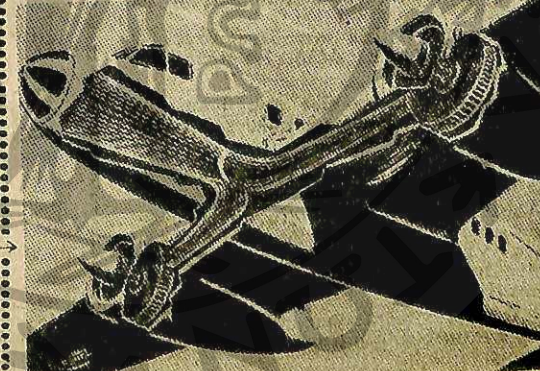
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ «ΚΟΛΛΑΝΕ» Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

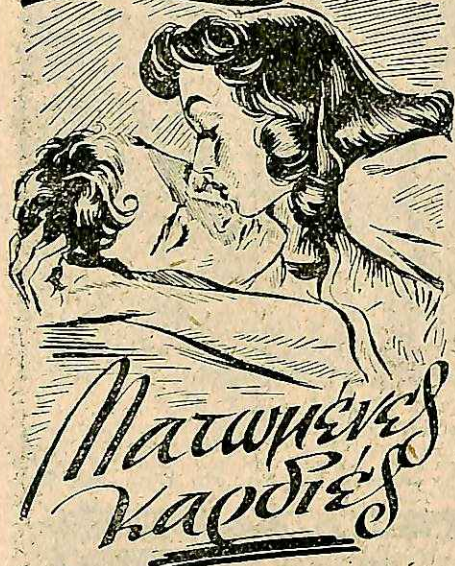
Το μετάλλινο αυτό και δικτυωτό «χαλί» που κινείται γύρω από ένα τζιπ με την πίεση των τροχών του, επιτρέπει στα αυτοκίνητα του άμερικανικού στρατού να κυκλοφορούν σε έλαδρη έδαφη, σε άμμουδιές, κλπ.

Η ΩΡΑΙΑ ΦΟΝΙΣΣΑ ΕΠΗΡΕ ΧΑΡΙ

Ή ωραία χορεύτρια Πατρίτσια Σμιτ που είχε καταδικασθή στην Άβάνα σε 15 έτών φυλάκιση, γιατί είχε σκοτώσει το φίλο της, ένα Άμερικανό δικηγόρο, πήρε χάρι αφού έμεινε μόνο 18 μήνες στη φυλακή. Και γιόρτασε την πρώτη μέρα της έλευθρίας της σ' ένα μπάρ, μαζί μ' ένα μικρό έαδελφό της.

ΔΕΝ ΕΙΝΟΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

Εκείνος ήταν γιός «καλής οικογένειας». Ο πατέρας του επιχειρηματίας, με πολλά λεφτά. Εκείνη μια απλή δακτυλογράφος, που εργαζόταν στο γραφείο τους. Ομορφιά, ευγενικιά, λιγομίλητη και σοβαρή. Ο Στέφανος — ο γιός — την πρόσεξε, από τον πρώτον καιρό που έπιασε δουλειά στο γραφείο. Πάντα πρόσεχε τις όμορφες κοπέλλες, όπου κι αν τις εύρισκε κι είχε πολλές περιπέτειες στη ζωή του. Ήταν ένας νέος συμπαθητικός, με καλούς τρόπους. Η Χριστίνα στην αρχή δεν έδωσε σημασία. Κατά βάθος δέβαια την κολάκευε αυτό το ενδιαφέρον, αλλά τί το κοινό μπορούσε ναχη με το γιό ενός ανθρώπου που κολυμπούσε στα εκατομμύρια; Τους χώριζε μεγάλη απόσταση κι η Χριστίνα ήξερε πως αυτές οι απόστασεις χωρίζουν και τις καρδιές.

Κι έτσι ήταν πάντα επιφυλακτική και πάντα προσεκτική στις σχέσεις της με το γιό του διευθυντού της. Στις συστηματικές εκδηλώσεις του έκανε πως δεν καταλάβαινε. Αυτή ακριβώς η στάση της δυνάμωσε το ενδιαφέρον του Στέφανου. Ήταν η πρώτη φορά που μια απλή κοπέλλα κρατούσε τόσο υπερήφανη και απατάδεκτη στάση απέναντί του.

Ένα βράδυ, όταν τελείωσε το γραφείο της, την περίμενε με το αυτοκίνητό του στη γωνία ενός δρόμου που ήξερε πως περνούσε πάντα για να πάει στο σπίτι της. Μόλις την είδε κατέβηκε.

— Επιτέλους, της είπε, μισή ώρα περιμένω.

— Γιατί; ρώτησε η Χριστίνα.

— Για να σάς πω στο σπίτι με το αυτοκίνητό μου.

— Μπορώ να πάω και με το λεωφορείο.

— Τόσο πολύ με μισείτε, λοιπόν, δεσποινίς Χριστίνα;

— Σας μισώ; Μά πως σας πέρασε αυτή η ιδέα. Δεν μουχετε κάνει τίποτε για να σας μισώ.

— Τότε γιατί δεν καταδεχόσαστε να κάνουμε λίγη παρέα; Αυτό είναι προσβολή για μένα.

— Δεν βρίσκω να είναι προσβολή. Άπλως δεν μου αρέσουν τα πολυτελή αυτοκίνητα.

— Τότε θα μου επιτρέψετε να σας συνοδεύω στο λεωφορείο!

— Άφησε εκεί το αυτοκίνητο και προχώρησαν μαζί. Στάθηκαν στην ούρα και περίμεναν το λεωφορείο μαζί με όλους τους κοινούς ανθρώπους. Μέσα στο συνωστισμό, η Χριστίνα είπε:

— Θα στενοχωριόσαστε, βέβαια, σ' αυτή τη στριμωξιά. Είσαστε αλλιώς συνθησισμένος.

— Άπλως είμαι εύτυχής, είπ' εκείνος.

που έχω την ευχάριστη να σας συνοδεύω. Έχει κι ο συνωστισμός το γούστο του!

Την έπληγε σχεδόν ως το σπίτι της. Ήταν πολύ τυπικός και πολύ ευγενικός μαζί της. Όταν χώριζαν της είπε:

— Αυτό ήταν ένα από τα ωραιότερα βράδια της ζωής μου!

Κι από τότε αυτό γινόταν κάθε βράδυ. Έτσι, σιγά-σιγά, δημιουργήθηκε μια ζεστή ατμόσφαιρα μεταξύ τους. Η Χριστίνα είδε πως ο Στέφανος δεν έμοιαζε με τα άλλα πλουσιόπαιδα, τα γεμάτα ακαταδεξία. Κι ο Στέφανος είδε πως η Χριστίνα ήταν μια σοβαρή κοπέλλα με πλούσιο ψυχικό κόσμο. Κι έτσι, σιγά-σιγά η Χριστίνα δέχθηκε μια μακρινή εκδρομή, πάντα με το λεωφορείο. Αυτό ήταν όρος αυστηρός κι ο Στέφανος τον δέχθηκε. Κι όμως ήταν φυσικό, στο υποδουλτικό περιβάλλον της εξοχής, η αμοιβαία συμπάθεια κατέληξε σ' ένα θερμό φίλι.

Γυρίζοντας στο σπίτι της η Χριστίνα, σκεπτόταν: Τί μπορούσε να περιμένει από την περιπέτεια αυτή; Νά την παντρευτεί ο Στέφανος; Ήταν ένα όνειρο απραγματοποίητο. Το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να διακόψει από την αρχή. Μ' αυτή την απόφαση πήγε στο γραφείο το πρωί. Αλλά το βράδυ οι διαθέσεις της άλλαξαν. Της άρεσε τόσο αυτή η ιστορία... Και η τρυφερή καρδιά της δεν μπόρεσε να υποχωρήσει...

Στα γενέθλιά της ο Στέφανος ήρθε μ' ένα μικρό κουτί στο χέρι. Η Χριστίνα το άνοιξε. Τα μάτια της θαμπώσαν: Ένα δαχτυλίδι με μεγάλο μπριγιάν.

— Ένα μικρό δώρο για τα γενέθλιά σου, αγάπη μου, της είπε ο Στέφανος.

Η Χριστίνα του τόδωσε πίσω.

— Σ' ευχαριστώ, αλλά δεν θα το δεχτώ, Στέφανε, είπε με απόφαση.

— Τόσο περηφανή είσαι, λοιπόν; Δεν θα δεχθείς ένα δώρο από μένα; Κι όμως κάτι ήθελα να σου προσφέρω για τα γενέθλιά σου. Θα μου δίνεις τσάι χαρά!

— Δεν θα σου στερησω αυτή τη χαρά, Στέφανε. Πάμε μαζί να μου πάρης κάτι...

Τον έπληγε σ' ένα κατάστημα που πουλούσαν ψεύτικα κοσμήματα. Του έδειξε μια καρφίτσα.

— Νά, του είπε, πάρε μου αυτό.

Ήταν μια καρφίτσα των δέκα χιλιάδων δραχμών. Η Χριστίνα την έβαλε στο πέτο της και είπε:

— Αυτό θα μου δώση χαρά κι εμένα!

Έρασαν λίγοι μήνες. Και μια μέρα ο Στέφανος είπε στον πατέρα του:

— Αποφάσισα να παντρευτώ τη Χριστίνα!

— Έξω φρενών έγινε ο γέρος.

— Σε τύλιζε, είπε όργισμένος.

— Δεν με τύλιζε, πατέρα. Τη Χριστίνα την αγαπώ. Είνε μια κοπέλλα ευγενική, γεμάτη καλωσύνη και αξιοπρέπεια.

Το τμήμα παραπονήσεων.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Δεν καταδέχθηκε ποτέ να μπει στο αυτοκίνητό μου. Δεν δέχθηκε ποτέ δωρό. Της χάρισα ένα δαχτυλίδι με μπριγιάν στα γενέθλιά της και μου το επέστρεψε άμεσως. Και το μόνο που δέχθηκε ήταν ένα ψεύτικο κοσμήμα των δέκα χιλιάδων.

Είσαι βλάκας! φώναξε ο πατέρας. Δεν καταλαβαίνεις ότι ό' αυτά είναι πολιτική; Θέλει να σου δείξη τάχα ότι δεν πηγαίνει για συμφέρον, ακριβώς για να πετύχει το σκοπό της. Να σε παντρευτεί. Ηλίθιε!

— Πατέρα! Την προσβάλλεις!...

— Πήγαινε τώρα και άφησέ με. Θ' ασχοληθώ εγώ μ' αυτό το ζήτημα!

Την άλλη μέρα ο γέρος κάλεσε στο γραφείο του τη Χριστίνα:

— Άκουσε εδώ, κοπέλλα μου, της είπε αυστηρά. Εκείνο που έβαλες στο μυαλό σου να το βγάλεις.

— Δεν καταλαβαίνω, κύριε Α... Τί έβαλα στο μυαλό μου;

— Νά παντρευτείς το γιό μου.

— Ποτέ δεν είχα τέτοιο σκοπό!

— Άφησέ τα αυτά, ο γιός μου δεν είναι για σένα. Κι επειδή δεν μου αρέσουν οι πολλές κουβέντες, πάρε αυτό κι άφησε και το γιό μου και το γραφείο!

Και της έδωσε ένα πακέτο χρήματα. Η Χριστίνα έγινε κόκκινη.

— Κρατήστε και τα λεφτά σας και το γιό σας! απάντησε.

Κι έφυγε χτυπώντας δυνατά την πόρτα. Μάζεψε τα λίγα πράγματά της κι άφησε την ίδια ώρα το γραφείο.

Το βράδυ, ο Στέφανος πήγε στο σπίτι της. Αλλά η Χριστίνα ήταν ανένδοτη.

— Ξέχασέ τα όλα, Στέφανε, του είπε. Ό,τι υπήρχε μεταξύ μας έδωσε. Ο πατέρας σου έχει δίκιο. Δεν είμαι εγώ για σένα.

Τού, κάκου προσπάθησε ο Στέφανος να την κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Η Χριστίνα ήταν ψυχρή και αποφασιστική. Κι ο Στέφανος έσκυψε το κεφάλι κι έφυγε...

Και τότε η Χριστίνα κλειστική στην κάμαρά της και ξέσπασε σ' ένα βαθύ κλάμα. Εκκλαιγε για τον αγαπημένο της που έχανε, εκκλαιγε για την προσβλημένη της αξιοπρέπεια.

Και το ίδιο βράδυ, χωρίς να το περιμένει, είδε το Στέφανο στο σπίτι της.

— Χριστά, της είπε, άδασες; Τώρα είμαι πιο φτωχός από σένα. Τώρα έχω δικαίωμα να σου ζητήσω να παντρευτούμε!

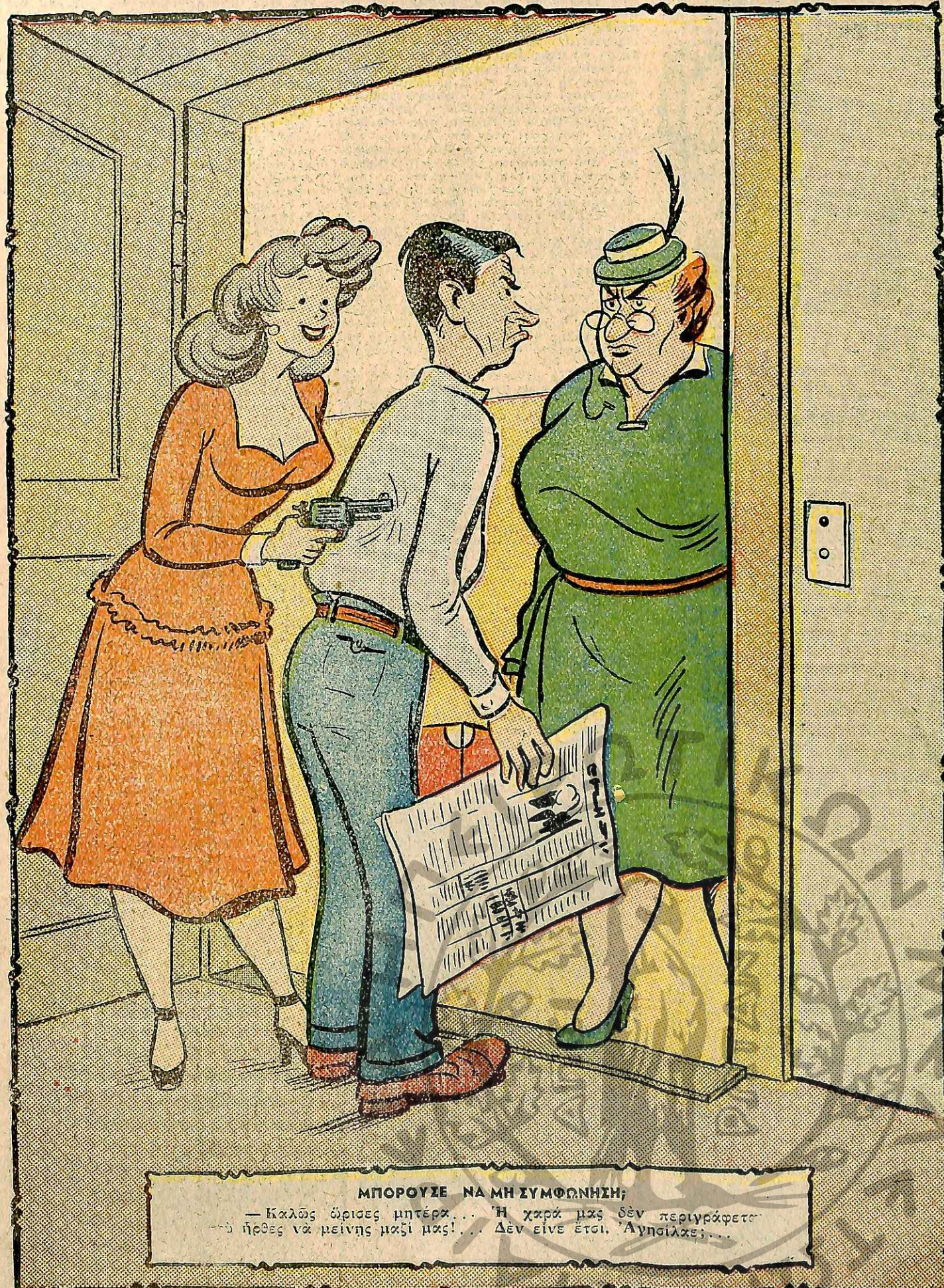
Η Χριστίνα δάκρυσε κι έπεσε στην αγκαλιά του.

— Έλα να πάμε στον πατέρα μου, της είπε. Το χτύπημα ήταν σκληρό γι' αυτόν. Είναι άρρωστος και σε περιμένει!

Σε λίγο το ζευγάρι έμπαινε στο σπίτι του Στέφανου. Ήταν ένα σπίτι φτωχικό, με λίγα επίπλα. Ο γέρος ήταν ξαπλωμένος σε μια σαίζ λογί. Το τσακισμένο πρόσωπό του χαμογέλασε. Με κόπο άπλωσε το χέρι του στη Χριστίνα...

— Παιδί μου, της είπε με σιγαλή φωνή, σε άδικησα. Σου ζητώ συγγνώμη. Τώρα καταλαβαίνω πόσο το χρήμα τυφλώνει τον άνθρωπο και δεν τον αφήνει να βλέπει τους συνανθρώπους του όπως είναι. Εγώ θα πεθάνω σε λίγο. Η μόνη μου χαρά είναι να σας δώσω την ευχή μου και να σας δω ευτυχισμένους, πριν κλείσω τα μάτια μου.

Και όλοι είχαν τα μάτια τους βουρκωμένα.

ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΦΩΝΗΣΗ;

— Καλώς ώριμες μητέρες... Η χαρά μας δεν περιγράφεται... ήρθες να μείνεις μαζί μας!... Δεν είναι έτσι. Αγαπίλας...

του άποσπάσματος κάλεσε τόν Πέπε τόν
Υπναρά στο γραφείο του και τού είπε:
— Μου φαίνεται, Πέπε, πως άρκετόν
καιρό ταπειλάζεις. Άπόψε, δυστυχώς, τό
μάτι σου δεν θα τό κλείσης καθόλου. Με-
γάλη ανάγκη με άναγκάζει να χρησιμο-
ποιήσω μονάχα έξένα από τούς συνάδελ-
φους σου. Είσαι άρκετά έξυπνος και τό
μάτι σου όχι μόνον δεν θα τό κλείσης,
άλλά θα τό κάνης δεκατέσσερα. Λοιπόν τί
λές, Πέπε;

— Κατάλαβα, κατάλαβα, λοχαγέ μου,
άπάντησε ο Πέπες άνοιγώντας τό στόμα
του για να χασμουρηθί.

— Άπό τώρα άρχισες τό χασμουρητό;
— Λοχαγέ μου, μιά κακή συνήθεια είναι
κι' αυτή. Σου δίνω τό λόγο μου πως από
τήν ώρα αυτή δεν θα τό κλείσω και τό... δε-
κατέσσερα μάτια μου!

— Άκούσε λοιπόν, Πέπε: Θά φρουρή-
σης άπόψε στόν μικρό κόλπο τής 'Ευσε-
νάδας. Φοβάμαι μήπως άράξει εκεί κανένας
λαϊκιστοπόικος. Τί λές, θα τό βγάλης πέρα;
— Έχετε έμπιστοσύνη άπόλυτη σέ μέ-
να. Λοχαγέ μου. Μην άκούτε πού σας λένε
οί φίλοι μου ότι κοιμάμαι όρθιος. Έδώ
βέβαια δουλειά δεν υπάρχει. Άλλά για
κει πού με στέλνετε σας δεδιώνω θα μεί-
νω άγρυπνος και θα φέρω εις πέρας τό
διαταγή σας.

— Πέπε, σέ συχαίρω για τήν προθυ-
μία σου, τού άπάντησε ο λοχαγός. Πάρε
λοιπόν τό κλεφτοφανάρο σου, τό όπλο σου
και δρόμο... Χαιρετε...

— Τά μάτια μου δεκατέσσερα, λοχαγέ.
σας τό ύποπτεύω!

Μόλις βγήκε απ' τό γραφείο του ο Πέ-
πες, ο λοχαγός έτρωσε τά χέρια του και
ψιθύρισε:

— Πολύ άμφιβάλλω άν αυτό τό ζω θα
μείνη άγρυπνο. άφού μου μιλούσε και
χασμουριόταν.

Άλλά κι' ο Πέπες πηγαίνοντας να έτοι-
μασθί, μουρμούριζε:

— Αυτός ο διακέντιος ο λοχαγός μ'
έχει πάρει άσφαλώς για κανένα μπουφ.
Μά θα σού δείξη ο Πέπες, κύριε λοχαγέ,
άν τού ταιριάζη τό παρτσουκί πού τού
βγάλανε εδώ πέρα. Για να με στέλνης
ν... κοιμηθώ στόν κόλπο τής 'Ευσενάδας,
θα πη πως κάτι πρόκειται να συμβή. Λοι-
πόν, Πέπε, τά μάτια σου τέσσερα και τό
τουφέκι έτοιμο για κάθε ένδεχόμενο...

Όταν ξεκίνησε ο Πέπες φυσούσε άνε-
μος δυνατός. 'Η νύχτα ήταν συννεφια-
σμένη και θεσκοτεινή. 'Η θάλασσα μούν-
κριζε άγρια και τά κύματα έσπρούσαν σ'
άπότομα βράχια με κρότους κεραυνών.

Ο Πέπες διπλωμένος μέσ' στό μανδύα
του πήγε και τοποθετήθηκε σ' ένα ψηλό
κι' άποτομο βράχο. 'Ηταν άκίγυρος πως
από κει θα διέκρινε όλη τήν άκτή τής 'Εν-
σενάδας.

Πέρασε μισή ώρα κι' έρημιά βασίλευε
γύρω. Μόνον ή θάλασσα θρηνούς άγρια.
Εσφινικά θήματα άκούστηκαν. Κάποιος
πλησίαζε σιγά, προφυλακτικά.

Ο 'Υπναράς πούχε τ' αυτιά τεττωμένα
έκα με τόν κοιμισμένο, και με τά μάτια μι-
σκλημένα, είδε σέ λίγο τή σιλουέττα τού
λοχαγού του να στέκεται λίγο πιο πέρα.

— Χρρρρ! ρουχάιζε δυνατά ο Πέπες.
— Πέπε! φώναξε ο λοχαγός.
— Χρρρρρ!...
— Πέπε... Κοιμάσαι;...
— Χρρρρρ!...

Ο λοχαγός πλησίασε με σιγανό βήμα
και σκύβοντας από πάνω του ψιθύρισε:
— Κοιμάται για καλά. Δεν θα κατα-
λάβη τίποτε.

Και με τό ίδιο βήμα άπομακρύνθηκε.
Ο Πέπες πού προσποϊόταν τόν κοιμι-
σμένο σπκώθηκε και μουρμούρισε:
— Ο λοχαγός μου φαίνεται πως είναι
άνακατεμένος με τούς λαθρεμπόρους. Πρέ-
πει να προσέχω λοιπόν για να πάρω κι'
έγώ τό μερτικό μου.

Και ξαπλώσε πάλι στή θέσι του.
Δέν πέρασε λίγη ώρα και ο άέρας έφε-
ρε σ' αυτιά του άνδρικές όμιλίες. Πετά-
χτηκε όρθος και συνθησιμένος όπως ήταν
να διακρίνη και στό πιο βαθύ σκοτάδι, εί-
δε ένα μαύρον όγκον να πλησιάζη στήν
άκτή τής 'Ευσενάδας.

— Τό νού σου Πέπε! Τό νού σου!... ψι-
θύρισε.

Μιά μεγάλη θάρκα πλησίασε κι' άραξε

στό μικρό λιμανάκι κοντά σ έναν βράχο.
Ο Πέπες από τή στιγμή εκείνη δεν ξε-
κόλλησε τό μάτι του από τή θάρκα.

Κι' όταν πρόσεξε άκόμη καλλίτερα τού
γεννήθηκε ή άπορία: «Μά τί είδους λα-
θρεμπόροι είν' αυτοί λαθροί; 'Α-
θρέμποροι είν' αυτοί χωρίς λαθροί;
με τό ντύσιμό τους; Δεν μοιάζει, ριάδολε,
ντύσιμο λαθρεμπόρων... Αυτός μάλιστα πού
φαίνεται σαν άρχηγός τους, είναι ντυμένος
καλλίτερα κι' από άρχοντα».

Και θέλοντας να πάρη καταλληλότερη
θέσι για να βλέπη, πήγε και στάθηκε άρι-
στερώτερα. Χωρίς να θελή όμως γλιστρή-
σε κι' ένα κομμάτι από τό βράχο ξεκόλ-
λησε κι' έπεσε στό λιμανάκι μ' ένα δυνα-
τό κρότο.

— Άκούσατε; φώναξαν οί άγνωστοί πού
ήσαν μέσα στή θάρκα. Μήπως μας πα-
ρακολουθεί κανείς από τήν κορυφή τού
βράχου;

— Δεν είναι δυνατόν, είπε ο ένας απ'
αυτούς. Ο άνδρώπος μας μάς έδωσε τό
λόγο τού πως θα στείλη άπόψε έδώ ένα
μπουφ φρουρό πού και κανόνια να πέ-
θουν δεν πρόκειται να ζυγνήση.

— Καλό θα ήταν ν' ανεβαινώμε ως τήν
κορυφή τού βράχου να δούμε άν ο διαβο-
λουπναράς αυτός φρουρός μας κατασκο-
πεύει. Κι' αν βεβαιώσουμε γι' αυτό τού
χώνουμε τό μαχαίρι στήν καρδιά και τόν
κάνουμε να κοιμηθί για πάντα!

— Πολύ έξυπνος είναι αυτός, μουρμού-
ρισε ο Πέπες πού παρακόλουθε όλη τή
συζήτηση τών άγνωστών. Νομίζει ο θλα-
κας πως θα καθίσω ήσυχα-ήσυχα να με
ξεκοιλιάσουν. Έλα άν τολμάς κανάγια.

Πραγματικά ο άρχηγός έδωσε διαταγή
στός όπλοφόρους του να προχωρήσουν
προς τήν κορυφή τού βράχου.

— Δέστε άν ο δρόμος είναι έλεύθερος,
κι' έλάτε να με ειδοποιήσετε, τούς διατάξε.
Οί όπλοφόροι προχώρησαν και χάθηκαν
μέσα στό σκοτάδι. Ο άρχηγός τους κά-
θησε και περίμενε τό γύρισμά τους.

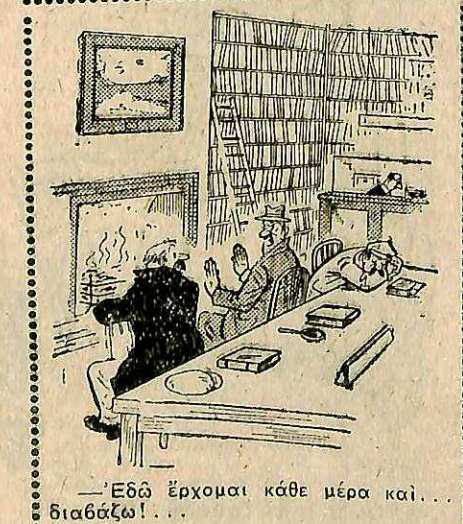
Ο Πέπες, χωρίς να χάση καιρό γλίστρησε
σαν φείδι και κατέθηκε από τό βράχο. Τό
σκοτάδι τής νύχτας τόν θάηθηκε να φτά-
ση αθόρυβα στόν άγνωστο πού καθόταν
με σταυρωμένα τά χέρια κάτω στήν άκτή,
χωρίς εκείνος να τόν αντίληφθί. Λίγα βή-
ματα χωρίζαν τώρα τόν Πέπε από τόν
άγνωστο.

Μ' ένα τεράστιο πήδημα ο Πέπες βγήκε
μπροστά του. Στήριξε τήν κνήμη τού όπλου
του στό στήθος του και τού φώναξε άπει-
λητικά:

— Μη κουνήθης γιατί στήν ανάβω!
— Ο άγνωστος τάχωσε με τήν άπρόσπτη
αυτή επίθεσι. Χωρίς όμως να 'σση τό
θάρρος του τόν ρώτησε περήφανα:
— Ποιός είσαι και τί ζητάς από μένα;
— Με ξερετε καλά ποιός είμαι, τού ά-
πάντησε ειρωνικά ο Πέπες. Είμαι ο φρου-
ρός, ο μπουφός φρουρός, πού κοιμάται
όλοόρθος...

— Άπό τό χείλη τού άγνώστου 'φυγαν
δύο λέξεις:
— Δυστυχία!... Μ' έπρόδωσε!...
— Για πούν μιλάτε έτσι; τόν ρώτησε

.....

— Έδώ έρχομαι κάθε μέρα και...
διαβάζω!...

ο Πέπες. Μήπως για τόν λοχαγό μου; Σας
λέω ότι κάνατε μεγάλο λάθος. 'Ισια- 'Ισια
πού διάλεξε έμένα τόν 'Υπναρά για νάρθη
έδώ να κοιμηθώ. Μά έλα πού άπόψε είχα
τρομερή άπντία, κύριε λαθρεμπόρε...

— Λαθρεμπόρε! είπε περιφρονητικά ο
άγνωστος.

— Σας κακοφαινόταν μήπως; Μά πως
διάβολο να σας όνομάσω; Μπορεί να μην
είσαστε λαθρεμπόροι γιατί άλήθεια δεν
βλέπω στή θάρκα σας πράγματα. Μά για
να θγαίνης, άρχοντά μου, τέτοια ώρα με
όπλοφόρους έδώ πέρα, δεν θα είναι καλοί οί
σκοποί σου. 'Αν θές λοιπόν να κάνω τόν
κουφά και τόν μουγγό πρέπει με δώσης
και σέ μένα τά διπλάσια από κείνα πού
έδωσες στό λοχαγό μου, άλλοιώς σου φυ-
τεύω μιά σφαίρα στήν καρδιά και σέ πε-
τάω στή θάλασσα!

Τά λόγια τού Πέπε εξαγρίωσαν τόν ά-
γνωστο. Μά μή μπορώντας να κ... δια-
φορετικά έβγαλε κι' έδωσε στόν υποπό
στρατιάστη τό πολυτιμότερο δαχτυλίδι
του.

— Πάρτο και μη δγάλης τοιμουδιά
για ό,τι είδες, τού είπε.
Παίρνοντας ο Πέπες τό δαχτυλίδι, άφού
βεβαιώθηκε πως δεν ήταν ψεύτικη άπάν-
τησε στόν άγνωστο:
— Τό όρκίζομαι!

Άπομακρυνόμενος ο άγνωστος γύρισε
και τού είπε:
— Πάω να βρώ τούς συν... τους μου.
Μην ξεχνάς τόν όρκο πού έδωσες.

— Αυτή τή φορά θα κοιμηθώ σ' αλή-
θεια, τού άπάντησε ο Πέπες. Ούτε είδα,
ούτε άκούσα τίποτα... Μείνε ήσυχος...

Μετά τήν άπαγωγή

Τί έγινε ή δόνα Λουίζα με τό παιδί
της τό Φάβιο;

Η εξαφανισι τους ήταν μυστήριο.
Ο ειρηνοδίκης δόν Ραμόν Κονέτο πού
ήταν και συνένοχος τού δόν 'Αντόνιο Με-
διάνα, έδειξε στήν αρχή κάποιο ένδια-
ρον για τήν άνερευσι τής δόνας Λουίζας
και τού παιδιού της, άλλά 'τερα σταμα-
τήσε τίς ένεργείες του.

Οί πειρατά μετέφεραν τήν κόμησσα
και τό μικρό Φάβιο σέ μία μικρή θάρκα.
'Εκεί ο δόν 'Αντόνιο διατάξε να σκοτώ-
σουν τήν άμοιρη μητέρα. 'Ενας... ιρατής
βύθισε στό στήθος τής λιποθυμισμένης
Λουίζας τό μαχαίρι του. Κατό... τράβη-
ξε τή θάρκα σ' ανοιχτά άφήνοντας πλάι
στό πτώμα τής Λουίζας τόν μικρό Φάβιο.

Ο δόν 'Αντόνιο ήταν βέβαιος πιά ότι
ή τρικυμισμένη θάλασσα ή άναποδογυρίζε
τή θάρκα κι' έτσι θα βρισκόταν σέ λίγο
μητέρα και γυιός στό βυθό τής θάλασσας.
Δέν βέληνε να σκότωση τόν μικρό άνε-
ψιδ του, άν και ποδούσε τό θανάτο του.
Τή φροντίδα όμως αυτή τήν έφινε στή θά-
λασσα, για να μην έχη τό βάρος ότι αυ-
τός ήταν ο δολοφόνος τού Φαβίου. Τό μαύ-
ρο πέλαγος θα σκέπαζε για πάντα τό φρι-
κτό του κακούργημα.

Μά υπάρχει ψηλά στόν ούρανό ο Μεγά-
λος Θεός, πού προφύλαξε από τή φουτου-
ρισμένη θάλασσα τόν μικρό Φάβιο Με-
διάνα...

Ο Μεγάλος Θεός στή σκοτεινή εκείνη
νύχτα προστάτεψε τό παιδί τής δόνας
Λουίζας. Κατά τά χαράματα έρριξε τή
θάρκα σέ χέρια ενός άνθρώπου πονόψυχου,
πού έσωσε τόν μικρό Φάβιο και φρόντισε
να θάψη τή νεκρή κόμησσα Λουίζα Με-
διάνα...

★

Γυρίζοντας ο δόν Αύγουστινος Πένα μα-
ζί με τόν εφημέριο στήν έπαύλει τού βρήκε
τόν δόν 'Εστεβάν με τήν άκολουθία του.
Άφού τούς υποδέχθηκε όλους τήν μεγα-
λη αίθουσα, διατάξε τούς υπηρέτες του
να ετοιμάσουν πλούσια γεύμα με άφθονο
φρούτα και παγωμένα αναψυκτικά.

Και όταν όλοι κάθισαν γύρω στό τρα-
πέζι είδαν ότι έλειπαν δύο από τούς άν-
θρώπους τού δόν 'Εστεβάν.

Ο ένας ήταν ο Κουχίλλος, πού κατα-
σκόπευε τόν Τιβούρκιο, κι' ο άλλος ο ίδιος
ο Τιβούρκιος, πού έλπιζε να συναντήση
τή δόνα Ροζαρίτα.

Άφού πέρασε λίγη ώρα ο Κουχίλλος,
άνέβηκε στήν αίθουσα έχοντας σκοπό να
παρακολουθή τό νεο από τό παράθυρό τής
έπαύλειος. Ο Τιβούρκιος μένοντας έτσι

μόνος είχε άπόλυτη βεβαιότητα ότι ή ά-
μορφη Ροζορίτα θα γύριζε σέ λίγο από τόν
περίπατό της, όπου είχε βγη, για να πα-
ρευρεθί στή δεξίωσι τών ξενών τού πατέ-
ρα της.

Πραγματικά σέ λίγα λεπτά πρόβαλε ή
γλυκεία Ροζαρίτα, πού μόλις είδε στήν
αυλή τόν Τιβούρκιο χαμήλωσε τά μάτια
της και κοκκίνισε σάν τή παπαρούνα. Ο
νέος συγκινήθηκε για μία στιγμή άλλά
βρίσκοντας έγκαίρως τήν ψυχραιμία του
πλησίασε τήν ώραία κόρη τού δόν Αύγου-
στίνου και χαιρετώντας τήν με σεβασμό
τής ψιθύρισε σιγά:
— Δόνα Ροζαρίτα, σας παρακαλώ, σας
ίκετεύω. Χαρίστε μου λίγα λεπτά τής
ώρας. Θέλω να σας μιλήσω για πράγματα
σπουδαία.

Η Ροζαρίτα — τά ήθη τού Μεξικού ή-
σαν πολύ άυστηρά τήν εποχή αυτή — θε-
ώρησε τήν πρότασι τού σωτήρα της πε-
ρισσότερο από προσβλητική και τού άπάν-
τησε:
— Κύριε Τιβούρκιε, μου ζητάτε ένα
πράγμα πολύ παράτολμο.

Τά μάτια τού Τιβούρκιου θόλωσαν. Δεν
περίμενε μιά τέτοια άπάντησι. Και με φω-
νή συγκινήμενη είπε στή δόνα Ροζαρίτα:
— Δόνα Ροζαρίτα, πιστώστε με ότι δεν
ήθελα να σας προσβάλω. Σκληρή ανάγκη
με κάνει να ζητώ ιδιαίτερη τυνομιλία. Δεν
χώριτε τήν παράκλησι μου... 'Ελεος, δόνα
Ροζαρίτα... Μή μου άρννηθίτε τή χάρι
αυτή.

Η δόνα Ροζαρίτα ύστερ' από τήν επί-
μονη παράκλησι τού σωτήρος της τού ά-
πάντησε κυττάζοντας τόν στα μάτια:
— Κύριε Τιβούρκιε, άπόψε σας περι-
μένω στίς δέκα πώς από τής κιγκλίδες
τού παραθύρου τού δωματίου μου...

Ο Τιβούρκιος λίγο έλειψε να σωρια-
σθί κάτω από τή συγκίνησι. Πνίγηκε και
δέν άπόρρεσε ν' άπαντήση παρά λίγες λέ-
ξεις:
— Εύχαριστώ Θεέ μου!... Μή μ' έγκα-
ταλείψης!...

Όλοί οί προσκαλεσμένοι έτρώγαν κι'
έπιναν στήν αίθουσα τής έπαύλειος.
Και μόνος ο Τιβούρκιος πανευτυχισμέ-
νος για τή νυκτερινή του συνέντευξη μη-
κε σ' ένα δωμάτιο για να ξεκουραστή και
θυθίστηκε σέ γλυκείς ρεμβασμούς.

Οί ώρες πέρασαν γρήγορα. Η νύχτα ά-
πλώθηκε γύρω.
Τό ραντεβού πλησίαζε.

Τότε ο Τιβούρκιος σηκώθηκε κι' έρριξε
μιά ματιά έξω από τό παράθυρό του. Είθε
τότε, σέ άρκετή άπόστασι, μιά φωτιά.

— Όδοιπόροι τέτοια ώρα! σκέφθηκε με
άπορία. Και περνούν τή νύχτα τους έξω
στό δάσος, ενώ είναι γνωστή ή φιλοξενία
τού δόν Αύγουστίνου; Περιέργο! Να είναι
έχθροι ή φίλοι; Άλλά, έγώ μόνον έχθρους
άπόχτησα στή ζωή μου. Κι' ο δόν 'Εστε-
βάν κι' ο γερουσιαστής κι' ο Κουχίλλος
είναι όλοι έχθροι μου, ενώ τώρα έχω μεγα-
λη ανάγκη από ελίκρινεις φίλους.

Τό ρολόι τής έπαύλειος χτύπησε έννιά-
μισ.

— Η ώρα πλησιάζει, πρόφερε με συγ-
κίνησι ο Τιβούρκιος. Οί πιο πολλοί μου
σφίραίοι είναι πεσμένοι, και κοιμούνται
βαθεία. Δεν πιστεύω στήν έρημιά τής νύ-
χτας να ύπάρχη άνθρώπος πού μπορεί να
παρακολουθήσει τά βήματα μου.

Δυστυχώς για τόν Τιβούρκιο τρεις άν-
θρώποι έχοντας συντροφιά μερικούς τυχο-
διώκτες άγρυπνούσαν.

Ο άρχοντας δόν 'Εστεβάν άφού συνωμί-
λησε προηγουμένως με τό γερουσιαστή
κατόπιν μπήκε στό δωμάτιο τού δόν Αύ-
γουστίνου με τόν όποιον είχε να κανονισή
διάφορα ζητήματα.

Πάνω στή συζήτησι, ο δόν 'Εστεβάν,
ρώτησε τόν δόν Αύγουστινο άν ή κόρη του
Ροζαρίτα δεν δεχόταν να γίνη σύζυγος τού
γερουσιαστού Βικέντιο Τραγαδούρο.

— Έξω πόσο σας σέβεται ή κόρη σας,
δόν Αύγουστινε, τού είπε. Μά έμαθα ότι
έχει δοσμένη τήν καρδιά της άλλου. Βρί-
σκεται αυτή τή στιγμή στό χτήμα σας
ο νεαρός Τιβούρκιος 'Αρελάνο. Μήπως ή
κόρη σας...

— Άρχοντά μου, τό διέκοψε ο δόν Αύ-
γουστινος, σας έχω διαβεβαιώσει και άλ-
λοτε ότι ή κόρη μου ύπακούει τυφλά τίς
διαταγές τού πατέρα της. Όσο για τόν
Τιβούρκιο δεν ύπάρχει κανένας άλλος δε-
σμός παρά ή ευγνώμοσύνη τής κόρης μου,
τής όποιος ο νέος έσωσε τή ζωή. Αυτό
είναι όλο, άρχοντά δόν 'Εστεβάν.

— Τά λόγια σας με καθησυχάζουν, τού
άπάντησε ο δόν 'Εστεβάν.
— Μά ύπάρχει ένας λόγος σοβαρός πού
φοβόμυαι πολύ τόν νέον αυτόν, είπε ο δόν
Αύγουστινος.

— Και ποιός είναι ο λόγος αυτός;
— Ο εφημέριος τής έπαύλειος μου ή-
ξερε, καλά, πολύ καλά, τή μητέρα τού Τι-
βούρκιου. 'Ηταν κοντά τής όταν ψυχorra-
γούσε και τή άκουσε στίς τελευταίες τής
στιγμές ν' άποκαλύπτη στό νεο πράγμα-
τα καταπληκτικά.

— Έξηγηθήτε μου, δόν Αύγουστινε, είπε
με ευγένεια ο δόν 'Εστεβάν, τί ξερετε;
— Η μητέρα του τού δήλωσε καθαρά
ότι αυτή κι' ο άντρας της δεν ήσαν παρά
θεοί γονείς του και τού έδωσε εχρή και
κατάρτα να μάθι ποιός είναι, ποιά είναι ή
καταγωγή του και ν' ανακαλύψη τόν δολο-
φόνο τού πατέρα του. Τού έξηγησε ακόμα
πως ο πατέρας του γνώριζε τή χρυσόφορο
κοιλιάδα. Δεν κατόρθωσε όμως να κάμη
δικό του χρυσάφι έξ ατίας τής δολοφο-
νίας του. 'Ισως ο νέος ξέρει πού βρίσκεται
τό χρυσάφι. Κι' αυτό είναι επικίνδυνο
για μας.

Ο δόν 'Εστεβάν με μιάν άπότομη κι-
νησι σηκώθηκε και είπε στόν Αύγουστινο:
— Φίλε μου, θα γυρίσω άμέσως.
Ο άρχοντας ζήτησε άμέσως να βρή τόν
Κουχίλλο. Τέλος τόν βρήκε να χαρτοπαί-
ζη σ' ένα δωμάτιο έχοντας τάρεα μερικούς
νεοσύλληκτους τυχοδιώκτες, πού είχαν έρ-
θει να λάβουν μέρος στήν επικίνδυνη έκ-
στρατεία για τό χρυσάφι.

Από όλους αυτούς ξεχώρισε ο δόν 'Ε-
στεβάν δύο, πού ή στολή τους τού έκαμε
ιδιαίτερη έντύπωσι.
Ο ένας ήταν ο Πέτρος Διάς, ένας περι-
φημος κυνηγός άγρίων θηρίων και 'Ινδών,
κυρίως 'Ινδών.
Ο άλλος ο όνομαζόμενος 'Οράκιν, πολε-
μιστής και τραδοδούρας, ήταν περιέργος
τύπος Μεξικανού τυχοδιώκτη. Γυρίε από
χωρίς σέ χωρίο έχοντας στόν έναν ώμο

τό τουφέκι του, στόν άλλον κρεμασμένη
τήν κιθάρα του και ο... ζώνη του ένδ κο-
φτερό μαχαίρι. 'Ηξερε να παίξη κιθάρα
θαυμάσια. Άλλά και ως κυνηγός ήταν πε-
ρίφημος. Φορούσε ρούχα κουρελιασμένα, μά
οί τρόποι του ήσαν ευγενικοί.

Ο Διάς ήταν άνδρώπος τών περιπε-
τειών. Οί Μεξικανοί τόν θαύμαζαν και οί
'Ινδοί τόν έτρεμαν, γιατί είχε στείλει πολ-
λούς απ' αυτούς στόν άλλο κόσμο. Έτρε-
φε μίσος άσπονοδο έναντίον τών 'Ερυθρο-
δέρμων, γιατί οί κόκκινοι αυτοί διαβόλοι
τού είχαν κάμει μεγάλο κακό στή ζωή του.

Στίς φυτείες τού πατέρα του πού εί-
χαν μπη μιά νύχτα, σκότώσαν όλους όσους
βρήκαν εκεί, κατέστρεψαν τά πάντα κι' έ-
ξαφανίστηκαν πάλι μέσα στα παρθένα δά-
ση. Ο μόνος ο όποιος σώθηκε τή νύχτα
τούτη ήταν ο Πέτρος Διάς, πού όρκίστηκε
να έξοντώση κάθε ερυθρόδερμο πού θα συν-
ναντούσε στα δάση και στίς έρημιές πού
γύριζε.

Ο δόν 'Εστεβάν, συνομιλώντας μαζί
του κατάλαβε ότι είχε να κάμη μ' έσαι-
ρετικών άνθρώπων. Αποφάσισε λοιπόν να
τόν κάμη φίλο του, έφ' όσον μάλιστα ο
Κουχίλλος δεν τού ένέπνεε καμμία έμπι-
στοσύνη.

★

Τήν ώρα πού μπήκε ο δόν 'Εστεβάν ο
Διάς καθόταν παράμερα από τόν 'Οράκιν,
τόν Κουχίλλο, και τόν Βαράγια πού χαρ-
τόπαιζαν.

Σέ μιά στιγμή ο Κουχίλλος σταμάτησε
τό παιχνίδι κι' άρχισε να συζητή για τό
μεγάλο ταξίδι πού είχε αναλάβει ο άρ-
χοντας δόν 'Εστεβάν.

— Θα πάμε στήν πηγή τού χρυσάφιού,
έλεγε. Θα γίνουμε όλοι άπλουτοι! Άρ-
κει να μί βρεθί κάποιος από τή συνοδεία
και μίας προδόσης.

— Και μπορεί να ύπάρχη άνθρώπος τής
συντροφίας μας να κάμη μιά τέτοια άτι-
μία; ρώτησε ο Βαράγιας.
— Τέτοιος κίνδυνος δεν πιστεύω να
ύπάρχη, είπε ο 'Οράκιν.

— Υπάρχουν μεταξύ μας και καλοί και
κακοί, τούς άπάντησε ο Κουχίλλος. Ά-
κόμη άνάμεσα μας είναι ένας πού ευχεται
ν' άποτύχη ή έκστρατεία τού δόν 'Εστε-
βάν, και είναι άσφασισμένος να μάς φερη
έμπόδια...

— Και ποιός είναι αυτός; ρώτησαν με
μιά φωνή ο Βαράγιας κι' ο 'Οράκιν.
— Ο νέος πού θέλει να μάς άρπάξη
τό θησαυρο είναι ο Τιβούρκιος 'Αρελάνο,
άπάντησε ο πονηρός Κουχίλλος.

— Ε, τότε αμρίο τό πρωί μπορώ να τόν
παραφυλάξω είπε ο Βαράγιας, να τού φυ-
τεύω μιά σφαίρα στό κεφάλι, κι' έτσι δεν
θα μάς φερη έμπόδια στήν επιχείρησι μας.
— Είμαι σύμφωνος! πρόσθεσε κι' ο
'Οράκιν.

Ο Κουχίλλος περίμενε τή συναίνεσι και
τού Πέτρου Διάς. Μά εκείνος άκούοντας
όλη τή συζήτησι δεν έδωσε καμμία ση-
μασία και σηκώθηκε να βγη έξω ν' ανα-
πνεύσει.

Δέν πέρασαν λίγες στιγμές κι' ένας ύ-
πνρής τού δόν 'Εστεβάν ήρθε και ζη-
τήσε τόν Κουχίλλο.

— Σας ζητεί ο άρχοντας δόν 'Εστεβάν,
είπε ο υπηρέτης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεια

ΣΑΝΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Η νοσταλγία της κολάσεως

Όταν ένας άντρας παντρευτεί μια ελεύθερη γυναίκα και την κάνει κυρία έχει την εντύπωση ότι κάνει ένα «μυστήριο». Σώζει ένα πλάσμα του Θεού από την καταστροφή. Πράγματι, όλες οι γυναίκες του υποκόσμου ονειρεύονται να βρεθούν κανέναν άντρα για να τις σώσει. Να τις γλυτώσει από τους εξευτελισμούς, από το μαρτύριό τους, από όλο το σκοτεινό κόσμο της Αθηνάϊκής νύχτας, με τον οποίο συναγελάζονται.

Όστόσο οι αστυνομικοί έχουν διαπιστώσει ένα γεγονός που δεν μπορούν να εξηγήσουν. Οι περισσότερες από αυτές τις γυναίκες νοσταλγούν αργότερα την κολάσή τους και ξαναγυρίζουν σ' αυτή. Κι' αυτή η νοσταλγία τους, αυτή η επιστροφή τους στη «λάσπη» δημιουργεί ένα σωρό δράματα. Θα σας αναφέρουμε μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά γεγονότα που απασχόλησαν τα τελευταία χρόνια την αστυνομία:

Ένα βράδυ παρουσιάστηκε στην αστυνομία ένας δικηγόρος και δήλωσε ότι είχε γαλή από το σπῆτι ή γυναίκα του. Με σπαράγμένη καρδιά εξήγησε στους αστυνομικούς την έρωτική του ιστορία. Είχε γνωρίσει την γυναίκα του σ' ένα καμπαρέ. Ήταν άρτιστα, ένας χορευτικός «άπαλωσθεις άγγελος» όπως έλεγε. Την έβλεπε κάθε βράδυ να ξενοχτά, να πίνει, ότι την κερνούσαν για να κάνει καταλάωσι του μαγαζιού, να δέχεται τις τρυφερότητες των άγνωστων και τα ζημιώματα σωστό ανθρώπινο κουρέλι να γυρίζει στο σπῆτι της. Ζούσε μέσα σε μεγάλη δυστυχία. Ένας άνθρωπος του υποκόσμου την κρατούσε στα νύχια του. Ήταν υποχρεωμένη να εκτελεί τυφλά τις εντολές του. Στην άοχη ο πλούσιος δικηγόρος ήταν το θυμά της. Ο «φίλος» της την ανάγκαζε να φλερτάρη τον «πελάτη» του μαγαζιού για να σπαταλά χρήματα. Μα σιγά, σιγά, η συμπεριφορά του δικηγόρου την έκανε να τον συμπαθήσει. Της έδινε μέσα της τον πόθο της ζωής που άλλοτε ζούσε και τώρα την είχε χάσει για πάντα.

Ο δικηγόρος την είχε έρωτευθεί παράφορα. Κανείς δεν μπορούσε να τον κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Και μια μέρα την έκανε γυναίκα του.

Στην αρχή το αντρόγυνο έζησε ευτυχισμένο. Η γυναίκα του καμπαρέ έγινε καλή νοικοκυρά. Δεν σήκωνε τα μάτια της να κυττάξει άλλον άντρα, δεν είχε αξιώσεις από το σύζυγό της. Ο δικηγόρος ήταν άφεντης, κύριος στο σπῆτι του. Γι' αυτόν, όμως, πρόσεξε ότι η γυ-

ναίκα του άρχισε να γίνεται μελαγχολική. Καταλάβαινε ότι κάτι την έκανε να υποφέρει. Όσο προσπάθησε να μη της λείπει τίποτα. Ένα βράδυ τέλος γυρίζοντας στο σπῆτι δεν την βρήκε να τον περιμένει. Πέρασαν μία, δύο, τρεις ώρες, πλησίασαν τα μεσάνυχτα κι' η γυναίκα του δεν είχε ακόμη φανεί. Ανησυχος πήγε να καταγγείλει το γεγονός στην Αστυνομία. Οι αστυνομικοί αναζητήσαν την γυναίκα του. Και την βρήκαν στον «Κόκκινο Μύλο» να διασκεδάει με ένα υποπτο υποκείμενο, τον παλιό φίλο της. Όταν την φέρανε στην Αστυνομία άρνήθηκε ν' ακολουθήσει το σύζυγό της.

— Δεν θέλω, δήλωσε, να του καταστρέψω την ζωή... Εγώ δεν κάνω για κυρία... Συνήθισα ο άντρας να μου φέρεται βάνουσα, να με χτυπάει και να με βάζει να δουλεύω γι' αυτόν. Ο άντρας μου δεν είναι τέτοιος χαρακτήρας. Πολλές φορές τον νευριάζα έπίτηδες με την ελπίδα ότι θα θυμώσει και θα με δειρώ, μα εκείνος συγκρατούσε τα νεύρα του κι' έδινε τόπο στην όργη. Είπε σαχλακιάς!...

Και προτίμησε να καταγραφεί πάλι στα βιβλία της Αστυνομίας και να γυρίσει στην υποπτη νυκτερινή ζωή.

Άλλο επίσης παράδειγμα είναι το ακόλουθο: Ένα κορίτσι καλής αθηναϊκής οικογενείας είχε παραστράψει και είχε πέσει στον υπόκοσμο. Μάταια αγωνίσθηκαν να τη γλυτώσουν οι δικοί του. Δεν άκουγε τίποτα. Όταν τέλος εξάντλησαν κάθε μέσον για να τη κάνουν να λογικευθεί το έγκατέλειψαν στο έλεος της τύχης του. Έτσι, η νέα αυτή έζησε σωστά έξη χρόνια μια ζωή φρικτή. Έπειτα όμως κουράστηκε. Και με δάκρυα στα μάτια πήγε να βρει τους δικούς της και να τους παρακαλέσει να τη συγχωρήσουν και να την βοηθήσουν να ζήσει τίμια.

Οι γονείς της την συχώρησαν. Με χίλιες φροντίδες, με τη στήριξη και την τρυφερότητα τους την έκαναν αγνώριστη. Το худάιο πλάσμα με τη διαβολική όμορφιά είχε γίνει τώρα ένας πραγματικός άγγελος. Λίγο αργότερα την παντρεύσαν μ' ένα καλό κι' εργατικό παιδί.

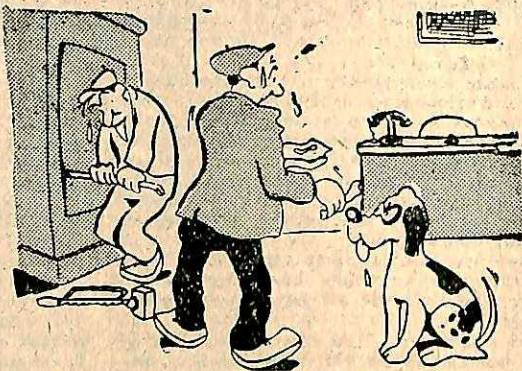
Μα το αυστηρό οικογενειακό περιβάλλον άρχισε έπειτα από λίγο να στενοχωρή την όμορφη νέα. Συχνά έφευγε για ώρες από το σπῆτι της χωρίς να ληφεί κανέναν που πηγαίνει. Μια νύχτα σε μια αίθουδα σιτικής έρευνα την έπιασε η Αστυνομία σε κάποιο υποπτο κέντρο με παλιούς φίλους της. Είδοποίησε τότε, με διακριτικότητα τους γονείς της. Όταν το έμαθαν εκείνοι έπεσαν στα πόδια των αστυνομικών.

— Σώστε το παιδί μας, τους παρακάλεσαν. Μη το αφήσετε να καταστραφεί...

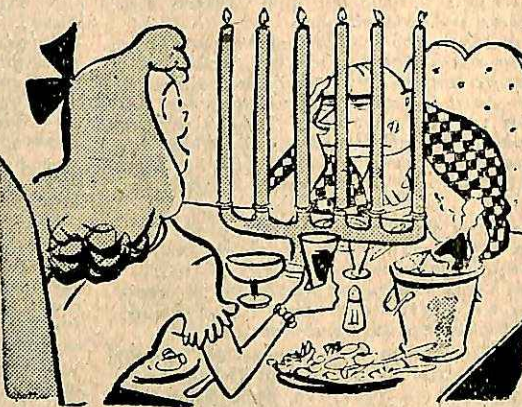
Μα τι μπορούσαν να κάνουν οι αστυνομικοί; Η νέα νοσταλγούσε την παλιά ζωή της και ξαναγύρισε σ' αυτήν, εγκαταλείποντας τους γονείς της και τον άντρα της. Της έρεσε να κυνηγή πάλι την περιπέτεια. Να βαδίσει προς το άγνωστο αν κι' ήξερε ότι αργά ή γρήγορα θα χανόταν και πάλι στο ανώνυμο πλήθος των δυστυχισμένων γυναικών του έρωτος. Ο άντρας που την είχε παντρευτεί, είχε κάνει κι' αυτός μια άνωφελή θυσία.

Υπάρχουν ωστόσο και πολλές παραστρατημένες που όταν γίνουν «κυρίες» καθίστανται αληθινά υποδείγματα αρετής, συζυγικής πίστης ως και άποσιώσεως. Μα γι' αυτές παύει βέβαια ν' ασχολείται το Αστυνομικό Δελτίο και φυσικά κι' εμείς.

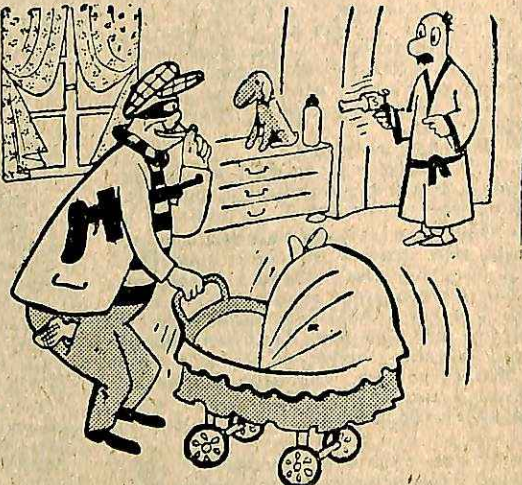
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Κάνε γρήγορα, γιατί είναι το τελευταίο κόκαλο!...

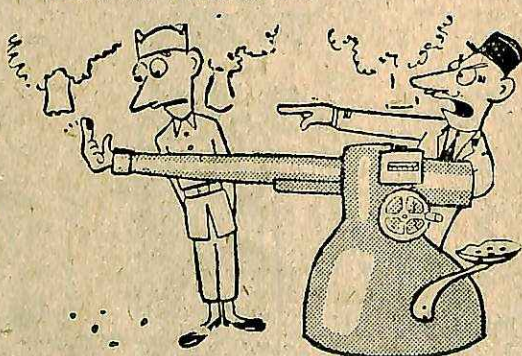

— Δεν είναι ώρα ή ιδέα μου, χρυσέ μου, να πανηγυρίσωμε την επέτειο της δραπετεύσεώς σου;

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

— Σούτ!... Κοιμάται!...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

— Κι' αυτό εκεί στο δάχτυλό μου είναι ή δεν είναι σκουριά;

Ο Φράντς Σούλενμπουργκ ήταν ένας βαρύνων Μινχάουζεν σε μικρογραφία.

Η ζωή του, δεν διέφερε από ένα άλλοκοτο και πολύπλοκο μυθιστόρημα, από το οποίο δεν έλειπαν ούτε το ρωμαντικό, ούτε το κωμικό, ούτε το δραματικό στοιχεία.

Ο Σούλενμπουργκ ήταν κάτι μεταξύ θαλαμηπόλου, θησαυροφύλακος, γραμματέως και ακόλουθου του αρχιεπισκόπου της Κολωνίας ή καλύτερα ήταν όλα αυτά μαζί. Κι' ωστόσο, είχε τον καιρό ν' ασχολείται και με άλλα πράγματα. Ήταν επίσης ο τρυφερός φίλος της μικρής Κάννι, της ανεψιάς του αρχιεπισκόπου.

Το ειδικό τους εξελίσσεται κάτω από τη μύτη του σεβασμίου κληρικού, που ωστόσο δεν αμφέβαλλε ούτε για την αρετή της ανεψιάς του, ούτε για την έντιμότητά του επίπιστου ακόλουθου του.

Ένας άλλος άνθρωπος στη θέση του Σούλενμπουργκ θα μπορούσε να είναι ευχαριστημένος. Ο αρχιεπίσκοπος που τον αγαπούσε τον είχαν ονομάσει αρχιδιάκονο της μητροπόλεως και λογαρίαζε να τον χειροτονήσει άββα.

Άλλ' ο Σούλενμπουργκ είχε μεγαλύτερες φιλοδοξίες. Και, πρώτα-πρώτα, πλαστογραφώντας την υπογραφή του αρχιεπισκόπου και προστάτου του, προηγεί τον εαυτό του σε «τίτλο» επίσκοπο, έπίσκοπο, δηλαδή, χωρίς έδρα, προχρονολογώντας το σχετικό πρακτικό και έστειλε ένα αντίγραφο στην Αγία Έδρα.

Σε λίγο, κενώθηκε η θέση του επίσκοπου του Μάρμπουργκ. Ο Σούλενμπουργκ άδειαζε τότε το ταμείο της αρχιεπισκοπής κι' έτρεξε στη Ρώμη.

Εκεί, κατέπληξε τους πάντας με την πολυτέλεια της εμφάνισώς του και τα άβυσθα χρημάτων που εξέδωσε. Είχε φέρει πολύτιμα δώρα για όλους τους τιτλούχους του Βατικανού και είναι πιθανόν ότι έκαμε σημαντικές χρηματικές παροχές σε μερικούς από τους καρδινάλιους του Ιερού Κονκλαβίου, που βρίσκονταν σε οικονομικές στενοχωρίες.

Στο τέλος, κατάφερε εκείνο που επεδίωκε: Ονομάστηκε επίσκοπος του Μάρμπουργκ.

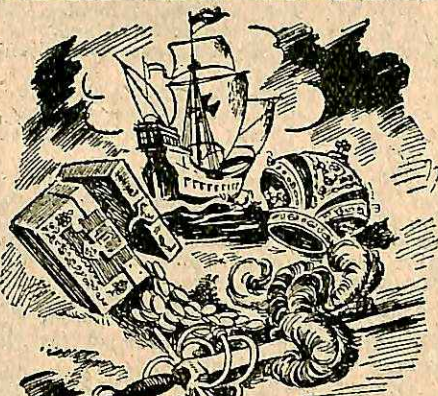
Ο παλιός προστάτης του έριξε τα μάτια του από την κατάπληξη όταν το έμαθε. Άλλα δεν πέρασε ούτε στιγμή από το μυαλό του ή σκέψις ότι ο Σούλενμπουργκ είχε επιτύχει αυτό το ανώτατο εκκλησιαστικό λειτουργήμα με δόλια μέσα.

Ο νέος επίσκοπος τον καθυσάχε, άλλωστε, όταν γύρισε στην Κολωνία. — Υπάρχει ένα μυστικό στη ζωή μου, του εξομολογήθηκε, πέφτοντας στα πόδια του.

Και τότε αφηγήθηκε πως ήταν νόθος γιος του βασιλέως της Πρωσίας Γουλιέλμου και πως ταχα είχε επιτύχει το αξίωμα του επισκόπου χωρίς σε προσωπική επέμβαση του «πατέρα» του στον πάπα.

Ο άγαθος αρχιεπίσκοπος ένθουσιαστικώς μαθαίνοντας αυτό το μυστικό. Άλλα και ο Σούλενμπουργκ ένθουσιαστικώς έπιασε από το εμπνευσμένο ψέμμα του. Και άρχισε να το κοινολογεί με τρόπο... Έτσι, η «υψηλή καταγωγή του» άποτέλουσε σε λίγο κοινό μυστικό και όλοι έσκυβαν το κεφάλι τους με σεβασμό μπροστά του.

Η όρεξίς έρχεται, όμως, τρώγοντας, όπως λέει μια παλιά παροιμία. Ο Σούλενμπουργκ άφησε σιγά-σιγά να υπονοηθεί πως

ΤΥΧΟΛΙΩΚΤΕΣ των 5 Ηπείρων

Οι περιπέτειες του Φράντς Σούλενμπουργκ

είχε μυστικές εντολές από τον Πάπα για την ανάδιοργάνωση της καθολικής εκκλησίας στη Γερμανία.

Το νέο αυτό ψέμμα «έπιασε» όπως και το πρώτο. Αρχιεπίσκοποι, έπίσκοποι, καλύτεροι κληρικοί άρχισαν άμέσως να τρέχουν στο Μάρμπουργκ, για να εξασφαλίσουν την εύνοια του πανίσχυρου Σούλενμπουργκ.

Γιατί ο αρχιδιάκονος Στέφανος δεν ήταν άλλο από τον περίφημο τυχοδιώκτη. Είναι πολύ αβιθόλο αν κανείς πύστεψε το χοντροκόκο γιοιό του Καρόλου που είχαν εξασφαλισθεί πριν από πολλά χρόνια υπό δραματικές και μυστηριώδεις συνθήκες. Αυτό το πραγματικό γεγονός εκμεταλλεύθηκε ο Σούλενμπουργκ για να πλάσει το παραμύθι για τη δθεν νεκρανάστασι του. Γιατί ο αρχιδιάκονος Στέφανος δεν ήταν άλλο από τον περίφημο τυχοδιώκτη. Είναι πολύ αβιθόλο αν κανείς πύστεψε το χοντροκόκο γιοιό του Καρόλου που είχαν εξασφαλισθεί πριν από πολλά χρόνια υπό δραματικές και μυστηριώδεις συνθήκες. Αυτό το πραγματικό γεγονός εκμεταλλεύθηκε ο Σούλενμπουργκ για να πλάσει το παραμύθι για τη δθεν νεκρανάστασι του. Γιατί ο αρχιδιάκονος Στέφανος δεν ήταν άλλο από τον περίφημο τυχοδιώκτη. Είναι πολύ αβιθόλο αν κανείς πύστεψε το χοντροκόκο γιοιό του Καρόλου που είχαν εξασφαλισθεί πριν από πολλά χρόνια υπό δραματικές και μυστηριώδεις συνθήκες. Αυτό το πραγματικό γεγονός εκμεταλλεύθηκε ο Σούλενμπουργκ για να πλάσει το παραμύθι για τη δθεν νεκρανάστασι του.

Άλλ' ο τυχοδιώκτης παρατράβηξε το σχοινί. Και το Βατικανό άφωπνίσθηκε κάποτε. Έφασαν τότε και ανακάλυψαν την πλαστογραφία του Σούλενμπουργκ. Όταν, όμως, οι παπικοί άπεσταλμένοι έφτασαν στο Μάρμπουργκ, ο Σούλενμπουργκ βρισκόταν μακριά. Φεύγοντας, είχε πάρει μαζί του την όμορφη Κάννι και όλους τους θησαυρούς που είχε συγκεντρώσει κατά τη διάρκεια της παντοδυναμίας του.

Για δυο χρόνια κανείς δεν ξανάκουσε να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Άλλα, κατά τις αρχές του 1741, οι ευρωπαϊκές αλές έπληροφορούντο της εμφάνισης ενός διεκδικητού του αυστριακού θρόνου στο Παρίσι: του αρχιδουκός Στεφάνου.

Ο αρχιδιάκονος Στέφανος ήταν ένας άντρας ως σαράντα χρόνων με άρρενωπή εμφάνιση και άραιο παρουσιαστικό. Ήσχυριζόταν, λοιπόν, πως ήταν γνήσιος γιος του αυτοκράτορος της Αυστρίας Καρόλου του δού, άλλ' ότι, όταν ήταν 23 χρόνων, μερικοί αλικοί που έχθρευονταν τον πατέρα του έπωφεληθήκαν από μια άπροσεξία του, κατά τη διάρκεια ενός κυνηγιού και τον πέταξαν μέσα σ' ένα βάραθρο. Άλλα κατόρθωσε να σωθεί, χάρις στις περιποιήσεις μερικών βοσκών, που τον μετέφεραν έτοιμόθαυτο στην καλύβα τους, χωρίς να ξέρουν ποιος ήταν. Όστόσο, είχε χάσει τη μνήμη του. Και χρειάστηκε να περάσουν τρία όλοκληρα χρόνια για να μπορέσει να την ξαναβρεί. Προσπάθησε τότε να έπικονωρήσει με τον πατέρα του και το κατόρθωσε έπειτα από πολλές περιπέτειες. Άλλ' ο αυτοκράτωρ φοβότανε νέα συνωμοσία εναντίον του γιου του και γι' αυτό αποφάσισε να ξεκαθαρίσει πρώτα το περιβάλλον του πρώτου κλημ γνωστή τη νεκρανάστασι του Στεφάνου. Ο βασις τον πρόλαβεν, όμως, σ' αυτή την προσπάθεια και έτσι δεν μπόρεσε να εκπληρώσει την έπιθυμία του.

Το μόνο σωστό απ' αυτή την αφήγηση ήταν ότι ο πρωτόκοκος γιος του Καρόλου που είχαν εξασφαλισθεί πριν από πολλά χρόνια υπό δραματικές και μυστηριώδεις συνθήκες. Αυτό το πραγματικό γεγονός εκμεταλλεύθηκε ο Σούλενμπουργκ για να πλάσει το παραμύθι για τη δθεν νεκρανάστασι του.

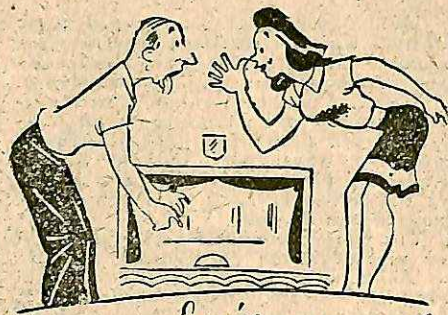
Γιατί ο αρχιδιάκονος Στέφανος δεν ήταν άλλο από τον περίφημο τυχοδιώκτη. Είναι πολύ αβιθόλο αν κανείς πύστεψε το χοντροκόκο γιοιό του Καρόλου που είχαν εξασφαλισθεί πριν από πολλά χρόνια υπό δραματικές και μυστηριώδεις συνθήκες. Αυτό το πραγματικό γεγονός εκμεταλλεύθηκε ο Σούλενμπουργκ για να πλάσει το παραμύθι για τη δθεν νεκρανάστασι του.

Είτσι ο Σούλενμπουργκ άρχισε να δέχεται πρέσβεις με δώρα και χρήματα κι' έζησε επί έφτα χρόνια ζωή ήμερονική.

Άλλα, μια μέρα, καθώς έφευγε από το ανακτορό των Βερσαλλιών, δύο άγνωστοι πυροβόλησαν και σκότωσαν τον άμαξά και τους δυο λακέδες. Έπειτα, ο ένας καθίσε πλάι στον Σούλενμπουργκ, ενώ ο άλλος έπαίρνε στα χέρια του τα ήνια των άλόγων.

Εκτοτε, δεν ξανάγινε λόγος για τον Σούλενμπουργκ. Και, σε λίγο, κυκλοφόρησε ή φήμη ότι ο περίφημος τυχοδιώκτης είχαν άπαχθεί κρυφά στη Βιέννη, όπου ανατάθηκε κατά διαταγή της Μαρίας Θηρεσίας.

Ο Σούλενμπουργκ άρχισε να δέχεται πρέσβεις με διάφορα δώρα.

Η Κωμωδία μας

ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Ζακ: 38 ετών. Πωλέτ: 30 ετών, σύζυγός του. Σαρλ: 39 ετών. Άννα: 30 ετών, σύζυγός του.

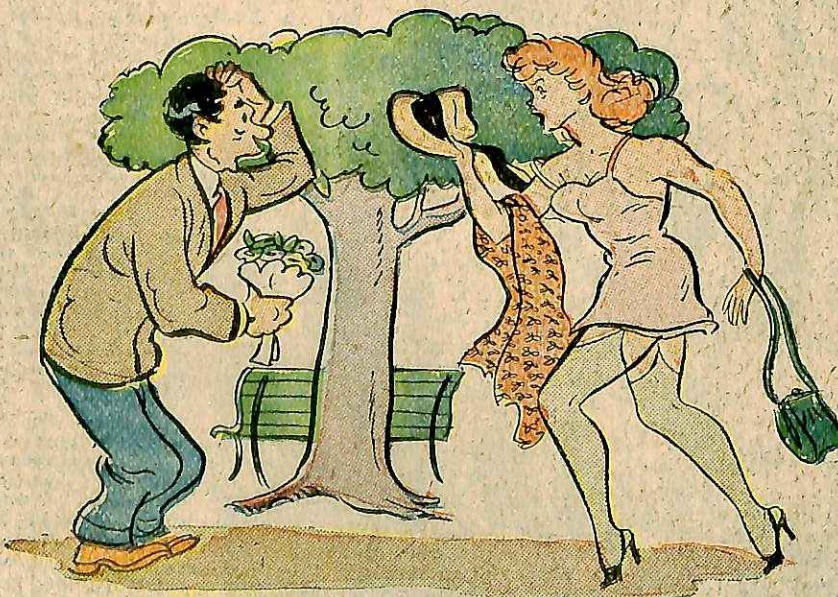
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Η σκηνή παρουσιάζει ένα ήσυχο δρόμο. Στο μπαλκόνι ενός σπιτιού της δεξιάς σειράς η Άννα τινάζει ένα χαλί. Σ' ένα μπαλκόνι, ακριβώς απέναντι, ο Ζακ δείχνει με ρομαντισμό στην γυναίκα του δύο συννεφάκια που αρμενίζουν στον ουρανό, κατά βάθος όμως το κάνει αυτό για να στρέψει αλλού την προσοχή της και να μπορέσει να ρίξει μια ματιά στο αντίκρου μπαλκόνι, όπου η ώραία γειτόνισσα, χωρίς να προσέχει φαινομενικά, κάνει με τις κινήσεις της τολμηρές αποκαλύψεις. Η Πωλέτ που αδιαφορεί για τα ουράνια φαινόμενα κάτι αντίλαμβάνεται).

ΠΩΛΕΤ (άρκετά δυνατά): Θ' άρχιση πολύ ακόμη αυτή η αντικρινή μαίμου; Μας ξεκούφανε μισή ώρα τώρα. Κι' όλα αυτά για ένα χαλί! Μα μήπως έχει κι' άλλο; Αλλιώς όλη η γειτονιά θα καταντούσε ατακόκητη. Τι αδιαφορία για την ήσυχία των άλλων!...

ΖΑΚ (έκπληκτος): Πώς μιλάς έτσι για την Άννα; Μέχρι χθες ακόμη ήσαστε κάτι περισσότερο από φίλες. Σάν αδελφές! (Η Άννα που άκουσε τα λόγια της Πωλέτ την κατακραυγώνει με το βλέμμα της. Η Πωλέτ, αντί ν' απαντήσει στον άντρα της, άκουμπά στα κάγκελλα του μπαλκονιού έτοιμη ν' άρχιση τον καυγά).

ΑΝΝΑ (ειρωνικά): Μ' έμένα τάχετε, πριγκίπισσα μου;

— Δεν έχεις παράπονο... Έκανα το πάν για να είμαι στην ώρα μου στο ραντεβού μας!...

ΠΩΛΕΤ: Άντι να σάς απαντήσω, θα σάς κάνω κι' εγώ μια ερώτηση, κυρία κόμησησα: Είσαθε πάντοτε τόσο άνοητη και πρόστυχη;

(Επακολουθούν βρισιές τσουχτερές. Στο μεταξύ κάνει την εμφάνισή του και ο σύζυγός της Άννας στο μπαλκόνι με το χαλί).

ΑΝΝΑ (παίρνοντας θάρρος): Άν ήμουν εγώ ο άντρας σου, θα σουδάξα τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι και θα απαιτούσα να μάθω γιατί δέχσαι τον καλύτερό του φίλο όταν είσαι μόνη στο σπίτι και δεν δεχνάς ποτέ στην περιπτώσει αυτή να κλείνης και τις κουρτίνες του σαλονιού;...

(Ο Ζακ που παρακολουθεί άναυδος κάνει κάτι να πη, μα μια ταμπία της γυναικας του τον σταματά).

ΠΩΛΕΤ (στον άντρα της): Σιωπή έσύ!... (στην Άννα δυνατά): Απορείς γιατί κλείνω τις κουρτίνες μου; Μα απλούστατα για να μη σε βλέπω να ελέγχης τους λογαριασμούς μαζί με τον μπακάλη και τον μανάδη, με το μάγουλο κολλημένο στο δικό τους. Κάτι τέτοιες σκηνές προσβάλλουν την εύαισθησία μου...

(Ο Σαρλ κάνει κάτι να πη, μα προτού άρχισι, τον διακόπτει η γυναίκα του).

ΑΝΝΑ: Ποιά εύαισθησία σου, και πού το βρήκες τέτοιο πράγμα; Θα έπρεπε να ντρέπεσαι και όχι να κοκореύσαι, έσύ που δεν έχεις ούτε ένα σερίβιτσιο του τσαγιού και που προσφέρεις στους επισκέπτες σου τα φονταν μέσα σ' ένα κουτί απ' εκείνα που σου χάρισαν όταν παντρεύτηκες!...

ΠΩΛΕΤ (έξω φρενών): Τι ανάδεισα, Θεέ μου! Μπορείς να μου εξηγήσης τότε έσύ, κυρά μου, πώς ο άντρας σου πλήρωσε 30 χιλιάδες φράγκα για το βραχιολάκι σου που στοιχίζει τουλάχιστον εκατό χιλιάδες; Από ποιόν πήρες τα υπόλοιπα;

ΑΝΝΑ: Παληκοκουσμπόλα!... Στοιχηματίζω πως δεν θα δυσκολευθούν να βρης μια πρόφαση αν ο άντρας σου αντίλαμβανόταν πώς ο κομωτής σου σου μιλάει συχνά στον ένικό και με κάποια υπερβολική τρυφερότητα!

(Το πράγμα άρχισε να παρατραβάη. Γι' αυτό οι δύο σύζυγοι, παραμερίζοντας τις γυναίκες τους, άρχισαν να τα λένε με τη σειρά τους ένα χαράκι).

ΖΑΚ: Σας θεωρώ υπεύθυνο για όλα, κύριε, και με την πρώτη ευκαιρία θα σάς σπάσω τα μούτρα!...

ΣΑΡΛ: Κι' εγώ θα σάς κομματιάσω όπου σ' έρω!

(Οι δύο μπαλκονόπορτες κλείνουν με πάταγο και οι περίεργοι που είχαν μαζευτεί στο δρόμο χειροκροτούν το τέλος της παραστάσεως).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Δυο μέρες αργότερα. Οι δυο άντρες συναντώνται τυχαίως σε μια απόκερη δεντροστοιχία. Οι γραβιές τους ξανασιγγονται και αλληλοκυττάζονται άγρια).

ΣΑΡΛ: Άν είχα στα χέρια μου ένα πιστόλι εκείνο το πρωί θα σάς σκότωνα!

ΖΑΚ (χωρίς θυμό): Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, γιατί το ίδιο μπορώ να σάς πω κι' εγώ.

ΣΑΡΛ (γελώντας): Τι άνοητοι πού είμαστε!

ΖΑΚ (με τον ίδιο φιλικό τόνο): Έτσι συμβαίνει συχνά, αγαπητέ μου. Νομίζει κανείς πως τα ξέρει όλα για την γυναίκα του κι' έξαφνα ένας γυναικοκαυγάς του ανοίγει τα μάτια. Δεν αμφιβάλλω πως θα λάβατε κι' έσεις τα μέτρα σας, όπως εγώ. Κι' όλα αυτά τα όρείλουμε σ' έναν καυγά!

ΣΑΡΛ (με μια αυθόρμητη κίνησι απλώνει το χέρι του και ο Ζακ το σφίγγει ζωηρά): Ξέρετε τί λέω εγώ; Να δαζουμε κάπου-κάπου με τρόπο τις γυναίκες μας να τσακωνόμναι για να μαθαίνουμε ό,τι δεν ξέραμε!

ΖΑΚ (σφίγγοντας πάντα μ' εγκάρδιότητα το χέρι του συνομιλητού του): Η ιδέα σας είναι θαυμάσια!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Την ίδια περίπου ώρα η Πωλέτ και η Άννα καθισμένες σε κάποιο ζαχαροπλαστείο κομψότατα ντυμένες και οι δυο, τρώνε τις παστέτες τους και χαμογελούν κολακευμένες από τις ματιές των θαυμαστών τους που καθονται στα γύρω τραπέζακια).

ΠΩΛΕΤ (πνίγοντας ένα γέλιο): Μας άξιζον αλήθεια συγχαρητήρια για τον προχθεσινό μας καυγά. Δεν ξέρω ποιά απ' τις δυο μας έπαιξε καλύτερα τον ρόλο της.

ΑΝΝΑ: Είμαστε και οι δυο πρώτες τάξεως ήθοιοι. Και στον άφορα έμένα τουλάχιστον, όλα πήγαν κατόπιν, όπως τα προέβλεπα. Ο άντρας μου έκανε το πάν για να με περιποιηθι και εξεπλήρωσε κάθε επιθυμία μου. Μαύ πήρε μια ηλεκτρική σκούπα που του ζήτουμε από καιρό και ανέλαβε να ελέγχι ο ίδιος τους λογαριασμούς του μπακάλη και του μανάδη, απ' παλλασσοντάς με από τον μεγάλο αυτό μπελά. Τέλος θα πληρώση τις υπόλοιπες 70 χιλιάδες φράγκα του βραχιολιού, ένα χρέος που δεν ήξερα πια πως να του το φανερώσω, δεδομένου ότι ο χρυσόχοος τρεις μήνες τώρα μου ζητά τα λεφτά του.

ΠΩΛΕΤ: Κι' εγώ σημείωσα γενική επιτυχία! Πρώτον ξεφορτώθηκα τον Ντομέλ, τον πιο άνισρο φίλο του συζύγου μου, που μη έχοντας τί να κάνει όλη την ήμερα με επέδλεπε συνεχώς συννενοημένος ασφαλώς με τον Ζακ. Δεύτερον άποχτήσαμε ένα κομψότατο σερίβιτσιο του τσαγιού και τρίτον ο κουρέας τον οποίο ο Ζακ με ανάγκαζε να χρησιμοποιώ για λόγους ασυγχώρητης οικονομίας, έφαγε μια γερή γροθιά στη μύτη και τώρα είμαι πελότισσα του καλύτερου κομωτήριού της πόλεως μας. Θρία-φος μια φορά, αγαπητή μου!...

ΑΝΝΑ: Θρίαμβος!...

ΓΚ. ΜΑΡΟΤΤΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Έχεις πάθει ποτέ σιδηροδρομικό δυστύχημα;

— Καί βέβαια! Ταξίδευα κάποτε για τη Θεσσαλονίκη. Μέσα σ' ένα τούνελ, βέλησα να φιλήσω μια άμορφη κοπέλλα που καθόταν αντίκρυ μου... και φίλησα κατά λάθος τον πατέρα της!

— Ο ποιητής στη γυναίκα του:

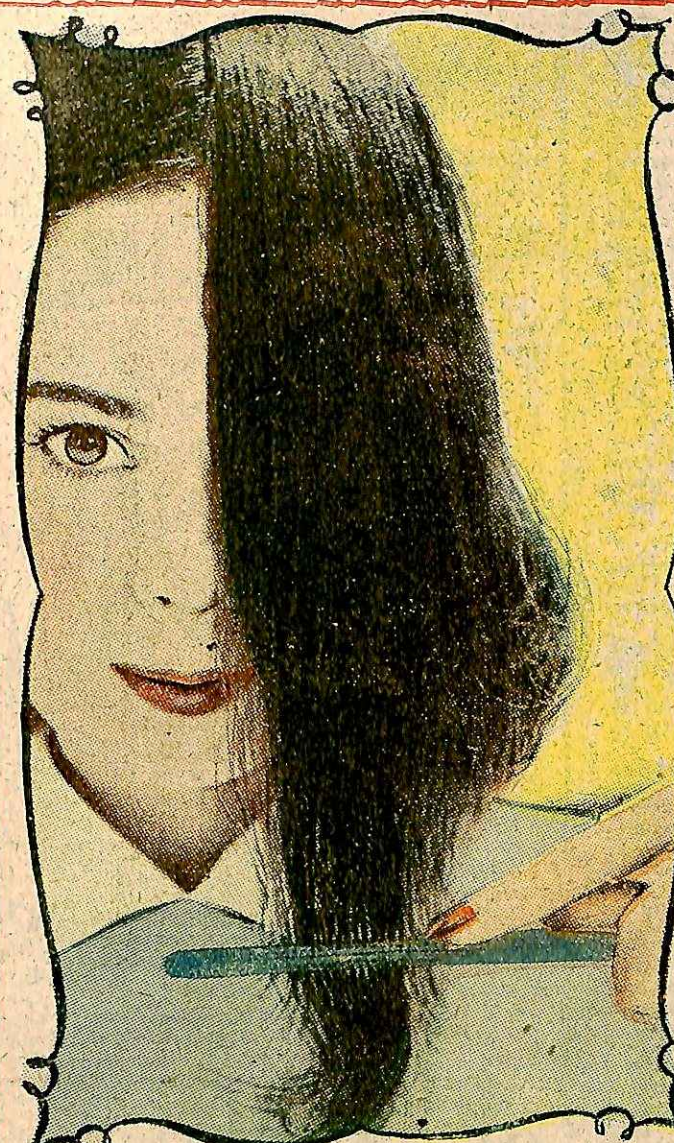
— Δεν βρίσκω πουθενά τα χειρόγραφα μου! Μήπως τα πέταξε ο γυιός μας στη φωτιά;

— Μην είσαι υπερβολικός, καυμένε! Το παιδί δεν ξέρει ακόμη να διαβάξη...

— Ο φαλακρός πελάτης στον κουρέα:

— Πρέπει να μου κάμει έκπτωση στο κόυρεμα. Έχω τόσο λίγα μαλλιά!

— Μά, στην περίπτωση σας, δεν κάνομε κόπο για να κόψουμε τις τρίχες, αλλά... για να τις θρούμε!

Όταν το βάψιμο των μαλλιών γίνεται στο σπίτι, είναι συνήθως άτεχνο και διαρκεί πολύ...

Είνε πολλοί εκείνοι — ιδίως δε εκείνοι — που αποφασίζουν να βάψουν τα μαλλιά τους, γιατί άρχισαν ν' ασπρίζουν πρόωρα, χωρίς όμως να ξέρουν τις ιδιότητες και τα αποτελέσματα των διαφόρων βαφών.

Πριν απ' όλα λοιπόν, αν πάρετε αυτή την απόφασι, χρειάζεται να καταλάβετε καλά ότι το βάψιμο των μαλλιών δεν είναι κάτι που μπορεί να κάμει μια φορά μόνον, κι' έπειτα να μην το επαναλάβετε πια, ή να το άμελήτε. Οα πρέπη να το επαναλαμβάνετε τακτικά κάθε 3-4 βδομάδες, για να διατηρούν τα μαλλιά σας ένα κανονικό κι' ομοιομορφο χρώμα. Άν καθυστερήσετε 1 ή 2 βδομάδες, θα μακρύνουν οι τρίχες σας τόσο ώστε να σχηματισθι στο κάτω μέρος τους ένα τμήμα αρκετού μήκους με το φυσικό τους χρώμα, που θάρχεται σε χτυπητή αντίθεσι με το υπόλοιπο.

Πρέπει λοιπόν να λάβετε υπ' όψιν τη δαπάνη χρόνου και χρήματος που απαιτεί το τακτικό αυτό βάψιμο.

Άν ωστόσο επιμένετε στην απόφασι σας να βάψετε τα μαλλιά σας, διαλέξτε την κατάλληλη απόχρωση.

Η Φύσις είναι σοφή σ' αυτό το ζήτημα. Όταν τα μαλλιά σπρίζουν, απ' την έλλειψι χρωστικής, ανοίγει συγχρόνως το ρόμα του δέρματος, των φρυδιών, και των βλεφαριδών ά-όμη, ώστε να διατηρηται πάντοτε ένα σύνολο αρμονικό.

Δυστυχώς όμως, οι άνθρωποι δεν τα καταφέρνουν τόσο καλά. Όταν δηλαδή άρχίζουν να βάφονται, εις ένδειξιν δια-σφύριδας για το πρόωπο άσπρισμα, μεταχειρίζονται συχνά βαφές άκατάλληλες, με αποτελέσματα άπογοητευτικά.

Μόνον ένας κομωτής, έμπειρος στη δουλειά του, ξέρει καλά ποιο χρώμα θα διαλέξη. Συνήθως δε, χρησιμοποιεί βαφή λίγο άνοιχτότερη απ' το σκουρότερο μέρος των μαλλιών, κι' έτσι επιτυγχάνει ένα φυσικό σύνολον αρμονικών αποχρώσεων. Τα μαλλιά δεν φαίνονται τότε πως είναι βαμμένα, ταιριάζουν δε με τα φρύδια, τις βλεφαρίδες και το δέρμα.

Η παλαιότερη και γνωστότερη βαφή είναι το «χεννέ», σε σκόνη. Μεταβάλλεται σε πάστα πηχτή, αλείφονται μ' αυτήν οι τρίχες και μένουν έτσι ως ότου άποκτήσουν την επιθυμητή απόχρωση. Το «χεννέ» δίνει μόνον ένα χρώμα κοκκίνο-κίτρινο, έχει λοιπόν καλά αποτελέσματα μόνο σε σκούρα μαλλιά, που άποκτούν τότε μια θερμή απόχρωση, ενώ τ' άνοιχτόχρωμα, τα ξανθά, παίρνουν ένα χρώμα τελείως άντισεθητικό.

Το ξανθίωμα των μαλλιών δεν είναι πολύ της μόδας, διατηρείται όμως ακόμη. Τα υγρά που χρησιμοποιούνται γι' αυτό, περιέχουν κυρίως όξυζενε. Η χημική αυτή ουσία έχει την ιδιότητα να καταστρέφει το έξωτερικό στρώμα των τριχών, κάνοντάς το τελείως πορώδες. Άν λοιπόν κατόπιν οι τρίχες ύποβληθούν σε θερμάνσι ή σε χημική επίδρασι — όπως γίνεται με την περμανάντ — μπορούν εύκολα να σπάσουν. Μαλλιά βαμμένα με όξυζενε έχουν χάσει την ελαστικότητα και τη ζωτικότητα τους και μοιάζουν σαν άχυρα.

Η φυσικότερη μέθοδος βαψίματος των μαλλιών είναι με χρώματα της άνιλίνης. Αυτά δεν σχηματίζουν ένα στρώμα γύρω απ' την τρίχα όπως το «χεννέ», ούτε καταστρέφουν ένα μέρος της όπως το όξυζενε. Εισχωρούν στο έξωτερικό της και μένουν εκεί μονίμως. Έτσι, η τρίχα διατηρεί τη φυσική της λάμψι και σύστασι, δίχως καμμία σχεδόν αλλοίωσι.

Άν ωστόσο μεταχειρισθιτε τέτοια βαφή, πρέπει να διαβάστε προσεκτικά τις οδηγίες που τη συνοδεύουν, και μάλιστα στα δυο φορές ώστε να μη σας ξεφύγη τίποτε. Κατόπιν θα τις εφαρμόσετε πιστά. Άρκετες απ' τις χειρότερες περιπτώσεις δηλητηριάσεων του δέρματος που έχουν θαραμύσει οι δερματολόγοι, ώφείλονται σε άμελεις στην εφαρμογή αυτών των οδηγιών.

Πριν χρησιμοποιήσετε μια βαφή μαλλιών, πρέπει απαραίτητως να εξακριβώσετε αν την άνέχεται το δέρμα σας. Η δοκιμή γίνεται εύκολα και άκίνδυνα: Την προηγούμενη μέρα, βάψετε λίγο το έξωτερικό του άγκώνος σας. Άν δεν έκδηλωθι σε 24 ώρες φαγούρα ή πρήξιμο, μπορείτε να μεταχειρισθιτε άφοβα τη βαφή. Προσοχή πάντως να μην παή η βαφή πάνω σε έξανθημα, έκδορες ή άνοιχτές πληγές! Αυτό μπορεί να σας στοιχίση σοβαρές διαταραχές, ή και τη ζωή σας ακόμη!

Όταν το βάψιμο γίνεται στο σπίτι, κι' όχι στο κομωτήριο, είναι συνήθως άτεχνο και διαρκί-νεται εύκολα. Μπροστά, προχωρεί λίγο περισσότερο απ' την άρχη των μαλλιών. Στο πίσω μέρος του κεφαλιού, δεν είναι ομοιομορφο, αλλά δημιουργεί άσχημες φωτισκίσεις. Μόνον οι ειδικοί κομωτάι ξέρουν να βάψουν άψογα τα μαλλιά.

Έκτος των βαφών άνιλίνης, υπάρχουν κι' οι μεταλλικές, οι οποίες σχηματίζουν ένα λεπτό επίστρωμα πάνω απ' τις τρίχες. Σιγά-σιγά, το επίστρωμα αυτό γίνεται παχύτερο κι' οι τρίχες σκληρές και εύθραυστες, τόσο που δεν άντεχουν πια στην περμανάντ. Υπάρχει έξ' άλλου ο κίνδυνος να πάρουν τα μαλλιά σας τα πιο άλλόκοτα χρώματα, απ' τις χημικές αντιδράσεις των μεταλλικών βαφών και των ουσιών της περμανάντ. Γι' αυτό, έχουν παψει σχεδόν να χρησιμοποιούνται οι βαφές αυτού του είδους, μόνες τους ή άνακατεμένες με «χεννέ». Η αντίληψι ότι το βάψιμο κάνει ν' ασπρίζουν γρηγορώτερα τα μαλλιά, δεν αληθεύει. Όφείλεται στο ότι αυτοί που έβαφαν επί πολλά χρόνια τα μαλλιά τους και που άποφασίζουν κατόπιν να τ' άφήσουν άβαφα, τα βλέπουν πολύ άσπρα, περισσότερο απ' όσα τάξεραν προ-έτων, αλλά δεν σκέπτονται πως ήταν φυσικό ν' ασπρίσουν τόσο στα χρόνια που μεσολάβησαν.

Πρό πολλών ετών, είχε γίνει πολύς θόρυβος για την έπα-ναφορά των μαλλιών στο φυσικό τους χρώμα με βιταμινοθε-ραπεία. Τα αποτελέσματα όμως των σχετικών δοκιμών ήσαν τελείως άπογοητευτικά: Από εκατοντάδες γυναίκες, μόνο σε μια σκούρναν λίγο τα μαλλιά της.

Οα τελειώσουμε με μιάν ακόμη συμβουλή: Πρέπει να ξέ-ρετε λεπτομερώς ποιά βαφή χρησιμοποιεί ο κομωτής σας πώσην ώρα την άφνει, κλπ. Γιατί ένδέχεται έαφνικά να φύ-γετε για άλλη πόλι, ή ν' αναγκασθιτε για οποιοδήποτε λόγο ν' αλλάξετε κομωτή, όποτε είναι άπαραίτητο να μπορήτε να κατατοπίσετε τον καινούργιο.

Γι' αχρώματα της άνιλίνης και ή διταμινοθεραπεία

Η πριγκίπισσα Έλισάβετ όταν ήταν «εις ενδιαφέροντων κατάστασιν»...

Βασιλικές γεννήσεις

Περίεργοι πανηγυρισμοί κατά τό παρελθόν

Η γεννήσις του επιδόξου διαδόχου του αγγλικού θρόνου, γιου του δούκου του Έδιμβούργου και της πριγκίπισσας Έλισάβετ, έγινε, ως γνωστόν δεκτή σ' όλη τη Βρετανική Αυτοκρατορία με ειλικρινείς εκδηλώσεις χαράς και ένθουσιασμού.

Τις εκδηλώσεις αυτές δεν εμετρίασαν οι προβλέψεις των αστρολόγων, που δεν φαίνεται να είναι και πολύ ευχάριστες για το νεαρό πρίγκηπα.

Τα κυριώτερα σημεία αυτών των προβλέψεων που είδαν το φώς στον καθημερινό και τον εβδομαδιαίο τύπο, είναι τα ακόλουθα:

Ο νεαρός πρίγκηψ θα είναι προικισμένος με ισχυρή θέληση, προσωπική γοητεία και δημιουργική διάθεση, που θα τον ώθησει σε μερικούς νεωτερισμούς. (Στο ζήτημα αυτό, προσθέτουν όμως οι αστρολόγοι, θα βρεθί αντιμετώπος με το περιβάλλον του).

Η αίσθηματική του ζωή, σύμφωνα με τις ίδιες προβλέψεις, θα είναι δυστυχής. Ο πρίγκηψ, παρατηρούν οι αστρολόγοι, θα παντρευτεί όχι σύμφωνα με τις ιδιαιτερές κλίσεις του, αλλά σύμφωνα με τις επιταγές του περιβάλλοντος του και δεν θα είναι πολύ εύτυχης στο γάμο του. Θα ζητήση, λοιπόν, τη χαρά που θα λείπει από το σπίτι του, σε εξωκοινογενειακές σχέσεις. Οι έρωτικές αυτές περιπέτειές του θα είναι φλογερές, αλλά θα καταλήξουν όλες σε συγκινητικούς και βίαιους χωρισμούς.

Οι αστρολόγοι προβλέπουν, τέλος, για το νεαρό πρίγκηπα πρόωρο θάνατο, που θα οφείλεται «είτε σε δυστύχημα, είτε σε τραυματισμό από πρόσωπα που θα επιδιώκουν την εξόντωσή του». Μερικοί, μάλιστα, έχουν τη γνώμη ότι δεν θα προφτάση να βασιλεύση...

Και κατά το παρελθόν επίσης οι γεννήσεις βασιλικών πριγκίπων προκαλούσαν μέγιστο ενδιαφέρον μεταξύ του λαού. Την εποχή εκείνη, οι ίδιοι οι βασιλείς κατέφευγαν στους αστρολόγους για να τους παρακαλέσουν να συντάξουν το ωροσκόπιο των παιδιών τους.

Αξιοσημείωτη, στην προκειμένη περίπτωση, ήταν η προφητεία του διάσημου αστρολόγου Ρουτζιέρι, που είχε προείπει στην Αικατερίνη των Μεδίκων ότι και τα τέσσερα παιδιά της θα ανέβαιναν στο θρόνο, πράγμα που σημείωνε τον πρόωγο θάνατο των τριών πρώτων. Η προφητεία αυτή πραγματοποιήθηκε

κατά γραμμα.

Κατά τη γεννήσι του Έρρίκου 4ου, ο πατέρας του άρπαξε το μικρό στην αγκαλιά του, το τούλιξε στο μανδύα του και κατέθηκε τρέχοντας την αϊθουσα των βασιλικών σωματοφυλάκων. Εκεί, πήρε ένα σκόρδο και του έτριψε πρώτα-πρώτα τα χείλη. Το μικρό ζώρησε και άρχισε να γλύφει τα χείλη του σαν η γεύσις του σκόρδου να το ευχαριστούσε. Έπειτα, ο πατέρας του, του άνοιξε το στόμα του και του έριξε μέσα μια μεγάλη κουταλιά κρασί. Το μικρό την κατάπιε και, ανοίγοντας τα μάτια του, κύταζε εκείνους που βρίσκονταν όλογύρα του.

Ο Έρρίκος της Ναβάρρας ένθουσιασθηκε τότε και, σηκώνοντας ψηλά το μωρό, άρχισε να φωνάζει: Ζήτω!... Ζήτω!... Ο γιος μου θα γίνει γνήσιος Βεαυνός!

Πολλά χρόνια αργότερα, ο Έρρίκος ο 4ος, όταν έγινε με τη σειρά του πατέρας, θέλησε να κάνει το ίδιο πείραμα και στο γιού του, τον μέλλοντα Λουδοβίκο 13ο.

Αλλά το μικρό έδειξε άπιστο-φύ για το σκόρδο και το κρασί και το μικρό κορμάκι του άρχισε να ταρασσεται από σπασμούς.

Ο Έρρίκος ο 4ος κατούφιασε τότε και οι χρονικογράφοι της εποχής εκείνης αναφέρουν πως δεν άγαπησε ποτέ τον αδύνατο και ασθενικό γιού του, που έπρόκειτο να τον διαδεχθί στο θρόνο.

Οι βασιλίσσες σε παλαιότερα χρόνια έκαναν πολυτιμότερα αναθήματα στους αγίους της προτιμώμενης των για να τους παρακαλέσουν να τις κάμουν μητέρες ή να τους ευχαριστήσουν για τα παιδιά που είχαν φέρει στον κόσμο.

Για την Άννα την Αυστριακή, τη σύζυγο του Λουδοβίκου 13ου, αναφέρεται ότι προσέφερε στην Παναγία της Λορέττης, για να την ευχαριστήσει για τη γεννήσι του Λουδοβίκου 14ου, δύο στεμνιματα από χρυσό «μασσίφ» και έναν άγγελο από χρυσάφι, σε φυσικό μέγεθος, που κρατούσε στα χέρια του ένα δελφίνι από χρυσάφι «μασσίφ» επίσης.

Έναν άγγελο από χρυσάφι επίσης προσέφερε το 1667 η βασίλισσα της Αγγλίας στην ίδια εικόνα, για να την ευχαριστήσει για τη γεννήσι του Ιακώβου του 3ου.

Στη Γαλλία, μέχρι της Επανάστασης, αντιπροσωπεύει απ' όλες τις συντεχνίες, με τα λαβάρια των επί κεφαλής, επισκέπτονταν τον νεογέννητο βρέφος και του προσέφεραν δώρα, αφού το προσφώνουσαν καταλληλώς. Κάθε συντεχνία είχε και το έμβλημά της. Οι καπνοδοχοκαθαριστάι π. χ. πήγαιναν καταμουντζουρωμένοι και κρατούσαν μπροστά μια ψηλή καπνοδόχο, στην κορυφή της οποίας ήταν σκαρφαλωμένο ένα από τα μέλη της συντεχνίας, ντυμένο σαν αρλεκίνος.

Κατά το 1781, η Μαρία Άντουανέττα γέννησε ένα αγοράκι.

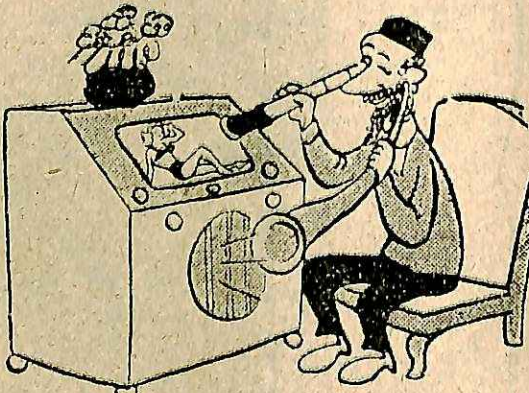
Μεταξύ των συντεχνιών που πήγαν να επισκεφθούν το νεαρό πρίγκηπα, ήταν, λοιπόν και οι νεκροθάφτες, που κρατούσαν στα χέρια τους ένα μικρό φέρετρο...

Ήταν μια προειδοποίησης της μοίρας; Το γεγονός είναι ότι ο μικρός πρίγκηπας πέθανε το 1789, λίγον καιρό πριν από την έκρηξι της Επανάστασης.

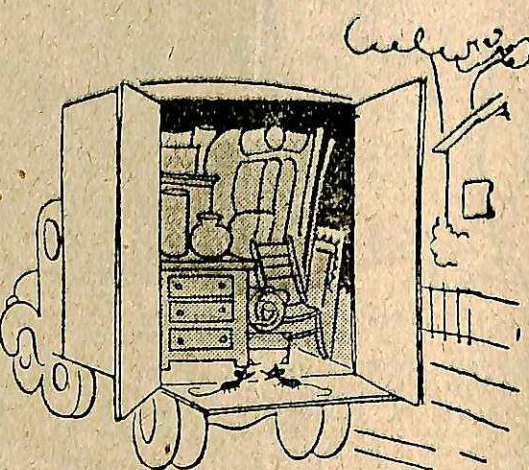
Με μεγάλο ένθουσιασμό πανηγυρίσθηκε, εξ άλλου, από τους Παρισίους η γεννήσις του «βασιλέως της Ρώμης», του γιου του Μ. Ναπολέοντος. Ο Ναπολέων παραληρούσε από τη χαρά του. Και μερικοί ιστορικοί βεβαιώνουν ότι χοντρά δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του, τη στιγμή που του παρουσιάσαν το νεογέννητο βρέφος...

ΣΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟ

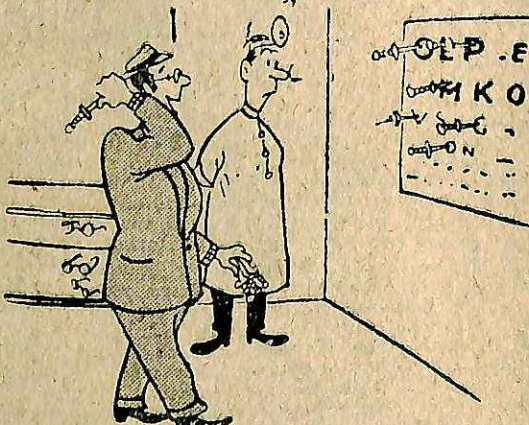

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

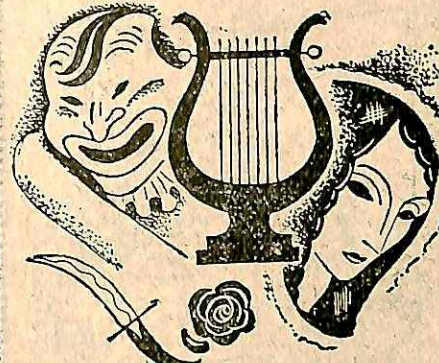
ΜΕΤΑΞΥ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

— Είμαι πολύ περίεργος να δώ πως θα είναι το καινούργιο σπίτι!...

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ...

— Δεν ξέρω γράμματα, γιατρέ, αλλά νομίζω πως μ' αυτά τα γυαλιά βλέπω καλά. Τι λέτε κι' εσείς;

ΙΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Λουίζα Κοντά, η ήθοποιός με την ευαίσθητη καρδιά

Μια μέρα, ένα κοριτσάκι γλυστρουσε σιγά μέσα στο καμαρίνι της κυρίας Πρεβίλ, που ήταν μια από τις δόξες της Γαλλικής Κωμωδίας κατά τα τέλη του 18ου αιώνας.

— Ποιόν ζητάς, μικρούλα; τη ρώτησε η διάσημη ήθοποιός.

— Την κυρία Πρεβίλ, απάντησε το κοριτσάκι.

— Τι την θέλεις;

— Ήθελα να πέσω στα πόδια της για να την παρακαλέσω να με βοηθήσει να γίνω κι' εγώ ήθοποιός.

Η κυρία Πρεβίλ κύτταξε τη μικρή από το κεφάλι ως τα πόδια. Στ' αλήθεια, ήταν πολύ όμορφη... Κι' είχε ένα έξυπνο προσωπάκι.

— Εγώ είμαι η κυρία Πρεβίλ, είπεν η ήθοποιός.

Τα μάτια της μικρής άνοιξαν διάπλατα, το πρόσωπό της έγινε κατακίτρινο κι' ένα τρεμούλιασμα απλώθηκε σ' όλο της το σώμα. Έπειτα από ένα λεπτό, σωριαζόταν κάτω λιπόθυμη.

Αυτή ήταν η πρώτη επαφή της Λουίζας Κοντά με το θέατρο. «Εδοκίμασα πολλές συγκινήσεις, στη ζωή μου, εξωμολογείτο κατόπιν. Αλλά η μεγαλύτερη ήταν εκείνη που αισθανθήκα όταν δρέθηκα μπροστά στην κυρία Πρεβίλ. Νομίζω πως η καρδιά μου πρέπει να σταμάτησε να χτυπάει...».

Οι περισσότερες καλλιτέχνιδες φτάνουν στη δόξα έπειτα από αγώνες και μόχθους. Ο δρόμος της Λουίζας Κοντά ήταν στρωμένος με ρόδα. Συνήρασε το ακροατήριό της από την πρώτη εμφάνισή της κι' από την ημέρα εκείνη δεν γνώρισε παρά μόνο θριάμβους.

Ήταν διάσημη κι' όλες προτού ακόμη συμπληρώσει τα δεκάξη χρόνια της. Και γύρω της συνωστίζονταν αναρίθμητοι θαυμαστές. Η όμορφη Λουίζα δεν είχε παρά να διαλέξει. Αλλά εμπιστεύθηκε την εκλογή της μόνο στην καρδιά της, γιατί δεν ήθελε να επηρεασθί από τίποτε άλλο.

Ο πρώτος άντρας που αγάπησε ήταν ο Ρενέ - Άγγελος - Αύγουστίνος ντε Μωπερ, γιός του περιφημού καγκελλαρίου του Λουδοβίκου 18ου. Η Λουίζα είχε γοητευθί από την αυστηρή εμφάνισή του τα του μερικά χρόνια ευτυχίας. Αλλά, δεν άργησε να καταλάβη πως ήταν ένας άνθρωπος χωρίς καρδιά.

Χωρίς να διστάση, τον εγκατέλειψε τότε και, λίγον καιρό αργότερα, ρίχθηκε στην αγκαλιά του κομνητού Άρτουα, αδελφού του βασιλέως, που έπρόκειτο να βασιλεύσει και ο ίδιος αργότερα με το όνομα του Καρόλου 10ου.

Ο πρίγκηψ ήταν τρυφερός και θερμός άνθρωπος και η Λουίζα γνώρισε κοντά του μερικά αργότερα, ρίχθηκε στην αγκαλιά του κομνητού Άρτουα, αδελφού του βασιλέως, που έπρόκειτο να βασιλεύσει και ο ίδιος αργότερα με το όνομα του Καρόλου 10ου.

Η γυναίκα περιφάνεια της έξηγέρθη τότε και η Λουίζα εγκατέλειψε μόνη της τον πρίγκηπα. Είχε προτιμήσει να διακόψη όριστικά κάθε δεσμό μαζί του παρ' όλη την αρχία να σέρνεται στα πόδια του για να ζητιανεύη λίγη αγάπη.

Το ίδιο άτυχη ήταν η Λουίζα και στην αγάπη της για τον δούκα Λουδοβίκο ντε Νορμάν, που αργότερα για τον δούκα της Κουρλανδίας, αδελφό του βασιλέως της Πρωσίας Φρειδερίκου.

Και οι δύο δεν είχαν ιδίη στη Λουίζα τίποτε άλλο από ένα ευχάριστο παιχνιδάκι. Αλλά εκείνη είχε δώσει και στους δυο την καρδιά της.

Γιατί η αγάπη ήταν μια ανάγκη για τη Λουίζα Κοντά. Η ευαίσθητη καρδιά της ξεχείλιζε από τρυφερότητα. Αλλά το κακό ήταν πως κανείς από κείνους που αγάπησε δεν της ανταπέδωσε με την ίδια θερμική και την ίδια ειλικρίνεια τα αισθήματά της.

Έπρεπε ν' απογοητευθί, λοιπόν, ότι θα συναντούσε ποτέ τη μεγάλη αγάπη που όνειρευόταν.

Και η ίδια το φοβόταν πολλές φορές. Κι' η απελπισία απλωνόταν τότε μέσα στην καρδιά της.

Αλλά η μοίρα της επεφύλασσε μια μεγάλη χαρά.

Κατά τα τέλη του 1795, η Λουίζα Κοντά συνάντησε έναν παλιό ακόλουθο του κομνητού Άρτουα, το Λουδοβίκο Παρνύ, αδελφό του δμωνύμου ποιητού.

Ένα μεγάλο αίσθημα τους ένωσε σε λίγο. Ο Παρνύ την έκαμε γυναίκα του, αδιαφορώντας για τις προλήψεις της εποχής του. Κι' η Λουίζα έζησε κοντά του μερικά χρόνια ευτυχίας.

Αλλοίμονο! Μια ύπουλη ασθένεια ξεφθιρε από καιρό την υγεία της: ένας καρκίνος του στήθους.

Ο διάσημος στην εποχή του γιατρός Κορβιζάρ - που ήταν επίσης προσωπικός γιατρός του Ναπολέοντος - την καθυσάχε.

Αλλά, μια μέρα, πηγαίνοντας στο Ιατρείο του, η Λουίζα βρήκε πάνω στο γράφειο του ένα βιβλίο, στο ό-

ποιόν ο Κορβιζάρ συνήθιζε να γράφει τις παρατηρήσεις του για τους ασθενείς του. Εκείνη τη στιγμή, ο διάσημος γιατρός ήταν απασχολημένος με την εξέταση ενός άλλου ασθενούς.

Η Λουίζα Κοντά άνοιξε αυτό το βιβλίο και τα μάτια της έπεσαν στ' όνομά της. Ο Κορβιζάρ έγραφε: «Καρκίνος του στήθους. Ραγδαία εξέλιξις. Θα την οδηγήση στο θάνατο, το βραδύτερο εντός εξαμήνου».

Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά, σαν να έπρόκειτο να σπάση.

Η ήθοποιός τυλίχτηκε στις γούνες της και βγήκε αθόρυβα από το Ιατρείο του Κορβιζάρ. Για ποιο λόγο να τον έδλεπε; Θα την καθυσάχε ίσως, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα. Αλλά ποιο θα ήταν το όφελος; Μήπως δεν είχε διαβάσει στο βιβλίο, γραμμένη με το ίδιο του το χέρι, τη θανατική καταδίκη της;

Ο Κορβιζάρ δεν είχε άπατηθί. Ποσού περάσουν ξηι μήνες, η Λουίζα Κοντά ήταν νεκρή. Ο θάνατος είχε βιασθί να την πάρη, ζηλεύοντας την ευτυχία που η μεγάλη καλλιτέχνις είχε γνωρίσει κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής της.

Ο Ο

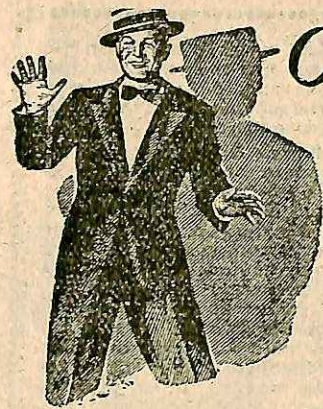
Ο ΣΩ και η τηλεόρασις

Την ημέρα που συμπλήρωνε τα 92 χρόνια του, ο Μπέρναρ Σω δέχθηκε την επίσκεψι ενός πλασιέ που πουλούσε συσκευές τηλεοράσεως.

— Είναι ωραία τα μηχανήματά σας, νεαρέ μου, του είπε, αλλά δεν μου φαίνονται ακόμα τέλεια. Πρό 20 ετών, έκαμα το λάθος ν' αγοράσω ένα ραδιόφωνο γαλινίτου, κι' έπειτα μούμεινε για πολλά χρόνια στην καμπούρα μου, γιατί είχαν βγί άλλα καινούργια, που δεν αποφάσιζα ωστόσο να τ' αγοράσω, αφού είχα ήδη ραδιόφωνο! Δεν θέλω λοιπόν να μου ξανασυνιθί το ίδιο με την τηλεόρασι. ... Κάμετέ μου τη χάρι, νεαρέ μου, να ξαναπεράστε όταν κλείσω τα 100. Δεν σάς το υπόσχομαι, μπορεί όμως τότε ν' αποφασίσω να κάνω το έξοδο...

Ένα μεγάλο αίσθημα ένωσε τη Λουίζα και το Λουδοβίκο Παρνύ...

Ο ΣΕΒΑΛΙΕ ΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΕΟΣ

Η σταδιοδρομία ενός γέιτος

Πριν από 20 χρόνια, όταν ο Μωρίς Σεβαλιέ έφτασε για πρώτη φορά στη Ν. Υόρκη, είδε πάνω σ' ένα ουρανοξύστη του Μπροντγουόϊ ν' ανάβουν τεράστια φωτεινά γράμματα, ένα - ένα: «Σ... Ε... Β...».

«Μωρέ μπράδω!», σκέφθηκε. «Ακόμη δεν έφτασα καλά - καλά, και με παρέλαβε η μεγάλη διαφήμιση!»

Και κολακεύθηκε γι' αυτό, μολονότι ήταν ήδη το είδωλον του Παρισίου και του Λονδίνου. «Ενοίωσε όμως... ψυχρολουσία, όταν η φωτεινή επιγραφή συμπληρώθηκε: «ΣΕΒΡΟΛΕΤ».

Ωστόσο, αποζημιώθηκε γρήγορα γι' αυτή την πρώτη απογοήτευση, γιατί το όνομά του δεν άργησε να γίνη διάσημο και να φιγουράρει στις ρεκλάμες του Χόλλυγουντ, της Ν. Υόρκης κι' ολόκληρης της Αμερικής.

Το Χόλλυγουντ του πλήρωσε το μεγαλύτερο μισθό που πήρε ήθοποιος: 250.000 δολάρια σε μία βδομάδα απ' τις θεατρικές εμφανίσεις του. Στην 'Ισπανία, την 'Ελβετία, τη Σουηδία, τη Δανία, τη Νορβηγία και τη Νότιο Αμερική, το πλήθος έτρεχε να τον χειροκροτήσει... κι' άς μην καταλάβαινε ούτε λέξη απ' τα τραγούδια του!

Όταν, το 1947, ξαναγύρισε στη Ν. Υόρκη, έδωσε θεατρικές παραστάσεις με εισιτήριο 10 δολларίων περίπου, στις οποίες εμφανίζονταν αυτός μόνον, δίχως άλλον ήθοποιό. Κι' όμως οι θεατοί ήταν περισσότεροι από 1.000 κάθε βράδυ.

Σήμερα, σε ηλικία 60 ετών, με 48 ετών θεατρικό στάδιο, ο Σεβαλιέ θεωρείται ως ο μεγαλύτερος διεθνής στάρ, δημοφιλής για όλες τις κοινωνικές τάξεις. Οι ψυχολόγοι, για να εξηγήσουν την επιτυχία του, τον θεωρούν σύμβολο ενός ρομαντικού κόσμου, ανύπαρκτου και ονειρεμένου, όπου οι τζέντλεμαν φορούν

λουλούδια στις μπουτονιέρες τους και φλερτάρουν με ωραία κορίτσια στα βουλεβάρτα, όπου ο ούρανος είναι πάντα βαθυγάλας και σε κάθε γωνία του δρόμου παίζει μουσική...

Αυό είναι κυρίως τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Σεβαλιέ: το άκτινοδόλο χαμόγελό του και το αιώνιο κίτρινο σιγάκι του, που το έχει υιοθετήσει από 30 χρόνια.

Ο ίδιος λέει για τον εαυτό του, με μετριοφροσύνη: «Δεν μπορώ να καταλάβω την τόση επιτυχία μου. Δεν είμαι ωραίος, ούτε εξαιρετικός ήθοποιος. Δεν έχω φωνή αξία λόγου. Τί είναι, λοιπόν, εκείνο που τραβάει τον κόσμο;»

Στην πραγματικότητα όμως, ο Σεβαλιέ είναι ένας απ' τους μεγαλύτερους ήθοποιους της εποχής του, κι' ο μόνος που μπορεί να συγκριθεί με τον Σαρλ στο λήθημα της παντομίμας.

Απ' τους πολλούς έρωτες του Σεβαλιέ, ο περιφημότερος ήταν με την Μιστενγκέ, την κάτοχο των ωραιότερων κινήτων της Ευρώπης. Αυτή του προφίτευσε, όταν ήταν ακόμη 15 ετών:

— Εσύ θα πιάς μπροστά, πιστωτικό!

Πέντε χρόνια αργότερα, εμφανίσθηκαν μαζί στο Φολί Μπερζέρ — αυτός 20 χρονών κι' εκείνη 35. Κατόπιν, ο Σεβαλιέ αγάπησε πολλές άλλες γυναίκες, παντρεύτηκε όμως μία μόνο: την Υδόν Βαλλέ, μία γλυκεία μελαχροινά χαρτερία. Δεν τα πήγαν ωστόσο καλά, οι δύο τους. Η Υδόν ζήλευε, ενώ ο Μωρίς ήθελε την ανεξαρτησία του, κι' έτσι χώρισαν το 1933.

Αλλά η σπουδαιότερη γυναίκα στη ζωή του Σεβαλιέ ήταν η μητέρα του, που είχε εργασθή κουραστικά και μ' αυταπάρνηση για τη συντήρησι των παιδιών της, όταν έμεινε χήρα από πολύ νέα.

Ο Σεβαλιέ γεννήθηκε το 1888 σε μία εργατική συνοικία των Παρισίων. Άρχισε να εργάζεται για να ζήσει από 11 ετών παιδί. Μία Κυριακή όμως, η μητέρα του τον έπληξε σ' ένα φτηνό μιούζικ - χώλλ, κι' από τότε ο μικρός Μωρίς έρωτεύθηκε το θέατρο. Στο εργοστάσιο τακουνιών όπου εργαζόταν, άφινε κάθε μισή ώρα τη δουλειά του, δίδεν για φυσική του ανάγκη, στην πραγματικότητα όμως για να κλεισθή... στο ακουφιστήριο και να δοκιμάση ένα θεατρικό ρόλο! Αυτό κράτησε ως δέου ο αφεντικός του τον πήρε μωρδία και τον απέλυσε.

Επειτα ο Μωρίς έκανε την πρώτη του εμφάνισι σε μία «ερασιτεχνική βραδυά» του «Καφενείου των Τριών Λιονταριών». Και σημείωσε

τόση επιτυχία, ώστε βρήκε γρήγορα δουλειά σ' ένα μιούζικ - χώλλ, με 12 φράγκα τη βδομάδα. Στα 15 χρόνια του, είχε την πρώτη επιτυχία του, στην πρεμιέρα του «Μικρού Καζινά» της Μονμάρτρος. Είχε διαλέξει για το ρεπερτόριό του τα τομμηρότερα τραγούδια, για να κάνει έτσι μεγαλύτερη εντύπωση. Αλλά το κοινό σκανδαλίσθηκε και τον απέδοκίμασε με την παγωμένη σιωπή του.

— Να γυρίση στο σχολείο του ο μικρός! φώναξε κάποιος.

Ενώ ο Σεβαλιέ νόμιζε ότι είχε πιά καταστροφή το στάδιο του, τον κάλεσαν σ' ένα μεγάλο μιούζικ - χώλλ και του πρόσφεραν 9 φράγκα τη βραδυά — ποσό που δεν ταλούσε ούτε να το δειρευθή.

Σε λίγα χρόνια, έφτασε να κερδίζει 4.000 φράγκα το μήνα! Είχε δημιουργήσει πιά τον πασίγνωστο τύπο του, με το ψαδάκι και το παπιγιόν. Στον πρώτο πόλεμο, πληγώθηκε στον άριστο πνεύμονα κι' έμεινε επί 26 μήνες αιχμάλωτος των Γερμανών. Τότε έμαθε καλά αγγλικά, από ένα Βρετανό αιχμάλωτο.

Μετά τον πόλεμο, ξαναεμφανίσθηκε με την Μιστενγκέ στο Φολί - Μπερζέρ. Επειτα πήγε στο Λονδίνο. Είχε γίνει πιά περίφημος σ' όλη την Ευρώπη.

Ενα βράδυ, τραγούδισε στο ξενοδοχείο «Ρίτζ» των Παρισίων, για το βασιλικό ζεύγος της 'Ισπανίας. Είπε δε ένα τραγούδι πολύ τολμηρό, και πάγωσε όταν σκέφθηκε κατόπιν πως μπορούσε να χανδαλίσκει τη βασιλίσσα... Την άλλη μέρα όμως, ο πρέσβης της 'Ισπανίας του πήγε ο ίδιος μία χρυσή σιγαροθήκη, δώρον του βασιλέως Αλφόνσου.

Δεν... δεν πειράχθηκε λοιπόν απ' το τραγούδι μου; ρώτησε ο Σεβαλιέ.

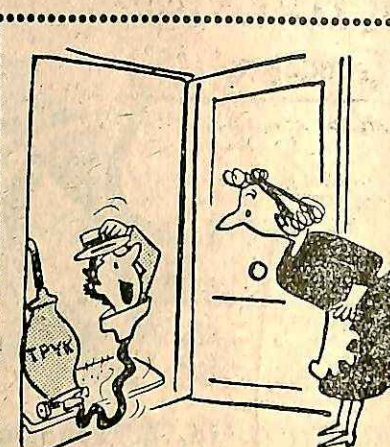
— Κάθε άλλο! απάντησε ο πρέσβης. Θάθελε μάλιστα πολύ να το μάθη κι' εκείνος!

Ο Σεβαλιέ υπέγραψε το πρώτο κινηματογραφικό του συμβόλαιο με την «Παράμαουντ». Απ' το 1931 ως το 1934, γύρισε 10 φιλμ με θριαιβευτική επιτυχία. Επειτα πέρασε στη «Μέτρο - Γκόλντγουϊν».

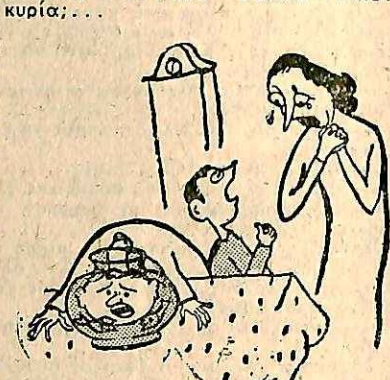
Στο δεύτερο πόλεμο, βρισκόταν στη Γαλλία. Διεδόθη τότε ότι είχε συνεργασθί με τους Γερμανούς, ότι είχε τραγουδήσει για λογαριασμό τους, ότι τον είχαν σκοτώσει οι Γάλλοι πατριώτες...

Μετά την απελευθέρωσι, όμως, δικάσθηκε κι' αθώωθηκε πανηγυρικά. Απεδείχθη μάλιστα ότι υπήρξε ενεργόν μέλος μίας οργανώσεως «Αντιστασέως».

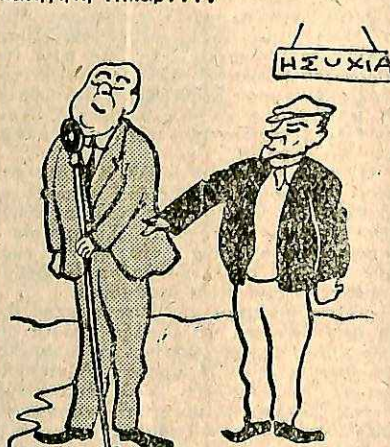
Σήμερα, εξακολουθεί να ναι κοσμογάνητος, πρόσχαρος και χαμογελαστός. Οι αγαπητότερές του διασκεδάσεις είναι ο περίπατος, το κολύμπι, το τένις... κι' η λογοτεχνία. Έχει ήδη εκδώσει δυό τόμους της αυτοβιογραφίας του και τώρα γράφει τον τρίτο. Δεν έδεχθηκε ωστόσο μία προσφορά 500.000 δολларίων για την κινηματογράφησι της ζωής του.

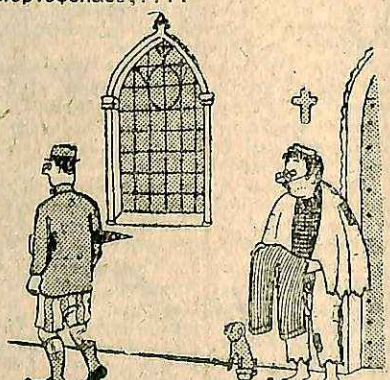
— Αντιπροσωπεύω τις ηλεκτρικές σκούπες «ΤΡΥΚ»! Θέλετε, κυρία;...

— Παίζαμε κι' εκείνος έκανε τον καθηγητή Πικάρ!...

Ο σπήκερ: Τώρα ο ειδικός συνεργάτης του σταθμού μας, θα σας πη πως να φυλαγώσατε απ' τους πορτοφολάδες!...

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΨΥΧΟΣ...

ΝΕΟΣ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ Θά ξεσπάση το 2450!

Γενική άναστατάωσις του πλανήτη μας

Οι προβλέψεις των επιστημόνων της εποχής μας δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικές για τους ανθρώπους που θα ζήσουν γύρω στο έτος 2450.

Αυτό είναι το μοιραίο έτος κατά το οποίο μιά νέα καταστροφή άναπολόγιστου εκτάσεως θα ξεσπάση πάνω στον πλανήτη μας.

Η Βίβλος, ως γνωστόν, μιλάει για ένα μοναδικό κατακλυσμό. Αλλά η έπιστήμη γνωρίζει σήμερα τρείς η τέσσερες παρομοίους κατακλυσμούς και είναι πιθανόν ότι και πολλοί άλλοι έγιναν κατά το παρελθόν, χωρίς να είναι δυνατόν ν' ανακαλύψουμε σήμερα τα ίχνη τους.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες, βασιζόμενοι σε παντός είδους δεδομένα, αστρονομικά, γεωφυσικά, μετεωρολογικά, παλαιοντολογικά κτλ., υπολογίζουν ότι μιά μεγάλη άναστατάωσις συμβαίνει στον πλανήτη μας κάθε 25.000 χρόνια και μιά άλλη μικρότερης εκτάσεως κάθε 12.500 χρόνια.

Τι σημαίνουν αυτοί οι δύο αριθμοί;

Οι περίοδοι των 25.000 και των 12.500 ετών αντιστοιχούν στο «μοιραίο χρόνο» των αναποφύκτων συγκρούσεων, που συμβαίνουν κάθε τόσο στον ούρανο.

Οι συγκρούσεις αυτές δεν είναι τόνσον σπάνιες όσον φανταζόμαστε. Αλλά εκείνες που συμβαίνουν στην περιοχή της γης μας, στο ζωτικό μας χώρο, όπως θα λέγαμε, αποτελούν φαινόμενα κάθε άλλο παρά συνηθισμένα.

Όπωςδήποτε, η γη μας κινδυνεύει διαρκώς. Και, πριν από μερικούς μήνες ακόμη, λίγο έλειψε να συγκρουσθούμε μ' έναν αρκετά μεγάλο «κάλητ» του διαστήματος — μικρό ούράνιο σώμα περιπλανώμενο άκανονίστως στο διάστημα — που είχε βρεθή, ξαφνικά, μέσα στην τροχιά της γης. Το «λίγο» στην περίπτωση αυτή έσήμεινε μόνον τέσσερες ώρες. Αυτές μας γλύτωσαν από τη μοιραία σύγκρουσι.

Φαίνεται, ωστόσο, ότι αυτές τις συγκρούσεις, η γη μας δεν τις απέφυγε πάντοτε κατά το παρελθόν κι', φυσικά, δεν πρόκειται να τις αποφύγει και στο μέλλον.

Σε παρόμοιες συγκρούσεις αποδίδεται

- Κόκκινη τρίχα και μάτια ναλανά καρδιά του διαβόλου ψυχής του (Σατανά)
- Κάλλιο ψωριασμένος παρά πουντισμένος
- Λίγα λόγια και δεμένα για να τάχης κερδεμένα
- Μάθε τέχνη κι' άσπνέ κι' αν πεινάσει πιάσπνε
- Με τα λόγια υπάρα μάρρα με τα χέρια ξεραμάρρα
- Να κουκιά και δάς μου φάδα
- Ευχή νονέων έπαρε και πλούτο (μην νυρεύης)
- Ευχή νονειών άνδραζε και στο (βουνό πεσπάτε)
- Έχει ο κείρος γυρίσματο κι' ο (χρόνος μερονύχτια και τα ψαράκια του γιαλόυ πιά (νονται με τα δίχτυα

δονται οι κατακλυσμοί, που, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των αστρονόμων, συμβαίνουν κάθε 12.500 και κάθε 25.000 χρόνια.

Προκειμένου για το βιβλικό κατακλυσμό, οι σημερινοί έπιστήμονες φρονούν ότι άντιστοιχούσε σε μιά περίοδο 12.500 ετών, ότι ήταν, δηλαδή, λιγώτερο σημαντικός από άλλους κατακλυσμούς που συμβαίνουν κάθε 25.000 χρόνια.

Ο κατακλυσμός, όμως, ήταν συνέπεια κι' ενός άλλου γεγονότος πολύ περισσότερο σημαντικού.

Αυτό το γεγονός ήταν η μετατόπισις του άξονος της γης, έπειτα από μιά βίαιη συγκρούσι μ' ένα όγκωδες ούράνιο σώμα.

Η μετατόπισις αυτή, όπως ήταν έπόμενο, άναστατάσε στην κυριολεξία τον πλανήτη μας και μετέβαλε τις συνθήκες ζωής στις διάφορες περιοχές του.

Τα κοιμητήρια των μαμμούθ, που ανακαλύφθηκαν πριν από έναν περίπου αιώνα στο άρχιπέλαγος της Νέας Σιθήςρας, μας δίνουν μιά ιδέα των συνεπειών που μπορεί να έχουν παρόμοιοι κατακλυσμοί.

Τα κοιμητήρια αυτά περιελάμβαναν χιλιάδες σκελετών μαμμούθ, καθώς και ζώα ολόκληρα, όπως θα ήσαν κατά τη στιγμή του θανάτου των. Το παχύ στρώμα του πάγου που τα σκέπαζε είχε διατηρήσει το κρέας των σε άριστη κατάστασι, σαν ο θάνατός τους να είχαν έπέλθει πριν από μερικές ώρες.

Για την ιστορία του πράγματος άρξίζει ν' αναφερθόν τα έξης:

Κατά την πρώτη άνακάλυψι αυτών των μαμμούθ, που έγινε από μιά ρωσική αποστολή το 1851, οι άγριοι Σαμογέται της περιοχής και τα σκυλιά των ρίχθικαν πάνω στα πελώρια αυτά παχύδερμα και τα κατεσπάρξαν. Και το ίδιο γινόταν σε κάθε νέα άνακάλυψι μαμμούθ.

Τέλος, το 1909, έπειτα από πολλές προσπάθειες και με τη συνδρομή μιάς ισχυροτάτης στρατιωτικής δυνάμεως, καταρρώθη η διαφύλαξις ενός τέτοιου μαμμούθ από τη βουλμία των Σαμογετών και των σκυλιών τους. Το μαμμούθ αυτό μετεφέρθη άργότερα στην Πετρούπολι και τα μέλη της αυτοκρατορικής Ακαδημίας των έπιστημών έσφαγαν νοστιμώτατα μπιφτέκια από το κρέας του.

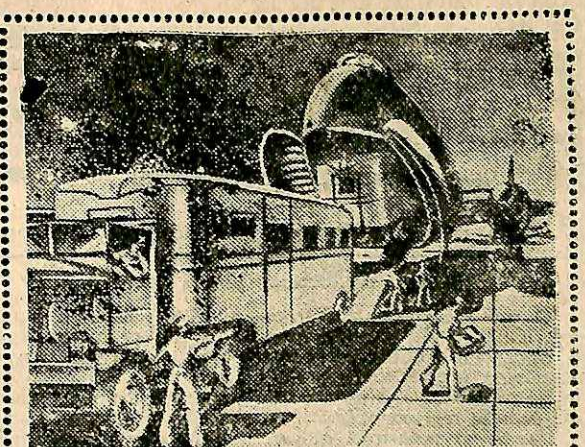
Όπως άτεδείκνυε η συσώρευσις τόσου μεγάλου αριθμού νεκρών μαμμούθ σε μιά άρισμένη περιοχή, ο θάνατος των είχαν έπέλθει όμαδικά και άφειλετο σε μιά έξωτερική αιτία.

Αυτή η αιτία ήταν μιά μετατόπισις του άξονος της γης που μετέβαλε, ξαφνικά, την τροπική πιθανώτατα περιοχή της Νέας Σιθήςρας σε πολική ή ήμιπολική. Το κύμα δριμύτατου ψυχους, που ένέσκηκε απ' αυτή τη μεταβολή, έπέφερε την έξολοθρευσι των γένους των μαμμούθ σε διάστημα ημερών ή το πολύ μερικών έβδομάδων.

Ταυτόχρονα, άλλες περιοχές του πλανήτη μας καλύφθηκαν από τα ύδατα της θαλάσσης, λόγω του ότι το έπίπεδό τους υπερέθη το έπίπεδον της ξηράς, ενώ σε διάφορα μέρη ξεσπασαν κατακλυσμιαίες βροχές συνεπεία της απότομου μεταβολής των άτμοσφαιρικών συνθηκών.

Κατά τους αστρονόμους, λοιπόν, μιά παρόμοια άναστατάωσις έπείλει τον πλανήτη μας κατά το έτος 2.450. Είναι πιθανόν τότε, οι πόλοι να μεταβληθόν σε εύφωρώτατες εκτάσεις και, αντίστοιχα, η περιοχή του 'Ισημεριού να καλυφθή από πάγους.

Αλλά μεσολαβούν περίπου 500 χρόνια ως τότε. Και στο μεταξύ, είναι πιθανόν οι κατακτήσεις της έπιστήμης να έπιτρέψουν στους ανθρώπους που θα ζούν αυτή την εποχή ν' αποτρέψουν τη συμφορά ή όπωσδήποτε να περιορίσουν την έκτασί της. Άς το έλπίσωμε και άς το εύχηθώμε.

ΓΙΓΑΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ
Το νέο μεγάλο φορτηγό αεροπλάνο («Νιούκλεϊ C - 124») του αμερικανικού στρατού έχει άκτινα πτήσεως όσο τα βαρέα βουλευδιστικά και υπορεί να μεταφέρει δυό λεωφορεία πρώτου μεγέθους

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
Σ' ένα καινούργιο μοντέλο κύτοκινήτου Νάς, τα καθίσματα υπορεί να μεταβληθόν σε άνετο κρεβάτι και τα εξαρτήματα όλα του ταυπά είνε εγκατεστημένα πάνω απ' το βολάν.

PERMANANT ΣΤΑ ΕΚΥΛΙΑ
Όταν ένα σκυλάκι πρόκειται να παίξη σ' ένα φιλμ του Χόλλυγουντ, του κάνουν... περμάναντ!

ΤΟ «ΑΝΔΡΙΚΟ ΝΙΟΥ - ΛΟΥΚ»
Η στρατιωτική ζωή δημιουργήσε στις 'Ηνωμ. Πολιτείες το «άνδρικό Νιού Λούκ»: Το νέο επίσημο ένδυμα έχει το σχήμα των αγγλικών στρατιωτικών ταινιών. Τα λουστρίνια αυτά θυμίζουν τα «μοκασέν» των Έρυθροδέρμων.

Τα αίτια της τερηδόνος των δοντιών

Μία επανάσταση στην οδοντιατρική

Ο πιο καθυστερημένος από τους κλάδους της ιατρικής ήταν ως σήμερα η στοματολογία και ειδικότερα η οδοντιατρική. Μόλις θα μπορούσε να αναφέρει κανείς μερικές τεχνικές τελειοποιήσεις κατά τα τελευταία χρόνια. Ο λόγος αυτής της καθυστέρησης ήταν ίσως ότι οι οδοντίατροι ενδιαφέρονταν περισσότερο για το τεχνικό μέρος της εργασίας των και παραμελούσαν το καθαρά επιστημονικό, δηλαδή την έρευνα, τη μελέτη, τη σύγκριση και την πειραματική εξακρίβωση των αποτελεσμάτων των εφαρμόζομένων μεθόδων. Ένας άλλος λόγος είχε ακόμη ο διαχωρισμός της περιοχής του στόματος από το υπόλοιπο σώμα, σαν αυτό το μέρος να αποτελούσε κάτι το ανεξάρτητο και το αβύταρκτη.

Αλλά από κάμποσον καιρό, η οδοντιατρική άρχισε να συμβαδίζει με τους άλλους κλάδους της ιατρικής και να ενδιαφέρεται για τις προόδους μερικών άλλων επιστημών, όπως είναι η βιολογία, η χημεία κλπ.

Η εξέταση των παθήσεων του στόματος κάτω από το καινούριο αυτό πρίσμα αδήγησε τους ασχολούμενους με αυτή σ' αληθινά καταπληκτικά συμπεράσματα, γιατί αποκάλυψε μία σειρά από πλάνες που ίσχυαν ως σήμερα τόσο ως προς το ζήτημα των αιτίων των διαφόρων ασθενειών, όσο και ως προς το ζήτημα των εφαρμόζομένων θεραπευτικών μεθόδων.

Οι πρόσφατες ανακοινώσεις του καθηγητού της Στοματολογίας στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων, δόκτορος Ντεχάμ πάνω στο κεφάλαιο αυτό δημιούργησαν μίαν αληθινή επανάσταση στη σύγχρονη οδοντιατρική.

Κατά τον διαπρεπή Γάλλο επιστήμονα, η αντίληψη ότι η τερηδόνα των δοντιών οφείλεται στην έλλειψη ασβεστίου και βιταμινών από τον οργανισμό αποτελεί άπλο θρόλο.

«Το ασβεστίον και οι βιταμίνες D, παρατηρεί ο Ντεχάμ, δεν απέδωκαν ποτέ το παραμικρό αποτέλεσμα σε παιδιά που είχαν προσβληθεί από τερηδόνα των δοντιών, κατά την κριτική περίοδο, που εκτείνεται μεταξύ των οχτώ και δέκα χρόνων και που επαναλαμβάνεται μεταξύ της ηλικίας των δεκάχ και είκοσι χρόνων. Η ασβεστοθεραπεία πρέπει, λοιπόν, να σταματήσει, γιατί τα αποτελέσματα που αποδίδει είναι ασήμαντα ή πενιχρά».

Αλλά ποιά είναι τα αίτια της τερηδόνος των δοντιών;

Κατά τον καθηγητή Ντεχάμ, τα αίτια της παθήσεως αναγονται στη γενική παθολογία. Υποστηρίζει, λοιπόν, ότι το συμβαθικό σύστημα παίζει έναν πρωτεύοντα ρόλο στην ανάπτυξη της τερηδόνος των δοντιών και ότι κάθε διαταραχή των νευρικών λειτουργιών του οργανισμού επιδρά με άμεσο τρόπο στα δόντια.

Κατά δεύτερο λόγο, διάφοροι βιολογικοί παράγοντες επιδρούν στην εμφάνισή της, όπως οι πρόγονοι, η ηλικία, το φύλο (τα δόντια των γυναικών καταστρέφονται εύκολα τερηδών, παρά των ανδρών), οι γεωλογικές και κλιματολογικές συνθήκες του τόπου της διαμονής κλπ.

Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει να σημειωθεί ότι η διατροφή παίζει κυριώτατο ρόλο στην ανάπτυξη της τερηδόνος των δοντιών.

Στο ζήτημα αυτό, δεν επιδρά μόνον η έλλειψη ωρισμένων απαραίτητων ουσιών, αλλά και η παρουσία των σε μεγάλη αναλογία μέσα στον οργανισμό. Το πλεόνασμα π.χ. βιταμινών, ασβεστίου, φωσφόρου κλπ. προκαλεί μία σοβαρότατη ανωμαλία στον οργανισμό και είναι αίτια πολλών παθολογικών καταστάσεων.

Στην ανάπτυξη της τερηδόνος, συντελούν επίσης ωρισμένες χημικομικροβιακές αντιδράσεις που γίνονται μέσα στην κοιλότητα του στόματος.

Μεταξύ των υπολειμμάτων των τροφών, που σφηνώνονται ανάμεσα στα δόντια, οι σακχαρώδεις είναι οι πιο επικίνδυνες. Γι' αυτό, παρατηρεί ο καθηγητής Ντεχάμ, είναι καλό να τελειώνουμε το γεύμα μας με ένα άμυλο ή όποιοδήποτε άλλο «δξινό» φρούτο, γιατί τα όξέα που περιέχει εξουδετερώνουν την καταστρεπτική επίδραση των σακχαρώδων.

Ο καθηγητής Ντεχάμ, χωρίς να αρνείται την ωφελιμότητα των βιταμινών και του ασβεστίου για τα δόντια, υποστηρίζει ότι είναι υπερβολική η σημασία που έχει αποδοθεί σ' αυτές τις δυο ουσίες. Αρνείται, εξ άλλου, την ωφελιμότητα του φθορίου, που, ως γνωστόν, έχει διατυμπανισθεί κατά τα τελευταία χρόνια ως το καλύτερο φάρμακο εναντίον της τερηδόνος των δοντιών.

Ένα άλλο ενδιαφέρον σημείον των απόψεων του Γάλλου καθηγητού είναι ότι κατακρίνει τη χρησιμοποίηση καυστικών φαρμάκων (όπως γίνεται σήμερα) κατά το σφράγισμα.

Το σφράγισμα, παρατηρεί, γίνεται σήμερα από τους περισσότερους οδοντιάτρους κατά πρωτόγονο τρόπο και έχει ως αποτέλεσμα τη νέκρωση όχι μόνον του κατεστραμμένου δοντιού αλλά και των παρακειμένων. Συνιστά δε αντί των εν χρήσει φαρμάκων, όπως είναι το γαρυφαλέλαιον, το άρσενικό, ή κοκίνη κλπ., τη χρησιμοποίηση ρεύματος υψηλής τάσεως, όζοντος και ιόντων.

Με τα μέσα αυτά, υποστηρίζει, επέρχεται ταχύτερη ανάπλαση των ιστών και αναζωογόνηση του κατεστραμμένου δοντιού.

Ένα αξιοσημείωτο γεγονός, κατά τον καθηγητή Ντεχάμ, είναι ότι η τερηδόνα είναι σήμερα

συννότερη παρά κατά την περίοδο της κατοχής.

Επί χιλίων παιδιών στη Γαλλία βρέθηκαν μη πάσχοντα από τερηδόνα κατά το 1941 17%, κατά το 1942 30% και κατά το 1943 40%. Σήμερα η αναλογία των μη πάσχοντων από τερηδόνα μαθητών των σχολείων κυμαίνεται μόλις μεταξύ 5-12%. Πράγμα που σημαίνει ότι, κατά την περίοδο της κατοχής, μ' όλες τις στερήσεις ή καλύτερα εξ' αφορμής αυτών των στερήσεων, τα δόντια των ανθρώπων ήταν υγιέστερα. Ένα σήμερα η κατάχρηση παντός είδους τροφών συντελεί στην ταχύτερη καταστροφή των.

Αυτό αποδεικνύει, κατά τον καθηγητή Ντεχάμ, τη μεγάλη σημασία της διατροφής στην καλή διατήρηση των δοντιών.

Ο Γάλλος επιστήμων υποστηρίζει, τέλος, ότι η σημερινή οδοντιατρική πρέπει να ανακαινισθεί τελείως, σε τρόπο που οι ασθενείς των δοντιών να πάψουν να εξετάζονται σαν ένα φαινόμενο «εξωτερικό» και άσχετο από τον υπόλοιπο οργανισμό. Αντίθετα, παρατηρεί, πρέπει να εξετάζονται σαν ασθενείς του συνόλου του οργανισμού, που εντοπίζονται σε μία ωρισμένη περιοχή του και που δεν μπορούν να θεραπευθούν χωρίς την αποκατάσταση της διασυνδετικής γενικής ισορροπίας.

Η στρεπτοκοκκική θεραπεία των κοκκίων

Οι Αμερικανοί γιατροί δοκίμασαν τελευταία τη στρεπτοκοκκική εναντίον του κοκκίου. Οι σχετικές δοκιμές εστέφθησαν από μεγάλη επιτυχία. Φαίνεται, πράγματι, ότι το μικρόβιο του κοκκίου είναι εξαιρετικά ευαίσθητο στην επίδραση της στρεπτοκοκκικής.

Το φάρμακο εισήχθη στον οργανισμό των ασθενών σε πολύ μικρές δόσεις σε τρόπον ώστε να αποφευχθούν οι πόνοι και οι τυπικές αντιδράσεις καθώς και

οι διαταραχές της άκοης που παρατηρούνται συνήθως έπειτα από τις ενέσεις στρεπτοκοκκικής.

Η θεραπεία επέρχεται συνήθως έπειτα από μερικές ημέρες. Είναι δε απολύτως αποτελεσματική.

Το ίδιο αποτελεσματικές υπήρξαν οι δοκιμές που έγιναν σε παιδιά, στα οποία ο κοκκίος συνδυαζόταν με από βρογχοπνευμονία.

Οι δόσεις καθορίστηκαν ως εξής από τους Αμερικανούς γιατρούς:

Για βρέφη ηλικίας μέχρι 1½ μηνών, 10 εκατοστά του γραμμίου επί μία βδομάδα (εκτός αν η ασθένεια υποχωρήσει γρηγορώς: όποτε πρέπει να διακοπεί η χρήση του φαρμάκου).

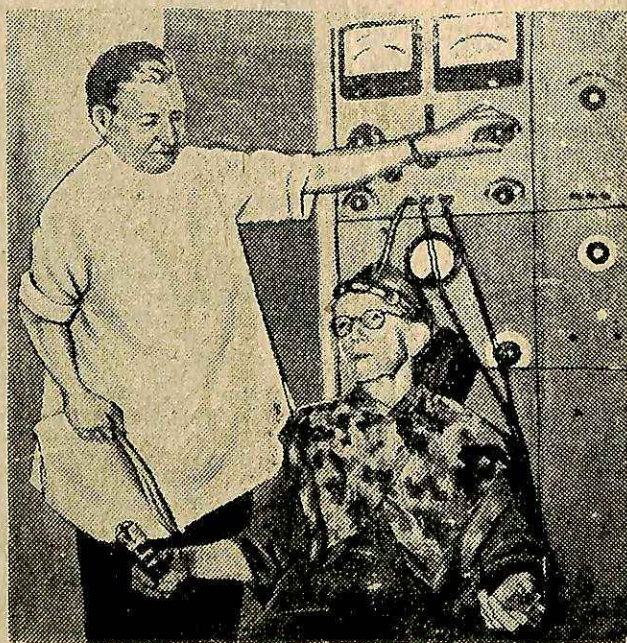
Για μεγαλύτερα παιδιά μικρό γραμμάριο στρεπτοκοκκικής την ημέρα επί μία βδομάδα επίσης.

Ένας νέος παρών του αιμικού

Η προίπτωσης μιας μητέρας που είχε χάσει διαδοχικά και τα τέσσερα παιδιά της μερικές ώρες ή ημέρες μετά τη γέννησή τους ώδηγησε τους Αυστραλούς επιστήμονες στην ανακάλυψη ενός νέου παρόντος που βρίσκεται μέσα στο ανθρώπινο αίμα.

Ο παρώνς αυτός παρουσιάζει πολλά κοινά σημεία με τον Rh, αλλά είναι περισσότερο διαδεδομένος απ' αυτόν. Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Αυστραλών επιστημόνων, βρίσκεται στα 50% των ανθρώπων και μεταδίδεται κληρονομικά. Φαίνεται πιθανόν ότι ο αυτόν τον άγνωστον ως σήμερα παρώνς οφείλονται πολλοί θάνατοι και άλλα δυσάρεστα φαινόμενα που παρατηρούνται κάποια κατά τις μεταγγίσεις παρότι τα γεγονότα ότι γίνονται συνηθισμένα με τους κέντρους που διαγράφονται από τη κατάρτιση του ανθρώπινου σώματος σε ωριμότερες κατηγορίες.

Οι Αυστραλοί επιστήμονες πιστεύουν επίσης ότι αυτό το στοιχείον εδώνει την κληρονομική μετάδοση ωρισμένων ασθενειών, καθώς και διάφορα άλλα βιολογικά φαινόμενα που έθεσαν μυστηριώδη και ανεξήγητα ως τώρα.

ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΑΘΡΑ

Πρό 14 ετών η γιατρός Ουίνκεν είχε καταδικασθεί στις Η.Ν.Μ. Πολιτείες σε ισόβια δεσμά, για δολοφονία της νύμφης της Τελεσταίας, αποφυλακίσθηκε λόγω της μεγάλης ηλικίας της (είναι 77 ετών) και υπεβλήθη έκτοτε σε εξέταση με ένοχο φωνή του ψεύδους επί 3 ώρες. Το μυστήριον λοιπόν απέφανε ότι ήταν άθωα!

ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ από... πέτρες

Οι διάφορες μορφές των λιθιάσεων

Οι ασθένειες από... πέτρες είναι γνωστές στην ιατρική με το γενικό όνομα των λιθιάσεων. Και οι περισσότερες γνωστές απ' αυτές είναι η χολολιθίαση, δηλαδή η σχηματισμός λίθων μέσα στην χοληδόχο κύστη και η νεφρική λιθίαση, δηλαδή ο σχηματισμός λίθων στα νεφρά.

Αλλά τα δύο αυτά όργανα, η χοληδόχος κύστη και τα νεφρά δεν έχουν το αποκλειστικό προνόμιο — ένα προνόμιο, είναι αλήθεια, κάθε άλλο παρά αξιοζήλευτο — του να μπορούν να σχηματίσουν λίθους.

Και άλλα όργανα του αίματός μας έχουν αυτή την ανεπιθύμητη ικανότητα. Λίθοι μπορούν να σχηματισθούν παντού σχεδόν μέσα στο σώμα μας, π.χ. στους σιελογόνους αδένες, με αποτέλεσμα την εμφάνισή των και το αδύνατο έγκρητο σιέλου, που είναι άπαικτος και δυσαναπλήρωτος στην πείνη των τροφών, στο πάγκρεας, στην ουροδόχο κύστη, στην ουρήθρα κτλ.

Οι λίθοι, ανάλογα με το όργανο όπου σχηματίζονται, έχουν διαφορετική χημική σύσταση και διαφορετικό σχήμα. Μπορεί να προέρχονται π.χ. από συγκεντρωσι δακλίκων, άμμοι, αλκαλικών, ασβεστωδών, αλκαλικών κλπ. στοιχείων και η λιθίαση καλείται τότε αντίστοιχα δακλική, άμμοιανική, ασβεστωδής, κλπ.

Η επιστήμη γνωρίζει σήμερα ότι η ουρική και δακλική λιθίαση οφείλονται σε δυσκρασική προδιάθεση του οργανισμού, ενώ οι αλκαλικές λιθίασεις, όπως είναι η ασβεστωδής ή η άμμοιανική είναι αποτέλεσμα αλλοιώσεων που συμβαίνουν στα όργανα όπου σχηματίζονται οι λίθοι. Προκειμένου για τους λίθους που αναπτύσσονται στη χοληδόχο κύστη (χολολίθους) γνωρίζουμε, εξ άλλου, ότι οφείλονται σ' ένα είδος κολοβακτηρίδιο, που σχηματίζει ένα είδος δακτύλου από διάφορα άλατα γύρω του και ζή στο εσωτερικό του.

Οι λίθοι αυτοί παίρνουν ποικιλόμορφα σχήματα, αστέρος, κοραλλίων, πυραμίδος κτλ. Μερικοί απ' αυτούς αποκαλούνται επίσης από ένα κεντρικόν πυρήνα γύρω στον οποίον σχηματίζονται πολύμορφες συσσωρεύσεις αλάτων, που έχουν διαφορετική χημική σύσταση ή καθεμία.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι οι λιθίασεις αποτελούν το θλιβερό πρόβλημα μόνον των ανθρώπων. Τα ζώα και ειδικότερον τα άνωτερα θηλαστικά, παρά το γεγονός ότι ο οργανισμός των παρουσιάζει πολύ μεγάλη ομοιότητα με τον ανθρώπινο, δεν προσβάλλονται από παρόμοιες ασθένειες.

Πώς σχηματίζονται αυτοί οι λίθοι μέσα στον οργανισμό μας; Η επιστήμη είναι άδικη και άπαντησή ακόμη σ' αυτό το ερώτημα. Εκτός των χολολιθίων, για τους οποίους οι γνώσεις μας είναι κάπως σαφέστε-

ρες, πολύ λίγα πράγματα γνωρίζουμε για τους λίθους που σχηματίζονται σε άλλα όργανα. Το πιθανότερο είναι ότι οι λίθοι αυτοί οφείλονται σε μία διασάλευση της ισορροπίας μεταξύ των στοιχείων που βρίσκονται μέσα στο αίμα. Ορισμένες απ' αυτές τις ουσίες που πλεονάζουν τείνουν να συγκεντρώνονται κάπου και επωφελούνται από τη φλόγωσι ή και έναν απλό έρεθισμό ενός οργάνου, ενός αγωγού κτλ. για να εγκατασταθούν εκεί. Παρακαλούν τότε την ομαλή λειτουργία αυτού του οργάνου και δημιουργούν τους τρομερούς καλίκους (του ήπατος, των νεφρών κλπ.), που αποτελούν ένα από τα χαρακτηριστικότερα συμπτώματα των λιθιάσεων.

Η πείρα διδάσκει, εξ άλλου, ότι οι λιθίασεις αποτελούν ασθένεια οικογενειακή, προσβάλλουν, δηλαδή, πολλά μέλη μιας και της αυτής οικογένειας επί σειράν ετών. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι οι λιθίασεις μεταδίδονται κληρονομικά. Υπάρχει μόνον κάποια προδιάθεση του οργανισμού στο σχηματισμό λίθων, που οφείλεται σε μία ελαττωματική διαμόρφωση ωρισμένων οργάνων, σε έρεθισμούς, προκαλούμενους από τη χρήση ωρισμένων τροφών κτλ.

Η αστήρη δίαιτα και μία κατάλληλη φαρμακευτική αγωγή αρκούν σε πλείστες περιπτώσεις για να εξαφανισθούν τους λίθους ή όπωσδήποτε να περιορίσουν τον όγκον τους σε σημείον ώστε να μην είναι πια ενοχλητικοί. Αλλά η οριστική θεραπεία των λιθιάσεων επέρχεται μόνον με την χειρουργική.

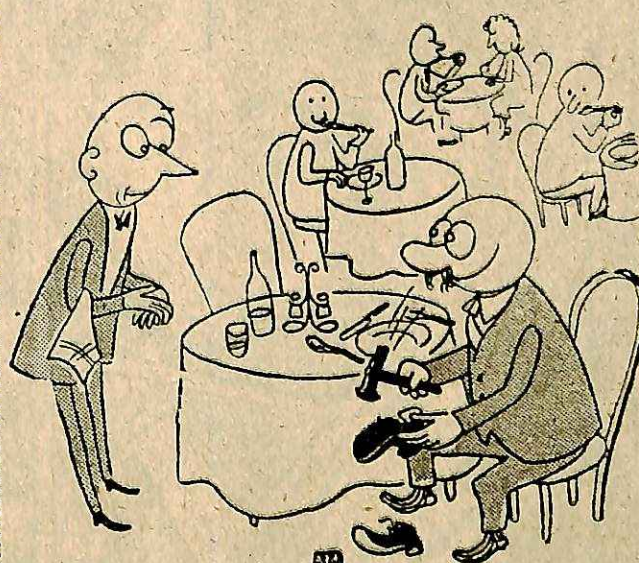
Το είδος αυτό των χειρουργειών είναι, μάλιστα, παλαιότατο. Κατά τον Μεσαίωνα, πολλοί κουρείς είχαν ειδικευθεί σ' αυτές (όπως, άλλωστε, σε πολλά άλλα είδη χειρουργειών). Αυτούς τους κουρείς τους καλούσαν λιθοτόμους (από το ελληνικό λίθος και τέμνω) και φαίνεται ότι, ήταν ζήλοτυποι για την τέχνη των, που μεταβιβαζόταν από τον πατέρα στα παιδιά επί σειρά γενεών. Αυτοί οι λιθοτόμοι έπαιζαν σημαντικό ρόλο τις πόλεις και τα χωριά, εγκαθιστούσαν τα συνεργεία τους στην αίθουσα ενός πανδοχείου ή όπουδήποτε άλλο και άρχιζαν τις χειρουργείες μπροστά στο πλήθος που συσσωριζόταν ολόγυρα, όπως περίπου και οι παλιοί υπαίθοιοι οδοντίατροι.

Οι χειρουργείες για την εξαγωγή χολολιθίων γίνονται σήμερα από ειδικευμένους χειρουργούς και απαιτούν μεγάλη προσοχή και αυστηρότατη άσπηση. Είναι, όμως, κατά κανόνα ανώδυνες και, σε περίπτωση επιτυχίας, επιφέρουν τη ριζική θεραπεία της ασθένειας.

Το γάλα θλάπτει το σπέντι

Η κίρρωσις του ήπατος ή αρρώστεια δηλαδή που παρουσιάζεται στους αλκοολικούς, μπορεί να προκληθεί κι απ' την αποκλειστική γαλακτοτροφία. Όπως απέδειξαν τα πειράματα σε κουνέλια και ινδοχοίρους, λείπει απ' το γάλα κάποια ουσία που εμποδίζει τη φθορά των Ι. στών του ήπατος. Επίσης με την αποκλειστική γαλακτοτροφία, το σώμα των παιδιών δεν μεγαλώνει κανονικά. Όσοσο τα μειονεκτήματα αυτά της γαλακτοτροφίας εκλείπουν, αν συμπληρωθεί με ειδικά παρασκευασμένο τοιφύλλι.

Γελωτοθεραπεία

— Φέρε κι' άλλο ένα μπιφτέκι, έξ' ίσου σκληρό!... Θά το καρφώσω στ' άλλο παπούτσι μου!...

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ

— Βρίσκω πάντοτε μία εξαιρετική ευχαρίστηση στο να θαυμάζω τις κομψές γραμμές των καπέλων σας, αγαπητή κυρία!...

Ο σπέντι: Καί τώρα θά έκπληρώσουμε την άπαιτησί δλων των άκροατών μας!...

X

ΤΥΠΗΣΕ τὸ τηλέφωνο. Ἡ γιάτρός "Ἀστορ πού ἐτοιμαζόταν νὰ πλαγιάσῃ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ μέρα, πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός... Ἐσεῖς γιάτρέ; Ἐδῶ ἡ κυρία Μάρτιν, ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο «Ρουζβέλτ». Θὰ μπορούσατε ν' ἄρθετε ἀμέσως; Πρόκειται γιὰ ἕναν περαστικό πελάτη πού τὸ παιδί του, ἕνα κοριτσάκι πέντε χρονῶν, τραυματίστηκε μὲ γυαλιά. Φαίνεται πὼς κόπηκε μιὰ ἀρτηρία τοῦ χεριοῦ του.

— Καλὰ, ἔρχομαι ἀμέσως, ἀπάντησε ἡ γιάτρός,

★

— Ἐσπεράστε, κύριε. Ἡ γιάτρός ἔρχεται ἀμέσως.

— Πᾶς εἰπατε;

— Αἱ, ξεχάσα νὰ σὰς τὸ πῶ, εἶπε ἡ κυρία Μάρτιν. Ὁ γιάτρός εἶνε γυναικί.

— Γυναικί! Δὲν τοὺς ἔχω καὶ πολλὴ ἐμπιστοσύνη.

— Ἐχετε ἄδικο, κύριε. Πρόκειται γιὰ πραγματικὴ ἐπιστήμη. Μὴν ἀνησυχεῖτε. Πᾶν νὰ ζεστανω νερό. Μπορεῖ νὰ χρειαστῇ.

Καὶ βῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντάς τον μὲ τὸ τραυματισμένο κοριτσάκι, πού πονοῦσε. Τὸ αἷμα ἐτρεχε ἀπ' τὴν πληγὴν του. Ὁ πατέρας ἦταν ἀνήσυχος.

— Κυρίε! φώναξε σὲ λίγο ἀπ' τὴ σκάλα ἡ κυρία Μάρτιν, ἡ γιάτρός!

Ὁ Ἐμερ στράφηκε στὴν πόρτα καὶ εἶδε νὰ μπαίνει μιὰ λεπτὴ γυναικί, μὲ καστανὰ μαλλιά, μὲ μᾶτια γκρι-μπλε, μὲ ἀρρενωπὸ πρόσωπο. Τότε, ἔβγαλε μιὰ φωνή:

— Τζόαν!...

Ἐκείνη ἀνοίξε τὰ μᾶτια της κατὰ πλῆκτον:

— Ω! αὐτὸ πάλι, εἶπε... Ἐσὺ εἶσαι, Ἐμερ!...

— Ἐμεῖς γιὰ λίγο ἀκίνητοι, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Μὲ φώναξες; εἶπε ἡ Τζόαν.

— Ναί, γιὰ τὸ κοριτσάκι μου.

— Αἱ! ἔχεις κοριτσάκι;...

— Ἐπειτα τράβηξε πρὸς τὸ κρεβάτι κι' ἐξέτασε γρήγορα τὴν πληγὴν τῆς μικρῆς.

— Ναί, εἶνε κομμένη λίγο ἡ ἀρτηρία, εἶπε. Εὐτυχῶς τίποτα τὸ σοβαρό. Θὰ τὴ ράψω... Ἐλα δῶ, Ἐμερ. Ἐσὺ θὰ κρατᾷς τὴ μικρή, ἐνῶ ἐγώ...

Ἐκείνος ἦταν κάτωχρος.

— Φοβάσαι; Τί ἀντρας εἶσαι τότε;

— Ἐκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε, ἐνῶ ἡ Τζόαν ἀπολύμαινε κι' ἔρραβε τὸ χερί τῆς μικρῆς μὲ ταχύτητα.

— Ἐλα, μικροῦλα μου, τῆς ἔλεγε, δὲν θὰ πονέσης. Ἐτσι, μὴν κουνιέσαι! Λίγη ὑπομονή! Βλέπεις; Τελειώσαμε! Μπράβο σου πού δὲν ἐκλάφες!

Ὅταν ἔδεσε τὸ χερί τῆς μικρῆς μὲ τὸν ἐπίδεσμο, γύρισε καὶ εἶπ' στὸν Ἐμερ.

— Καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει πιά κίνδυνος!

Μονάχα μιὰ γυναίκα...

Συγκινητικό διήγημα

— Τὸ λες αὐτὸ γιὰ νὰ ἡσυχάσω; — Καθόλου. Λέω τὴν ἀλήθεια. Βεβαίως θὰ χρειαστοῦν μερικὲς μέρες γιὰ νὰ δυναμώσῃ ἡ μικρή καὶ νὰ γίνῃ ἐντελὸς καλὰ. Θὰ σοῦ γράψω καὶ μιὰ συνταγή. Κυττάξέ με, Ἐμερ! Ἐχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

— Ναί, Τζόαν, ἔχω ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη!

— Εὐχαριστῶ. Πᾶρε τώρα τὴ σύριγγα καὶ τὴ βελόνα καὶ δόσ' αὐτὴν κυρία Μάρτιν νὰ τὰ βράσῃ. Θὰ τῆς κάνω καὶ μιὰν ἐνεσι, τονωτικὴ τῆς καρδιάς.

Ὅταν ὁ Ἐμερ βῆκε, ἡ Τζόαν κάθησε κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς μικρῆς. Αὐτὴ ἡ συνάντησίς τιν εἶχε ἀναστατώσει. Νὰ ξαναδῇ ἔτσι, ξαφνικά, ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια, τὸν μόνον ἄντρα πού εἶχε ἀγαπήσει, πού λίγο ἔλειπε νὰ τὸν παντρευτῇ, αὐτὸ τὴν συγκινούσε τρομερὰ. Δὲν τὸν εἶχε ρωτήσει τί ἔκανε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ, πὼς βρισκόταν ἐδῶ. Ὡστόσο τὸ παρελθὸν ξαναζοῦσε μέσα της...

Ναί, ἀν τὸ ἤθελε θὰ ἦταν σήμερ ἡ κυρία Ἐμερ Κάρτερ. Ὅσο γιὰ νὰ ἦταν ἡ γιάτρός Πηρσον, ὄχι, ὁ Ἐμερ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ. Ἐκεῖνος τότε ἦταν στὴ στρατιωτικὴ σχολή τοῦ Οὐέστ-Ποϊντ. Αὐτὴ σπούδαζε γιάτρός. Γνωρίσθηκαν καὶ ἀγαπήθηκαν ἕνα ὁμορφὸ ἀνοιξιὰτικο βράδυ, σ' ἕνα χορὸ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς. Ἡ Τζόαν εἶχε πᾶσι ἐκεῖ μερικὲς φίλες της. Ὁ Ἐμερ τῆς ἀρέσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καὶ χόρευε διαρκῶς μαζί του. Ἐπειτα, βῆκαν στὸν κήπο, γιὰ νὰ βροῦν λίγο δροσιά. Ἡ Τζόαν εἶχε στηρίξει τὰ χέρια της μὲ τρυφερότητα στοὺς ὤμους τοῦ Ἐμερ καὶ τὸν κυττάζε σὰ μᾶτι μὲ ἀπειρὴ ἀγάπῃ. Ἐκείνος μὲ φωνὴν πού ἔτρεψε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του... Τὸ εἰδυλίο τοὺς κράτησε ἀρκετὸ καιρὸ. Ἐπειτα ὁ Ἐμερ γιὰ νὰ τὴν παντρευτῇ, τῆς εἶπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἱατρική. Αὐτὴ δὲν τὸν ἀκούσε. Δὲν τῆς ἔμενε παρά ἕνας χρόνος γιὰ τὸ διπλωμά της. Δὲν ἤθελε οἱ κομποὶ της νὰ πάνε χαμένοι. Ὁ τόνος τοῦ Ἐμερ, δεσποτικὸς, τῆς εἶχε κάνει τότε ἐντύπωση!

— Ἐπιθυμῶ νὰ παντρευτῶ μιὰ γυναικί, τῆς εἶπε πῇ, μονάχα μιὰ γυναικί, κι' ὄχι μιὰ ἱατρό. Σκέψου, Τζόαν: ἡ τὴν ἱατρικὴ ἡ ἐμένα!

Εἶχε διαλέξει τὴν ἐπιστήμην της. Κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή δὲν ξαναδωθήκαν. Ὅταν πῆρε τὸ δίπλωμά της ἡ Τζόαν ἐγκαταστάθηκε στὴν ἐπαρχία, προσπαθώντας μὲ τὴ δουλειὰ της νὰ ξεχάσῃ τὴν

ἐρωτικὴ τῆς ἀπογοήτευσί. Ἦταν ὅμως εὐτυχισμένη; Μὰ κι' ὁ Ἐμερ ἦταν ὅπως εὐτυχισμένος; Ἦσ' ἡ Τζόαν τὸ εὐχόταν. Ἦταν παρμένος, εἶχε ἀποκτήσει ἕνα κοριτσάκι. Καὶ τὸ κοριτσάκι τοῦ τὸ ἔχε σώσει αὐτή, ἡ Τζόαν!

Ὁ Ἐμερ ξανέδωκε μὲ τὴ σύριγγα καὶ τὴ βελόνα. Ἐνῶ ἔκανε τὴν ἐνεσί, ἡ Τζόαν ρώτησε:

— Πᾶς εἶνε αὐτὸ τὸ ἀτύχημα;

— Ἦρθα δῶ γιὰ δύο μέρες γιὰ κάποια οἰκοδομή. Ἀπόψε ὅταν Ἰλῖαν κοιμήθηκε, βῆκα ἐξω γιὰτὶ εἶχα κάποιο ἀντεβού. Φαντάζομαι πὼς θὰ εὐπνήσῃ καὶ θὰ φοβήκε. Θὰ τράβηξε ἴσως τὸ σκέπασμα τοῦ τραπέζι, τὰ ποτήρια θάπεσαν, καὶ θάπεσε καὶ ἡ ἴδια πᾶν σὰ σπασμένα γυαλιά... Ἡ κυρία Μάρτιν ἔτρεξε καὶ τὴ βρῆκε λιποθυμῇ...

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶνε πολὺ νέα γιὰ νὰ μὲν μοναχοῦλα τὴ νύκτα, εἶπε ἡ Τζόαν. Τί ἰδέα νὰ τὴν παίρνῃς μαζί σου ὅταν ταξιδεύῃς γιὰ δουλειές σου.

— Δὲν ἔχω πῶς νὰ τὴν ἀφήσω, εἶπε ὁ Ἐμερ κοκκινίζοντας. Ἐπειτα ἡ συντροφιά της μὲ διασκεδάσει. Εἶμαι τὸσο λυπημένος!

— Ω! συγγνώμην! εἶπε ἡ Τζόαν.

— Ὁχι, δὲν εἶς αὐτὸ πού φαντάζεσαι. Ἡ μητέρα της δὲν πέθανε. Χώρισε μὲ τὴ γυναίκα μου. Δὲν μπορούσαμε νὰ συνεννοηθούμε.

— Σε λυπάμαι! ὅλη μου τὴν καρδιά, Ἐμερ.

— Ἐγὼ φταίω. Ἀφῆσα τὴν εὐτυχία νὰ μοῦ φύγῃ μέσα ἀπ' τὰ χέρια μου. Ποτέ δὲν ξεχάσα ἐκείνη τὴ νύκτα τοῦ χοροῦ στὴ στρατιωτικὴ σχολή... Θυμάσαι ὅμως τίς ἰδέες μου, Γύρενα μονάχα μιὰ γυναικί... ὄχι ἐπιστήμη γυναικί. Τί ἀνόητος πού ἦμουνα, ἀλήθεια!

Σώπασε συγκινημένος. Ἡ Τζόαν σῶπαινε κι' αὐτή. Μιὰ παρεξήγησις τοὺς εἶχε χωρίσει... Ἐμεῖς ἔτσι πολλὴν ὥρα.

— Θὰ νυστάξῃς, εἶπε σὲ λίγο ὁ Ἐμερ. Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα...

— Ω! εἶμαι συνηθισμένη ν' ἀγρυπνῶ στοὺς ἀρῶστους μου. Τέλος πάντων, πῆγαινε τώρα νὰ κοιμηθῇς, Ἐμερ. Ὁ κίνδυνος πέρασε. Πᾶρε τὴ συνταγή. Ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ χρειαστῇς πιά.

— Ἡ Ἰλῖαν κι' ἐγὼ σὲ χρειάζομαστε πάντα, Τζόαν. Ποτέ μου δὲν ἐπαψα νὰ σὲ σκέπτομαι. Καὶ πάντα συλλογίζομαι πὼς εἶχα κάνει ἕνα μεγάλο λάθος στὴ ζωὴ μου... Δὲν νομίζεις, ὅτι μπορεῖ τώρα νὰ τὸ ἐπανορθώσω;...

Ἡ Τζόαν κλαίοντας ἔγνεψε ναί μὲ τὸ κεφάλι της. Τότε ὁ Ἐμερ, δίχως νὰ μιλήσῃ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐσφίξε πάνω στὸ στήθος του.

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναικί μου; τῆς ψιθύρισε.

Ἡ Τζόαν δὲν ἀπάντησε. Κλαίοντας ἀπὸ χαρὰ, τοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλιά της.

POZAMONT MITZEA

ANDY ZERMAIN

Επιόκλειροι της κοινωνίας

39ον — Είμαι έτοιμος, απάντησε ο Πιέρ Ζωρά. Πολύ περισσότερο, γιατί η Θεία Πρόνοια κι' η Θεία Δικαιοσύνη μας στέλνουν συχνά α-πρόβλεπτες βοήθειες, την τελευταία στιγμή. Καί, λέγοντας αυτά τα αινιγματικά λό-για, ο νέος βγήκε, ενώ ο κ. Μαντέλ έστειλε να φωνάξουν τον Ντυράν, τον επιλεγόμενο «Κουνάβη».

— Θα περιμένεις εδώ, του είπε, δείχνον-τάς του ένα μικρό καπνιστήριο, συνεχόμενο με το σαλόνι. Δεν θα φανερωθείς, παρά ο-ταν σε φωνάξω.

— Καλά, κύριε, θα υπακούσω, απάντη-σε ο πρώην χαρακτήρ, με ύφος ταπεινό.

— Ο Πιέρ ντε Σαμπρενέ, στο ανάμεταξύ, είχε συναντήσει τον πατέρα του.

— Έλατε μαζί μου, του είπε, παίρνον-τάς τον από το χέρι. Προσέχετε να μην κάνετε θόρυβο. Θα σας οδηγήσω, από τη σκάλα της υπηρεσίας, σ' ένα μικρό δωμά-τιο, που μου έχουν παραχωρήσει για να μελετώ. Βγάλετε κατ' ευθείαν στο σαλόνι. Από κει, μπορείτε να τ' ακούσετε όλα.

— Ο Ζακ ντε Σαμπρενέ, χωρίς ν' απαν-τήσει, άφθεγκε να οδηγηθεί από το γυίο του.

— Άλλ' οι υπηρετές, ρώτησε με κάποια ανησυχία, καθώς έμπαινε στο δωμάτιο.

— Λείπουν όλοι. Ο κ. Μαντέλ τους έ-δωσε άδεια ως αύριο το πρωί. Λοιπόν, ώρ-α βουά, μπαμπά. Θάρω να σε πάρω εγώ ο ίδιος, όταν θάναι η κατάλληλη στιγμή. Φίλησέ με πάλι.

Το κατηγορητήριο

— Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ακούστηκαν οι τροχοί ενός αυτοκινήτου που κυλούσαν πάνω στην άμμο της μεγάλης δεντροστοί-χιας. Τό άμαξι, οδηγούμενο από τον κό-μητα ντε Κολένσκο, σταμάτησε σε λίγο μπροστά στην είσοδο.

— Ο κόμης κατέβηκε. Δυό άντρες και μία γυναίκα κατέβηκαν έπειτα απ' αυτόν. «Η-σαν κι' οι τρεις ντυμένοι μ' ένδυματα επί-σημα. Ήσαν ο Ζωρς ντε Σαμπρενέ, η γυ-ναίκα του, κι' ο κ. Ζολιμπούα, ο συμβο-λαιογράφος.

— Αυτό το χτήμα φαίνεται πολύ δυο-φοί! είπε ο συμβολαιογράφος, κυττάζοντας το πάρκο με θαυμασμό.

— Υπέροχο πραγματικά! πρόσθεσε ο τραπεζίτης χαμογελώντας.

— Και τόσο κοντά στο Παρίσι! παρα-τήρησε η Λουίζα ντε Σαμπρενέ.

— Ανεβήτε, κυρία, παρακαλώ, είπε ο κόμης ντε Κολένσκο με ύφος επίσημο. Κυ-ριοί, θα μάς ακολουθήσετε, δεν είν' έτσι.

Μπήκαν στο μεγάλο σαλόνι που φωτιζό-ταν από τον τεράστιο πολυέλαιο.

— Πολύ κομψό! ψιθύρισε ο Ζωρς ντε Σαμπρενέ, προχωρώντας, κομψός και με-γαλόπρεπτος, μέσα στο δωμάτιο.

— Άλλά τό χαμόγελο έσδυσε από τα χεί-λη του σχεδόν άμέσως. Μιά άλλοκοτη έκ-φραση αλλοίωσε τα χαρακτηριστικά του. Είχε διακρίνει, πλάι στην Ζενεβιέ ντε Σαμ-πρενέ, που ήξερε πως θα την συναντήσει εκεί, μία νέα ξανθή, εξαιρετικά όμορφη, που του φάνηκε πως κάπου την είχε ξαναϊδή. Πιο πέρα στεκόταν ένας γέρος, με ύφος σοβαρό, με τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, και, τέλος, κοντά του, ένας άντρας καμιά τριανταριά χρονών, με φυσιογνωμία ειλικρινή και αρρενωπή. Κανένας τους δεν ήταν ντυμένος επίσημα.

— Ο τραπεζίτης υπόρεσε να συγκρατηθή. Προχώρησε προς τη Ζενεβιέ ντε Σαμπρε-νέ κι' υποκλίθηκε μπροστά της.

— Αγαπητή μου νύφη, είμαι πολύ εύτυ-χης που σάς ξαναβλέπω εδώ της είπε. Ξέ-ρω ποιοι στενοί δεσμοί θα σάς ενώσουν σε λίγο με τον νέο μου συνέταιρο. Τά συγ-χαρητήριά μου.

Ενώ ο Ζωρς ντε Σαμπρενέ μιλούσε, ο κόμης ντε Κολένσκο τον είχε πλησιάσει, και τον τράβηξε λίγο μακριά.

— Η δεσποινίς Βασίλισσα των Λειβα-διών, φίλη μας, του είπε, παρουσιάζοντάς του τη χαριτωμένη μυστή του Πιέρ.

Με τό χαρακτηριστικά αλλοιωμένα, ο τραπεζίτης υποκλίθηκε. Ο κόμης ντε Κο-λένσκο εξακολούθησε τις παρουσιάσεις, με φωνή κοφτερή, με τό πρόσωπο απαθές.

— Ο κ. Μαντέλ, πατέρας, είπε δυνατά, δείχνοντας τό γέρο.

Αυτή τη φορά, ο τραπεζίτης ανατίχισε.

— Ο κ. Ζυλό, φίλος μου. Ο κ. Πιέρ ντε Σαμπρενέ, πρόσθεσε ο κόμης.

Ο τραπεζίτης όπισθοχώρησε, κάτωχρος, με τά μάτια μεγαλωμένα από την κατά-πληξη.

— Αυτός! Αυτός εδώ! ψέλλισε, χωρίς να μπορεί ν' αποσπάσει τό βλέμμα του από τό πρόσωπο του άνιψιού του.

— Καθώς βλέπετε, η οικογένεια είνε σχεδόν ολόκληρη, είπε ειρωνικά ο κ. ντε Κολένσκο.

— Πραγματικά... ψέλλισε ο τραπεζί-της... Δεν καταλαβαίνω... Δεν μπορού-σα να περιμένω...

— Τόση ευτυχία, δεν είν' έτσι!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Γούνα

Πάλι μου γίνηκες μπτελός και κάθε τόσο μου κολλάς μία γούνα να σου πάρω, κι' απ' την τσαντίλα μου κι' εγώ κοντεύω πιά να έκραγώ τούτέστιν να κραυγάρω.

— Δέν παρατιέσαι τό σκοπού και γούνα θες απ' αλεπού, στο μαύρο μας τό χάλι. Και δέν σκαμπάζεις που και που ότι στοιχίζει, βρ' αλεπού, λεφτά με τό τσουβάλι.

Είνε τά χρόνια πονηρά, γι' αυτό σου λέω καθαρά και πάρε τό χαμπάρι, πως η ζωή μας κατατρέ — κι' η αλεπού δέν έπιτρέ — να βγαίνει στο... π-α- (ζ α ρ ι)!

Τέλος, χωρίς υπερβο-άφου σου τ'άπα δυό (λές, βολές) και τρίτη σου φωνάζω: — Φροσάκι, μπράκ και! (μέχρι δώ, γιατί με κάν' άραμπα- (δω — τή... γούνα σου τι- (ναζώ!) —

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Λοιπόν είνε μία παγίδα!... Μία φάρα!...

— Ένα δράμα ίσως, είπε σοβαρά ο κ. Μαντέλ.

— Αυτό θα εξαρτηθή από σάς, από τις όμολογίες σας, πρόσθεσε ο Ζυλό.

— Από τις όμολογίες μου... Τι θέλετε να πείτε;

— Ότι έχουμε συγκεντρωθή εδώ γιά να σάς δικάσουμε, είπε ο κόμης ντε Κολένσκο.

— Λοιπόν, κύριοί μου, λογαριάσατε χω-ρίς έμένα! φώναξε ο τραπεζίτης, ξαναβρί-σκοντας απότομα όλο τό συνθησμένο του δράσος.

Καί, την ίδια στιγμή, ώρμησε προς την πόρτα, έτοιμος να τό σκάσει. Άλλ' αναγκά-στηκε να σταματήσει απότομα, κάτωχρος, με τά χαρακτηριστικά αλλοιωμένα από λύσ-σα και φρίκη. Μπροστά του ορθωνόταν ο κόμης ντε Κολένσκο, κρατώντας στα χέρια του δυό περίστροφα, γυρισμένα έναντιόν του.

— Α! Πρόκειται γιά ένεδρα! ούρλιαξε ο ληστής. Θέλετε να με δολοφονήσετε;

— Άθλιε! του φώναξε ο κ. Μαντέλ, κρι-νεις σύμφωνα με τη δική σου άτιμία, σύ που τά έγκλημάτα σου κι' οι παλιανθρω-πιές σου είνε αλογάριστες...

— Έγκλημάτα... Είστε τρελλοί!

— Άκουσέ με, εξακολούθησε ο γέρος, μ' ένα ύφος τόσο προστακτικό, ώστε ο τρα-πεζίτης, σώπασε άμέσως.

— Η γυναίκα του, τρομοκρατημένη, είχε όπισθοχωρήσει κι' είχε σπριχίτη σε μία γω-νία του δωματίου.

— Ο κ. Μαντέλ εξακολούθησε.

— Θα ήταν άνώφελο και, κυρίως, πολύ θλιβερό, γιά μερικούς από μάς, να διηγη-θούμε εδώ, λεπτομερώς, τις άτιμιές σου. Θα σου θυμίσω μονάχα τά όσα σε βαρύνουν...

— Α! Είστε ο δημόσιος κατήγορος! δο-κίμασε να είρωναυτή ο τραπεζίτης θρασυ-τάτα.

— Ναί, είμαι ο δημόσιος κατήγορος, ά-φου τό βέλες. Σώπαινε λοιπόν και άκουσι με προσοχή, του είπε ο κ. Μαντέλ.

— Είσατε τρελλοί, δέν έχω να δώσω λόγο σε κανένα, φώναξε άγρια ο τραπεζί-της.

— Θα δώσης λόγο των πράξεών σου, άθλιε.

— Θα σάς καταγγείλω στις άρχές. Με παρασύρατε εδώ γιά να μ' έκβιάσετε. Εί-σατε άθλιοι έκβιάσαι! είσατε κακούρ-γοι!...

Οι χαρακτηρισμοί αυτοί ταιριάζουν σε σένα, κύριε, του είπε αυστηρά ο κ. Μαν-τέλ. Συ είσαι κακούργος. Και γι' αυτό ά-κριβώς συγκεντρωθήκαμε εδώ. Γιά να σε δικάσουμε. Ο Θεός που μάς βλέπει και μάς άκούει θα μάς τιμωρήσει αν σ' άδική-σουμε. Άλλά δέν πρόκειται ν' άδικήσες. Θα έπρεπε να βρίσκεσαι σήμερα στην είρκη... αν, φυσικά, γλύτωνε τό κεφάλι σου απ' τη λαιμητόμο...

— Άνοησίες!...

— Όχι δά. Άφισε αυτό τό ειρωνικό ύ-φος. Θα σου πώ άμέσως ένα προς ένα τά έγκλημάτα που σε βαρύνουν...

Τη στιγμή αυτή ένας βαθύς στεναγμός ακούστηκε και άμέσως κατόπιν ο ύπόκο-φος γδούπος ενός σώματος που σωριαζό-ταν στο πάτωμα.

Ήταν η γυναίκα του τραπεζίτη που είχε λιποθυμίσει, ακούγοντας τά λόγια του κ. Μαντέλ.

— Άθλιοι... άνανδροι!... ούρλιαξε ο τραπεζίτης. Τη σκοτώσατε, άθλιοι!...

— Όλοι οι παρευρισκόμενοι και ιδιαίτέρως οι κυρίες έτρεξαν κοντά στη σύζυγο του ανθρώπου που έπρόκειτο να δικάσουν. Την έσηκωσαν με προσοχή από κάτω και την μετέφεραν στην αίθουσα, όπου την πλάγια-σαν άπαλά σ' έναν καναπέ.

Η Ζενεβιέ ντε Σαμπρενέ άρχισε να της παρέχει τις πρώτες βοήθειες γιά να την φέρη στις αισθήσεις της.

— Δέν είνε τίποτε, είπε στον κ. Μαντέλ. Μιά άπλη λιποθυμία. Η κυρία θα συνέλθη γρήγορα.

Οι άντρες γύρισαν τότε προς τό μέρος που είχαν αφήσει πρό όλίγου τον Ζωρς ντε Σαμπρενέ.

— Ο τραπεζίτης δέν ήταν εκεί.

— Διάβολε!... ψιθύρισε σείγοντας

τις γροθίες του γεμάτος λύσσα ο κ. Μαν-τέλ. Μα πού έπληξε λοιπόν;

— Ερευνήσαν σ' όλα τά δωμάτια.

— Μα ο τραπεζίτης δέν φαινόταν πουθενά.

— Όπως είπαμε πειό επάνω οι ύπηρέτες έλειπαν όλοι. Ο κ. Μαντέλ τους είχε δώσει άδεια γιά να μην παρίστανται στις σκηνές που έπρόκειτο να συμβούν εκεί πέρα.

Κανένας συνεπώς δέν ήταν σε θέσι να δώση πληροφορίες γιά την εξαάνισι του τραπεζίτη.

— Ας έρευνήσουμε παντού, είπε ο κ. Μαντέλ. Αυτός ο άθλιος είνε ικανός να τρυ-πώσει και κάτω από ένα κρεβάτι.

Μάταια όμως έψαξαν παντού.

— Ο Ζωρς ντε Σαμπρενέ δέν βρισκόταν στο σπίτι.

Στό μεταξύ η γυναίκα του τραπεζίτη εί-χε συνέλθει.

— Ζωρς!... ψιθύρισε καλώντας τό σύ-ζυγό της.

— Θα έρθη σε λίγο ο σύζυγός σου, της είπε ο Ζυλό.

— Η Λουίζα ντε Σαμπρενέ δέν έπέμεινε. Θέλησε να σηκωθή απ' τον καναπέ όπου την είχαν πλαγιάσει, μα δέν τό κατάφερε. Οι δυνάμεις της την είχαν έγκαταλείψει, έ-νοιαζε μία απερίγραπτη αδυναμία σ' όλο της τό σώμα, τά τρομερά άποκαλυπτικά λόγια που είχε άκούσει έναντιόν του συζύ-γου της την είχαν συντρίψει.

— Μείνετε έαυλωμένοι εκεί που είσατε, της είπε η Ζενεβιέ ντε Σαμπρενέ και η Λουίζα υπάκουσε.

Τό βλέμμα της όμως ήταν καρφωμένο στην είσοδο γεμάτο άγωνα.

Πού είχε πάει ο σύζυγός της;

Τι είχε συμβή στο διάστημα της λιπο-θυμίας της;

Σε λίγο από τά λόγια των κυριών που βρισκότουσαν στην αίθουσα καταλαβε τι είχε συμβή.

— Ο Ζωρς είχε δραπετεύσει.

— Ο κ. Μαντέλ βηματίζει πάνω - κάτω νευ-ρικά, με τις γροθίες σφιγμένες.

— Έξασφα τον πλησίασε ο Ζυλό.

— Άδικο χάνουμε την ώρα μας, του εί-πε.

— Ο τραπεζίτης πήδησε από ένα παραέυ-ρο στον κήπο.

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό; ρώτησε ο κ. Μαντέλ.

— Άπολύτως βέβαιος. Τά ίχνη που ά-φισε κάτω απ' τό παρδαύρο αυτό είνε εύ-δικριτα. Δέν μπορεί να βρισκεται μακριά. Πρέπει να τον κυνηγήσουμε, να τον πιά-σουμε και να τον φέρουμε πίσω.

— Ο κ. Μαντέλ σκέφθηκε γιά λίγα δευτε-ρόλεπτα και είπε:

— Ναί, έχεις δίκιο. Φίλε μου, αυτό πρέ-πει να γίνει.

— Αναλαμβάνω μόνος μου αυτή τη δου-λειά, είπε ο Ζυλό και σάς υπόσχομαι να σάς τον φέρω πίσω ζωντανό ή νεκρό.

— Ζωντανό, είπε αυστηρά ο κ. Μαντέλ. Πήγαινε, Ζυλό, μη χάνεις καιρό.

— Ο Ζυλό έδωσε άμέσως.

— Όπως είχε μαντέψει ο Ζυλό, ο Ζωρς ντε Σαμπρενέ είχε πηδήσει από τό παρδαύρο τη στιγμή ακριβώς που όλοι ήσαν άπασχο-λημένοι με τη λιποθυμισμένη σύζυγό του.

Χωρίς να χάσει καιρό κατόπιν άρχισε να τρέχη όσο πειό γρήγορα μπορούσε.

Σε λίγο είχε λαχανιάσει.

— Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του, τά γόνατά του λυγίζαν.

— Έπρεπε να σταθή κάπου.

Τό λαρύγγι του είχε ξεραθή.

Διψούσε σαν κολασμένος. Θάδινε τη μισή ζωή του γιά ένα ποτήρι δροσερό νερό.

Δέν ήξερε ακόμα ούτε που θα κατέφευγε στο τέλος, ούτε τι θάκανε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Έκδόσεις

— Ο έκδοτικός οίκος Π. Καραβάκου κυκλοφό-ρησεν εις έπιμελημένη έκδοσιν τό νέον βιβλίον του γνωστού ζωγράφου και ποιητού Φαίλου «Ανατολέα, με τον τίτλον από τραγούδι τό άτέ-λειωτο», συλλογήν λυρικών ποιημάτων.

— Έκυκλοφόρησε τό έκλεκτό περιοδικό τρα-γουδιών «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» του κ. Κώστα Μάνεση, με όλα τά τελευταία τραγου-δια και πλουσία ποικιλία ύλη.

ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ δία πεζοδρόμια

Γιά την καταπολέμηση του χιονιού

Τό χιόνι που έπεσε στη Ν. Υόρκη, στις 26 του περσινού Δεκεμβρίου, σκέπασε την πόλη μ' ένα παχύ άσπρο σάβανο και νε-κρώσε την κίνησι των δρόμων. Έξω απ' τους ούρανοξύστες, ολόκληρα συνεργεία είργάζοντο συνεχώς γιά να καθαρίσουν τά πεζοδρόμια. Σ' ένα νέο όμως κτίριο της Πέμπτης Λεωφόρου, ο θυρωρός είχε κατε-βή άπλως από τό υπόγειο κι' είχε γυρίσει ένα ηλεκτρικό διακόπτη. Τίποτε άλλο...

Επί 16 ώρες, λυσσούσε η χιονοθύελλα — μοναδική στην ιστορία της Ν. Υόρκης. Τά φυτάρια ήσαν άνισχυρα, μπροστά σ' αυτή τη θεομηνία. Η κυκλοφορία των πε-ζών είχε γίνει αδύνατη. Τό πεζοδρόμιο όμως του κτιρίου της Πέμπτης Λεωφόρου έμοιαζε σαν νησι μέσα στη θάλασσα...

Ήταν τελείως άπληλαγμένο απ' τό χιόνι! Όταν χτιζόταν αυτό τό σπίτι, πριν από 2 χρόνια, είχαν εγκαταστήσει κάτω απ' τό μπετόν του πεζοδρομίου του ένα

... διακόπτη, ο οποίος, όταν ενεργοποιείτο, έκλυε από κάτω το χιόνι που είχε συσσωρευτεί πάνω στο πεζοδρόμιο.

— Εξ άλλου, σε μία τράπεζα τοδ Ρόντ - Αϊλαντ, η εγκατάστασις γιά τό λυσιμ

Η ΚΑΡΤΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

— Ο Γάλλος εφευρέτης Μπεκάρ, σε μία προκτική επίδειξι της εφευρέσεως του: της «μιλούσας κάρτες», δηλαδή μιας φωτογραφίας που έχει αποτυπωμένη δίπλα της και τη φωνή. Ο παραλήπτης δέν έχει παρά να περιστρέψη με τη μύτη ενός μολυβιού ένα μικρό διαφανή δίσκο προσαρμοσμένο πάνω στην κάρτα, γιά ν' άνα-παράσχη ή φωνή του αποστολέα.

του χιονιού υπάρχει, όχι μόνο στο πεζοδρόμιο, αλλά και στη στέγη του κτιρίου. Έτσι αποφεύγεται ο κίνδυνος να μαζεύονται εκεί ψηλά χιόνια ή παγοκύματα και να πέφτουν ξαφνικά πάνω στους διαβάτες. Το νερό από το λωύσιμο του χιονιού διοχετεύεται σε ειδικές υδρορροές.

Αρκετά πεζοδρόμια έχουν εφοδιασθεί με το σύστημα αυτό. Πρέπει να σημειωθεί ότι, σ' ένα αεροδρόμιο της Πενσυλβανίας είχαν δαπανηθεί 100.000 δολάρια για τον αγώνα κατά του χιονιού, κι όμως, σε μια χιονοθύελλα που διήρκεσε μία βδομάδα, σκεπάστηκε το γήπεδο προσγειώσεως και ματαιώθηκαν 300 πτήσεις. Δεν πρόκειται ωστόσο να συμβη ποτέ ένα τέτοιο πράγμα στα αεροδρόμια όπου υπάρχουν οι νέες εγκαταστάσεις.

Η θερμανσις όλων των μεγάλων δρόμων, για την απαλλαγή τους από το χιόνι, είναι βεβαίως ακόμη όνειρο άπραγματοποίητο. Μπορεί όμως να εφαρμοσθεί το νέο σύστημα σε επικίνδυνες διασταυρώσεις και σε πολύ κατηφορικά τμήματα των δρόμων.

Στην πολιτεία Όρεγκόν, μία τέτοια εγκατάσταση τροφοδοτείται από ένα γεωτονικό άρτεσιανό πηγάδι ζεστού νερού, κι έτσι λειτουργεί χωρίς καμιά δαπάνη.

Οι πόλισμαν των θαλασσών

Τα πολεμικά του Βρετανικού Ναυτικού βρίσκονται συνεχώς σε κίνηση, σ' όλα τα στρατηγικά σημεία του κόσμου, διατηρώντας την κυριαρχία των θαλασσών. Εκτός όμως από αυτό το ρόλο τους, εκπληρώνουν και ειρηνικά αστυνομικά καθήκοντα. Κυνηγούν την πειρατεία, το δουλεμπόριο, το λαθρεμπόριο όπλων...

Πριν από τον πόλεμο, ένας ηλικιωμένος Άραβη πλησίασε μία μέρα τον κυβερνήτη ενός μικρού αγγλικού πολεμικού, που περιπολούσε στον Περσικό Κόλπο. Του διηγήθηκε ότι του είχαν αρπάξει την κόρη του κι ότι την είχαν πουλήσει στο χαρέμι ενός τοπικού φυλάρχου, και τον παρακάλεσε, με δάκρυα στα μάτια, να την ελευθερώσει. «Αφού ο αξιωματικός βεβαιώθηκε πως ο Άραβη τούλεγε την αλήθεια, το πλοίο του ακυροβόλησε αντίκρου στον πυρύνα του φυλάρχου κι έριξε μερικές ασφαίρες βολές χαιρετισμού. Έπειτα ο πλοίαρχος, μαζί με ένα διερμηνέα, επισκέφθηκε το φυλάρχο. Εκείνος προσπάθησε στην αρχή να τον ξεγελάσει, κατόπιν όμως αναγκάστηκε να δώσει πίσω την κοπέλλα. Το Αγγλικό Ναυτικό είχε επιβάλει τη δικαιοσύνη, με τη δύναμή του.

Ένα άλλο πλοίο περιπολούσε στον Ειρηνικό, όταν το πλήρωμά του αντέληψε κάποιον που έκανε σιγίλα από ένα υψάκι. Ο πλοίαρχος έστειλε μία βάρκα με ναύτες, για να ιδούν τι συνέβαινε. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ένας λευκός άποικος. Το παιδί του υπέφερε από πονόδοντο και δεν ήξερε τί να του κάνει, όταν είδε το πλοίο, σαν από μηχανής Θεό. Πράγματι, το παιδί βρήκε άμέσως τις περιποιήσεις που χρειαζόταν, κι ο πατέρας του, από ευγνωμοσύνη, φόρτωσε τη βάρκα με μπανάνες κι' άλλο φρούτα.

Στη Χιλή, στη Νέα Ζηλανδία, στην Ιταλία και σ' άλλες χώρες, τα βρετανικά πλοία πρόσφεραν πολύτιμη συνδρομή στο θύματα καταστρεπτικών σεισμών.

Παιδική κακότητα

Ο παιδικόκοσμος της Πρωτεύουσας και του Πειραιώς περιμένει με ανυπομονησία την παράσταση που θα δοθεί την Κυριακή 5 Δεκεμβρίου και ώρα 3.30 π.μ. στην αίθουσα του Παντισσοφίου. Θα παιχθούν τρία έργα της κ. Γαλανόπουλου — «Αναγνώστου», 1) «Ανθρώπινα λουλούδια (παρამυθόδραμα)», 2) «Κατερίνα (κωμωδία)» και 3) «Για τη λυγριότητα (δραματικό)». Οι ηθοποιοί θα είναι παιδικά 7 - 13 ετών, μεταξύ των οποίων η κορούλα της συγγραφέως, οι αδελφές Γιγάντες, οι μικρούλες Καρυτινού, Μαγγανάρη, Λιάπη, Βολασμάκη, Τέντα, Πρίντζη, Παπαχρυσάνθου. Σίη κ. κ. Τιμή εισιτηρίου δρχ. 5.000.

Ο ΙΜΒΡΑΗΜ και η ωραία ΛΑΟΥΡΑ

Ένα περιεργό ειδύλλιο κατά τον
18ον αιώνα

Κατά τις αρχές του 1716 το ζήτημα που απασχολούσε τους αλλοίους των Βερσαλλιών ήταν αν η κόμηση Λάουρα ντε Σαμπράν θα έφερνε στον κόσμο ένα παιδί λευκό ή μαύρο. Και ήταν πολλοί εκείνοι που έβάζαν μεγάλα στοιχήματα είτε υπέρ της μιας είτε υπέρ της άλλης απόψεως.

Η περιέργεια αυτή ήταν, άλλωστε, δικαιολογημένη. Γιατί κανείς δεν αγνοούσε τις σχέσεις της δημοφούς Λάουρας με το μαύρο Ιμβραήμ.

Αλλά ποιος ήταν ο Ιμβραήμ; Ο άνθρωπος αυτός είχε μία πολύ περίεργη ιστορία. Καταγόταν από μία οικογένεια νέγων της Αφρικής και, όταν ήταν παιδάκι, είχε το εύτυχημα ή το άτυχημα να περιέλθει στην εξουσία ενός Ρώσου βογιάρου, που τον ώθησε στην Πετρούπολη και τον παρουσίασε σαν κάτι το αξιοπερίεργο στον Πέτρο τον Μεγάλο.

Ο Τσάρος συμπάθησε άμεσως το μικρό μαύρο και τον πήρε υπό την προστασία του, αφού πρωτίστως φρόντισε για τον εκχριστιανισμό του (έγινε ο ίδιος, μάλιστα, ανήλικος του).

Αργότερα, ο Πέτρος ο Μέγας τον έστειλε στο Παρίσι, για να σπουδάσει στην εκεί στρατιωτική σχολή και δεν παρέλειψε, με την ευκαιρία αυτή, να επικαλεσθεί το ενδιαφέρον και τη μέριμνα του τότε Αυτοκρατορικού δούκα της Ορλεάνης για το μικρό μαύρο.

Ο Ιμβραήμ είχε μιάν αγαλυατένια σωματική διάπλαση κι' ένα πρόσωπο εξαιρετικά συμπαθητικό. Τα δυο αυτά χαρίσματα και το γεγονός ότι, σαν μαύρος, είχε κάτι το διαφορετικό από τους άλλους ανθρώπους του εξησφάλισαν ένα σωρό κατακτήσεις μεταξύ των ωραίων γυναικών της εποχής.

Αλλ' ο Ιμβραήμ απαρνήθηκε πολύ γρήγορα αυτές τις εφήμερες κατακτήσεις του, για ν' αφοσιωθεί σε μία μόνο, την κόμηση ντε Σαμπράν. Γιατί είχαν αγαπήσει την όμορφη Λάουρα και φαίνεται ότι είχαν αγαπήσει επίσης απ' αυτήν.

Ωστόσο, αυτές οι σχέσεις είχαν μία δυσάρεστη εξέλιξη. Η κόμηση έμεινε μία μέρα έγκυος. Και γι' αυτό, εκείνοι που ήξεραν ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που έφερε στα σπλάχνα της, αναρωτιόνταν με περιέργεια αν το βρέφος θα είχε το χρώμα του Ιμβραήμ ή της μητέρας του.

Αλλ' η κόμηση ντε Σαμπράν, θέλοντας ν' αποφυγή το σκάνδαλο αντικατάστασης κατά τη στιγμή του τοκετού το παιδί που έφερε στον κόσμο και που ήταν πραγματικά μελαγχρόμ, μ' ένα άλλο μαρό λευκό. Έτσι, είχαν σοφή τα προσχήματα.

Ο Ιμβραήμ δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος γι' αυτή την αντικατάσταση. Παρέλαβε, ωστόσο, το παιδί του και το έμπιστευσε σε μία χωρική στο Μεντού. Εκεί, το έπαιζαν συχνά, ως την ημέρα που αναγκάστηκε να φύγει από το Παρίσι, για να υπακούσει στη διαταγή του Πέτρου του Μεγάλου.

Οι δυο έρωτευμένοι είχαν το προαίσθημα ότι δεν θα ξανάδελταν ποτέ πιά ο ένας τον άλλον.

Την ημέρα που ο Ιμβραήμ έφυγε από το Παρίσι έστειλε στην αγαπημένη του μία επιστολή, που ξεχείλιζε από αγάπη και πόνο.

«Φεύγω, αγαπητή Λάουρα, της έγγραφε. Σε αφήνω για πάντα. Σου γράφω γιατί δεν έχω τη δύναμη να έρθω να σε ιδώ. Η ευτυχία μου ήταν μοιραίο να σταματήσει εδώ... Ουμψου όλα όσα υποφέραμε μαζί για να διατηρήσουμε τις σχέσεις μας... Ουμψου το παιδί μας... Χαίρε Λάουρα, αγαπημένη και μοναδική φίλη μου. Φεύγω καί, φεύγοντας από κοντά σου, αφήνω τις πρώτες και τις τελευταίες χαρές της ζωής μου...».

Όταν έμαθε την προσέγγισή του στην Πετρούπολη, ο Τσάρος, θέλοντας να του δείξη την ευνοία του, έκαμε δυο μέρες ταξίδι για να τον προσηγάμνη. Κι' άμεσως έπειτα τον άνωμασε λοχαγό στο περίφημο σύνταγμα Προμπραζένσκου.

Αλλ' οι εκδηλώσεις της ευνοίας του Τσάρου προς τον Ιμβραήμ δεν σταμάτησαν σ' αυτό το σημείο.

Σε λίγο, τον έμνηστευσε με μία πλουσία κληρονόμη, την πριγκίπισσα Αικατερίνη Βαρσιόβα, που ήταν μόλις δεκάξι χρόνων και ωραιότατη.

Οι γάμοι του Ιμβραήμ με την πριγκίπισσα έγιναν έπειτα από μερικούς μήνες. Ο νέγρος ήταν τώρα ιδιοκτήτης άπειρων εκτάσεων γης, που του επέτρεπαν να ζή μιά ζωή αληθινά ηγεμονική.

Ωστόσο, δεν εύρισκε καμιά χαρά, γιατί η σκέψις του έτρεχε πάντα στην Λάουρα και το παιδί του.

Από τ' άλλο μέρος, η γυναίκα του άρχισε να τον προδίδει μ' έναν αξιοπαιστικό των Κοζάκων, που δεν είχαν κανένα άλλο προσόν εκτός από το ότι ήταν εξαιρετικά βάνασος.

Στην αρχή, ο Ιμβραήμ σκέφθηκε να τιμωρήσει την Αικατερίνη για την απιστία της. Αλλά, σε λίγο, άλλαξε γνώμη. Και άρχισε, μάλιστα, να διασκεδάζει με τα όσα συνέβαιναν στο σπίτι του.

Γιατί ο Κοζάκος ευλοκοπούσε αλύπητα την Αικατερίνη, σε σημείο μάλιστα που την άφηνε πολλές φορές ανασίτητη από το πολύ εύλο. Άλλοτε πάλι την χαροποιούσε μπροστά στις φίλες της ή της κομμάτιαζε τα φορέματά.

Οι σκληρές αυτές έδιναν μιάν άγρια χαρά στον Ιμβραήμ, που άρχισε να σκέπτεται ότι δεν του χρειαζόταν άλλη εκδίκησης.

Από το θέμα αυτό ο μεγάλος συγγραφέας Τσέχωφ ένεπνευσθη ένα υπέροχο διήγημα.

Ωστόσο, η ανάγκη να ξαναβίη την αγαπημένη του Λάουρα και το παιδί του γινόταν ολοένα και πιο επιτακτική μέσα στην ψυχή του Ιμβραήμ. Και, μία μέρα, ο ευνοούμενος του Τσάρου εγκατέλειψε τα πλούτη και την άνετη ζωή του, για να τρέξη στο Παρίσι.

Αλλά δεν έφτασε ποτέ εκεί και κανείς δεν έμαθε τι απόγινε. Το πιθανώτερο είναι, ωστόσο, ότι ο Ιμβραήμ, που είχε πάσει μαζί του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, έπεσε θύμα ληστών κατά τη διάρκεια του μακρού ταξιδιού του.

Σε λίγο, πέθανε και η κόμηση ντε Σαμπράν, αφήνοντας μόνο και απροστάτευτο το παιδάκι που είχε φέρει στον κόσμο. Τα ίχνη του μικρού μαύρου γάθηκαν από τότε... Μερικοί Παρισίνοι νόμισαν αργότερα πως το άνεγκνυρσαν σ' ένα μαύρο ακροβάτη ενός ιπποδρόμιου. Ήταν αυτός άρα γε ο γιος του Ιμβραήμ και της Λάουρας; Άγνωστον.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΑΧΗ για το βραβείο Νόμπελ

Τον κύκλο των λογίων της Παλιές Αθήνας αναστάτωσε, κυριολεκτικά, μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η μεγάλη ιστορία του βραβείου Νόμπελ που προκάλεσε, τότε, κι' ένα σωρό εύθυμα επεισόδια, μεταξύ των.

Στην Αθήνα, τότε έπεκράτησε απ' την αρχή, η υποψηφιότητα του Κωστή Παλαμά. Οι Αλεξανδρινολόγοι αρχικά έγραψαν στο Γρηγόρη Ξενόπουλο πως, επειδή η Σουηδική Ακαδημία δεν φαινόταν πρόθυμη να βραδέψη τον Παλαμά, αλλ' ήθελε πάντως, να δοθεί το Νόμπελ και στην Ελλάδα, αυτοί σκέφτηκαν να προτείνουν τον Ξενόπουλο για υποψήφιο και του ζήτησαν μάλιστα να τους βοηθήσει και ο ίδιος!

Ο Ξενόπουλος όμως, αρνήθηκε γιατί είχε ξεσπαθώσει για τον Παλαμά και έλεγε:

— Όσο ζει ο Παλαμάς, άλλος απ' αυτόν υποψήφιος δεν μπορεί να είνε!

Έτσι πήγαιναν τα πράγματα ως εκείνη την ώρα όταν... ένεσκηψε σαν κομήτης, απ' το Παρίσι στην Αθήνα, ο Γιάννης Ψυχάρης. Και το είπε καθαρά ότι ήθελε ως υποψήφιος για το Νόμπελ.

Κάθισε στο «Ξενοδοχείο της Αγίας» και δέχτηκε εκεί τους φίλους του στους οποίους, (μόλις τον λώρησαν) είπε με ειλικρίνεια τη γυμνή αλήθεια, με τη συνηθισμένη γλώσσα του:

— Φαφώς μωρέ παιδιά, για Νόμπελ! Όχι, έδωσα, τόσο για μένα όσο για την ιδέα, για την Ελλάδα!

— Καλά, δασκαλε, του είπε κάποιος: αλλ' αν τον Παλαμά που είναι από τσόνον καιρό υποψήφιος, τι θα τον κάνουμε; Θα τον ξεγράψουμε;

— Ά... έκαμε ο Ψυχάρης. Τον Παλαμά δεν τον θέλουν, ούτε θα τον δώσουν ποτέ. Αυτό το ξέρω καλά!... Σε μένα, Απίζω πολύ. Είμαι πιο γνωστός απ' τον Παλαμά, έχω φίλους παντού, σ' όλη την Ευρώπη!

Και η μάχη άρχισε με όλα της τα εύθυμα γραφικά επακόλουθα. Έγγραφε τότε μία πρόταση και το χαρτί άρχισε να γυρίζει, για να μαζευτούν υπογραφές. Μερικοί έδω-

λωσαν ότι δεν υπογράφουν, αν δεν υπογράφε, πρώτα, ο Παλαμάς. Το πήγαν και στον Άλκη Θρύλο — τη σημερινή ευγενεστάτη κυρία Έλενη Κώστα Ούραν, θυγατέρα του Μιλτιάδου Νεγρεπόντη.

Ο Άλκης Θρύλος, που ήταν και συγγενής του Ψυχάρη, αρνήθηκε κατηγορηματικά:

— Ά, μπά! είπε. Αν πρόκειται να συστήσουμε πεζογράφο, θα προτιμούσα κάθε άλλο απ' τον Ψυχάρη! Σαν τόμαβε αυτό ο Ψυχάρης έγινε σκυλί.

— Μωρέ τί λές! φώναξε. Μπρέ την Άλκα Θρύλα! Κι' είμαστε και συγγενείς!

Αλλά το δράμα ήταν όταν πήγαν για να υπογράψουν ο Παλαμάς! Τού πήγαν το χαρτί ο Ξενόπουλος και ο Καλομοίρης. Ήσαν τ'ι τους περιμένα, αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά, για να μη δυσαρεστηθεί ο Ψυχάρης. Δεν πρόφτασαν όμως να βγάλουν το χαρτί όταν ο Παλαμάς άρχισε να σηκώνει τους ώμους και τα χέρια και να λήη:

— Δεν ξέρω... δεν ξέρω τίποτα!...

Ύστερα άρχισε τους συνηθισμένους μορφαμούς του και στο τέλος τους αποχαιρέτησε, λέγοντας:

— Δεν ανακατώνομαι σ' αυτά! Να πάτε στο καλό!

Βγαίνοντας απ' την έξωπορτα του ποιητού, είπε ο Καλομοίρης στον Ξενόπουλο:

— Δεν έχει άδικο ο άνθρωπος! Είπε σαν να είπαμε να υπογράψω τη θανατική του καταδίκη!

Αφού, λοιπόν, αρνήθηκε να υπογράψει ο Παλαμάς, που δεν μιλούσε καθόλου για τη δική του υποψηφιότητα, οι περισσότεροι, τότε, συμφώνησαν με την αρχική δήλωση των σπουδαιότερων σταμάτησαν την κίνηση και δεν έδεχοντο να υπογράψουν το χαρτί, που κλείστηκε στο τέλος και χάθηκε σε κάποια τσέπη.

Σηκώθηκε, λοιπόν, κι' ο Ψυχάρης, χωρίς ν' αποχαιρέτηση κανένα, κι' έφυγε και αναγύρισε, θυμωμένος, στο Παρίσι.

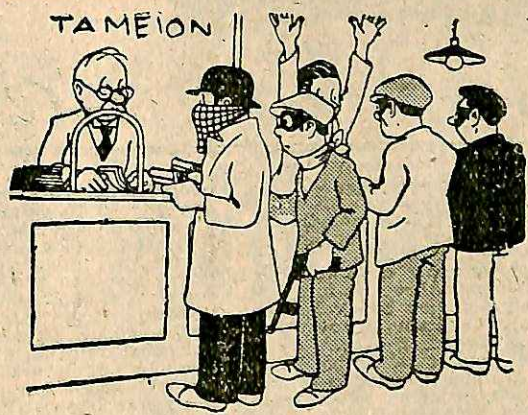
Εκεί, έστησε «καρπούλι» για να εκδικηθεί τον Παλαμά. Και η ευκαιρία του έδωκε γρήγορα, μόλις κυκλοφόρησαν μερικοί καινούργιοι στίχοι του, που τους άρπαξε ο Ψυχάρης άμέσως, για να κάμει... κριτική. Και την έγγραψε, γεμάτη φωτιά και λάμψη.

Ενώ, λοιπόν, πρωτίτερα, τον ανέβαζε, τον Παλαμά, μέχρι τρίτου ούρανού — πολλές φορές, μάλιστα, χωρίς να τον διαβάσει... καθώς ώμολογηση — τούγραψε, τότε, έναν πραγματικό λιβελλό που τον τύπωνε μάλιστα και σε ιδιαίτερο φυλλάδιο, γαλλικά και ελληνικά και τον μοίρασε σ' όλον τον κόσμο.

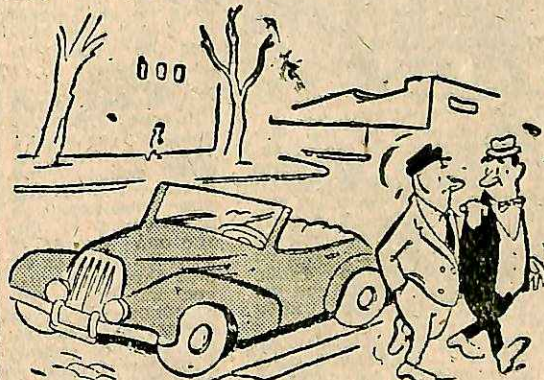
Το ευθυμώτερο επίχειρημα που έβγαλε στη μέση, τότε, στο φυλλάδιό του ο Ψυχάρης κατά του Παλαμά ήταν με δυο λόγια:

«Τι περιμένετε από έναν ποιητή που δεν είχε στη ζωή του έρωτικές περιπέτειες!».

Έννοείται ότι το άδικο αυτό φυλλάδιο του Ψυχάρη κατά του Παλαμά, έπροκάλεσε τότε, δυσαρεστη έντονα αλλά και εύθυμα σχόλια εις βάρος του πρώτου. Ωστόσο όμως και των δύο μεγάλων ανθρώπων των γραμμάτων που δεν υπάρχουν τώρα στη ζωή, το φωτεινό έργο έμεινε μεγάλο και ε: θάνατο και πάντα θα φωτίζει τις ελληνικές γενεές.

Ο ταμίας: "Αν δεν ελθτε όλοι μαζί, παρακαλώ να περιμένετε στη σειρά."

— Δεν φοβάσαι μήπως στο κλέψουν;
— Αστείεςσαι; Κλείδωσα και τις δυο πόρτες.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Θα σου εξηγήσω πως γίνεται. Θα δής, είνε απλούστατο.

Ο φωτογράφος: Κύτταξε το πουλάκι!...

Μανώλης Καλομοίρης

Δ. ΓΑΤ.—

Κουβεντούλες

«Αν και είμαι 25 χρονών κοπέλλα, μόλις πρό ενός χρόνου γέννησα τον πρώτο μου. Όχι ότι υστερούσα από τ' άλλα κορίτσια, μα το περιβάλλον μου ήταν τόσο αυστηρό που δεν τολμούσα να το σκεφθώ καν. Όταν τέλος πάντων έφτασε η στιγμή, ο πατέρας μου, εναντιώθηκε τόσο που το πήρα κατάκαρά κι' αρρώστησα, μ' άλλα λόγια τρελάθηκα. Πέρασα σε μία κλινική φρικτές στιγμές, νύχτες μαρτυρικές, γεμάτες εφιάλτες, μα στο τέλος νιατρεύτηκα. Γύρισα στο σπίτι μου και ξανάρχιζε για μένα μία νέα ζωή. Τότε όμως άρχισα συγχρόνως το μαρτύριο μου. Στόν κύκλο μου, ό,τι κι' αν κάνω, ό,τι κι' αν πω, το σχολιάζουν κι' έχουν μία κάποια επιφυλακτικότητα για ό,τι λέω. Τους ακούω να κρυφομιλούν και καταλαβαίνω πως πάντα ορθώνεται μπροστά στα μάτια τους ή τρέλλα μου Προσπαθώ να μη τους κρατώ κακία, μα ένα παράπονο ξεχειλίζει μέσα μου: Γιατί να είναι τόσο σκληροί και αμειλίχτοι οι άνθρωποι; Γιατί να μη συγχωρούν κάτι που έπαθε κανείς χωρίς τη θέλησή του και να του το θυμίζουν κάθε στιγμή;»

Τι να σας απαντήσω, καλή μου φίλη; Τι άλλο παρά αυτό που λέτε μόνος σας ό,τι οι άνθρωποι είναι κακοί. Όταν τους συμβαίνει κάτι δυσάρεστο έχουν την απειρία να τους συμπονούν οι άλλοι, αλλά εκείνοι δεν ξέρουν ποτέ να φερθούν ανθρωπίνως όταν ένας φίλος τους περνά δύσκολη στιγμή. Είναι βέβαια πολλοί θλιβεροί να σκέπτεται κανείς ότι βρίσκεται τέτοια ανταπόκριση από τους συνανθρώπους του αλλά σας λέω και κάτι άλλο, ό,τι δεν πρέπει να νομίζετε ότι αυτός είναι γενικός κανών. Είστε νέα, σας δηλητηριάζουν τα καλύτερα χρόνια της ζωής σας, αλλά θα συναντήσετε και ανθρώπους με κατανόηση, οι θα ιδείτε ότι ο κόσμος δεν αποτελείται μόνον από εγωιστές και εγωπαθείς. Επί του προκειμένου θα σας συμβούλευα να επιβάλετε στον εαυτό σας να μη γίνεται από το άκαρδο φροσύμω των... φίλων και να μη σκέπτεστε άλλο παρά ό,τι είχατε την ευτυχία να θεραπευθείτε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέδα

Στο περασμένο τεύχος μιλήσαμε για τα χτενίσματα. Σήμερα θα σας μιλήσουμε για τα καπέλλα, τα οποία όπως ήταν φυσικόν επηρεάστηκαν και αυτά από τα χτενίσματα. Όπως είπαμε και άλλοτε τα καπέλλα που φοριούνται πιο πολύ είναι μικρά, δύο ειδών: ή πολύ επάνω φορεμένα, αφήνοντας να φαίνονται όλα τα μαλλιά ή ελαφρώς χωστά όπως λχ. είναι τα μπερέ. Όταν δε λέμε μπερέ δεν εννοούμε μόνον τα καθ' ύλην, αλλά και τα στρατιωτικά, αλλά ένα είδος που ξεκινώντας από το στρατιωτικό μπερέ φτάνει σε διάφορες

Ταγιέρ φανταζι με μπουντούρα από βελούδο σε χρώμα πλέον σκούρο.

παρολλαγές. Το καπέλλακι που σας δείχνει το σκίτσος μας είναι κι' αυτό ένα μπερέ και καθώς βλέπετε θυμίζει αρκετά τα στρατιωτικά μπερέ, συγχρόνως όμως έχει όλη την κομψότητα και τη χάρι που απαιτεί η γυναίκα εμφάνισις. Τα μπερέ αυτά παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία και στο σχήμα και στο γαρνιρισμό. Το γαρνιρισμό τους αρχίζει από κορδέλλα και φτάνει

Μπερέ φανταζι απ' αυτά που φοριούνται τ' απονεύματα

Αδιάδροχα

Πόση διαφορά έχουν τα σημερινά αδιάδροχα από εκείνα της παλαιάς εποχής! Έκείνα ήταν άγρια, χοντρίδια, ενώ τα σημερινά είναι χάρμα, όφθαλμών. Δεν μιλάμε για τα διαφανή ναύλον που δεν είναι τόσο κομψά. Είναι όμως πρακτικά, γιατί διπλώνουν και μπαίνουν μέσα στην τσάντα μας. Έτσι είμαστε πάντα εφοδιασμένες για να δεχθούμε την πιο μεγάλη νεροποντή. Μιλούμε όμως για τα ώρια σε διάφορα χρώματα αδιάδροχα που βλέπουμε στις βιτρίνες των μαγαζιών και βάζουν σε πειρασμούς τις διάφορες Εύες.

Η απόκτησις ενός τέτοιου αδιάδρόχου είναι το όνειρο κάθε κομψής κυρίας και πολλές φορές όταν το απόκτηση το φέρει διαρκώς. Αφούρι είναι τα χρώματα των σημερινών αδιάδρόχων που δεν περιορίζονται πια σε γκρι και μπλε, αλλά παρουσιάζονται στα πιο ζωηρά χρώματα: μπλε σάε, κόκκινο, κιτρινο, πράσινο.

Πλην του κλασσικού είδους που έχει το σχήμα ενός επανφοριού με τσέπες και ζώνη οι διάφοροι Παριζιάνικοι Οίκοι λανσάρουν εφέτος και υπέρτερες αδιάδροχες με κουκούλες, που θα ήταν πολύ πρακτικές, γιατί μπαίνουν κι' επάνω από επανφόρι, αλλά έχουν το μειονέκτημα να είναι καντές και να αφήνουν έκτεθειμένο στη βροχή το μισό σώμα. Οι υπέρτερες από αδιάδροχο για να είναι πρακτικές θα έπρεπε να είναι μακρύτες, ώστε όταν τις φορούμε να

σκεπαζόμε ολόκληρο το επανφόρι. Έχουν, όπως είπαμε, και κουκούλες κι' έτσι μας προστατεύουν εντελώς από τη βροχή, όσον ραγδαία και αν είναι.

Η πρακτική εμφάνισις

Είτε πλατεία είναι ή φούστα, είτε στενή, είτε με πιέτες, είτε κλός ένα είναι το αποτέλεσμα εξηκρισθέντων: ό,τι μαζί με μια όμορφη μπλούζα αποτελεί το ιδανικό ντύσιμο της γυναίκας που εργάζεται έξω από το σπίτι της. Θα μου πείτε: Τον χειμώνα μπλούζες; Είναι πολύ δικαιολογημένη η απάντησις σας γιατί δεν εσπεύσαμε να σας πούμε ότι λέγοντας «μπλούζες» τον χειμώνα δεν εννοούμε ούτε μεταξωτές μπλούζες ούτε βατιστένιες, αλλά μάλλινες πλεκτές.

Μία φούστα πλίσέ, ή μία φούστα κλός και μία μπλούζα σε χρώμα ταιριαστό είναι το ωραιότερο κοστούμι για ένα γραφείο. Για συμπλήρωμα έχουμε ένα ριχτό επανφόρι από κοντό μάλλινο ύφασμα. Τις λιγότερες κρύες ημέρες μπορούμε να φορέσουμε και μία ριχτή ζακέττα. Το χρώμα της φούστας μπορεί να είναι μπλε, μαρέν, όποταν ή μπλούζα είναι εκάτι μπλε, νατί ή σάε, μπλε γκρι ή ζαντ. Αν ή φούστα είναι πράσινη, ή μπλούζα θα είναι, μαίε, κρεβάτ, μπλε, ρεζεντά.

Τέλος, με φούστα μαρόν ή μπλούζα μπορεί να είναι μπλε. Έκ παραλλήλου όμως με τις πλεκτές μπλούζες φοριούνται και μπλούζες καμωμένες από λαινά ή φανελλίτσα. Το σχήμα τους είναι ομοίως χωρίς να αποκλείεται και ή φλοτάν γραβάτα.

Το σύνολο αυτό είναι πολύ σικ.

Τα παιδάκια σας

Για τα μικρά αγοράκια το ωραιότερο χειμωνιάτικο ντύσιμο είναι το «Εσκιμώ» που μπορεί ή κάθε μαμά να το πλέξη μόνη της κι' έτσι θα ζοδέψη μόνον για την άνορα του μαλλιού.

Απαιτούνται για την κατασκευή του 450 γρ. μαλλι και βελόνες N. 3, ουσικώ τω λόγω το ωραιότερο χρώμα είναι το λευκό, δεν αποκλείονται όμως και το μπλε και το γκρι κι' ακόμη και τα πλέον σκούρα χρώματα.

Βελούδο & σατέν

Είτε δύο ύφασμα, τα που θα τα συναντήσουμε πολύ συχνά εν συνδυασμώ. Πότε σε ένα και το άλλο φορέμα και πότε σε ένα σύνολο.

Λ.χ. βλέπουμε φόρεμα καμωμένο από σατέν και γαρνιρισμένο με λίγο βελούδο για συμπλήρωμα σε μία βέστα από το ίδιο βελούδο του γαρνιρισματος.

Βλέπουμε επίσης φόρεμα από κρέπ μαροκαίν και επανφόρι τρουά κάρ από βελούδο. Βελούδο είναι περιττό να πούμε ότι το ντύσιμο αυτό δεν είναι για όλο το χρόνο, αλλά για κάπως πιο επίσημη εμφάνισις. Έκτός όμως από

τις ζακέττες έχουμε και επανφόρια από βελούδο που κι' αυτά συνήθονται εφέτος χωρίς να ξεχνάμε πως όλες μπορούν να ζοδέψουν, έχουν τις ώριμες γούνες που εμφανίζονται υπό τύπον μικρής μπέρας, μαντή τρουά κάρ, μπολερό. Φυσικά οι γούνες είναι αρκετά ακριβές, μπορείτε όμως να ζοδέψετε λιγότερα αν πάρετε δερμάτινα κουναλίων άσπρων και τα βάψετε γκρι, ώστε να τα παρουσιάσετε ως «πτι γκρι». Πολύ της μόδας είναι εφέτος και ή καροκαύλ, αλλά είναι αρκετά ακριβή καθώς και ή τσιπ.

Η άλληλογραφία μου

Ντιάνα Ντάρμπιν! Για καθάρισμα του προσώπου τα βράδια σας συνιστώ αυτό το γάλα: Eau de roses 500 gr. Teinture de benzoin 4 gr. Όσο για κρέμα, αν δεν μπορείτε ν' αγοράσετε μία από τις καλές ξένες κρέμες, κάμετε σ' ένα φαρμακείο αυτόν: Cold Cream 25 gr. Lanoline 5 gr. Oxide de zinc 2 gr.

Γιολάνδαν Μ. Χ.: Άκολουθήστε όσα γράφω παρά πάνω. Για τη διατήρησι των μαλλιών στο χρώμα τους βράστε λίγο σκόιν και με το νερό αυτό να τα ζεθνάζετε.

Μ. Κ.: Έστειλα την διεύθυνσί σας στο εν λόγω πρόσωπο. Αλλά πολύ φοβόμαι υπήρξε εν τω μεταξύ αλλαγή διεύθυνσις.

Υ.ν. Α.η. Ισμαίλια: Έστειλα και την δική σας διεύθυνσί σας στο πρόσωπο, μη λέτε τέτοια πράγματα γιατί δεν αξίζει να θυσιάζετε τη ζωή σας. Είμαι βεβαία ότι θα σκεφθώτε διαφορετικά.

Γιασεμί: Δοκίμαστε λίγες εντρίδες στις ρίζες με ρετινόλαδο. Είναι αρκετά ενοχλητικό, αλλά όλη αυτή την ενοχλησι θα την υποστήτε ένα μόνον μήνα και θα ιδίτε άμεσως σταμάτημα της πτώσεως και δυνάμωμα των τριχών.

Δύο αγαπημένες φίλες: Στην πρώτη δίδω αυτή τη συνταγή για το πρόσωπο: Cold cream 25 gr. Lanoline 5 gr. Oxide de zinc 2 gr. Με αυτήν κάνετε ελαφρό μασάζ κάθε βράδυ. Στη δεύτερη συνιστώ να δείξη υπερφάνεια και άφου αυτός την ζέχασε να κόμη το ίδιο.

Δ. Κ. Π. Ταμπούρια: Άφου έχετε κουφία δόντια, βέβαια μυρίζε το στόμα σας. Όταν τα βουλεύετε όλα, τότε ασφαλέως θα πύψη αυτό το δυσάρεστο. Μαρσάμεν Νεϊτά: Η απάντησις μου έχει σταλή προ δύο εβδομάδων.

Αθηνάϊα Ν. Α. Δ.: Πάντα πριν από το μακινιάρισμά σας να βάσετε μία κρέμα. Αυτή που σας συνιστώ είναι καταλληλή για το είδος της επιδερμίδος σας: Αμυγδαλόλαδο 15 γρ. Λευκό σαλβίανης 30 γρ. Βάμμα Βενζόνης 2 γρ. Όσα για ντεμακιγιάρισμα προτού πλυνώστε τριβετε καλά το πρόσωπο με ένα βαμπακάκι βουτηγμένο σε αυτή τη λαισίον: Γάλα αμυγδαλίων 200 γρ. Βάμμα Βενζόνης 5 γρ.

Γεώργιον Ν. Α. Λ. Α. Κ. Ο. Ν. Έντρεθα: Πωλείται ένα υγρό που σκουραίνει κάπως τα μαλλιά, στα φαρμακεία.

Επανφοράκι τρουά κάρ από ύφασμα σκατσέικο γαρνιρισμένο με λούτρε ή βίζον.

Καμιά υπόθεσις δεν απασχόλησε τόσο τη δικαιοσύνη όσο «το δράμα της βίλλας του Σουαζό». Η ιστορία αυτού του δράματος αρχίζει από πολύ μακριά.

Ένα βράδυ του Ιουνίου του 1764, ένας ευπατριδής, ο κόμης ντε Νορμόν, περνώντας από τη μικρή πόλη Άβέν, σταμάτησε για να γευματίσει στο πανδοχείο κάποιου Λεδέρ.

Η μικρότερη από τις κόρες του Λεδέρ, που ήταν έλεγαν Φρανσουάζ και ήταν τότε μόλις δεκάξη χρονών, τον περιποιήθηκε στο τραπέζι και τον γοητεύσε με την όμορφή και την παιδιαστική αφέλειά της.

Το γεγονός είναι ότι ο κόμης την αγάπησε παράφορα και ξαναγύρισε πολλές φορές από τότε στο πανδοχείο της Άβέν. Επεισε, τέλος, την Φρανσουάζ να τον ακολουθήσει στο Παρίσι.

Ο Νορμόν ήταν χήρος και πατέρας δύο παιδιών. Η Φρανσουάζ ανέλαβε, λοιπόν, τη διεύθυνσι του σπιτιού και, σε λίγο, τη διαχειρίσι της περιουσίας του, που ήταν αρκετά σημαντική. Φαίνεται, μάλιστα, ότι έδειξε τόση αφοσίωσι και αυταπάνησι, ώστε ο κόμης, που είχε εκτιμήσει τα προτερήματά της, της πρότεινε, έπειτα από μερικά χρόνια, να την κόμη γυναίκα του.

Αλλά η Φρανσουάζ αρνήθηκε και προτίμησε το ρόλο της φίλης, της οικόνομου και της διαχειρίστριάς.

Από μετριοφροσύνη: Όχι. Η άρνησις της υπαγορεύθηκε από άλλα αίτια.

Όταν ή Φρανσουάζ πήγε στο σπίτι του κόμητος, ο μεγαλύτερος από τους γιους του, ο Κάρολος, ήταν δεκατρίων χρονών.

Ένα νοσηρό αίσθημα γεννήθηκε, λοιπόν, μέσα στην ψυχή της — μόλις περνούσε τον Κάρολο κατά τρία χρόνια — και φαίνεται ότι και ο νέος ανταποκρίθηκε σ' αυτό.

Η Φρανσουάζ άρχισε τότε να μοιράζει την τρυφερότητα και τα χάδια της μεταξύ του πατέρα και του γιου και έπαιζε τόσο καλά το ρόλο της, ώστε ο κόμης ντε Νορμόν, πεθαίνοντας το 1788, συστήσε στο γιο του να σταθή «κοντά στην αφωσιωμένη συντροφία της ζωής του, σαν να ήταν αληθινή μητέρα του».

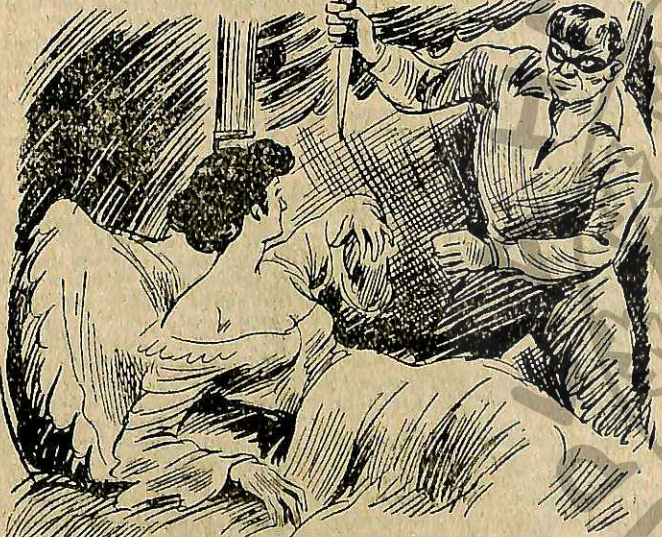
Έπειτα, ξέσπασαν ή 'Επανάστασις και ο κόμης Κάρολος ντε Νορμόν, ο γιος, συνελήφθη όπως και τόσοι άλλοι ευπατριδαι. Αλλά η Φρανσουάζ άγρυπνούσε. Και κατόρθωσε να εξαγοράσει τους φύλακες και να τον απελευθερώσει.

Ο Κάρολος και ή Φρανσουάζ πήγαν κατόπιν στο Άμστερνταμ και εκεί ή νεαρή γυναίκα δεν δίστασε να γίνει υπέρτατη για να μπορεί να συντηρήσει τον άνθρωπο που αγαπούσε. Όταν τελείωσε ή 'Επανάστασις, το περίεργο ζευγάρι γύρισε στο Παρίσι. Και ή Φρανσουάζ, που είχε αλλάξει, στο μεταξύ, το όνομά της και λεγόταν κυρία Μελλέρτζ, στάθηκε τσόνος ικανή, ώστε κατόρθωσε, μέσα σε λίγο διάστημα, ν' ανακτήσει το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας των κομητών ντε Νορμόν.

Ελπίζε μήπως ότι θα γινόταν σύζυγος του νεαρού Καρόλου; Αγνώστον. Αν όμως αυτό ήταν το σχέδιό της, ένα άπροσποτο γεγονός ήρθε σε λίγο να το ματαιώσει.

Μία μέρα του Σεπτεμβρίου του 1800, ένας επισκέπτης έφτασε στο σπίτι του Νορμόν και της κυρίας Μελλέρτζ. Ήταν ένας αδελφός της Φρανσουάζ, που έφερε μαζί του και την κόρη του, Ελισσάβετ, ηλικίας δεκαεπτά χρονών.

Η Ελισσάβετ ήταν μία όμορφη νέα, πολύ χαριτωμένη. Και τότε συνέβη το εξής: Ο Κάρολος ντε Νορμόν την αγάπησε.

Ο δολοφόνος — ένας άνθρωπος με μάσκα — δεν κατόρθωσε ν' αποτελειώσει το έγκλημά του.

Ο κόμης Κάρολος έπεισε την Ελισσάβετ να γράφει μία περίεργη επιστολή στη Φρανσουάζ.

Το δράμα
της ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΝΤΕ ΝΟΡΜΟΝ

Ο σατανικός ρόλος της
ώραίας Φρανσουάζ

ήσσε παράφορα και ζήτησε να την παντρευτεί.

Τού κακού, ή Φρανσουάζ μηχανεύθηκε χίλια-δύο τεχνάσματα για να χωρίσει. Αλλά ή Φρανσουάζ δεν είχε παραδεχθή την ήττα της. Κι' αφού άφησε να περάση ή πρώτη φλόγα, κατόρθωσε να τυλίξη και πάλι τον άβουλο Κάρολο στα δίχτυα της. Απ' αυτή τη στιγμή, ή ζωή της Ελισσάβετ κατάντησε μαρτυρική. Ο Κάρολος και ή Φρανσουάζ την μεταχειρίζονταν σαν υπηρέτρια και προσπαθούσαν, μάλιστα, να την παραστήσουν ως τρελή.

Αλλά όταν είδαν ότι το σχέδιό τους απέτυχε, δάλθηκαν να την δηλητηριάσουν.

Μία από τις απόπειρές τους λίγο έλειψε να στοιχίσει τη ζωή της Ελισσάβετ. Ο Κάρολος άρχισε τότε να παριστάνει το μετανουμένο και κατάφερε, προτού ακόμη αποκατασταθή τελείως ή υγεία της, να την πείσει να γράφει μία περίεργη επιστολή στην Φρανσουάζ.

Μέσα σ' αυτή την επιστολή, ή Ελισσάβετ της εξέφραζε την ευγνωμοσύνη της για το ενδιαφέρον και τις περιποιήσεις της και χαρακτήριζε ως ανυπόστατες και γελοίες τις φήμες που είχαν κυκλοφορήσει ότι δήθεν ή Φρανσουάζ είχε αποπειραθή να την δηλητηριάσει.

Η επιστολή αυτή απομάκρυνε τον κίνδυνο ενδεχομένης ενοχοποίησεως της Φρανσουάζ και του Καρόλου και οι δύο ένοχοι μπορούσαν να είναι ήσυχοι πια.

Αλλά δεν είχαν παραιτηθή από τα σχέδιά τους. Έθεώρησαν, όμως, καλό να τα τροποήσουν. Και έμπιστευθηκαν σε κάποιον τρίτον, τη δολοφονία της Ελισσάβετ.

Η νέα απόπειρα έγινε τη νύχτα της 29ης προς την 30ην Σεπτεμβρίου του 1813 στην έπαυλή του Σουαζό, όπου έμενε ή Ελισσάβετ.

Αλλά ο δολοφόνος — ένας άνθρωπος με μάσκα — φαίνεται ότι διάσθηκε πολύ και δεν κατόρθωσε ν' αποτελειώσει το έγκλημά του. Έφυγε, λοιπόν, αφήνοντας την άτυχη γυναίκα μισοπεθαμένη.

Η Ελισσάβετ επέζησε, ωστόσο, και από τη νέα αυτή απόπειρα και, αυτή τη φορά, κατηγγείλε φανερά τον έντρα της και την Φρανσουάζ ως ήθικους ατύργους του έγκληματος που είχε διαπραχθή εναντίον της.

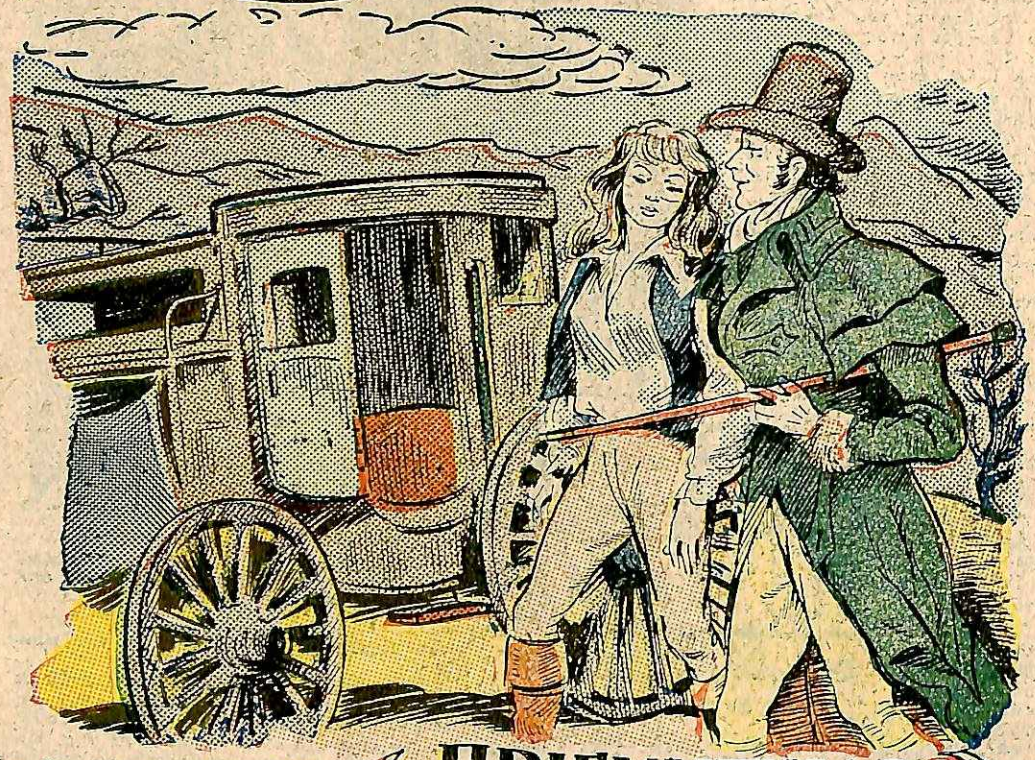
Αλλά ή Φρανσουάζ ήταν μία σατανική γυναίκα. Και κατόρθωσε να παραπλανήση τόσο καλά τις αρχές, ώστε, αντί γι' αυτήν και τον Κάρολο, ενοχοποιήθηκαν διάφοροι άλλοι άθωοι για την απόπειρα εναντίον της Ελισσάβετ.

Έγινε τότε μία σειρά από δίκες, με το μοναδικό αποτέλεσμα τις αθωώσεις των κατηγορουμένων — που ήσαν, φυσικά, τελείως άσχοτοι με την υπόθεσι — και την γελοιοποίησι της δικαιοσύνης.

Στο τέλος, αποφασίσθηκε ή παραπομπή της κυρίας Μελλέρτζ σε δίκη. Αλλά ή Φρανσουάζ πέθανε τον Απρίλιο του 1815 και έτσι τεματίσθηκε αναγκαστικά αυτή ή αξιοβηρήτη υπόθεσις.

Ο Κάρολος ντε Νορμόν ζήτησε τότε συγγνώμην από τη γυναίκα του και προσπάθησε να συμφιλιωθεί μαζί της. Αλλά ή Ελισσάβετ φάνηκε ανέλδοτη και σε λίγο επέτυχε την έκδοσι του διαζυγίου της.

Οι δύο σύζυγοι έζησαν από τότε χωριστά και πέθαναν ο Κάρολος το 1833 και ή Ελισσάβετ μετά δεκαεπτά χρόνια, το 1850.

ΠΡΕΚΗΠΙΚΟ ΕΙΔΥΛΙΟ

— Δεν λέγομαι Φρίτς, αλλά Άννα... είπα η νέα στον αρχιδούκα.

Ηταν το φθινόπωρο του 1850.

Ο αρχιδούξ Ίωάννης των Αψβούργων, θείος του αυτοκράτορος Ίωσήφ, δρισκόταν εκείνη την εποχή στη Βενετία, έπειτα από ένα ταξίδι στο Παρίσι και άλλες ευρωπαϊκές πόλεις, που είχε κρατήσει περισσότερο από ένα χρόνο.

Αποφάσισε, τέλος, να γυρίσει στην πατρίδα του κι έδωσε εντολή σ' ένα από τα πρακτορεία ταξιδιωτών της εποχής να του εξασφαλίσουν αλόγα και άμαξελάτες για όλο το μήκος της διαδρομής από τη Βενετία ως τον πυργό του Μεράν, κοντά στο Μπρεντχόφεν.

Το ταξίδι συνεχίζον τώρα από ημέρες χωρίς τίποτε το αξιοσημείωτο. Το άμαξι του αρχιδούκου, αλλάζοντας διαρκώς αλόγα και άμαξελάτες, πέρασε σαν άστραπη το Τρεβίζ, κι έφθασε στο Μπρεντχόφεν. Εκεί χρειάσθηκε ν' αλλάξει άμαξι και άμαξα.

— Θέλω άμέσως ένα άμαξι και δυό αλόγα, είπε ο αρχιδούξ στον πανδοχέα του Μπρεντχόφεν.

Ο Πλόχελ, ο πανδοχεύς, του έδειξε ένα άμαξι με δυό καλά αλόγα, που βρισκόταν στο σταύλο.

— Το άμαξι αυτό είναι στη διάθεσή σας, υψηλότατε, απάντησε.

Θαυμάσια, είπε ο αρχιδούξ. Έχετε δεκά λεπτά καθ' ύλην για να το ετοιμάσετε... Ή επιθυμία μου είναι να φύγω άμέσως...

Αλλ' ο Πλόχελ δεν κουνήθηκε από τη θέση του.

— Δεν άκουσε, λοιπόν, τί σου είπα; φώναξαν ο αρχιδούξ οργισμένος. Επιθυμώ να φύγω σε δεκά λεπτά...

Ο Πλόχελ ξεροκατάπιε δυό τρείς φορές.

— Το άμαξι είναι έτοιμο, απάντησε. Και τα αλόγα είναι

τά καλλίτερα της περιοχής... Άλλά...

— Άλλά, — Δεν έχω... άμαξα! Ο δρόμος ως το Μεράν είναι κατηφορικός και ανώμαλος. Δεν μπορώ, λοιπόν, να σας δώσω έναν οποιονδήποτε άμαξα. Χρειζεται ένας άνθρωπος που να γνωρίζει αυτά τα μέρη... Πρέπει να περιμένετε ως αύριο...

Ο αρχιδούξ είχαν οργισθή. — Κι' εγώ σου λέω, φώναξε στον Πλόχελ, ότι θέλω να φύγω άπόψε! Πρέπει να μου βρής με κάθε τρόπο έναν άμαξα!

— Άδύνατον, υψηλότατε! Πάνω στο θυμό του, ο αρχιδούξ έσπρωξε το μαστίγιο του και τοιμάστηκε να χτυπήσει τον Πλόχελ.

— Άλλά, κείνη τη στιγμή, ένας νέος με ψηλές μπότες και ένα μακρύ μαστίγιο στο χέρι, πήγε κοντά τους.

— Θα οδηγώω εγώ το άμαξι, είπε.

Τα μάτια του Πλόχελ είχαν ανοίξει διάπλατα.

— Πώς... σ'! φώναξε... Άλλά...

— Δεν υπάρχει άλλα μάρμαπα-Πλόχελ, απάντησε ο νεαρός άμαξάς. Αφού η Ψηλότατος διατάζει, δεν πρέπει να τον δυσχεραίσουμε.

— Άλλά... άλλά... ξαναείπε ο Πλόχελ.

— Δεν μπόρεσε, ώστόσο, να προσέθετε τίποτε άλλο. Θάλεγε πώς δεν ήταν σε θέση να τη άλλη λέξι.

Ο νεαρός άμαξάς βρέθηκε μ' ένα πηδημα στη θέση του και άρπαξε στα χέρια του τα ηνία, ενώ ο αρχιδούξ καθόταν στο έσωτετικό του άμαξιού.

Το όχημα ξεκίνησε άμέσως

Το ταξίδι συνεχίστηκε χωρίς διακοπή όλη τη νύχτα. Άλλά, κατά τα ημερώματα, ξεσφίχτηκε ένας από τους τροχούς του άμαξιού και ο νεαρός άμαξάς πήδησε κάτω για να το διορθώσει.

Ο αρχιδούξ, που είχε μωδιάσει, κατέβηκε κι αυτός από το άμαξι για να κάμει μερικά δηματα.

Άλλά, ξαφνικά, μιά ζωηρή έκπληξη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του και πλησιάζοντας τον άμαξα τον ρώτησε:

— Πόσον χρονών είσαι... νέε μου;

— Την άλλη βδομάδα θα κλείσω τα είκοσι, Ψηλότατε, απάντησε ο άμαξάς.

— Και πώς σε λένε; Ο άμαξάς διάσπασε.

— Φρίτς, απάντησε έπειτα. Ο αρχιδούξ έσκασε στα γέλια.

— Καλά, είπε. Τι θα έλεγες, λοιπόν, Φρίτς, για ένα μικρό περιπατο κάτω από τα δέντρα... Νομίζω πως και οι δυό έχουμε ανάγκη να ξεμουδιάσουμε... Κι' έπειτα, θα ήθελα να ιδώ από αυτό το μέρος την ανατολή του ήλιου... Ή τοποθεσία είναι μαγευτική...

— Άλλά δεν διάλεξε, Ψηλότατε; — Ναι, είναι αλήθεια πως διαζόμουν, άλλά δεν διαζόμαι πια...

Και, περνώντας με οικειότητα το χέρι του στη μέση του νεαρού άμαξα, τον παρέσυρε προς το μέρος του δάσους.

— Βγάλε, λοιπόν, το καπέλο σου, Φρίτς, του είπε σε λίγο... Γιατί διατάζει;

Και, με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε από το κεφάλι του άμαξα το ψηλό καπέλλο του.

— Τι θαυμάσια μαλλιά που έχεις, Φρίτς! του είπε χαϊδεύοντας τις ξανθές μπούκλες που έπεφταν στους ώμους του νέου... Άλλά γιατί κοκκινίζεις; Και γιατί τρέμουν τα χείλη σου;

Ο άμαξάς δεν μπόρεσε να κρατηθή και ξέσπασε σε λυγμούς.

— Συγχωρήστε με, Ψηλότατε! τραύλισε.

— Τι να σου συγχωρήσω; — Το μικρό ψέμμα που σας είπα...

— Α! παραδέχεσαι, λοιπόν, πως μου είπες ψέμμα; Αυτή είναι και η δική μου γνώμη... Θα ήθελα, ώστόσο, ν' άκούσω από το στόμα σου ποιο είναι αυτό το ψέμμα...

— Δεν λέγομαι Φρίτς, άλλά Άννα...

— Ωραίο όνομα! Άννα Πλόχελ... Είμαι κόρη του Ίακώβου Πλόχελ, του πανδοχέως του Μπρεντχόφεν...

Όταν σας είδα, λοιπόν, να διάλεξε τόσο πολύ, σκέφθηκα πως θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω...

Ο αρχιδούξ την έσφιξε στην αγκαλιά του.

— Έχεις μιά ευγενική ψυχή, Άννα, είπε.

Συνέχισαν έπειτα τον περίπατό τους μέσα στο δάσος κι όταν ξαναγύρισαν στο άμαξι κόντευε μεσημέρι.

Η Άννα τοιμάζονταν ν' ανεβή στη θέση της. Άλλ' ο αρχιδούξ την συγκράτησε.

— Μιά στιγμή, της είπε. Σε γνωρίζω, μόλις από μερικές ώρες, άλλ' η καρδιά μου ξεχειλίζει κι' όλες από αγάπη... Γύρισα όλη σχεδόν την Ευρώπη, άλλά πουθενά δεν συνάντησα ένα πλάσμα σαν κι σένα... Θέλεις να γίνης γυναίκα μου, Άννα;

— Άλλά, Ψηλότατε... Ο αρχιδούξ την έσφιξε στην αγκαλιά του.

— Μην πής τίποτε, Άννα, της ψιθύρισε. Όχι πάρα την απαντησί σου από τα χείλη σου.

Η νέα είχε γείρει το κεφάλι της στον ώμο του. Κι' ο αρχιδούξ, σκύβοντας πάνω της, έσμιξε τα χείλη του με τα δικά της...

Το φίλι αυτό ήταν ή αρχή της μεγάλης αγάπης τους.

Ο αρχιδούξ έσπρωξε κατάπιν την Άννα μέσα στο άμαξι και, χωρίς να δώσει προσοχή στις διαμαρτυρίες της, πήδησε στη θέση του άμαξα και μαστίγωσε τα αλόγα.

Το άμαξι άρχισε να τρέχει πάνω στο δρόμο του Μεράν.

Όταν έφθασαν εκεί, ο αρχιδούξ παρουσίασε την Άννα στους υπηρέτες του πυργού.

Χαιρετήστε τη μέλλουσα κυρία σας, τους είπε.

Οι δυστυχισμένοι είχαν έκπληξη άκουετα βλέποντας τον αρχιδούκα να έκτελη χρέη άμαξά. Και ή έκπληξή τους έγινε μεγαλειότερη όταν τον άκουσαν να τους λέη να ναιρειτήσουν για κυρία τους... ένα νέο με στολή άμαξα.

Οι γάμοι του αρχιδούκου με την Άννα έγιναν έπειτα από λίγες μέρες. Κι' ή ιστορία λέει πως κανένα ζευγάρι δεν έζησε τόσο ευτυχισμένο όσο αυτοί.

Στο τέλος και αυτός ο εύπτηρος Φραγκίσκος - Ίωσήφ άμφηκε. Και άνόμισσε την Άννα κόμισσα του Μεράν, άγνωρίζοντας, έτσι, έμμεσα το γάμο της κόρης του πανδοχέως του Μπρεντχόφεν, με τον αρχιδούκα έξεδελεφ του.

ΡΟΖΑ ΝΤΑΡΜΠΟΥΑ

Οπως συμβαίνει με όλους τους μύς του σώματος, κι' ή καρδιά παράγει με τις συσπάσεις της ασθενέστατα ηλεκτρικά ρεύματα, που μπορούν ν' αποτυπωθούν πάνω σε μιά ταινία φίλμ, με τη βοήθεια μιάς συσκευής που ονομάζεται «ηλεκτροκαρδιογράφος». Μ' αυτό τον τρόπο σχηματίζεται μιά τεθλασμένη γραμμή, το «ηλεκτροκαρδιογράφημα».

Μελετώντας την, ο γιατρός μπορεί να καθορίση με μεγάλη ακρίβεια την εσωτερική κατάσταση της καρδιάς και να εξακριβώση σε ποιο σημείο της υπάρχει κάποια άνωμαλία.

Το ηλεκτροκαρδιογράφημα ενός ανθρώπου που πεθαίνει, μπορεί ν' ανιχνεύσει, με δυό είδων: Σε άσθενείς που έχουν πυρετό, ή καρδιά παύει ξαφνικά να λειτουργή κανονικά κι' άρχίζει να τρεμουλιάζει ταχύτατα, 200 - 250 φορές στο λεπτό. Μοιάζει δηλαδή μ' ένα αλόγο που άφηνισε και τρέχει άχαλινώτα, ως ότου χάση τις δυνάμεις του και ξεψυχήση.

Όταν όμως ο άνατος έπέρχεται με βαθμιαία έσθλυνση, ή καρδιά δεν «άφηνιάζει», άλλά άδυνατίζει σιγά-σιγά, οι παλμοί της γίνονται ασθενέστεροι και άραιότεροι κι' επιτέλους σταματούν εντελώς.

Με μιά ματιά μόνο που θα ρίξη σ' ένα ηλεκτροκαρδιογράφημα, ο καρδιολόγος μπορεί να διαγνώση άμέσως τη θανατηφόρο «στηθάγχη» — άποτέλεσμα άνεπαρκείας του αίματος που διατρέφει την καρδιά.

Επίσης ο ηλεκτροκαρδιογράφος άποκαλύπτει τις «νευρώσεις» της καρδιάς. Σ' αυτή την κατηγορία άνήκουν οι περισσότερες καρδιακές ένοχλησεις. Οφείλονται δηλαδή, όχι σε οργανικές άνωμαλίες της καρδιάς, άλλά σε νευρικές διαταραχές της. Ο άρρωστος μπορεί να αισθάνεται περισσότερους πόνους από έναν άλλον που έχει σοβαρή άλλοίωση του καρδιακού μυός, κι' όμως νάναι υγιεινός ή καρδιά του.

Μιά άρρωστη καρδιά άντιστοιχεί μ' ένα αυτοκίνητο μ' έλαττωματικό μοτέρ. Μιά καρδιά νευρική μοιάζει σαν ένα αυτοκίνητο σε καλή κατάσταση, άλλά με σωφερ μεθυσμένο ή εξερεθισμένο...

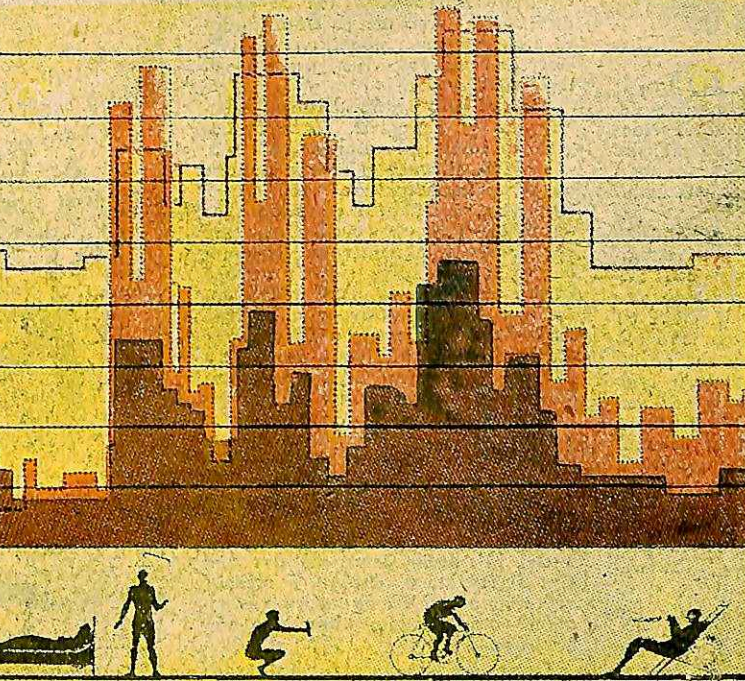
Όταν ένας άνθρωπος με καρδιά φυσιολογική καταβάλη μιά έκτακτη σωματική προσπάθεια, γίνονται γρηγορώτεροι οι παλμοί του, άμέσως κατόπιν όμως ξαναγυρίζουν στην κανονική τους ταχύτητα.

Αν ή καρδιά είναι άρρωστη, οι παλμοί της μένουν διαρκώς ταχύτεροι, άκόμη και στον ύπνο. Με μιά σωματική άσκηση, ή επιταχύνσις τους είναι διπλάσια παρά όσο στη φυσιολογική καρδιά, και κατόπιν έλαττώνονται σιγά-σιγά.

Τέλος ή νευρική καρδιά έχει διακυμάνσεις των παλμών της, άκόμη κι' όταν ο άνθρωπος άναπαύεται τελείως. Με την άσκηση, αυξάνονται οι παλμοί της ταχύτατα και υπερβολικά, κι' έπειτα έλαττώνονται εξ' ίσου γρήγορα.

Ακόμη χαρακτηριστικότερες είναι οι διαφορές στον ύπνο. Η άρρωστη καρδιά εξακολουθεί τότε να χτυπά γρήγορα, ενώ ή νευρική κατεβαίνει ως τον κανονικό ρυθμό (έφσον δεν ή παρουν έξωτετικο ή έσωτετικο έρεθισμοί) και συνεχίζει τις έλαφρες διακυμάνσεις γύρω άπ' αυτόν, σαν να βρίσκεται σε διαρκή άνησυχία. Έτσι μπορεί να διακρίνη ο καρδιολόγος τις οργανικές παθήσεις άπ' τις νευρώσεις της καρδιάς.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, ή νευρωσις της καρδιάς είναι άποτέλεσμα νευροψυχικής διαταραχής. Μπορεί π. χ.

Οι τρείς αυτές γραμμές άντιστοιχούν τις διακυμάνσεις του άρθμου των παλμών μίας υγιούς καρδιάς (Α), μίας νευρικής (Β) και μίας άρρωστης (Υ) ύπο διάφορες συνθήκες της καθημερινής ζωής: όταν καθόμαστε ή κοιμόμαστε ή κάνουμε ντο'ς, ή άμυαζόμαστε έλαφρά.

ΟΙ ΝΕΥΡΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Αιτίες και θεραπεία των καρδιακών παθήσεων

Πάντως, ή νευρωσις αυτή δεν είναι άρρώστεια. Κανείς δεν πεθαίνει άπ' αυτήν. Έξακολουθεί όμως να ύποφέρει, ως ότου άνακαλυφθή και εξαλειφθή ή κρυφή αίτία της, ή ως ότου τα γεράματα αδύσουν τις επιθυμίες και τα πάθη και καταπραίνουν τα νευρά. Τα φάρμακα δεν φέρνουν ωφέλεια σε τέτοια περίπτωση. Πολύ άποτελεσματικώτερη είναι ή θεραπεία άπό ένα γιατρό που ξέρει την ανθρώπινη φύσι και τη σωστή καθοδήγησι της. Κι' ο τύπος αυτός της θεραπείας είναι άσφαλώς πολύ δυσκολώτερος άπ' τη χορήγησι στερεοτύπων φαρμάκων.

Μετά την παροχή των φαρμάκων, ένας γιατρός έχει τη συνείδησή του ήσυχη. Ένώ έδώ χρειάζεται μόχθος και μεγάλη προσοχή μέχρι τελείας θεραπείας της νευρώσεως.

Για την άνακούφισι των καρκινωπαθών

Άπ' τον Ιούνιο του 1947, ο δημοφίλης Άμερικανός άθλητης Μπαίμπ Ρουθ άγωνίζονταν συνεχώς με τον πόνο και την άρρώστεια. Είχε πάθει καρκίνο στο πρόσωπο και στο λαιμό. Η χειρουργική άφαιρέσις του όγκου δεν τον ώφέλησε, γιατί το κακό είχε ήδη άπλωθή στους πνεύμονες και στο σπκότι. Ο Ρουθ δεν μπόρεσε να κοιμηθή, ούτε να φάη στερεή τροφή.

Στην άπελπιτική λοιπόν αυτή περίπτωση, οι γιατροί άρχισαν να του δίνουν καθημερινώς «τεροπτερίνη», ένα χημικό παράγωγο του φολικού όξους (βιταμίνης Β), που είχε άποδειχθή στα έργαστηριακά πειράματα ότι σταματάει την άνάπτυξη των καρκινωδών κυττάρων, ενώ αντίθετα ευνοεί την άνάπτυξη των φυσιολογικών. Έπειτα άπό 6 βδομάδες ή κατάσταση του είχε καλλιτέρεψι σημαντικά. Είχαν λιγοστέψει οι πόνοι κι' ο άρρωστος μπόρεσε να φάη και να κοιμηθή.

Τελικά, ο Ρουθ πέθανε, γιατί ή άρρώστεια του ήταν πολύ προχωρημένη. Πάντως, το νέο φάρμακο παρέτεινε επί αρκετών μηνες τη ζωή του.

Η τεροπτερίνη δοκιμάσθηκε σε πολλούς καρκινωπαθείς. Οι γιατροί τονίζουν ότι δεν γιατρεύει τον καρκίνο, άλλά φέρνει σημαντική άνακούφισι, έλαττώνει των πόνων και γενική ευξία.

νά έκδηλωθή σε μιά έφάλα που ζηλεύει την ωραιότερη άδελφή της, ή σ' ένα άξωματικό που δεν παίρνει τον προβιβάσμο που πιστεύει ότι του οφείλεται, ή σε μιά δακτυλογράφο που φθάνει τις ώμορφες γυναίκες των εξωφύλλων των εϊκονογραφημένων περιοδικών... Παθαίνουν επίσης καρδιακές νευρώσεις όσο είχαν κάποιο άτύχημα στα παιδικά τους χρόνια, στο σπίτι είτε στο σχολείο, ή όσοι δοκίμασαν ένα δυνατό φόβο (μήπως χάσουν τη δουλειά τους, μήπως παθουν άρρώστεια, μήπως καταληθούν πρόωρα άπ' τα γεράματα, κλπ.), ή οι γυναίκες που άπογοητεύθηκαν στην έρωτική ζωή τους είτε στις άτομικές φιλοδοξίες τους. Συχνά δε το άτομο δεν έχει καν συνείδησι αυτώ ν τώ έσωτερικόν φόβον και ψυχικόν άνωμαλίαν, που μπορεί ν' άποκαλυφθούν μόνο με την ψυχανάλυσι.

Οι σημερινές συνθήκες της ζωής, με τις τόσες συγκινήσεις, εύθυνες, περιπέτειες και άγωνίες, ευνοούν βεβαίως την έμφανισι των νευρώσεων της καρδιάς.

Πάντως, ή νευρωσις αυτή δεν είναι άρρώστεια. Κανείς δεν πεθαίνει άπ' αυτήν. Έξακολουθεί όμως να ύποφέρει, ως ότου άνακαλυφθή και εξαλειφθή ή κρυφή αίτία της, ή ως ότου τα γεράματα αδύσουν τις επιθυμίες και τα πάθη και καταπραίνουν τα νευρά. Τα φάρμακα δεν φέρνουν ωφέλεια σε τέτοια περίπτωση. Πολύ άποτελεσματικώτερη είναι ή θεραπεία άπό ένα γιατρό που ξέρει την ανθρώπινη φύσι και τη σωστή καθοδήγησι της. Κι' ο τύπος αυτός της θεραπείας είναι άσφαλώς πολύ δυσκολώτερος άπ' τη χορήγησι στερεοτύπων φαρμάκων.

Μετά την παροχή των φαρμάκων, ένας γιατρός έχει τη συνείδησή του ήσυχη. Ένώ έδώ χρειάζεται μόχθος και μεγάλη προσοχή μέχρι τελείας θεραπείας της νευρώσεως.

Για την άνακούφισι των καρκινωπαθών

Άπ' τον Ιούνιο του 1947, ο δημοφίλης Άμερικανός άθλητης Μπαίμπ Ρουθ άγωνίζονταν συνεχώς με τον πόνο και την άρρώστεια. Είχε πάθει καρκίνο στο πρόσωπο και στο λαιμό. Η χειρουργική άφαιρέσις του όγκου δεν τον ώφέλησε, γιατί το κακό είχε ήδη άπλωθή στους πνεύμονες και στο σπκότι. Ο Ρουθ δεν μπόρεσε να κοιμηθή, ούτε να φάη στερεή τροφή.

Στην άπελπιτική λοιπόν αυτή περίπτωση, οι γιατροί άρχισαν να του δίνουν καθημερινώς «τεροπτερίνη», ένα χημικό παράγωγο του φολικού όξους (βιταμίνης Β), που είχε άποδειχθή στα έργαστηριακά πειράματα ότι σταματάει την άνάπτυξη των καρκινωδών κυττάρων, ενώ αντίθετα ευνοεί την άνάπτυξη των φυσιολογικών. Έπειτα άπό 6 βδομάδες ή κατάσταση του είχε καλλιτέρεψι σημαντικά. Είχαν λιγοστέψει οι πόνοι κι' ο άρρωστος μπόρεσε να φάη και να κοιμηθή.

Τελικά, ο Ρουθ πέθανε, γιατί ή άρρώστεια του ήταν πολύ προχωρημένη. Πάντως, το νέο φάρμακο παρέτεινε επί αρκετών μηνες τη ζωή του.

Η τεροπτερίνη δοκιμάσθηκε σε πολλούς καρκινωπαθείς. Οι γιατροί τονίζουν ότι δεν γιατρεύει τον καρκίνο, άλλά φέρνει σημαντική άνακούφισι, έλαττώνει των πόνων και γενική ευξία.

Τὰ μυστικά τεπόζιτα ΤΟΥ ΠΗΡΛ ΧΑΡΜΠΟΡ

Ένα σύγχρονο θαύμα

Ένα απ' τα καλύτερα φυλαγμένα μυστικά του αμερικανικού Ναυτικού κατά τον τελευταίο πόλεμο ήταν τα τεράστια υπόγεια τεπόζιτα ακαθάριστου πετρελαίου, τα κρυμμένα σε βάθος, εκατοντάδων μετρών μέσα στην πλαγιά ενός βουνού του Πηρλ Χάρμπορ. Τα τεπόζιτα αυτά, που θεωρούνται ένα απ' τα μεγαλύτερα τεχνικά έργα των αιώνων, είναι τόσο μεγάλα, ώστε θα μπορούσε να χωρέσει μέσα στο κάθενα τους ένας ουρανοξύστης με 30 πατώματα, και να περισέψει ακόμη χωρός. Είναι 20 εν όλω και χωρούν συνολικά 4.000.000 βαρέλια πετρελαίου, πολυτίμητο για το στόλο του Ειρηνικού, δηλαδή ποσότητα αρκετή για να κάψει ένα μεγάλο φορτηγό πλοίο 500 φορές το γύρο του κόσμου!

Ο φόβος της αβιφιδιαστικής επιθεσίας εκ μέρους των Γιαπωνέζων έκανε τους Αμερικανούς να αποφασίσουν το 1940 αυτό το έργο, που προϋπολογίστηκε σε 42.000.000 δολάρια. Οι αρχηγοί του Ναυτικού καταλάβαιναν ότι, σε περίπτωση πολέμου στον Ειρηνικό, τα συνηθισμένα τεπόζιτα καυσίμου ύλης θα ήταν ανεπαρκή για τις πολεμικές ανάγκες του στόλου, καθώς και ευπρόσβλητα από έχθρικο βομβαρδισμό. Σκέφθηκαν, λοιπόν, να αποθηκεύσουν τεράστιες ποσότητες πετρελαίου βαθεία μέσα στη γη, όπου δεν θα κινδύνευαν από βόμβες ή από σεισμούς — τόσο συχνούς στις νήσους Χαβάι.

Στην αρχή, οι μηχανικοί σχεδίαζαν να κατασκευάσουν γι' αυτό το σκοπό ορίζοντα τούννελ. Αυτό όμως θ' απαιτούσε μεγάλα μηχανήματα κι' εργασία δύσκολη και κουραστική. Αποφάσισαν, λοιπόν, να κάνουν ένα τεχνικό πείραμα μοναδικό στο είδος του: να φτιάσουν τεπόζιτα κατακόρυφα, το ένα δίπλα στο άλλο, σε απόσταση 70 μέτρων μεταξύ τους, συνδεδεμένα με τούννελ. Η εργασία θα γινόταν έτσι πολύ ευκολότερη και συντομότερη.

Για νάνε τα τεπόζιτα τελείως απρόσβλητα από βόμβες, ο θόλος τους κατασκευάστηκε σε βάθος 30 μέτρων. Προηγουμένως, όμως, ανοίχθηκαν στην πλαγιά του βουνού δύο οριζόντια τούννελ, το ένα 50 μέτρα χαμηλότερα απ' την κορυφή και το άλλο στα 130 μέτρα. Επίσης ανοίχθηκε ένα κατακόρυφο πηγάδι, βάθους 150 μέτρων, που διασταυρωνόταν με τα δύο τούννελ. Οι εργάτες κατέβηκαν μέσα σ' αυτό, ως τα 30 μέτρα, για ν' αρχίσουν την κατασκευή του θόλου του τεπόζιτου, μέσα στο σκοτάδι και σε θερμοκρασία που φτανε κάποτε τους 55 βαθμούς — παρ' όλα τα μηχανήματα αερισμού.

Ο θόλος φτιάχθηκε από άσφαλτικές πλάκες, και το κενό από πάνω του γεμίστηκε με μπετόν. Κατόπιν άρχισε το σκάψιμο του τεπόζιτου. Οι εργάτες είχαν βοηθή τους τη βαρύτητα. Πετούσαν, δηλα-

δή, απλώς τα σπασμένα κομμάτια του βράχου μέσα στο πηγάδι, για να πέσουν στο βυθό και να θρυμματισθούν. Από κει τα παρελάμβανε ένα μηχανήμα που έκινε το συνεχώς, και τάβγαζε έξω, απ' το χαμηλότερο τούννελ.

Με τον ίδιο τρόπο κατασκευάστηκαν όλα τα τεπόζιτα. Το έργο άρχισε το 1940 και τελείωσε το 1943.

Για να επιβεβαιωθεί κανείς σήμερα τα υπόγεια τεπόζιτα του Πηρλ Χάρμπορ, χρειάζεται να πάρει ειδική άδεια και να συνοδεύεται από ένα ανώτερο αξιωματικό. Η είσοδος τους βρίσκεται σ' ένα μεγάλο κτίριο από μπετόν, σαν πολλά άλλα όμοια που υπάρχουν στο Πηρλ Χάρμπορ. Κατόπιν, ο επίσκεπτης θα περάσει ένα διάδρομο μήκους 30 μέτρων, σε σχήμα ζιγκ-ζαγκ, και θα σταματήσει μπροστά σε μία πελώρια άσφαλτική πόρτα, πάχους 60 πόντων. Θα χτυπήσει ένα κουδούνι. Ένας φύλακας θα κυττάξει μέσα από ένα μικρό φεγγίτη, θα ψάξει κάθε γωνία του τούννελ με τη βοήθεια ενός μεγάλου καθρέφτη, θα εξετάσει τα χαρτιά των επισκεπτών, κι' αφού βεβαιωθεί ότι όλα είναι εν τάξει, θ' ανοίξει επιτέλους την πόρτα και θα επιτρέψει την είσοδο στο υπόγειο βασίλειο των θαυμάτων.

Πίσω απ' την πόρτα βρίσκεται ο θάλαμος ελέγχου. Πάνω σ' ένα μεγάλο πίνακα, βλέπει κανείς ποιοι κρουνοί είναι ανοικτοί και ποιοι κλειστοί, πόσο πετρέλαιο περιέχει το κάθε τεπόζιτο, την πίεση και τη θερμοκρασία στο έσωτερικό του, κλπ.

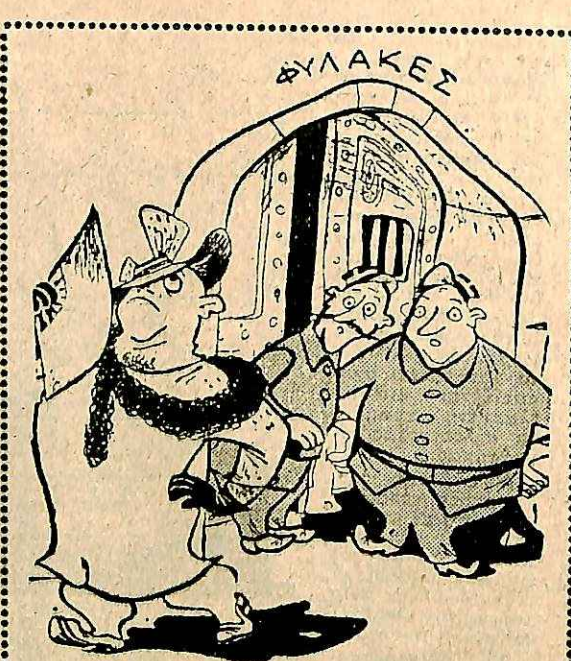
Ακολουθεί το αντλιοστάσιο, που έχει μέγεθος μισού οικοδομικού τετραγώνου. Οι αντλίες έχουν αρκετή δύναμη ώστε να στέλνουν το πετρέλαιο ως τα τεπόζιτα, που απέχουν 5 χιλιόμετρα. Αν τυχόν λείψει το ηλεκτρικό ρεύμα που χορηγείται απ' το εργοστάσιο της Χονολουλού, οι εγκαταστάσεις εξυπηρετούνται με δικές τους γεννήτριες.

Ένα μικρό τράινο, κινούμενο με ηλεκτρικές μπαταρίες, μεταφέρει τους επισκέπτες απ' το αντλιοστάσιο στα τεπόζιτα, διανύοντας σε μισή ώρα μιάν απόσταση 5 χιλιομέτρων σε βάθος 150 μέτρων κάτω απ' τη γη. Στα πλεура του ίδιου τούννελ υπάρχουν οι αγωγοί του πετρελαίου, όλοι υπόγειοι, διαμέτρου 35-80 πόντων. Κάθε 15 μέτρα, το τούννελ φωτίζεται με δυνατές ηλεκτρικές λάμπες.

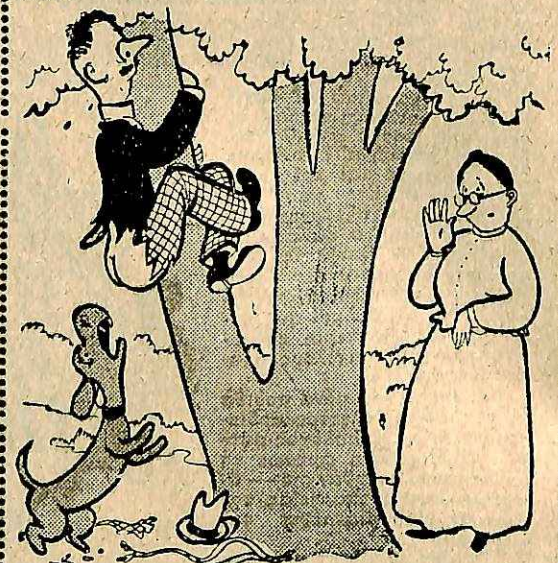
Η γραμμή του τράινου τελειώνει κάτω απ' τα τεπόζιτα. Πάνω απ' το κεφάλι του επισκέπτη, υπάρχουν εκατομμύρια τόννοι πετρελαίου.

Κάθε τεπόζιτο έχει στη βάση του μία συσκευή που δείχνει αυτόματα αν υπάρχει καμιά διαρροή. Όταν σημειωθεί διαρροή, απομακρύνουν όλο το πετρέλαιο, γεμίζουν το τεπόζιτο με νερό, κατεβάζουν μέσα σ' αυτό μία βάρκα κι' η βλάβη επιδιορθώνεται με ηλεκτροσυγκόλληση, εκατοντάδες μέτρα κάτω απ' τη γη.

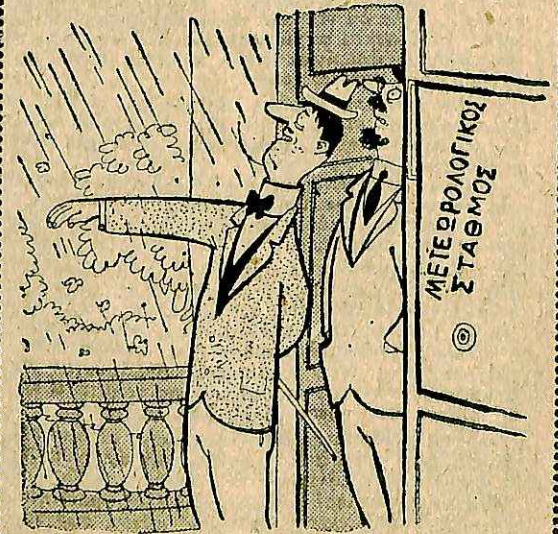
Και μία περίεργη λεπτομέρεια: Κατόπιν άρχισε το σκάψιμο του τεπόζιτου. Οι εργάτες είχαν βοηθή τους τη βαρύτητα. Πετούσαν, δηλα-

—Το φίλερς έσύ πως ο διευθυντής είχε μία κόρη;

—Και έξερε, όταν άρχισή τα παιχνίδια του, δεν σταματά εύκολα!...

—Αραγε θα διαρκέση;
—Ποιος μπορεί να μάς το πη;

“Ω μορφή Άθ ήνα. Π. Κ. Π. Γ.: “Ο άνθρωπος αυτός με τους τρόπους του δείχνει πως σάς αγαπά πραγματικά. Γι' αυτό θα ήταν καλό, να ενδιαφερθούν οι δικοί σας, να πάρουν πληροφορίες για τη ζωή του, για το χαρακτήρα του, κι' έτσι, όταν θάρρη να σάς ζητήσει, ή όταν τον στείλετε έσείς στους δικούς σας, να έξερετε και με ποιόν άνθρωπο έχετε να κάνετε. Δεν άρκουν τα χαμόγελα και οι ένθουσιασμοί όταν πρόκειται για το μέλλον ενός κοριτσιού.

Πονεμένη καρδιά, Β. Δ. Γ.: “Νά επιζητήσετε μέσον καμίας φίλης σας ή συγγενούς να τον γνωρίσετε από κοντά. Κι' όταν πεισθήτε ότι δεν είναι ανόητος, πάρτε και καμιά πληροφορία για το ατομό του, για τις δουλειές του. Τότε θα έχετε περισσότερη θάρρος να του μιλήσετε και να εκπληρωθούν οι πόθοί σας.

“Ιπτάμενον νέον: Δεν επιτρέπεται να είστε τόσο δειλός μπροστά σ' ένα κορίτσι, το οποίο μάλιστα αγαπάτε τόσο πολύ. Προσγειωθείτε, λοιπόν, και πότε της δσα έχετε να της πητε με ελλεικρυνεια και θάρρος.

“Εναν ξενυχτισμέον: Δεν άκρίτ αν: Δεν άζειτε τον κόπο να τη σκέπτεσθε. Περιφρονήστε την, και μη της ξαναγράψετε.

Μελαχροίνην άμαζόνα: “Αφού πεισθήκατε ότι αγαπά και άλλην πως δινετε σημασία στους όρκους του; Δεν είναι άξιος της μεγάλης σας αγάπης. Περιφρονήστε τον.

Πετραλώνιτισσαν: Δεν έχετε, δυστυχώς, καταλάβει ένα πράγμα: ότι ο άντρας που παίρνει εινε ο φίλος σου. ο αγαπημένος σου. ο σύντροφος της ζωής σου. Λες ότι τον αγαπάς, και όμως τον τυραννίζεις, σ' και ή μητέρα σου. Μην είσαι εγωίστρια. Νά πως να τον βοηθ, κι' όχι να του γράφεις άπλως. Νά τον βοηθ και να του ζητήσεις συγγνώμη, για να γυρίσει σπίτι. Μην άφήσης ή μητέρα σου να σου καταστρέψη την εύτυχία σου.

Πονεμένον έπαρχιώτη: “Υπάρχει μία και μόνη συμβουλή στην περίπτωση σου, που θα σου φέρη πίσω την κοπέλλα και θα απομακρύνι τους αντίπαλους: Νά πως να την ζητήσεις γυναίκα σου.

...Και να μην σου δίνουν, ό,τι μάρκα θένε...
Νά ζητάς μόνον βερνίκι παπαουσιών CAMEL.

πομένως, μην είσατε τόσο σκληρή. Δώστε του τη χαρά και ένθαρρύνετε τον να σάς ζητήσει για γυναίκα του.

“Απελπισμένη εικόο: “Πενταέτιδα: Είσατε ανήλικη, ανεξάρτητη, με εργασία δική σας. “Επομένως και ελεύθερη να πάρετε μία άπόφασι, δίχως να μπορεί να σάς έμποδίση κανείς. Φοβερίστε τους πάντως λίγο και θα δεχτούν.

Καμμένα φτερά Δ. Ρ.: Πόσο λογικά και χριστιανικά μιλάτε στο γράμμα σας και όμως ήθελε μία στιγμή να κάνετε μία πράξη, και να την συνεχίσετε και πάλι, και πάλι. “Εκείνος έπαψε να ενδιαφέρεται για σάς από τη στιγμή που βρήκε τα χαπια. Βρήκε έτσι το μέσον της απόλυτρώσεως του. “Η μητέρα του δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για σάς, αφού γύρευε κάτι για ν' ανακουφίσει το γυνίος της. Και σεις έπιμένετε και έπιμένετε να τον περιβαλλετε με αγάπη και καλωσύνη. “Οχι, μικρούλα μου. “Οτι έβγινε έβγινε λησμονήσατε τελείως το παρόλθον και άδιαφορήσατε γι' αυτόν. Οι μητρες σκέμει για σ' αυτοκτονία δεν είναι σημείον γενναιότητος. Είναι καθαρή δειλία. Πρέπει ν' αντιμετώπισετε τη ζωή με θάρρος.

“Ερωτευμένον Κουρσάρονο: “Ενας νέος που γράφει ότι αγαπά μία νέα «τόσο πολύ», δεν ζητά συμβουλή και πως να την «τυλίξει στα δίχτυα του». Και παρακάτω συνεχίζει: «Με λίγα λόγια ζητώ μία συμβουλή για να μπορέσω κι' έγώ να την κάνω δική μου, προτού προσβάλω άλλος να μου χαλάσει τα σχέδια». Λοιπόν, τη νέα αυτή δεν την αγαπάτε. Τη νέα αυτή πάτε να την καταστήσετε δυστυχή. “Οχι. Αυτό δεν λέγεται αγάπη, λέγεται άπάτη, άναγνρία!

Νο 12. Σε άσμενη άγαν: “Συνεχίστε να της γράφετε. Μπορεί να εινε άρρωστη ή να της συμβείνι τίποτε άλλο δυσάρεστο. “Αφού όμως έχετε δλη την καλή διάθεσι να την κάνετε γυναίκα σας, προτιμώτερο θα ήταν να γράφατε ένα γράμμα στους γονείς της. “Ετσι να κάνετε.

Λευκή περιστέρα: Μην άδικητε τόσο τον έαυτο σας. Είσατε νέα άκούνη, και όπως μου λέτε, ώραια. Γιατί τότε χάνετε μέσα σ' ένα τέτοιο στρόβιλο σάε-

ψών; Δώστε ένα τέλος στην κατάσταση και απομακρύνετε από κοντά σας το παρόσιτο αυτό.

ΜΙΡΑΝΤΑ
Γκυζ...: Μου γράφετε ότι αν και έχετε σχετισή γ' ότ τώρα με πολλές κοπέλλες, όμως για καμιά δεν έννοιωσες σοβαρό και ζωντανό αίσθημα, και ότι όλοι οι τέτοιοι δεσμοί σου έμειναν μία άπλη και έφήμερη κάθε φορά περιπέτεια. “Αλλά δεν μου έξηγεις γιατί μου τα έμπετεύσατε ότ' αυτά και τί ζητείτε από μένα. “Αν αυτό το είδος των αίσθημάτων σου σε... άηπουχί, θα ήθελα να σου πω πως δεν πρέπει ν' αποδίδης ιδιαίτερη σημασία, γιατί όλα αυτά, δεν εινε το αληθινό αίσθημα, αλλά το πολύ, πολύ, ένα προανάκρουσμα ή μία δοκιμή για την πραγματική και μόνη αγάπη που κάποτε, άργα ή γρήγορα, ακόμα κι' αν δεν το θέλεις, θα φιλοχρή την καρδιά σου.

“Αγία όκλ ήμα και Κρ Ε. νον. Ναυπάκτου: Κάποιος «μπαρτισμός» φαίνεται να σας επηρεάζει φιλολογικά μάλλον παρά φυσιολογικά, κακά μου κορίτσι! Γιατί αλλιώς δεν μπορεί να έξηγήσθι την παράλογη άπελπισία σας, που, όπως μου γράφετε, σάς όποκινεί να εγκαταλείψετε το περιβάλλον τόσο σας γιατί τάχα το περιβάλλον του διαφωτισμού πολυτραγουδιμένου “Επαχτου σάς φαίνεται πληκτικό και σεις, που είσατε οι κατακτήτριες της Ναυπάκτου» κατηγόρησε, λέτε, να μέινετε σαν καλαμιές στον κάμπο, γιατί δεν υπάρχουν νεαροί που να μπορέσετε να συνδεθήτε έρωτικά μαζί τους. “Εγώ τη γνώμη, πως νέα κορίτσια έσείς δεν άθροπετε να άπασχολήσθε με τέτοιες ιδέες και ριχές αίσθημα, τικτότητας! “Αν σκεφθήτε σοβαρώτερα, αν ρίξετε ένα βλέμμα γύρω σας, νοιώθε, πως δεν θα δύσκολο, λησθήτε να βοηθ έρκετες άλλες σοβαρώτερες και άξιοιπρεπότερες καταστάσεις από το να βασανίζεστε με άνοητους όραματισμούς και να δείχνετε άστοχα τόσο περιφρόνησι για την ιδιαίτερη πατρίδα σας.

Στρατιώτην Μανουσ. Ε. ό. Βίτσι: “Αν ή κοπέλλα που αγαπάς και προσπαθείς να την φέρεις στο όδρομ της κοινωνικής άποκαταστάσεως εινε και αληθινά άξια αυτής της ώρας χειρονομίας σου και επίσης αν έσύ είσαι Λ.

ΤΟ ΤΕΡΙΝΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΘΩΕΛΙΜΟΥ
Το λουλούδι που στολίζει τα μαλλιά της χαριτωμένης αυτής κοπέλλας, εινε μετάλλιον και κρύβει στο έσωτερικό του ένα μικροσκοπικό και τελειοποιημένο άκουστικό βαρυκόκας.

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ**
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
39 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

κανός να αντιμετωπίσει μαζί με
τ' άλλα και τις ολικές ευθύνες, να
μίζω πως αξίζει να το επιχειρή-
σει. Φροντίζοντας στο μεταξύ να
πεισθεί τους δικούς σου ότι κανείς
δχι μόνο κάτι για το οποίο αισθά-
νεσαι αίσθηματιχών Ικανοποίησις,
αλλά κι ότι σώσεις μιαν αδικημένη
στη ζωή σου. "Ολ' αυτά βέβαια
με την προϋπόθεση ότι οι γονείς
σου δεν έχουν βαρύτερες ήθικες
αντιρρήσεις και τυχόν σοβαρούς
λόγους που τους αναγκάζουν να μη
βλέπουν με καλό μάτι ένα τέτοιο
δεσμό. "Οπότε και σύ πρέπει ανά-
λογα να φερθείς, έστω και πνιγνο-
τας τη λαχτάρα της καρδιάς σου!

«Ξενόφρων μὲν ἦν ἑλλήνων
πολύς· ὅτι ὅταν εἴδῃς ἄνθρωπον
καὶ ἐνόησεν ὅτι τὴν περιγραφὴν τοῦ
χαρακτήρος σου, φαίνεται να εἴ-
σθε τύπος πολὺ κλεισμένος τὸν ἑ-
αυτὸν. Καταπνίγνεις τὸν αὐ-
θορμητισμὸν σου καὶ δὲν εἶσθε κα-
θόλου ἐκδηλωτικὸν. Ἐταί δημιορ-
γεῖτε ἕνα κύμα ψυχρότητος, ποὺ
μοιραία ἐπηρεάζει τὸ μόνο ἀνθρώ-
που ποὺ ἀγαπήσατε, ὅπως λέτε. Σε-
στάνετε λίγο τὴν ἀμφοσφαιρικήν, κα-
νέτε τὴν τρυφερόν, γίνετε ἀπὸ καὶ
αὐθόρμητοι, καὶ ποὺ παντὸς ζεχα-
στε πᾶς εἰσοδε διόρρη. Μὴ νομι-
ζε-
τε πᾶς ἡ ἀμορφία εἶνε ἀρκετὴ γιὰ
νὰ συγκρατῇται μιαν ἀνάπη. Ἡ
ἀμορφία εἶνε ἀπὸ καὶ ἡ πρώτη ἐντύ-
πωση. Ἀπὸ καὶ καὶ ἐπειτα τὰ ἄλ-
λα εἶνε καὶ ἡ ἀμφοσφαιρικήν τὸν
ἐρωτα καὶ — πρὸ παντὸς — θὰ τὸν
κρατήσουν.

Δὺο ἀγάπες ἀπ' τῆ
Δράμας Πῶς τὰ κατὰρες ἔ-
ται ὡστε κοντεύει νὰ προκαλέσει
καὶ... διπλωματικὸ ἐπιστάδιο ἁ-
κόμα: "Ἀνθρώπος παντοειδὲς τῶ-
ρα ἐστὶ καὶ μάλιστα μὲ παιδάκι,
δὲν εἶναι ὡστό, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ
γνωρισθῇ μετὰ κατέλλα, καὶ θέ-
λης νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴ σύζυγόν
σου, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι ξένη,
καὶ νὰ ἐπιζητήσῃς διὰ λύσιν τὴν οἰ-
κογενεῖάν σου, ποὺ μόνος σου δὴν
ἐπιμονὴ καὶ τὴ θέλησίν σου δὴν
ἐπιμονή. Τὸ «ἐμπόδιον» τὴ ξένης
ἐθνικότητος ποὺ ἐπικαλεῖσαι σημε-
ρα, ἔπρεπε πολὺ πρωτίτερα νὰ τὸ
σκεφθῇς. Δὲν συλλογίζεσαι δὲ
αὐτὸ δὲν εἶνε σοβαρὸ ἐπιχειρήμα-
πρᾶγμα ἀλλωστε ποὺ κι' ἡ ἴδια ἡ
γυναίκα σου δὲν τὸ σκέφθηκε δ-
ταν τὴν πρότεινε τὸ γάμο. Νομί-
ζω πᾶς ὅλη αὐτὴ ἡ παράτομος ἀ-
πόφασί σου, νὰ διαλύσῃς τὸ πλῆ-
τι σου, σοὺ γεννήθηκε ἐξ αἰτίας

Δὲν κολλοῖτε τὸ πάτωμά σας,
δὲν μαζεύει τὴν σκόνη ἅμα τὸ
παρκετάρετε μετὰ παρκετίνῃ

ARIZONA

Ντυθῆτε φθινά

ΜΕ ΕΤΟΙΜΑ
ΟΛΟΡΑΛΛΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΠΑΛΤΑ 225
ΦΟΡΕΜΑΤΑ 170
ΦΟΥΤΕΣ 80
ΤΑΓΙΕΡ 225
ΖΑΚΕΤΕΣ 140

Διὰ θέσιν ἐπὶ πλῆθος καὶ πα-
ρὰ τὴν συλλογὴν ὑφασμάτων καὶ πα-
τρὸν διὰ φορεμάτων ἐν παραγγελίᾳ.

ΟΡΕ
Ἀθῆναι: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
Πειραιεύς: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23

τοῦ αἰσθηματικοῦ σου καρποῖται
μετὰ τὴν ἐλπίδα σου τῆς Ἀθή-
νας. Γι' αὐτὸ, ἂν ἀναλογισθῇς ὅ-
σοι τὴς συνέπειες καὶ προπαγάν-
δαν τὸ καθῆκον ἀπέναντι στὸ παιδί
σου, μόνος σου, χωρίς δική σου
συμβουλὴ, θὰ βρῇς σὴν τιμὴν ἀν-
θρώπου καὶ θ' ἀκολουθήσῃς τὸ σω-
στὸ δρόμο!

Ἀ γυνὴ χωριστοῦ ὅ-
λα αὐτὰ. 118: Καλὸ μοῦ καρδί-
αι, τὸ φερόμεν καὶ ἐγὼ ἀπὸ
δοσὰ τοῦλάχιστον μοῦ γράφεις—
δὲν νεαρός δὲν εἶχε πάρει, ὅσο
σοβαρά, τὸ ζήτημα τοῦ αἰσθημα-
τικοῦ σας συνδέσμου καὶ προπα-
γάνδαν μόνον, πίσω ἀπὸ τὸ καμω-
πλάξ τοῦ στεναγμοῦ καὶ τὸν σιω-
πηλὸν θαυμασμόν, νὰ ἐπωφεληθῇ
κάποιος ὀλισθητικώτερα. "Ποτε ἡ
καίρια τῆς ἀπὸ μέρους τὸν σιω-
πῆς ἡ μὴνες τῶρα ἀποτελεῖ γιὰ
σένα ἀπαλλαγὴ ἀπὸ σκοτούρας,
πᾶν καὶ δὲν καὶ ἐξωτερικῶς συνέπειες
ποὺ εἶχε τυχόν ἡ συνέχισι τοῦ
δεσμοῦ σας.

Ἐλλήνοπούλα Β.: Γιὰ
νὰ σοὺ συμπεριφερθῇ ἔτσι, ὅπως
μας γράφεις, ὁ ἀγαπημένος σου,
βούρσα ἀπὸ τριῶν χρόνων αἰσθημα-
μαζὶ σου σημαίνει ὅτι κατὰ σοὺ
κρύβει ὅποιο καὶ δχι βέβαια εὐ-
χάριστο γιὰ σένα. "Ισως, στὸ διὰ
στήμα τῆς ἐπὶ ἕνα χρόνιο ἀπουσίας
σου στὴν ἐπαρχία, νὰ δημιούργησε
ἄλλο δεσμό καὶ γι' αὐτὸ ἐπιζητεῖ
τώρα νὰ διασπάσῃ τὸ δικό σας.
Γι' αὐτὸ σὴν γνωστικὸν κορίτσι ποὺ
εἶσαι, νὰ τὸν πιάσῃς καὶ νὰ τὸν ἀ-
ναγκάσῃς νὰ σοὺ ἐξηγήσῃ ἑλεῖ-
ρα, χωρίς νὰ νομίσῃ ὅτι πρέπει νὰ
σοὺ κρύβεται ἀπὸ πόθο καὶ ἐλ-
πίδι. Τέτοιος οἰκτός βέβαια δὲν
σοὺ χρειάζεται καὶ θὰ πρέπει καὶ
μέσα στὴν ἀνδρεία σου νὰ δοκι-
μάσῃ νὰ φθάσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά
σου.

Σ. Δ. Κ. 5623: Διάβασα, ἀγα-
πητέ μου, μετὰ προσοχὴν τὸ λάν-
τατοιστικὸ γράμμα σου, ποὺ κα-
θε ἄλλο παρὰ «βράκκα» σὲ δειχνεῖ.
Φαίνεται παιδί στοχαστικὸ καὶ τι-
μιο, κατὰ συνέπειαν ἀξιοπρεπὲς
στὴς ἀντιλήψεις καὶ τὴς πράξεις
σου, ὡστε τὸ ν' ἀναγκάσῃς τὴν κα-
τέλλα μετὰ ζήλειος ἡ μετὰ πεισμά-
τα σοὺ ἐκδηλωθῇ ὀριστικὰ δὲν μοῦ
φαίνεται νὰ σοὺ ταιριάζῃ δσοῦ-
τε καὶ ἂν ὡς μέσον θὰ τὸ εὕρισκα
πιθανὸν ἀποτελεσματικόν. Ἐξ ἄλλου
νὰ περιμένῃς ἔξῃ χρόνιά, ὡς τὴν
ἀποπεράτωσι τὸν σπουδᾶν σου,
ζώντας μετὰ λαχάρων καὶ μετὰ ἀφι-
βολία, μετὰ ἴσα ἐνδεχόμενα εἶτε νὰ
τὴν κερδίσῃς εἶτε νὰ τὴν χάσῃς—
κι' αὐτὸ βέβαια πᾶσι πολὺ. Γιὰ
τοῦτο σκοπιμώτερο ἀπ' ὅλα νομίζω
νὰ τὴν πιάσῃς καὶ σπαράξῃ, τιμὰ
καὶ εὐκαιρία νὰ ἐξηγηθῇς καὶ νὰ
τῆς ζητήσῃς ἐξ ἴσου εὐκαιρίας κι'
ἐκεῖνη, χωρίς ἀναποφασιστικότη-
τες καὶ ἀναβολὰς νὰ σοὺ πῇ τί ση-
μερα αἰσθάνεσαι γιὰ σένα κι' ὅχι
πᾶς θὰ σοὺ φερθῇ μετὰ ἑξ ἡμέ-
ρας. "Ἀν πιστεύῃς καὶ ἐκτίμῃς τὸ
χαρακτήρα σου, ἂν αἰσθάνεσαι ἁ-
ληθινὴ αἰσθηματικὴ συμπάθεια γιὰ
σένα κι' εἶνε ἀποφασισμένη ἀντά-
ρα νὰ συνδέσῃς τὴ ζωὴ τῆς μετ'
τῆς δικῆς σου, τότε, γρόες ἔχει καὶ
ἀπέναντί σου μὰ καὶ μπρὸς στὴν
κοινωνία, μὰ καὶ κάνετε συντρο-
φία, νὰ σοὺ δώσῃ ἐπιστομώτερα τὴν
ὕπνοσιν τοῦ μέλλοντος δεσμοῦ
σου. "Ἀν καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ τὸ ἀ-
ποφύγῃς, σοὺ συνιστᾷ ν' ἀποτρα-
πῇς ἀπ' αὐτὴν γιατί ἀδικα θὰ
βασανίζεσαι μετὰ τὸ «φορὰς καὶ
ἀφάρσας».

Δ. Σ. α. λ.: "Ἀν, ὅπως μάς γρά-
φεις, ἡ κατέλλα εἶνε ἀξία σου κι'
ἐξαιτίας αὐτῆς ἀληθινὰ νὰ σ' ἀγα-
πήσῃ, τότε πρέπει νὰ τὴν πιστεύῃς,
ὅτι ὁ ἀρραβώσεως ἐκείνος πραγμα-
τικὰ τῆς ἐπέβληθη ἀπ' τοὺς δι-
κούς της χωρίς τὴν ἐλευθερίαν θέλη-
σίν της. Καὶ συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ἡ
κατέλλα τρέφει τὰ ἴδια εὐκαιρινὰ
αἰσθηματὰ ἀπέναντί σου ἔχω τὴν
γνώμην ὅτι βούρσα ἀπὸ ἀμοιβαίης
ἐξηγήσεις δὲν μπορεῖτε μὴ χάρε-
νὰ συνεχίσαι ἀνεμπόδιστα πιά καὶ
ἀνέμελα τὴς σχέσεως σας.

Μισοῦκα: "Ἀντὶ νὰ κάθ-
σαι καὶ ν' ἀκούς τὰ λόγια τοῦ ἐ-
νός καὶ τοῦ ἄλλου (ποὺ κάποτε εἶ-
νε... χρυσωμένα χάπια ζήλειος
κακοεργείας καὶ κακογλωσσίας)
ὁπότε μόνον σου νάχῃς σχηματί-
σει τὴν ἐντύπωσιν καὶ τὴν πίστιν ὅτι
εἶναι τόσο εὐκαιρινὸς ὅσο καὶ ται-
ριαστὸς αἰσθηματικὸς δεσμός σὴν
τὸν δικό σας ποὺ σπριζέται στὴν
ἀμοιβαία ἀγάπην, ἐκτίμηση καὶ κα-
τανόησιν, δὲν προέκειται διόλου κα-
γαλῶσθαι μετὰ τὸν γάμο σας. Προ-
γρηγορεῖτε ἔτσι διορφα καὶ ἀληθινὰ
ὅπως ἀγάπηστέ κι' οἱ δύο, σπρι-
ζήτε, στὰ ἀγαθὰ αἰσθηματὰ σας
καὶ πιστεύω πᾶς καὶ ἡ τύχη θὰ
εἶνε εὐνοϊκὴ καὶ τὸ μέλλον σας θὰ
ἐξελιχθῇ κατ' εὐχὴν.

"Ερρινον"

Ρινική, Ἀντισηπτικὴ
καὶ ἀντιλοιμώδης
ἀλοιφή.

Πωλεῖται εἰς ὅλα
τὰ Φαρμακεία

ENRHINON

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
Cana

ἈΘΗΝΑΙ - ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 13

Giovanni Magagna, Tric-
ste: "Ἀν ἤξερες, ἀγαπητέ φίλε, τί
πλημύρνα ἐπιστολῶν κατακλύζει
τὸ "Ερρικὸν Γραμματοκιβώτιον",
καὶ πόσο πρὶν ἀπὸ σένα περιμέ-
νουν νὰ τοὺς ἀποκριθῶμε, δὲν θὰ
ἀνηγορεύσεις. Πραγματικὰ μετὰ
ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὸ περιστάτικὸν ποὺ
μοῦ διηγείσαι μετὰ τὸ γράμμα σου
καὶ ἀναγνωρίζω πᾶς ὑπὲρξες ὅ-
μα μὴς κλασσικῆς περιπτώσεως
ἐκείνου ἀπ' αὐτὴ τὴν οἰκογε-
νειακὴν σπείρα. "Ἀλλὰ ὀφείλω ἐπι-
σης νὰ σοὺ διολογηθῶ ὅτι ἀπὸ ὑ-
περβολικὴν ἀφέλεια ἡ καλῶσυν
σου ἀφῆρες τὰ πράγματα νὰ ἐξελι-
χθῶν ἀσχημα εἰς βάρος σου καὶ
νὰ ὑποστήσῃς ὅσα ἐπῆρες καὶ ζημιώ-
θηκες. Γιατὶ ἀφοῦ δὲ χρειάζηκες
πολὺ διάστημα γιὰ νὰ διαπιστώ-
σῃς τὸ μέρος λόγου καὶ ποίως κοι-
νωνικῆς ὑποστάσεως κυρία ἦταν ἡ
ἐκείνου σου, ἔπρεπε ἀμέσως νὰ
τὴν ἀπομακρύνῃς ἀπὸ κοντὰ σου—
καὶ αὐτὸ, προκειμένου περὶ μιᾶς
τέτοιας γυναικὸς θὰ σοὺ ἦταν πολ-
λὸν εὐκόλο. Ἀφοῦ ὅμως ἐβίβεις τό-
σην ἀνεκτικότητά καὶ ἐφάνηκες δι-
στακτικὸς, αὐτὴ ἐπωφεληθῆκε ἀπὸ
τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἀδυναμία σου
γιὰ νὰ κἀνῇ δ. τι ἔκανε. "Ὅμως τῶ-
ρα θὰ εἶνε χειρότερη τῆς πρώτης
σοὺ πλάνης ἡ νέα σκέψις ποὺ κάνεις
περὶ υλοθεσίας, προικοδοτήσεως
κ.τ.λ... Τὸ μόνο ποὺ ἔχεις νὰ κά-
νῃς (χωρὶς νὰ νομίσῃς ὅτι ἔτσι
φορτάνεις τὴν συνείδησίν σου μετὰ
λόους τύψεις) εἶνε ν' ἀρπάξῃς,
σὲ πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ποὺ θὰ σοὺ δο-
θῇ, τὸ ἐκείνου αὐτοῦ ὅν καὶ νὰ τὸ
παράδωκῃς στὴς ἀστυνομικὲς ἀρ-
χὲς τῆς πόλεως σου, καταγγέλλον-
τας ὅλη τὴν εἰς βάρος σου πλεκτά-
νῃ. Μόνον ἔτσι θὰ μπορῇς νὰ ἐξα-
σφαλίσῃς τὴν ἡσυχίαν σου καὶ νὰ ἐ-
πιδοθῇς ἀπερίσπαστα στὴς δουλειές
σου.

Ἀν ἡ συχὴ ἀγάπη: Δὲν
πολυκατάλαβα, φίλε μου τί ἀκρι-
βῶς μοῦ ζητᾷς. Πάντως ἡ μόνη
λογικὴ κι' ἐπιβεβαιωμένη λύσις εἶ-
νε νὰ σφίξῃς τὴν καρδιά σου καὶ
νὰ χωρίσῃς, ἐνῶς ὁ αἰσθηματι-
κός σας δεσμός δὲν φαίνεται νὰ εἶ-
ναι μέλλον μετὰ εὐτυχέστερη κατὰ-
λήψιν.

Δ. Σ. α. λ.: "Ἀν, ὅπως μάς γρά-
φεις, ἡ κατέλλα εἶνε ἀξία σου κι'
ἐξαιτίας αὐτῆς ἀληθινὰ νὰ σ' ἀγα-
πήσῃ, τότε πρέπει νὰ τὴν πιστεύῃς,
ὅτι ὁ ἀρραβώσεως ἐκείνος πραγμα-
τικὰ τῆς ἐπέβληθη ἀπ' τοὺς δι-
κούς της χωρίς τὴν ἐλευθερίαν θέλη-
σίν της. Καὶ συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ἡ
κατέλλα τρέφει τὰ ἴδια εὐκαιρινὰ
αἰσθηματὰ ἀπέναντί σου ἔχω τὴν
γνώμην ὅτι βούρσα ἀπὸ ἀμοιβαίης
ἐξηγήσεις δὲν μπορεῖτε μὴ χάρε-
νὰ συνεχίσαι ἀνεμπόδιστα πιά καὶ
ἀνέμελα τὴς σχέσεως σας.

Μισοῦκα: "Ἀντὶ νὰ κάθ-
σαι καὶ ν' ἀκούς τὰ λόγια τοῦ ἐ-
νός καὶ τοῦ ἄλλου (ποὺ κάποτε εἶ-
νε... χρυσωμένα χάπια ζήλειος
κακοεργείας καὶ κακογλωσσίας)
ὁπότε μόνον σου νάχῃς σχηματί-
σει τὴν ἐντύπωσιν καὶ τὴν πίστιν ὅτι
εἶναι τόσο εὐκαιρινὸς ὅσο καὶ ται-
ριαστὸς αἰσθηματικὸς δεσμός σὴν
τὸν δικό σας ποὺ σπριζέται στὴν
ἀμοιβαία ἀγάπην, ἐκτίμηση καὶ κα-
τανόησιν, δὲν προέκειται διόλου κα-
γαλῶσθαι μετὰ τὸν γάμο σας. Προ-
γρηγορεῖτε ἔτσι διορφα καὶ ἀληθινὰ
ὅπως ἀγάπηστέ κι' οἱ δύο, σπρι-
ζήτε, στὰ ἀγαθὰ αἰσθηματὰ σας
καὶ πιστεύω πᾶς καὶ ἡ τύχη θὰ
εἶνε εὐνοϊκὴ καὶ τὸ μέλλον σας θὰ
ἐξελιχθῇ κατ' εὐχὴν.

Δ. Σ. α. λ.: "Ἀν, ὅπως μάς γρά-
φεις, ἡ κατέλλα εἶνε ἀξία σου κι'
ἐξαιτίας αὐτῆς ἀληθινὰ νὰ σ' ἀγα-
πήσῃ, τότε πρέπει νὰ τὴν πιστεύῃς,
ὅτι ὁ ἀρραβώσεως ἐκείνος πραγμα-
τικὰ τῆς ἐπέβληθη ἀπ' τοὺς δι-
κούς της χωρίς τὴν ἐλευθερίαν θέλη-
σίν της. Καὶ συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ἡ
κατέλλα τρέφει τὰ ἴδια εὐκαιρινὰ
αἰσθηματὰ ἀπέναντί σου ἔχω τὴν
γνώμην ὅτι βούρσα ἀπὸ ἀμοιβαίης
ἐξηγήσεις δὲν μπορεῖτε μὴ χάρε-
νὰ συνεχίσαι ἀνεμπόδιστα πιά καὶ
ἀνέμελα τὴς σχέσεως σας.

Ο γνωστός ΟΙΚΟΣ
Κοπτικῆς - Ραπτικῆς

ΤΖΩΝ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει
30ετούς εὐδοκίμου ἐργασίας
καὶ ἀποκτήσεως τὴν ἐμπιστο-
σύνην τοῦ κοινῶ ὅλης τῆς
Ἑλλάδος ἀπεφάσισε ὅπως:

Διὰ τὰ πρῶτα 100 κορί-
τσια ποὺ θὰ ἐγγραφῶν ἀ-
πὸ 10ης Νοεμβρίου μεχρι
τέλους τοῦ ἔτους νὰ τὰ δι-
δάξῃ ΜΕ ΤΑ ΜΙΣΑ ΔΙ-
ΔΑΚΤΡΑ.

ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ ΜΑΘΑΙ-
ΝΕΤΕ ΝΑ ΚΟΒΕΤΕ.

Ἐπωφεληθῆτε τῆς πρῆς
μίας ποδὸς ἐγγραφῆς.
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86, Τηλ. 34-338.
Παράρτημα ΗΡΑ-
ΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ, Πλα-
τεῖα Στράτα.

ΕΡΜΗΣ

Ἡ ποίωσις, Χανιά: "Ἀ-
φοῦ δὲν αἰσθάνεσαι βαρύτερη συμ-
πάθεια γι' αὐτὸν καὶ σ' ἐνδιαφέ-
ρει κυριώτερα ὡς τὸ δεύτερο σκέ-
λος τῆς κοινωνικῆς σου ἀποκατα-
στάσεως, στὸ δὲ κεφάλαιο αὐτὸ ὁ
πατέρας σου θὰ ἦταν ἀντίθετος γιὰ
τὴν πραγματοποιήσιν ἐνὸς τέτοιου
γάμου βρισκῶ πᾶς δὲν πρέπει νὰ
δώσῃς καμμίαν συνέχεια στὴν γνω-
ριμία σας μετὰ τὸν νεό.

Ἀ γυνὴ στὸν Χ. 304: Μ' ἁ-
ληθινὰ γίνονται ἀκόμη καὶ σήμε-
ρα τέτοιες ἀυστηρότητες. "Ὅπως ὁ-
ποῦ δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ τὴ
ζητήσῃς ἀπὸ τοὺς δικούς της, δὲ
σοὺ μένει τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ νὰ
ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ τὸ καυμένο τὸ
κορίτσι, γιὰ νὰ πάψῃ κι' αὐτὸ νὰ
βασανίζεται ἀπὸ τὴ σκληρότητα
τῶν δικῶν της ἐξ αἰτίας σου, ἡ εἰ-
δοποιώντας τὴν νὰ σὲ περιμένῃ, νὰ
κάνῃς καὶ σὺ ὅποιοι μὲς τῆς
καὶ νὰ φροντίσῃς νὰ δημιουργηθῇς
τὸ γρηγορώτερον γιὰ νὰ μπορέσῃς
σύντομα νὰ τὴν κερδίσῃς μετὰ
τὸ σπᾶθ σου!

Κακὸς τύχη, Πειραιᾶ: Εἶ-
νε πραγματικὰ κακοτυχία σου ποὺ
ἦρθαν ἐστὶ τὰ πράγματα, ἀλλὰ νο-
μίζω πᾶς φταίει κι' ἐσεῖς, ποὺ τ'
ἀφήσας νὰ πάρουν τέτοια ἐξέλι-
ξι. Γιατὶ θάρπεις νὰ ἔχετε κάνει
ἥδη πρωτότερα ἐσεῖς τὸ γάμο σας
πρὶν προλάβῃ ὁ ἀδελφός τοῦ ἀνα-
μνημένου σου νὰ ρθῇ νὰ παντρευ-
τῇ ἀδελφὴ σου. Τώρα τί νὰ σοὺ
πῶ κι' ἐγώ: Κάποτε μετὰ τὸν δι-
σταγμὸν μὲς δημιουργοῦμε σφάλ-
ματα ποὺ βαρύνουν σ' ὅλη μας τὴ
ζωή!...

Ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ
γνώσις: Πλένεται ἀπὸ βράδυ τὰ
μαλλὰ μετὰ χλωρὸν νερὸ καὶ κα-
ταποσπᾷ. Τὸ πρῶτ' αἰσθάνεται
τὸ καλὸν μετὰ τὴν ἐξέλιξιν: 200 γρ.
οἰονόμην, 40 γρ. καυφωρᾶς. Τ' ἀ-
φήνεις νὰ στεγνώσουν καὶ τὰ τρι-
βετε κατόπιν μετὰ τὴν ἐξέλιξιν αἰσθ-
άνεται: 20 γρ. λανολίνη, 10 γρ. βαζελί-
νης, ἐνῶσις γράμμ. σόφον πρεσ-
τίτ, 10 σταγόνες βάμμα βενζίνης.
Αὐτὴ εἶνε ἡ μοναδικὴ συνταγὴ τοῦ
μαρκοῦ Χαλποῦ γιὰ κάθε βδο-
μάδα.

Ἐπίσης βράστε φιλά κλαράκια
ἀπὸ ἔλατο καὶ προσθέστε ἕνα πο-
τήρι οἰονόμην καθαρό γιὰ κάθε
λίτρη ποὺ θὰ μείνῃ μετὰ τὸ βρά-
σιμο. Κάνετε μ' αὐτὸ συνεχῆς πλύ-
σεις.

Γιὰ τὰ φρύδια, ἀνακατεύετε 15
γράμ. βαζελίνης μετὰ δεκαπέντε ἑκα-
τοστά τοῦ γραμμαρίου πιλοκαρπί-
νης. Τὰ βρέβετε μετὰ λίγο ἀπ' αὐτὸ
κάθε βράδυ. "Ἡ μεταχειρισθῆτε
καὶ τὴν κάτωθι συνταγὴν: 50 γρ.
βαζελίνης, 25 γρ. ρετινόλαιο, 25
γρ. ροῦμι, 2 γρ. ἑξτρέ ντὲ κιν-
κινά.

Λούγουσαν Ἰωάννην:
Δὲν δημιουργοῦμε τέτοιου εἶδους ἀγ-
γελίς, δυστυχῶς.

Ο γνωστός ΟΙΚΟΣ
Κοπτικῆς - Ραπτικῆς

ΤΖΩΝ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει
30ετούς εὐδοκίμου ἐργασίας
καὶ ἀποκτήσεως τὴν ἐμπιστο-
σύνην τοῦ κοινῶ ὅλης τῆς
Ἑλλάδος ἀπεφάσισε ὅπως:

Διὰ τὰ πρῶτα 100 κορί-
τσια ποὺ θὰ ἐγγραφῶν ἀ-
πὸ 10ης Νοεμβρίου μεχρι
τέλους τοῦ ἔτους νὰ τὰ δι-
δάξῃ ΜΕ ΤΑ ΜΙΣΑ ΔΙ-
ΔΑΚΤΡΑ.

ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ ΜΑΘΑΙ-
ΝΕΤΕ ΝΑ ΚΟΒΕΤΕ.

Ἐπωφεληθῆτε τῆς πρῆς
μίας ποδὸς ἐγγραφῆς.
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86, Τηλ. 34-338.
Παράρτημα ΗΡΑ-
ΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ, Πλα-
τεῖα Στράτα.

ΕΡΜΗΣ

Τὸ 1.200 π. Χ. ὑπῆρχαν ἄφθονα ἀγριογούρουνα στὸν Παρνασσό. (Σκηνὴ ἀπὸ ἀρχαῖο ἀγγεῖο)

ΜΟΛΙΣ φάνηκε ἡ θυγατέρα τῆς αὐγῆς, ἡ ροδοδάκτυλη
Ἥρως οἱ γυιοὶ τοῦ Αὐτόλυκου (παπποῦ τοῦ Ὀδυσσεύς,
τοῦ κατοικοῦσε στὸν Παρνασσό) ξεκίνησαν μετὰ τὰ σκυ-
λιά τους γιὰ τὸ κυνήγι καὶ μαζί τους πήγε καὶ ὁ θεῖος
Ὀδυσσεύς. Ἀνέβηκαν στὸν ἀπότομο καὶ γεμάτο δάση
Παρνασσό καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν σὲ μιὰ κοιλάδα. Τότε, ἔστειλαν
τὰ κυνηγετικὰ σκυλιὰ τους γιὰ νὰ ἰχνηλατήσουν τὰ θηράματα.
Προσεκτικὰ τὰ σκυλιὰ καὶ δραστήρια περιτριγυρίζαν μυρί-
ζοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Οἱ νεαροὶ κυνηγοὶ
ἀκολουθοῦσαν κατὰ πόδας καὶ μαζί
τους πήγαινε καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς,
πλάσσοντας μετὰ τὸ στιβαρὸ τοῦ χέρι τὸ
μακρὺ δόρυ του.

Σ' ἕνα μεγάλο σωρὸ ξερῶν φύλλων,
κοντὰ σὲ πολὺ πυκνὰ χαμόκαβα κι' ἀγ-
κάθια βρῖσκοταν ἕνα μεγάλο ἀγριογού-
ρουνο. Τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν, τὰ
βήματα τῶν κυνηγῶν, ποὺ τὰ ἀηγοῦ-
σαν τὸ ἐξαγρίωσαν. Μὲ σηκωμένες τίς
τριχὲς τοῦ ὤμους μετὰ πύρινα μάτια
καὶ στάθηκε μπρὸς στοὺς κυνηγούς.
Πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ Ὀδυσσεύς ὤψω-
σε τὸ μακρὺ δόρυ του καὶ προσπάθησε
νὰ τὸ χτυπήσῃ. Ἀλλὰ τὸ ἀγριογού-
ρουνο ὥρμησε σὰν ἀστραπὴ καὶ τὸν πλῆ-
γωσε στὸ μηρὸ, πάνω ἀπ' τὸ γόνατο,
σχίζοντας πολὺ μέρος ἀπ' τὴ σάρκα
μετὰ τὰ κοφτερά τοῦ δοντίνι. Εὐτυχῶς
τὸ τραῦμα δὲν ἔφτανε ὡς τὸ κόκκαλο. Γορ-
γὸς καὶ ψυχραῖμος ὁ Ὀδυσσεύς διαπέ-
ρασε μ' ἕνα τρομερὸ χτύπημα τὸν δεξι-
ὸ μὲ τοῦ ἀγριογούρουνο καὶ ἔσπρωξε
βάθειά τὴ χάλκινη αἰχμὴ τοῦ δοράτος
του. Ἀμέσως τότε τὸ ζῶο σωριάστηκε
κατὰ γῆς νεκρὸ.

Τότε οἱ γυιοὶ τοῦ Αὐτόλυκου ἀσχο-
λήθηκαν μετὰ τὴν πλῆγην τοῦ ἰσόθεου Ὀ-
δυσσεύς, τὴν ἔδεσαν ἐπιτήδεια καὶ σταμάτησαν τὸ μαῦρο αἷμα,
ποὺ ἀφθονοῦ ἔτρεχε ἀπ' αὐτήν.

Ὅπως ὅλοι οἱ κυνηγοί, ἔτσι καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, διηγῆθηκε
τότε στὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του, ποὺ τὸν ὑποδέχθηκαν
τρυφερά καὶ τὸν ρώτησαν γιὰ τὸ ταξίδι καὶ τὸ κυνήγι του, πᾶς
ἀκριβῶς ἔγινε τὸ κυνήγι τοῦ ἀγριογούρουνο στὸν Παρνασσό,
ποὺ τὸν ὠδήγησαν
οἱ γυιοὶ τοῦ Αὐτό-
λυκου, καὶ πᾶς τὸ
ἀγρίμι ἐκεῖνο τὸν
πλήγωσε στὸ μηρὸ.
Ἀπ' τὴν ἀριστουρ-
γηματικὴν αὐτὴ πε-
ριγραφή κυνηγιῶ ἀγ-
ριογούρουνο, ποὺ
μετὰ τὸς θάλητρο
μὰς διηγείται ὁ Ὀ-
μηρος, βλέπουμε πᾶς
τὴν παλαιὰ ἐποχὴ
(1200 π.Χ.) ὑπῆρ-
χαν ἄφθονα ἀγριο-
γούρουνα στὸν Παρ-
νασσό. Τὸ κυνήγι
τοῦ ἀγριογούρουνο
καὶ τὸν ἀγρίμι
τοῦ ἀγριογούρουνο
μαζί, μετὰ
τὴ βοήθεια σκυλιῶν

Τ' ἀγριογούρουνα τοῦ Παρνασσοῦ θάσαν φαίνεται μέγαρα ζῶα,
γιατὶ ὁ ποιητὴς καθαρὰ τονίζει τὸ γεγονός. Τὸ κυνήγι τότε γί-
νεται μετὰ μέγαρα δόρατα, ὅπως καὶ σήμερα ἀκόμα συνηθίζεται
ἀπὸ πολλὰς φυλὲς ἀγρίων στὴν Ἀφρική καὶ στὴν Ἀσία.

Οἱ φίλοι τοῦ κυνηγίου, ποὺ ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν τὴν
ἱστορία τοῦ ὠραίου καὶ ψυχαγωγικοῦ αὐτοῦ σπόδ, δὲν πρέπει
νὰ ἐκπλαγούν ὅταν διαβάσουν σήμερα πᾶς τὸ κυνήγι δὲν ἦταν
ἐκπληκτικὸν ὅταν διαβάσουν σήμερα πᾶς τὸ κυνήγι δὲν ἦταν
ἐκπληκτικὸν ὅταν διαβάσουν σήμερα π

Για τη μητέρα και το παιδί

Τι πρέπει να ξέρετε

Η φαντασία των λαών έδημιούργησε από άμνημονεύτων χρόνων αναντίρρητες δοξασίες γύρω στην μητρότητα.

Ποιές, λοιπόν, απ' αυτές τις δοξασίες είναι αληθινές και ποιές σφαλερές; Μ' άλλα λόγια, ποια είναι τα ακριβή διδάγματα της σύγχρονης έπιστήμης γύρω στη μητρότητα. Θα το μάθετε, διαβάζοντας τις κατωτέρω απαντήσεις.

1) Οι δίδυμοι γεννιούνται συνήθως πριν από τον ώριμο χρόνο; ΝΑΙ. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τα δίδυμα, τριδύμα κτλ. παιδιά αντιπροσωπεύουν ένα σημαντικό βάρος, που τείνει να βγεί από την κοιλία της γυναίκας με μεγαλύτερη όρμη παρ' ότι αν έπρόκειτο για ένα μόνο παιδί.

2) Οι δίδυμοι έρχονται στον κόσμο γεννά παρά γεννά; ΝΑΙ. Ένας δίδυμος έχει μικρότερες πιθανότητες να γίνει και αυτός πατέρας δίδυμων παρ' ότι ένας μη δίδυμος. Μ' άλλα λόγια, αν ο πατέρας σας ήταν δίδυμος, το πιθανώτερο είναι να μην άποχτήσει δίδυμα παιδιά. Σεις, όμως, έχετε πολλές πιθανότητες ν' άποχτήσετε δίδυμα. Και αν άποχτήσατε μία φορά δίδυμα, είναι πιθανόν ότι αυτό θα έπαναληφθεί και σε μελλοντικούς τοκετούς.

3) Σε μία γέννησι δίδυμων, το πρωτότοκο είναι εκείνο που γεννήθηκε δεύτερο; ΟΧΙ. Αυτό έχει αξία μόνον από την άποψή της Ιατρικής. Πραγματικά, το παιδάκι που βγαίνει δεύτερο από την κοιλία της μητέρας είναι εκείνο που συνεληφθή πρώτο και πρέπει συνεπώς να θεωρηθεί ως μεγαλύτερο. Άλλ' η νομοθεσία αναγνωρίζει ως πρωτότοκο εκείνο που βγήκε πρώτο, παρ' ό το γεγονός ότι, από την άσπρη έπιστημονική άποψή, είναι το μικρότερο.

4) Γεννιούνται περισσότερα άγόρια από κορίτσια; ΟΧΙ. Κατά μέσον όρο, σε 100 άγόρια αντιστοιχούν 101 — 105 κορίτσια.

5) Είναι δυνατόν να προσδιορισθεί από πριν το φύλο του παιδιού που πρόκειται να γεννηθεί; ΟΧΙ. Οι σχετικές παρατηρήσεις άρισμένων έπιστημόνων δεν έχουν άπόλυτη αξία και πρέπει συνεπώς να γίνονται δεκτές μ' έπιφύλαξη. Όπως έδημιούργησε η φαντασία της κοιλίας της μελλούσης μητέρας, ούτε η άκρόασις των παλμών της καρδιάς του έμβριου επιτρέπουν άσφαλή συμπεράσματα για το φύλο του παιδιού που πρόκειται να γεννηθεί.

6) Οι έγκυες γυναίκες σφάλλονται όταν δείχνουν μία υπερβολική εύαισθησία στις διάφορες όσμές; ΟΧΙ. Η εύαισθησία αυτή είναι πραγματική και οφείλεται σε διάφορες χημικές αλλαγές που συμβαίνουν μέσα στον οργανισμό της έγκυου. Αποτέλεσμα αυτών των αλλαγών είναι η ένισχυσις της όσφραντικής της ικανότητας.

7) Η στείρωση είναι άθεράπευτη; ΟΧΙ. Η σημερινή έπιστήμη είναι σε θέση να κάμει τα 50% των στείρων γυναικών να τεκνοποιήσουν. Η άνικανότης προς τεκνοποίηση οφείλεται τις περισσότερες φορές στη γυναικεία και σπανιώτερα στον άντρα.

8) Ο πρώτος τοκετός είναι κατά κανόνα πιο άδυνηρος από τους έπομένους; ΝΑΙ. Έπίσης ο τοκετός ενός άγοριού είναι συνήθως άδυνηρότερος από τον τοκετό ενός κοριτσιού. Γιατί, κατά κανόνα, τα κορίτσια έχουν μικρότερη σωματική διάπλασι από τα άγόρια.

9) Οι ξανθές γυναίκες έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες να γεννήσουν δίδυμα παρ' ό τι οι μελαχρινές; ΝΑΙ. Η γέννησις δίδυμων είναι συνήθως στις ξανθές, ενώ παρατηρείται σπανιώτατα στις μελαχρινές. Επίσης οι πιθανότητες είναι μεγαλύτερες για τις γυναίκες που έχουν περάσει τα 35. Οι γυναίκες μικρότερης ηλικίας σπανίως γεννούν δίδυμα.

10) Δεν πρέπει ν' άφήνουμε τα μικρά άγοράκια να φωνάζουν, γιατί υπάρχει κίνδυνος να πάθουν κήλη; ΟΧΙ. Αυτό δεν είναι σωστό. Δεν κινδυνεύουν παρ' ό μόνον όταν τα κοιλιακά τοιχώματα είναι πολύ χαλαρά στο κατώτερο μέρος των.

11) Τα στρεβλά πόδια σημαίνουν ότι οι γονείς άφησαν το παιδάκι να περπατήσει πρόωρα; ΟΧΙ. Το μόνο που σημαίνουν είναι ότι το παιδάκι πάσχει από ραχιτισμό και ότι ο σκελετός του δεν παρουσιάζει την άπαιτούμενη άντοχή. Οι περιπτώσεις στρεβλώσεως από έξωτερικά αίτια είναι σπανιότερες. Όπως έδημιούργησε, είναι καλό να μη βιάζουμε το παιδάκι να περπατήσει προτού φανερωθεί μόνο του και με έκδηλο τρόπο αυτή την τάση.

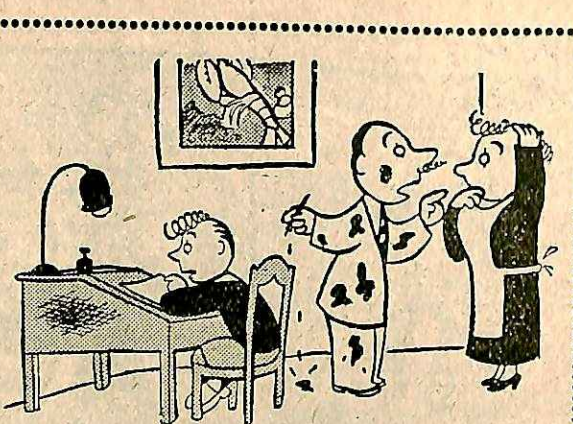
12) Η μητέρα που θηλάζει ένα βρέφος δεν μπορεί να συλλάβει άλλο; ΟΧΙ. Πολλές γυναίκες συλλαμβάνουν προτού άπογαλακτίσουν το παιδί που έφεραν προηγουμένως στον κόσμο.

13) Οι έκβλαστήσεις που άφαιρούνται από ένα παιδάκι σε πολύ μικρή ηλικία είναι δυνατόν να έμφανισθούν και πάλι; ΝΑΙ. Όπως έδημιούργησε, αυτή η έγχείρησις είναι έλάχιστα σημαντική. Γι' αυτό, όταν οι έκβλαστήσεις στενοχωρούν το παιδάκι, δεν πρέπει να διστάζουμε να τις άφαιρέσουμε.

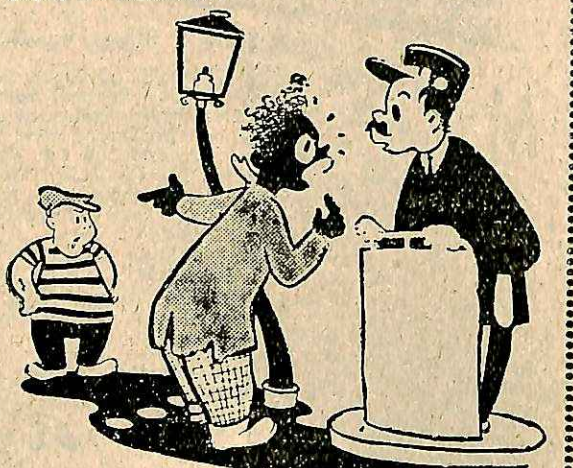
14) Μία μητέρα δεν μπορεί να ύποστη περισσότερες από τρεις καισαρικές τομές; ΟΧΙ. Αυτό δεν είναι σωστό. Η επέμβασις μπορεί να έπαναληφθεί όσες φορές, με την προϋπόθεσι ότι η προηγουμένη τομή έχει έπουλωθή τελείως.

15) Μία μέλλουσα μητέρα πρέπει να τρώει κάθε τι που της προκαλεί έπιθυμία, γιατί διαφορετικά το παιδί που θα φέρη στον κόσμο θα έχει διάφορα χαρακτηριστικά στίγματα; ΟΧΙ. Τα στίγματα αυτά, που έπιστημονικά καλούνται «δερματώσεις», έχουν κληρονομικό χαρακτήρα και είναι άσχετα με την ικανότητα ή μη των γαστρονομικών έπιθυμιών της μητέρας.

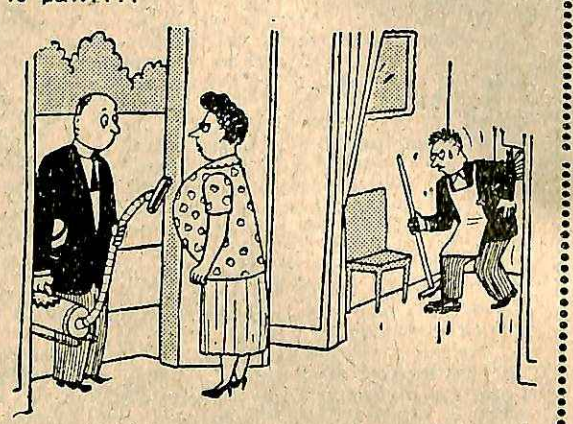
16) Μία γυναίκα που έπιθυμεί ζωηρά ν' άποχτήσει ένα παιδί μπορεί να παρουσιάσει όλα τα συμπτώματα της έγκυμοσύνης χωρίς να είναι έγκυος; ΝΑΙ. Πρόκειται για την καλουμένη «νευρική έγκυμοσύνη», που οφείλεται σε διαταραχή των ψυχικών λειτουργιών. Το φαινόμενο αυτό είναι, ωστόσο, σπανιώτατο.

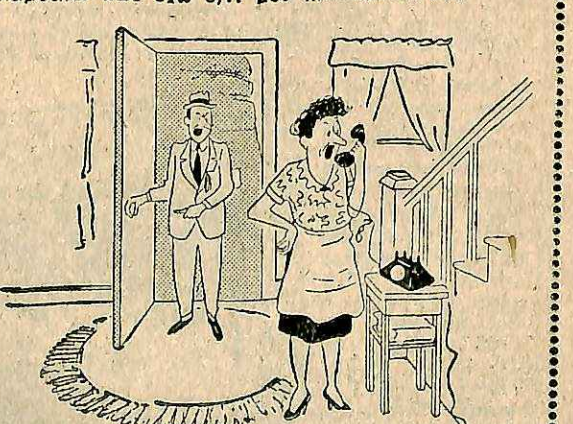
— Προσπαθώ να του μάθω να κρατά την πένα χωρίς να λερώνεται.

— Με χτύπησε, κύριε άστυφύλακα! Μου άσπρισε το μάτι!...

— Περιττόν να έπιμένετε, κύριε. Σας έπανα-λαμβάνω πώς έχω ό,τι μου χρειάζεται!...

— Βρε γυναίκα, εγώ έχω κλείσει το τηλέφωνο εδώ και μισή ώρα που έφυγα απ' το γραφείο και συ έξακολουθείς να μου τα ψέλνεις;...

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ του διαμαντιού

Κι κι το μυστήριο της ζωής

Τα τεχνητά διαμάντια θα γίνουν μία μέρα τόσο άφθονα, ώστε ο κάθε κοινός θνητός θα μπορεί να λαμπροστολιστεί σαν βασιλιάς ή βασίλισσα. Αυτής της γνώμης είναι ο Ίνδος φυσικός Σαντρασεχάρ Ραμάν, που έχει τιμηθεί με το Βραβείο Νόμπελ κι έχει μελετήσει, περισσότερο από κάθε άλλον έπιστήμονα, με τα όποια συνδέεται το των διαμαντιών.

«Οι μελέτες μας επί των διαφόρων μορφών διαμαντιών — έίπε προσφάτως — αποδεικνύουν ότι τα διαμάντια αυτά πους προέρχονται από την στερεοποίηση ύγρου άνθρακος, διατηρημένου σε ύψηλή πίεσι. Με την προσδο λοιπόν των έρευνών για τα διαμάντια και τους άλλους κρυστάλλους, άνοίγει ο δρόμος για την τεχνική της παραγωγής τεχνητών διαμαντιών».

Όταν θάναυ τόσο άφθονα τα τεχνητά διαμάντια, θα κατασκευάζονται με το ύλικό αυτό άντικείμενα καθημερινής χρήσεως. Τον καιρό αυτό — που άπτεχει όμως ακόμη πολύ — τα δαχτυλίδια δεν θάχουν απλώς ένα διαμάντι, αλλά θάναυ όλο-κληρα διαμαντένια, κι όμως ψαμφθνα. Στις δεξιώσεις οι κυρίες θά λάμπουν όλκκληρες από διαμάντια, απ' το διάδημα ως τις άγκυφές των παπουτσιών τους. Τα μαχαροπήρωνα των έπισημων γευμάτων θάναυ διαμαντένια και τα φαγητά μαγειρεμένα μέσα σε σκέυη από διαμάντι — γιατί το ύλικό αυτό είναι άριστος άγωγός της θερμότητος!.

Έξ άλλου, η μελέτη της ανστάσεως των διαμαντιών έχει και μίαν άλλη, βαθύτερη σημασία για τους έπιστήμονες. Γιατί θά συντελέσει πιθανώτατα στη διασώφισι διαφόρων μυστηρίων της ζωής.

Το διαμάντι είναι καθαρό κάρδουον, άνθραξ σε κρυσταλλική μορφή. Είναι δηλαδή βασικά το ίδιο με το έυλοκαρβουον, την καπνία ή τον γραφίτη.

Ο άνθραξ άποτελεί άπαραίτητο στοιχείο κάθε μορφής της ζωής. Σ' όλα τα ζωντανά πλάσματα, τα άτομα του άνθρακος συγκροτούν ενωμένα τα άλλα άτομα. Η ζάχαρη που τρώμε, το πετρέλαιο που καίμε, το μαλαί ή το βαμπακι των ρούχων μας, όλες οι λεγόμενες όργανικές ούσιες, περιέχουν άνθρακα. Αν έλειπε τελείως ο άνθραξ απ' τη Φύσι, θά χάνονταν όλα τα φυτά, τα ζώα και οι άνθρωποι.

Στο διαμάντι, ο άνθραξ έχει την καθαρώτερη μορφή του. Έξ άλλου, το διαμάντι είναι το άντιπροσωπευτικώτερο και έξαιρετικώτερο κρυσταλλικό σώμα. Στο Ίνδικον Έπιστημονικόν

**ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΣ
ΑΚΜΗ-ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΞΙΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ
ΒΑΛΑΩΡΙΟΥ 12-Τηλ. 35-039**

Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ινστιτούτον τοδ Μπαγκαλόρ, ο δόκτωρ Ραμάν κι' οι συνεργάται του εξέτασαν διαμάντια με όρατό φώς, με άόρατες υπεριώδεις και υπέρυθρες ακτίνες, με ακτίνες Χ, με άκτινοβολία του ραδίου, με ηλεκτρικές και μαγνητικές δυνάμεις... Κι' έκαμαν διάφορες σπουδαίες ανακαλύψεις.

Βρήκαν δηλαδή ότι κάθε άτομον διαμαντιού άποτελείται από ένα κεντρικό πυρήνα βετικά ηλεκτρισμένου και περιτριγυρισμένον από έξη άρνητικά ηλεκτρικά σωματίδια (ηλεκτρόνια). Τέσσερα απ' τα ηλεκτρόνια αυτά χρησιμεύουν ως εμπράσας, με τα όποια συνδέεται το άτομον με τα όμοια διπλανά του. Σχηματίζονται έτσι μικρές ομάδες, αυτές ενώνονται σε μεγαλύτερες, και τελικά άποτελείται ένας μικροσκοπικός κρυστάλλος. Αμέτρητοι τέτοιοι κρυστάλλοι, ενωμένοι μεταξύ τους, άποτελούν το διαμάντι, που μπορεί συνεπώς να συγκριθεί με συντάγματα άνδρων σε άπολύτως κανονικούς σχηματισμούς.

Όπως πιστεύει λοιπόν ο δόκτωρ Έρβιν Σρέντιγκερ, άλλος φυσικός βραβευμένος με το Νόμπελ, η ζωή στον κόσμο προήλθε άρχικά από ένα έιδικό τυπο κρυστάλλου, με τελεία άτομική συμμετρία. Απ' αυτόν γεννήθηκαν τα πρώτα ζωντανά όντα. Και σήμερα άλλωστε, οι λοιποί διαφόρων άσθενειών δεν είναι παρ' άζωντανοί κρυστάλλοι, που έχουν την Ικανότητα να διατρέφονται και ν' αναπαράγονται. Συνεπώς, το διαμάντι, με την κανονική κρυσταλλική του σύστασι, κρύβει πιθανώτατα κάτι τι απ' αυτό το μυστικό της ζωής. Να γιατί το μελετά με τόση προσήλωσι ο δόκτωρ Ραμάν.

Ο Ο

Γονείς και κηδεμόνες

Δεν χρειάζεται να ελσθε σοφοί για να άντιληφθήτε το συμφέρον σας, όταν έχετε πρό όφθαλμών το γεγονός ότι ο μεγαλύτερος, αρχαιότερος και παγκοσμιός φήμης Παρισινός Οίκος Κοπτικής-Ραπτικής

ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ

του όποιου το Κύρος και η Τέχνη είναι άσύγκριτα, άνεγνώρισε την μέλας καταστάσιν μας και μας έξουσιοδότησε άποκλειστικά μόνον έλάδι να διδάσκωμεν την μέθοδόν του εις τα Έργαστήρια Έλευθέρων Σπουδών Κοπτικής-Ραπτικής του Οίκου

PARIS

άναλαθών την υποχρέωσιν να χορηγή εις τας μαθητέρας μας διπλώματα της εν Παρισίοις Σχολής του δι' άλληλογραφίας και κατόπιν εξέτασεως της έργασίας των.

PARIS

Φιλελλήνων 4
Διεύθ. Διδασκ.: Φ. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ
Διπλωματούχος Καθηγήτρια Παρισινών Σχολών
ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ — ACADEMIE DE COUPE DE PARIS

«ηπίσσε ντε Γκερσμπούρ και στο σουπέ του «Φαμίλυ - Κλάμπ».

Στο σημείο αυτό το κοσμικό υποκείμενο πήρε βαθεία την ανάσα του και ξανάρχισε:

— Την Τετάρτη παρευρέθηκα στην κηδεία του στρατηγού Λαπέν ντε λα Κουλέρ, στο γκαρντέν - πάρτυ της μαριτάμ Πομπέ, στο γεύμα του «Αίρ - Κλάμπ» και στην χοροεσπερίδα της κομήςσε Γκονρεβύ. Την Πέμπτη ήμουν στο γήπεδο του τένις του Πάρκ Ρουαγιαλ όπου όλη η άφρόκρεμα παρακολούθησε έναν έξαιρετικό ενδιαφέροντος αγώνα μεταξύ της κομήςσε ντε Ριβουά και της κυρίας Ντορεμί. Πήγα κατόπιν στο Ριτζ - Ότέλ όπου δόθηκε, υπό την ύψηλη προστασία της κομήςσε Μπωκού ντε Γκλάξο ο «μπάλλος των παιδιών».

«Διάδολε...» σκέφτηκε με κατόπληξι ο άδρδς υποκόμης μας. Να τι θα πη έκοσμικός κύριος. Κι' εγώ δεν λείπω απ' τα σολόνια βέβαια, άλλ' αυτός με ξεπερνά. Μωρέ μπράβο...»

«Αγαγκάστηκε όμως να σταματήσει τους συλλογισμούς του γιατί ο «έκοσμικός» κύριος συνέχισε:

— Την Παρασκευή ήμουν στην διάλεξι του δόκτορος Ζιγκοιάρ, στο ρεσιτάλ πιάνου της βαρώνης Άλδαρέξ και στη «σουαρέ ντε γκαλά» του πρίγκιπος Σουλδέστρ Μεμουάρ...

«Εδώ κόντεψε να σκάσει απ' το κακό του ο κομψός μας υποκόμης που κρυφάκουγε πάντα. Τσάκιζε τα πόδια του στα τρεχάματα για να έξασφαλίση προσκλήσεις στα σαλόνια και όμως παρ' όλα αυτά δεν μπορούσε να πη ούτε μία φορά με υπέρφανεσι: «Ήμουν κι' εγώ εκεί!»

Ταπεινώμένος, λοιπόν, μπροστά στον άγνωστο εκείνο τέξεν-

— «Νστε ή έρετηνι σαιζόν είναι απ' τις σπάνιες, παρατηρήσε ο άλλος.

— Και βέβαια, έίπε πάλι ο πρώτος. Για να πάρης μία ιδέα, θα σου πω μόνο την κίνηση αυτής της έβδομάδος: Λοιπόν, τη Δευτέρα πήγα στο χορό της Παταγωνικής Πρεσβείας, την Τρίτη στο «φάιβ ο κλόκ» του βαρώνου Ροσπέρ, στην έσπερίδα της πριγκίπισσας ντε Γκερσμπούρ και στο σουπέ του «Φαμίλυ - Κλάμπ».

«Ο μηχανοδηγός... λαδώνει το ρολόι του!...

62

Είδε τον κακούργο να παρουσιάζεται ξαφνικά μ' ένα πιστόλι στο χέρι!

ΗΝ τελευταία φορά που μίλησε το ραδιόφωνο για τον Μπέν Τζίλα, το «Ανθρωπόμορφο Τέρας», είχε πη ότι ο φοβερός αυτός κακούργος βρισκόταν στο Μπριούστερ. Ήταν λοιπόν δικαιολογημένη η έκπληξη του γέροντος δοντοίατρού Γουώλ, όταν τον είδε ξαφνικά, κατά τις 4 το απόγευμα, να παρουσιάζεται στο δοντοϊατρείο του, μ' ένα πιστόλι στο χέρι...

Δεν τον είχε αντιληφθεί κανείς που μπήκε, γιατί ο δόκτωρ Γουώλ ήταν μόνος στο ιατρείο του.

— Πιστεύω να ξέρεις ποιός είμαι! πρόσφερε ξερά ο Μπέν Τζίλα.

— Ναί... ναί... τραύλισε ο γέρο-δοντοίατρος.

— Έν τάξει! Έχεις άκούσει τί έπαθε ο συνάδελός σου, στη φυλακή;

Ο Γουώλ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Ναί, τ' είχαν διηγηθεί όλα οι έφημερίδες και το ραδιόφωνο: Το «Τέρας» είχε δραπέτευσει απ' τις φυλακές του Λας Μοντάνας. Είχε ζητήσει προηγούμενος να τον μεταφέρουν στο δοντοϊατρείο της φυλακής, για θεραπεία των χαλασμένων δοντιών του. Μόλις λοιπόν ο δοντοίατρος του είχε βουλώσει πρόχειρα με γουαταπέρα τις κοιλότητες, τον είχε πυροβολήσει μ' ένα πιστόλι, πουχε κρυμμένο επάνω του. Είχε σκοτώσει κατόπιν δυο φύλακες, είχε πάρει μαζί του μια νοσοκόμη, για να τη μεταχειρισθεί σαν ζωτανή ασπίδα, και την είχε εγκαταλείψει έπειτα στο δρόμο, επικίνδυνα πληγωμένη, μερικά μίλια μακριά απ' το Λας Μοντάνας.

Έπειτα, στο Καρτάγκο... Το Καρτάγκο ήταν ένα χωριό, πάνω στο δημόσιο δρόμο που άκολουθούσε ο γκάνγκστερ μ' ένα αυτόκινητο. Ο Τζίλα έτρεχε σαν άστραπη, για να ξεφύγει από κείνους που τον κυνηγούσαν. Είχε άδικορησεί για τα παιδάκια που παίζαν

καθρεφτάκι το έσωτερικό του στομάτος του.

— Τέσσερα δόντια κούφια, δήλωσε.

— Απορόυσε κι' ο ίδιος, άκούγοντας τη φωνή που τόσο ήρεμη...

Ο Τζίλα έκαμε ένα μορφασμό, όταν τον τρύπησε δυο φορές η βελόνα των άναισθητικών ενέσεων, πάνω δεξιά και κάτω άριστερά στα ούλα. Ένοιωσε σε λίγο να βαρύνει το

πιή λίγο ούτσυ για να νά νέλθη.

Όταν ώστόσο τους είπε ποιός τον είχε έπισκεφθεί το απόγεμα, ο άστυνομικός τον κίτταξε δύσπιστα.

— Μά το «Τέρας» πέθανε, γιατί; του είπε. Μάς είδα-ποιήσαν τηλεφωνικά απ' το Μπίγκ Φόρκ, 50 μίλια μακριά από δω...

— Εγώ τον σκότωσα!... μουρμούρισε ο Γουώλ.

Οι άλλοι τον κίτταξαν, αστισμένοι, μη μπορώντας να καταλάβουν.

— Όχι, γιατρέ, σκοτώθηκε μόνος του, έξηγησε ο πόλι-σμαν. Τον είχαν ήδη προηγου-μένως νά πηγαίνονχεται στο δρόμο σαν τρελλός, δίπλα στο σταματημένο αυτόκινητό του.

Όταν πήγαν να τον πιάσουν οι άστυνομικοί, θέλησε να τους πυροβολήσει, αλλά δεν κατά-φερε να σημαδέψη! Γύρισε τότε το πιστόλι προς το κε-φάλι του κι' αυτοκτόνησε.

Ο δόκτωρ Γουώλ έκαμε μια καταφατική κίνηση.

— Εγώ τον σκότωσα, ξανα-είπε. Σκεπτόμουν τα παιδάκια του Καρτάγκο... και φοδό-μουν μήπως βρεθούν κι' άλλα, κάπου άλλου, μπροστά στ' αυτόκινητό του!...

Ο πόλισμαν τον κίτταξε τώρα σαν ν' άμφέβαλλε για τη διανοητική του ίσορροπία. — Άλλά ο γέρος δοντοίατρος έ-ξακολουθούσε:

— Τουάνα άναισθητική έ-νεσι και του βούλωσα τέσσερα δόντια. Έβαλα όμως το μίγμα του υδραργύρου και του άργύ-ρου βαθιά μέσα στους ριζι-κούς σωλήνες, σφικμένο πάνω στα νεύρα... Ήξερα ότι, ε-ταν θα περνούσε η άναισθησία και θ' άρχιζε να πονή φρικτά, θα βρισκόταν στην έρημιά, μα-κριά από κάθε δοντοίατρό... κι' ότι δεν θα μπορούσε νά κάνει τίποτε... τίποτε άλλο απ' αυτό που έκαμε πάνω στο φοβερό πόνο τ'ου... Ναί, εγώ σκότωσα το «Τέρας»!

ΜΑΚ ΚΙΝΛΕ-Υ. ΚΑΝΤΟΡ

ΟΟ

Μία επανάσταση στις άναι-σθητικές μεθόδους

Όλα τ' άν χρήσιμα ως σήμερα άναισθητικά παρουσιάζουν το μειονέκτημα ότι προκαλούν πολλές διαταραχές στον όργανισμό (ναυτία, ίλιγγος, έμε-τούς, παραλήρημα, αύσησι ή έ-λάττωσι των καρδιακών παλμών, βρογχικές ή πνευμονικές άνω-μαλίες κτλ.).

Οι Άγγλοι έπιστήμονες άνα-κάλυσαν τελευταία μια νέα μέ-θοδο, που είνε έξαιρετικά άπλη και έχει το πλεονέκτημα ότι δεν προκαλεί την έλαχίστη διατα-ραχή στον όργανισμό.

Η μέθοδος αυτή συνίσταται στην είσωνγή μέσα στο σώμα του άδονοντος με τη μορφή υπο-κλυσμού ενός μίγματος που ά-ποτελείται από ένα μέρος αλ-θαρού έλαιου και δυο μέρη αλ-θέρας.

Το ύγρον εισάγεται σταγόνα με σταγόνα μέσα στον όργανο-σμο μία ώρα πρό της ένχειοή-σεως.

Πρίν απ' αυτό το κλύσμο γί-νεται στον άδονον ένα άλλο κοινό καθώς και μια ένεσις σκοπολουίνης - μορφίνης.

Ο άδονον κοιμάται τότε μ' έναν ύπνο βαθύ και ήρεμο ώρες διαρκεί από δυο έως έξη ώρες άφύπνιζεται σιγά - σιγά, χω-ρίς νά αισθάνεται την παραμυ-ρία ή ένδοξαση.

Με τη νέα άναισθητική μέθο-δο μ' άπορεί νά νίνουν και οι πό-σοι ένχειοήσεις γιατί η σοδορές ένχειοήσεις είναι πλήρως και διαο-νάρκωσις είνε πλήρης και διαο-καί, όπως είπαμε, πολλές ώρες.

Η νέα και χαριτωμένη Αύγουστα Τζίραρντ έρριξε μια λυπημένη ματιά στο σύζυγό της, μέσα στο γραφείο ενός δικηγόρου του Κλήδελαντ.

— Θάθελα νά τ' άναφτιάξουμε, Έντ-γαρ! του είπε. Άν μπορούσα νάμαι βε-βαία πως θά κάνης ό,τι υποσχέθηκες. Δεν έμπιστεύομαι όμως, άν δεν μου τ' άδής γραπτά.

Είχαν παντρευτεί τον Ιούνιο του 1947 κι' έπειτα από 6 μήνες υπέβαλαν κι' οι δυο αίτησι διαζυγίου. Φαίνεται όμως ότι ο έρως τους δεν είχε σβύσει όλοτε-λα. Υπήρχε άλλωστε κι' ένα παιδί, που έξακολουθούσε νά τους ένάνη...

Έτσι, άλλαξαν γνώμη, άπέσυραν τις αίτήσεις διαζυγίου και πήγαν κι' οι δυο στο δικηγόρο Μόρρις Μόργκενστερν, για νά δοκιμάσουν νά συμφιλιωθούν.

Η Αύγουστα είχε ήδη ώρισμένες ι-δέες κι' άπόφεις γι' αυτό το ζήτημα. Ο Μόργκενστερν τις άκουσε, κι' έπειτα άρ-χισε νά γράφει.

Όταν τελείωσε, είπε στο ζευγάρι:

— Σας έτοιμάσα ένα γραπτό κώδικα συζυγικής συμπεριφοράς, με 14 κανό-νες. Άν συμφωνήτε, θά τον υπογράψετε κι' οι δυο και θ' άρχίσετε, έλπίζω, μια καινούργια ζωή.

Άρχισε κατόπιν νά διαβάξη τους κα-νόνες. Το περιεχόμενό τους — χωρίς τις νομικές διατυπώσεις — ήταν το έξης περίπου:

1) Η θέσις του συζύγου είνε κοντά στη γυναίκα του. Υπόσχεται λοιπόν νά σταματήσει τις συχνές έπισκέψεις στη μητέρα του και νά μη καταφεύγη πιά στο σπίτι της έπειτα από κάθε συζυγι-κό καυγά.

Όταν η συμβίσις κατανιά κόλασις

2) Τα υικά καθήκοντα του συζύγου προς τη μητέρα του πρέπει νά υποχω-ρούν έμπρός στα καθήκοντα προς τη σύ-ζυγο.

3) Η σύζυγος μόνον θάχη την αγάπη του συζύγου, ο οποίος όφείλει νά θυμά-ται τις γιορτές της και τις έπετείους, νά της φιλή πρωί και βράδυ και νά της κάνη μικρά δώρα.

4) Ο σύζυγος θά υποχωρή στα ά-βλαδή καπρίτσια της συζύγου.

5) Ο σύζυγος θά διακόψη τη φιλία του μ' εκείνους που πιστεύει ή σύζυγος ότι τον έπηρεάζουν κακά.

6) Ο σύζυγος θά μοιράζεται με η σύζυγο τον τζα κέρδη απ' την εργασία του.

7) Ο σύζυγος θά δίνη 80 δολλάρια ή βδομάδα για τ' έξοδα του σπιτιού.

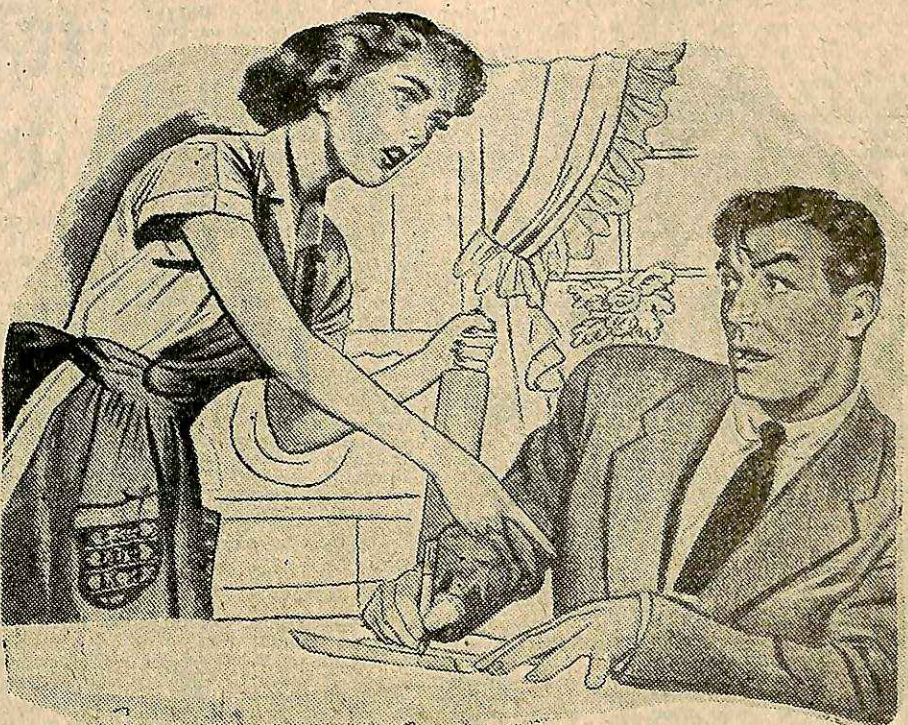
8) Ο σύζυγος δέχεται νά υποτεθήση το γυιό της συζύγου του απ' τον πρώτο γάμο της.

9) Ο σύζυγος θά καταθέση στην Τράπεζα 3.500 δολλάρια στο όνομα και των δυο, ούτως ώστε νά χρειάζονται κι' οι δυο υπογραφές για νά τ' άποσύρη.

10) Η σύζυγος θά προσφέρει στο σύ-ζυγο την αγάπη της, θά τον ενδαρρύνη και θά τον άνακουφίξη σε κάθε αντίξηση περίστασι και θά νάι ειλικρινής μαζί του.

11) Θά συνεργασθούν κι' οι δυο, κά-νοντας λογικές υποχωρήσεις, για νά διορθώσουν τη συζυγική ζωή τους.

12) Όταν ο ένας δείχνη σημεία κα-κοκεφιάς, ο άλλος θ' άποφεύγη νά του

Η περίπτωση της Αύγουστας δεν ήταν η πρώτη που μια σύζυγος έπεχείρησε νά επιβάλη όρους στο σύζυγό της...

δίνη άφορμή.

13) Άν ο σύζυγος πα-ραβή ένα απ' τους παρα-πάνω όρους, θά πληρώση μια βδομάδα τ' άδικασία για το νοικοκυριό, δηλα-δή 160 δολλάρια, και θά παραιτηθή απ' το δικαίω-μά του νά συγκατοικήση με τη σύζυγό του επί μια βδομάδα για κάθε παρα-βασί.

14) Άν ή σύζυγος πα-ραβή ένα απ' τους όρους, θά στερηθή την αγάπη του συζύγου της, τ' α-φιλία του και τις άλλες τρυφερές εκδηλώσεις του

επί μια βδομάδα, και δεν θά πάρη τη βδομάδα αυτή τ' ά κανονικά 80 δολλά-ρια.

Η Αύγουστα δέχθηκε τη συμφωνία. Ο Έντγαρ όμως ζήτησε νά σκεφθή πρώ-τα, και κατόπιν άρνήθηκε νά υπογράψη. Έξακολουθούσε κατόπιν νά περνά τον περισσότερο καιρό του στο σπίτι της μητέρας του. Τον Ιούνιο, έμεινε για λίγο μαζί με τη γυναίκα του, που είχε ξαναγίνει μητέρα, κι' έπειτα την άφισε και πάλι και μετέφερε στο σπίτι της μητέρας του τα ρούχα του. Η Αύγουστα υπέβαλε τότε νέα αίτησι διαζυγίου.

Το ίδιο έκαμε κι' ο Έντγαρ. Υπε-στηρίξε δέ ότι οι 14 κανόνες της περί-φημης συμφωνίας ήταν τέτοιοι που δεν μπορούσε νά τους άνεχθή ένας άντρας.

Τώρα περιμένουν κι' οι δυο την εκδί-κασι της υποθέσεώς τους. Δεν άποκλεί-εται ώστόσο νά ξανασυμφιλωθούν!

Η περίπτωση της Αύγουστας δεν ή-ταν η πρώτη που μια σύζυγος έπεχεί-ρησε νά επιβάλη όρους στο σύζυγό της. Πρό 2 έτών, στο Λονδίνο, κάποια «Ιβυ Νέτλετον έβαλε τον άντρα της Άλμπερτ νά όρκισθή στο Ευάγγελιο ότι θά τη-ρούσε 20 κανόνες συζυγικής συμπεριφο-ράς. Κι' όμως, ο γάμος τους άπέτυχε.

Αντίθετα, ένας κάτοικος του Σικά-γου, ο Βίτο Ντιλιμπέρτο, ζήτησε νά έ-πιβληθή αυτός στη σύζυγό του. Μολο-νόντι δηλαδή ζουν χωριστά από 2 χρό-νια, κατέφυγε στο Ανώτατο Δικαστή-ριο, για νά την υποχρεώση νά μεταχει-ριζεται το δικό του έπιθετο, κι' όχι το πατρικό της που είχε ξαναπάρει ή κυ-ρία. Αυτό θά νάι το πρώτο βήμα. Άν έ-πιτύχη, θά την διατάξη κατόπιν νά ξα-ναγυρίση κοντά του.

Για την υπόθεσι του, έπικαλέσθηκε ένα παλιό νόμο του 1787, που δεν έχει καταργηθή, κι' υπεστήριξε ότι ο σύζυ-γος πρέπει νά νάι ο άφέντης, κι' ή σύ-ζυγος ή σκλάβος του, το κτήμα του. «Α-κόμη κι' ή βέρα — πρόσθεσε — είναι ένα σύμβολον της υποδουλώσεως της συζύγου στο σύζυγο».

Οι ιδέες του αυτές φαίνονται άνήκου-στες για την Αμερική, όπου ή γυναίκα έχει γίνει, όχι μόνον ίση, αλλά άνώτερη απ' τον άντρα. Γι' αυτό, άναμένεται μ' άνυπομονησία ή άπόφασις του Ανωτά-του Δικαστηρίου.

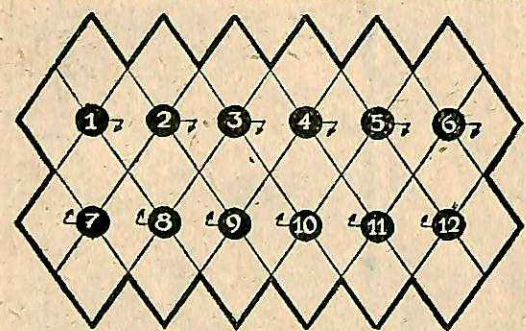

Ένας κάτοικος του Σικάγου, ο Βίτο Ντιλιμπέρτο, ζήτησε νά επιβληθή αυτός στη σύ-ζυγό του...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβοσκαυρόλεξο

Μέσα στους τέσσερες μικρούς ρόμβους που βρίσκονται γύρω από τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μία τετρασύλλαβη λέξη, βάζοντας μία ό-λόκληρη συλλαβή μέσα στον κάθε μικρό ρόμβο. Θ' αρχίζετε πάντα από

τον ρόμβο που περιέχει το μικρό βέλος και θ' ακολουθείτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α'. ΣΕΙΡΑ

- 1) Ποταμός περίφημος για τους καταράκτες του.
- 2) Νεκρή γλώσσα που εξακολουθεί να θασάνει τον μαθητή.
- 3) Μικρός μύσχος.
- 4) Τμήμα της Τροχολοβίας.
- 5) Κατάσταση που συμβαδίζει με τους νόμους.
- 6) Είπε ευτυχώς όταν ο θεός....

Β'. ΣΕΙΡΑ

- 7) Φιλονεικία, ανταγωνισμός.
- 8) Βασκαίνω.
- 9) Τέτοιοι είναι μερικοί νεαροί κομψοί που είναι έποχες μας.
- 10) Πιπνύ που δένει με το δνομά του σε γυναικα δοκίμη και γλωσσού.
- 11) Εργάζεται με οινόπνευμα.
- 12) Δυνατή βροχή.

Το γεύμα

Σ' ένα γεύμα με συνδαιτημένους διαφόρους ξένους, σεβρίσθηκε ένα φαγητό της χώρας του καθενός. Μπορείτε να βρείτε απ' τα φαγητά την εθνικότητα των καλεσμένων; Χαβιάρι, σουτά από χελιδονοφυλές, ρομφί, μπουγιόμπες, μακαρόνια άπφελ στρουντέλ.

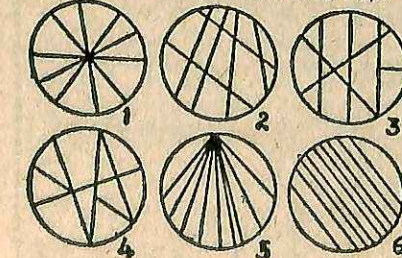
Τα πρώτα

Συμπληρώστε τις λέξεις που λείπουν απ' τις παρακάτω φράσεις

- 1) Το πρώτο «όμιλου» φίλμ είχε τον τίτλο...
- 2) Η πρώτη πόλις στην οποία έπεσε η ατομική βόμβα ήταν...
- 3) Το πρώτο κολλέγιο των 'Ηνωμ Πολιτειών ήταν...
- 4) Ο πρώτος που μελέτησε με τηλεσκόπιο τον ουρανό ήταν...
- 5) Το πρώτο βιβλίο που τυπώθηκε με κινητούς τυπογραφικούς χαρακτήρες έξεδόθη τον... αιώνα.
- 6) Ο πρώτος εξερευνητής που έφτασε στο Βόρειο Πόλο ήταν...
- 7) Το πρώτο «αστρο» του κινηματογράφου που κέρδισε δυο φορές το βραβείο «Οσκάρ» ήταν η...

Οι κύκλοι

Ρίξτε μία ματιά στους παρακάτω κύκλους και προσπαθήστε να βρείτε τους δυο απ' αυτούς που είναι χωρι-

σμένοι σε περισσότερα τμήματα με τις διασταυρωμένες γραμμές. Πρέπει όμως να απαντήσετε σε 30 δευτερόλεπτα.

Το μαγικό σπέρτο

Παίρνετε ένα σπέρτο, το βάζετε στη μέση ενός μαντηλιού, απλώνοντάς το πάνω στο τραπέζι, κι έπειτα το διπλώνετε μέσα σ' αυτό, φέρνοντας τις μύτες του μαντηλιού προς το κέντρο του. Κρατώντας έτσι τυλιγμένο το μαντίλι, δίνετε να ψηλαφήσουν απ' έξω το διπλωμένο σπέρτο κι έπειτα να το σπάσουν στα δυο. Ξεδιπλώνετε κατόπιν το μαντίλι, και βγάζετε από μέσα το σπέρτο, το νερό κι' ολόκληρο!

Το παιγνίδι αυτό γίνεται απλούστατα: Υπάρχει και δεύτερο σπέρτο, χωμένο στο στρίψωμα του μαντηλιού. Κατά το διπλώνω, φροντίζετε να βάρη αυτό προς το κέντρο. Έπειτα πιάνετε το μαντίλι έτσι ώστε το πρώτο σπέρτο να βρίσκεται μέσα στη φούχτα σας κι' οι φίλοι σας να ψηλαφήσουν το δεύτερο (το περασμένο στο στρίψωμα). Σπάζουν, λοιπόν, αυτό το δεύτερο, και στο τέλος τους παρουσιάζετε το πρώτο σπέρτο, νερό (δεν μπορούν να ιδούν τότε το δεύτερο, το σπασμένο, εφ' όσον βρίσκεται μέσα στο στρίψωμα).

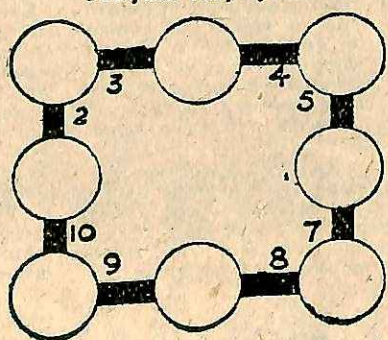
Το κτήμα

Ένα κτήμα τετράγωνο έκτασης 16 στρεμμάτων, περιβάλλεται από φράχτη. Το χωρίζουμε τώρα σε τετράγωνα, από 1 στρέμμα το καθένα. Πόσα απ' αυτά τα κομμάτια θα έχουν φράχτη από τις δυο πλευρές τους, πόσα από τη μία μόνον και πόσα από καμία;

Συλλαβόγριφος

Σ' άρθρο στον πληθυντικό σύμφωνα εύν κολλήσας μέσο μεταφορικό, θά ιδής και θ' άπορήσας.

Μαγικό τετράγωνο

Τοποθετήστε τον κάθε αριθμό μέσα σ' ένα κύκλο, κατά τρόπον ώστε προσθέτοντας τους αριθμούς των τριών κύκλων της κάθε πλευράς να βρίσκετε πάντοτε το ίδιο σύνολο.

Λογοπαικνιτικές λεξιγριφές

Κάποιο ζώο δεν ζητεί: Μέσ' το σταύλο θά το βρής. Α, νελάς! Καλά παιδί μου. Ένώ στώπα, στην τιμή μου.

Λεξιγριφές

Το πρώτο νότα μουσικής, Το δεύτερό μου θά το βρής. Σε φυλάκας και σε μονές. Το τρίτο μου είναι γραμμαίο άπλο. Το σύνολό μου τώρα δες: Είναι ντολ ευρωπαϊκό.

Δημώδη αινίγματα

- 1) Το κορμί μου υπαράκια και η ρίζα μου όλη νένεια.
- 2) Τα μάτια έθαμψαν τα δυο γίνανε τρία και τα βούνα χιονίσανε.
- 3) Άσπρος κάμπος μαύρα νίδια καλαμένιος ο ζυγός πέντε βόδια τον τραβάνε.

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα:

— Έλα εδώ, Ντίνο μου... Γιατί κλαίς; Σου πονεί άκόμα; — Μου πονεί πολύ μωμάκα μου! Τι του πονεί του Ντίνου;

Οι λύσεις στη σελ. 76

Η ΣΟΦΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Μία φορά κι' ένα καιρό ένας βασιλιάς είχε ένα γυιό. Το βασιλόπουλο αυτό λέει μία μέρα στον πατέρα του:

— Πατέρα, εγώ θά γυρίσω τον κόσμο και θά πάρω γυναίκα την πιο έξυπνη κοπέλλα.

— Απόρησε ο βασιλιάς.

— Τι λόγια είναι αυτά, παιδί μου, είπες στο βασιλόπουλο. Έξυπνες κοπέλλες έχουμε και στον τόπο μας. Έξυπνες, όμορφες, σαν τ' όνειρο το νερό και με πριγκιπικό αίμα στις φλέβες τους.

— Ναι, πατέρα μου, μα εγώ θέλω να πάρω γυναίκα μου την πιο έξυπνη του κόσμου.

— Και πού θά τη βρής;

— Θά ψάξω παντού και θά την ανακαλύψω.

— Καλά, παιδί μου, να πάς στην εχρή του Θεού και καλή επιτυχία.

Έφυγε, λοιπόν, το βασιλόπουλο για να γυρίσει χάρες και χωριά. Στο δρόμο που πήγαινε νύχτωσε κι' είδε φώς σε μία καλύβα. Χτυπάει τη πόρτα και παρουσιάζεται μία φτωχή κοπέλλα.

— Καλώς σας πύρα! της λέει το βασιλόπουλο. Νύχτωσα στο δρόμο κι' ήρθα δώ να περάσω ή βραδυά μου.

— Με τον όρισμό σου, άφεντη μου, του άποκρίθηκε η κοπέλλα. Το σπίτι μας είναι καλό και φτωχικό, και δεν θά σε περιποιηθώ όπως πρέπει.

— Δεν πειράζει, της λέει με καλωσύνη το βασιλόπουλο. Κι' εγώ φτωχός κυνηγός είμαι και ψάχνω να βρω την πλουμιστή περδικά.

— Αμέσως η κοπέλλα πήγε γρήγορα κι' έσφαξε μία κόττα να του την ψήση.

Σάν έγύρισε από το χωράκι ο πατέρας κι' η μάνα της νέας κι' είδαν τον ξένο στρωμένο στο τραπέζι, άγρίσαν.

— Η κοπέλλα, όμως, δεν φοβήθηκε. Πάνει την κόττα, κόβει τα δυο της πόδια και τα βάζει στο πιάτο του μουςαφίρη. Πάίρνει ύστερα το κεφάλι, το βάζει μπρός στον πατέρα της, το σώμα της κόττας μπρός στη μάνα της, τα φτερά στο δικό της πιάτο και τ' άπομεινάρια τάδωσε στα μικρά τ' αδελφάκια της. Άφου έφαγαν έστρωσαν στον μουςαφίρη να κοιμηθ.

Το πρωί που κίνησε ο ξένος να φύγει άκουσε την οικογένεια να καυγαδίζει και σάσθηκε η άκούση.

— Γιατί μοίρασε την κόττα έτσι κι' έδωσε τα πόδια στον ξένο; τη ρώτησε η μάνα της.

— Η κοπέλλα γέλασε κι' άπάντησε:

— Μάνα, δεν κατάλαβες γιατί έκανα έτσι τη μοίρασιά; Έδωσα τα πόδια στον ξένο, για να κάνει ποδάρια να φύγει, πήρα εγώ τα φτερά γιατί γρήγορα θά κάνω φτερά να πετάξω απ' τα χέρια σας. Έδωσα το κεφάλι στον πατέρα, γιατί αυτός είν' ο νοικοκύρης του σπιτιού. Έδωσα σε σένα το σώμα της, γιατί εσύ γυρίζεις στο σπίτι και το κυβερνάς και στα μικρά έδωσα τα άπομεινάρια σαν μικρά που είνε.

Το βασιλόπουλο που τ' άκουσε αυτά άνέθηκε άπάνω και λέει στη νέα:

— Κοπέλλα μου, έπειδή μ' άρεσε η τάξις, έτσι όπως μοίρασε την κόττα, άποφάσισα να σε κάω γυναίκα μου. Από σήμερα είσαι δική μου. Θά ρθώ σε λίγες μέρες να σε πάρω.

Γύρισε ύστερα το βασιλόπουλο στο βασιλείο του.

— Πατέρα, λέει στο βασιλιά, μου φαίνεται πως βρήκα τη νέα που άξίζει να γίνω γυναίκα μου.

— Με την εύχη μου, γυιέ μου, να την πάρης, του άποκοίθηκε ο βασιλιάς.

— Αμέσως έπειτα το βασιλόπουλο στέλνει έναν ύπηρέτη στην κοπέλλα να της πη έκ μέρους του:

— Κυρά μου, το βασιλόπουλο θέλει να μάθ τι είνε σ' αυτό τον κόσμο τα δυο στεκούμενα και τα δυο περπατούμενα.

Ο ύπηρέτης πήγε στην κοπέλλα και της το είπ.

— Πες στο βασιλόπουλο, του άπαντά η κοπέλλα: πως τα δυο στεκούμενα είνε ο ουρανός κι' η γη και τα δυο περπατούμενα ο ήλιος και το φεγγάρι.

Το βασιλόπουλο σαν είδε την κρίσι της κοπέλλας έστειλε ένα άμάξι με τους ανθρώπους του, την συνόδεψαν στο παλάτι και την έκανε γυναίκα του και σύμβουλό του κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Άκαδημαϊκός Μπουσάν, ο φίλος του συνταγματάρχη Βεύρακ, ή μνηστή του συνταγματάρχη Ζανέτ, ο Μπουσάν κι' άλλοι συνεργάτες τους στο τέλος του αιώνα μας, μελετούν τον τρόπο της επικοινωνίας με τον Άρη κι' έχουν φτάσει σε καλό άποτέλεσμα. Συγχρόνως όμως τους άνηπούν μερικά παράδοξα φαινόμενα που άρχισαν να παρατηρούνται: Κραδασμοί στον άέρα, αλλόκοτοι, φωτεινά διατόντων θροίσματα και έποφές μυστηριώδεις, σαν άόρατα όντα να κυκλοφορούν γύρω τους. Τι συμβαίνει; Το μυστήριο έξηγεύται: Οι κάτοικοι του Άρη έπιτίθενται κατά της γης. Οι άνθρωποι του πλανήτη μας τρομοκρατούνται. Μόνο η μετάβαση του Βεύρακ στον Άρη και η έπιστροφή του θά έσωζε τους ανθρώπους. Κι' ο Βεύρακ άναχωρεί μία μέρα σ' ένα άπλωμα να νηπικό βλήμα κινούμενο με άτομική ένέργεια. Στο μεταξύ συμβαίνουν παράδοξα γεγονότα: Ο τυφλός μαυρός ύπνερπτης του Μπουσάν, Ζαρούκ, τις δυο πληροφορίες έντροπος ότι τους πληροφορεί έντροπος τον άγγιζε με τις φτερούγες του ένα πνεύμα. Συγχρόνως καταρβάνουν με τα μέσα που έδωσαν να δουν ένα άπο τα άόρατα τερωσώδη όντα που κατέβηκαν στη γη. Τα όντα αυτά πίνοντο το αίμα των ανθρώπων. Η τρομοκρατία μεγάλωνε. Κι' έν τω μεταξύ τα σήματα του Βεύρακ απ' τον Άρη — έκει φάσεις ήδη εκεί — σταματούν. Οι σύντροφοί του περιμένουν καταγίδια μία έκπληκτική λάμψη φαίνεται και μία πύρινη σφαίρα πέφτει πάνω στο έρωςσώδη τους και το συντρίβει, το πυροποιεί!

Δυό απ' τους συνεργάτες του Μπουσάν, σκοτώνονται. Βρίσκουν τέλος τη βολίδα που έπεσε. Μέσα σ' αυτή βρίσκεται ο Βεύρακ γυρισμένος απ' τον Άρη. Μόλις συνέχεται ο γενναίος συνταγματάρχης άρχίζει άφηνεγίται τις παράδοξες και καταπληκτικές έντυψεις του από τον Άρη.

3ον — Έδειξε μ' έναν περίεργο τρόπο προς τα Νότια και μου είπε ότι εκεί δεν έπρεπε να πάω ποτέ μου... — Φυσικά, δεν μπορούσα να καταλάβω για τί μου μιλούσε και άποφάσισα... να έπισκεφθώ εκείνο άκριβώς το μέρος. — Στο μεταξύ όμως, διοργάνωσα τη ζωή μου έτσι, ώστε να μπορώ να ζω άνετα τα χρόνια μου.

Νυχτερινή έπίδραση — Άπο τα ήθη και έθιμά τους, άπο τα έρείπια των παλιών κτιρίων τους, άπο αυτά που συνήθως καταφεύγουν οι έβνολόγοι κι' οι άρχαιολόγοι, δεν μπορούσατε να βρήτε την ιστορία τους; τον διέκοψε περίεργος ο Μπουσάν.

Ο Βεύρακ χαμογέλασε. — Το περίεργο να με ρωτήσετε, κύριε καθηγητή, είπες, γιατί κι' εγώ αυτή τη σκέψη έκανα εκεί πάνω. Άλλα, παρ' όλη μου τις προσπάθειες, δεν βρήκα κανένα άπόλυτως ίχνος έρείπια.

— Στην περιοχή εκείνη δεν υπήρχε ούτε ή παραμικρή πέτρα, που να μοιάζει πως άνηκε κάποτε σε κτίριο φτιαγμένο άπο ύλη λογικά.

— Άλλ' αυτοί οι Άρειοι που ζούσαν; ρώτησε άνυπόμονα ο Μπουσάν.

— Σ' ένα είδος καλυβών άπο κλαριά δέντρων. Φαίνονταν μάλλον σαν νομάδες που είχαν έρθει κυνηγημένοι, άπο πολύ μακριά, είχαν έγκατασταθή στην κοιλάδα εκείνη και, θρίσκοντας την ησυχία τους, έμειναν όριστικά εκεί...

— Έχουν θρησκευτικές ποιοτήτες; Τα αίσθημά τους μοιάζουν με τα δικά μας; ρώτησε η Ζανέτ.

Ο Βεύρακ κοκκίνισε έλαφρά. — Τα αίσθημά τους μοιάζουν πολύ με τα δικά μας, είπες με κάποιο διαταγμό, άλλα θρησκευτικές ποιοτήτες άπο τις έννοούμε εμείς, δεν

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΚΡΕΠ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 54 ΠΑΡΑΤΕΤΕΙΝΑΙ

Έχουν. Άπ' ό,τι κατάλαβα τουλάχιστον, δεν πιστεύουν σε θεούς, άλλα διατηρούν ένα είδος άναμνήσεως — δεν ξέρω αν καταλαβαίνετε τί άκριβώς θέλω να πώ — κάποιων υπέρτερων όντων, που δεν ζούν όμως στον ουρανό, άλλα κάπου πάνω στον πλανήτη τους, και που δεν είνε άόρατα, όπως εμείς πιστεύουμε πως είνε ο Θεός μας.

— Άλλωστε — πρόσθεσε ο Βεύρακ ύστερα άπο μικρή διακοπή, που φαίνονταν σαν να προσπαθούσε να βρη τις κατάλληλες λέξεις για να εκφράσει πού καθαρά τις ίδιες του — ή άτιμόσφαιρα του Άρεως είνε τέτοια, ώστε πολύ δύσκολα θά μπορούσε να ύπάρξη σ' αυτήν αυτό που εμείς συνήθως άποκαλούμε «άύλο» και «άόρατο».

— Τί θέλεις να πής; ρώτησε ο Μπουσάν, που ή έπιστημονική του περιέργεια είχε έξαφθα σε ύπερτατο βαθμό. — Ξέρετε, κύριε καθηγητή, πως ή άτιμόσφαιρα του Άρεως είνε πιο άραιή, πιο έλαφριά άπο τη δική μας. Έκεί ή άραήτης είνε άπείρως πιο μικρή κι' αυτό δίνει μίαν εύκνηση άπίστευτη. Συγχρόνως, το μάτι βλέπει διαφορετικά απ' ό,τι βλέπει έδώ.

— Άπλάση; ρώτησε ο άδελφός του. Αυτό δεν το καταλαβαίνω...

— Θά σας δώσω να καταλάβετε: Τα χρώματα, εκεί πάνω, είνε έντελως διαφορετικά: Τα δέντρα και τα φυτά είνε τριανταφυλλία, κόκκινα, κίτρινα, τα βούνα έχουνε μία ροή άπόχρωσι... Βλέπεις, ξαφνικά μία μεγάλη πεταλούδα να πετάει μπροστά σου, με παράξενους ίριδισμούς, κι' έχεις την αίσθηση πως αυτή την πεταλούδα π. χ., με τον αλλόκοτο συνδυασμό των χρωμάτων της, θά ήταν άπόλυτως άδύνατον να την ιδής στη γη, όχι γιατί δεν ύπάρχει στον πλανήτη μας, άλλα γιατί θά ήταν άόρατη στα γήινα μάτια μας.

— Δεν μπορώ, δυστυχώς, να εκφρασθώ πιο καθαρά... Είνε κάτι το διαφορετικό στον Άρη, που ενώ μοιάζει με τη γη, συγχρόνως διαφέρει πολύ άπο τον πλανήτη μας... — Τα ζώα τους; ρώτησε ο Μπουσάν.

— Κι' αυτά αλλόκοτα. Ζώα, πουλιά, ψάρια, δεν έχουν ούτε ή φόρμα, ούτε το χρωματισμό των δικών μας.

— Όλοι τους ήθελαν να με περιποιηθούν, γιατί με θεωρούσαν σαν ένα όν εξαιρετικό, άλλα, περισσότερο απ' όλους, με περιποιόταν ή Αίονη. Αυτή ήταν ή πρώτη που με είχε πλησιάσει στον Άρη, ή πρώτη που μ' έμαθε τη γλώσσα τους, κι' ή μόνη που είχε μίαν έντελως εξαιρετική αντίληψη και γι' αυτό προτιμούσα να συνηθίσω μαζί της, για τα στοιχεία που ήθελα να συγκεντρώσω.

— Ήταν πρόθυμη να μου δώσει πληροφορίες για τον Άρη, για την ιστορία του, για την εξέλιξη του, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη...

— Στην κατασκήνωσι των Άρειών, έμενα σε μία καλύβα, που μου είχανε φτιάσει.

— Όλοι τους ήθελαν να με περιποιηθούν, γιατί με θεωρούσαν σαν ένα όν εξαιρετικό, άλλα, περισσότερο απ' όλους, με περιποιόταν ή Αίονη. Αυτή ήταν ή πρώτη που με είχε πλησιάσει στον Άρη, ή πρώτη που μ' έμαθε τη γλώσσα τους, κι' ή μόνη που είχε μίαν έντελως εξαιρετική αντίληψη και γι' αυτό προτιμούσα να συνηθίσω μαζί της, για τα στοιχεία που ήθελα να συγκεντρώσω.

— Ήταν πρόθυμη να μου δώσει πληροφορίες για τον Άρη, για την ιστορία του, για την εξέλιξη του, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη...

— Στην κατασκήνωσι των Άρειών, έμενα σε μία καλύβα, που μου είχανε φτιάσει.

— Όλοι τους ήθελαν να με περιποιηθούν, γιατί με θεωρούσαν σαν ένα όν εξαιρετικό, άλλα, περισσότερο απ' όλους, με περιποιόταν ή Αίονη. Αυτή ήταν ή πρώτη που με είχε πλησιάσει στον Άρη, ή πρώτη που μ' έμαθε τη γλώσσα τους, κι' ή μόνη που είχε μίαν έντελως εξαιρετική αντίληψη και γι' αυτό προτιμούσα να συνηθίσω μαζί της, για τα στοιχεία που ήθελα να συγκεντρώσω.

— Ήταν πρόθυμη να μου δώσει πληροφορίες για τον Άρη, για την ιστορία του, για την εξέλιξη του, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη...

— Στην κατασκήνωσι των Άρειών, έμενα σε μία καλύβα, που μου είχανε φτιάσει.

— Όλοι τους ήθελαν να με περιποιηθούν, γιατί με θεωρούσαν σαν ένα όν εξαιρετικό, άλλα, περισσότερο απ' όλους, με περιποιόταν ή Αίονη. Αυτή ήταν ή πρώτη που με είχε πλησιάσει στον Άρη, ή πρώτη που μ' έμαθε τη γλώσσα τους, κι' ή μόνη που είχε μίαν έντελως εξαιρετική αντίληψη και γι' αυτό προτιμούσα να συνηθίσω μαζί της, για τα στοιχεία που ήθελα να συγκεντρώσω.

— Ήταν πρόθυμη να μου δώσει πληροφορίες για τον Άρη, για την ιστορία του, για την εξέλιξη του, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη...

— Στην κατασκήνωσι των Άρειών, έμενα σε μία καλύβα, που μου είχανε φτιάσει.

— Όλοι τους ήθελαν να με περιποιηθούν, γιατί με θεωρούσαν σαν ένα όν εξαιρετικό, άλλα, περισσότερο απ' όλους, με περιποιόταν ή Αίονη. Αυτή ήταν ή πρώτη που με είχε πλησιάσει στον Άρη, ή πρώτη που μ' έμαθε τη γλώσσα τους, κι' ή μόνη που είχε μίαν έντελως εξαιρετική αντίληψη και γι' αυτό προτιμούσα να συνηθίσω μαζί της, για τα στοιχεία που ήθελα να συγκεντρώσω.

— Ήταν πρόθυμη να μου δώσει πληροφορίες για τον Άρη, για την ιστορία του, για την εξέλιξη του, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη, για την εξέλιξη της ζωής στον Άρη...

— Στην κατασκήνωσι των Άρειών, έμενα σε μία καλύβα, που μου είχανε φτιάσει.

νη τις πληροφορίες που της ζητούσαν, αλλά έδειχνε έναν ακατανίκητο — και ανεξήγητο, φυσικά, για μένα — τρόμο, όταν της έλεγα πως ήθελα να προχωρήσω πέρα από την κατασκήνωσή τους.

«Φαινόταν σαν να πίστευε πως, πίσω από τα ρόδινα βουνά, που τριγύριζαν την κοιλάδα τους, υπήρχε άλλος κόσμος, έντελως διαφορετικός από τον δικό τους, όπου ζούσαν άλλοι είδους όντα, που μόνον στη σκέψη τους ανατρίχιαζε.

«Ίδιως κυττούσε φοβισμένα προς τα Νότια, πράγμα που καθώς σάς είπα και πριν, μ' έβαλε στον πειρασμό να πάω προς τα εκεί, για να ιδώ τι ήταν εκείνο που την έκανε τόσο να τρομάζει.

«Αλλά δεν πρόφτασα καθώς θα ιδήτε...

«Ένα πρωί, καθόμαστε στην άκρη του ποταμού και ψαρεύαμε. Η φυλή της Αιόνης δεν είχε ιδέα από ψάρεμα. Ζούσαν από τους καρπούς των δέντρων, αγνοούσαν — καθώς σάς είπα — τη φωτιά, και, συνεπώς, άγνοούσαν το μαγειρεμένο φαγητό.

«Όλα αυτά τους τα έμαθα έγω.

«Είχα ανακαλύψει κάτι σκληρά άγκάθια, που τα χρησιμοποίησα για άγκιστρία. Από τα μαλλιά της Αιόνης είχα φτιάσει μια μακρυνά και γερό κλωστή, την έδεσα σ' ένα καλάμι, και το εργαλείο της ψαρικής ήταν έτοιμο.

«Για δόλωμα χρησιμοποίησα κάτι μωδ σκουλήκια, που άφθονούσαν στην ακροθαλασσία.

«Εκείνο το πρωί λοιπόν, καθώς καθόμαστε και ψαρεύαμε, της ξαναμίλησα για την επιθυμία μου να προχωρήσω πίσω από τα ρόζ βουνά.

«Οχι! μου είπε τρέμοντας και σφίχτηκε απάνω μου. Μην το κάνεις αυτό, αν αγαπάς τη ζωή σου, κι αν αγαπάς κι εμένα...

«Μά γιατί; τη ρώτησα. Τι υπάρχει πίσω από τα βουνά;

— Δεν υπάρχουν μόνο πίσω από τα βουνά... Καμιά φορά έρχονται κι' εδώ... ψιθύρισε με χαμηλή φωνή, σά να φοβότανε μην την ακούσουν άορατα όντα.

— Ποιοι έρχονται εδώ; τη ρώτησα παραξενεμένος...

— Εκείνοι!... μου αποκρίθηκε άδριαστα. Όταν η νύχτα είναι πολύ σκοτεινή...

«Εσφίχτηκε απάνω μου και την ένοιωσα να τρέμει δολοκλήρη.

— Μην πάς! μου είπε ίκε-τευτικά. Μείνε εδώ... Έγώ σ' αγαπάω... Θα γίνεις άντρας μου και θα ζήσουμε μαζί...

«Ο Βεϋράκ σώπασε και κύταζε την αραβωνιστική του, που είχε γίνει κάτωρη.

— Σου ζητώ συγγνώμη, Ζανέτ, της είπε με στοργή. 'Αλλά είμαι υποχρεωμένος να διηγηθώ όλα όσα μου συνέβησαν.

«Η νέα τούσφιξε το χέρι που της άπλωσε.

— Λέγε! του είπε απλά.

— Της εξήγησα — συνέχισε — ο συνταγματάρχης Βεϋράκ — πως αγαπούσα μια άλλη γυναίκα στη Γη, πως ήμουν αραβωνισμένος μαζί της και πως θα την έκανα γυναίκα μου όταν έφτασε. 'Αλλά αυτό της ήταν αδύνατο να το καταλάβει.

Το βράδυ, στην καλύβα μου, σκεπτόμουν ότι αρκετά πια είχα μείνει σ' εκείνη την κοιλάδα κι' ότι έπρεπε να πάω πίσω από το ρόδινα βουνά. «Ι-σως, εκεί, να βρήκα πολιτείες, όπου να ζούσαν 'Αρειοί πιδ πολιτισμένοι. Και ίσως, ακόμα, να συναντούσα έπιστήμονες, που να ενδιαφέρονταν, όπως έ-μενες, για τα διαπλανητικά ταξίδια. Με τη βοήθειά τους, θα μπορούσα να διορθώσω τη βολίδα μου και να μπορέσω έτσι να ξαναγυρίσω στη Γη.

Μ' αυτές τις σκέψεις, με πήρε ο ύπνος.

Ήταν άργα, κι' η νύχτα ήταν θεοσκοτεινή. Πρώτη μου φορά, από τότε που είχα πέσει στον 'Αρη, έδλεσα μια τόσο έρεβώδη νύχτα.

Πόση ώρα κοιμόμουν;

Ξύπνησα ξαφνικά από κάτι παραδόξους κρότους έξω από την καλύβα μου, σά να πετούσαν γιγάντια πουλιά.

Σηκώθηκα και κύταξα έξω. 'Η νύχτα ήταν σκοτεινή, αλλά έβλεπα, ανάμεσα στις καλύβες, πολυάριθμα σημεία που σπινθηροδούσαν, ριχνοντας ένα άμυδρο φώς. Και τα φωτεινά αυτά σημεία κινούντουσαν, ενώ συγχρόνως ακουγόταν ο βαρύς ήχος φτερών που χτυπούσαν τον αέρα.

Την ίδια στιγμή, έφτασε ως μένα μια αλλόκοτη βαρεία ό-σμη, που μ' έκαμε ν' αδιάσω.

Τι συνέβαινε λοιπόν; Τι ήσαν αυτά τα κινούμενα φώτα;

«Αποφάσισα ν' αναψώ την ηλεκτρική μου λάμπα, για να ιδώ περί τίνος έπρόκειτο.

Ευτυχώς, καθώς ξέρετε, είχα προμηθευτή στήλες από δώ κι' έτσι ποτέ δεν μου έλειψε το φώς.

Μόλις όμως πείσα το κουμπί κι' άναψα την ισχυρή ηλεκτρική μου λάμπα, έσπευσα να την ξανασβώσω, παγωμένος από τον τρόμο.

«Εκείνο που είδα, ήταν αδύνατο να το συλλάβει ανθρώπινη φαντασία, αδύνατο να πιστέψω κανείς πως ήταν δυνατόν να υπάρχει...

«Ο Βεϋράκ εκύτταξε τους φίλους του και τον αδελφό του, σαν να βέλε να παρακολουθήσει στα πρόσωπά τους την εντύπωση που θα τους έκαναν τα λόγια του, κι' έπειτα συνέ-χισε:

— Ήταν κάτι τεράστιες νυχτερίδες, ανθρώπομορφες, που πετούσαν, πολλές εκατοντάδες συγχρόνως, πάνω από την κατασκήνωσή των 'Αρειών...

«Ο Μπουσάν κι' οι άλλοι κυτάχτηκαν ανήσυχoi. 'Η ίδια σκέψη πέρασε απ' το μυαλό όλων τους: Το τεράστιο εκείνο ά-όρατο όν, που τόχανε ιδή για λίγο μέσα στο εργαστήριο, ήταν αιχμαλωτίστηκε στο ύγρο της κροστάλλινης θήκης, δεν ήταν παρά ένα απ' αυτά τα όντα που είχε ιδή ο συνταγματάρχης Βεϋράκ στον 'Αρη;

«Αλλά κανείς τους δεν έμ-ιλησε, περιμένοντας να συνεχίσει την αφήγησή του ο συνταγματάρχης.

Το πληγωμένο τέρας

«Ο Βεϋράκ που δεν ήξερε πως οι φίλοι του είχαν ιδή

μιά από τις τερατώδεις εκεί-νες ανθρώπομορφες νυχτερίδες, εξακολούθησε τη διηγησή του: — Έσβυσα, καθώς σάς είπα την ηλεκτρική μου λάμπα και περίμενα όρθιος, νιώθοντας την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά μέσα στο στήθος μου.

Ξαφνικά, άκουσα άγριες φωνές: Ήσαν οι 'Αρειοί, που-χαν ξυπνήσει και φώναζαν τρομαγμένοι. Σε λίγο, από παντού άρχισαν να βγαίνουν άντρες και γυναίκες κρατώντας αναμμένα δαδιά στα χέρια τους.

«Και τότε είδα μια σκηνή, που δεν θα την ξεχάσω ποτέ μου!

Στα φώς των δαδιών, οι γιγάντιες εκείνες άνθρωπο-νυχτερίδες, έφευγαν τρομαγμένες, δυαλόντας απάσιες κραυγές.

Οι 'Αρειοί τις κυνηγούσαν με τ' αναμμένα τους δαδιά.

«Αυτοί» λοιπόν ήσαν οι μυστηριώδεις έχθροι, που φοβό-τανε τόσο η μικρή μου φίλη;

«Αλλά τώρα, χωρίς σέ μένα, που τους έμαθα ν' ανάδουνε φωτιά — που άλλωστε δεν την άφηναν πια να σβύσει ποτέ στον καταλοιόμο τους — οι 'Αρειοί είχαν ένα άποτελεσμα-τικό όπλο έναντιών των τερά-των εκείνων, που φαινόταν να είναι οι πιδ άδυσώπητοι έχθροι τους.

Τα κυνηγούσαν με τα αναμμένα τους δαδιά, που τα πετούσαν απάνω τους, κι' εκείνα έ-φευγαν χτυπώντας τις γιγάν-τιες φτερούγες τους.

Τέλος, πέρασε η έφιαλτική εκείνη νύχτα και εημέρωσε.

Οι 'Αρειοί, που δεν είχανε κλείσει μάτι, με κυκλώσανε κι' άρχισαν όλοι μαζί να μου μι-λούνε για τη φοβερή νυχτερινή έπιδρομή.

— Τι ήσαν αυτοί; ρώτησα την Αιόνη.

— Είπε οι 'Ερλουρς! μου ά-πάντησε με φωνή που έτρεμε. Μένουν απάνω σ' απόκρημνα βουνά, που είν' εκεί, προς τα Νότια. Γι' αυτό δεν σ' άφιναν να πας προς τα εκεί.

— Μά τι είναι αυτοί οι 'Ερ-λουρς; ρώτησα περίεργος.

— Στή φυλή μου άποφεύ-γουμε και να μιλάμε γι' αυ-τούς, μου αποκρίθηκε σοβαρά εκείνη. Είναι οι πιδ φοβεροί έ-χθροι μας. Πέφτουν απάνω μας, τις σκοτεινές νύχτες, άρπάζουν όσους προφτάσουν από μας και φεύγουν για να τους πίνειν το αίμα. Έρχονται μόνον τις νύχτες, και μάλιστα τις πιδ σκοτεινές. Γι' αυτό, όταν μάς έμαθες ν' ανάδουμε φωτιά, και να φωτίζουμε και την πιδ σκο-τεινή νύχτα, σ' αγαπήσαμε ό-λοι μας. Σκεφθήκαμε ότι, με τη φωτιά, που μάς χάρισε, θα μπορούσαμε ν' αντίσταθού-με στους 'Ερλουρς. Το είχα-με συζητήσει μεταξύ μας κι' ήμαστε έτοιμοι. Κι' έτσι, από-ψε, μόλις άκούσαμε τα φτερου-γίσματά τους, άντι να τρέσου-με, όπως κάναμε άλλες φορές, όταν έπεφταν απάνω μας ξα-φνικά, άναψαμε τα δαδιά και τους κυνηγήσαμε!

«Η Αιόνη τάλεγε αυτά σοβα-ρά αλλά και περήφανη συγχρό-νως. Καταλάβαινα όμως πως, μ' όλο που είχαν ήδη ένα άπο-τελεσματικό όπλο στα χέρια τους, δεν έπαυε να τρέμει στη σκέψη μόνο των γιγαντιών εκεί-νων τερατών...

Της πείνα να πάμε ποδε

το δάσος και δέχτηκε. Βαδίσανε εκείνη την ήμερα, προς μία περιοχή, όπου δεν εί-χαμε πάει ως τότε.

Μιλούσαμε για τα δέντρα και τα ζώα της πατρίδας της και της έλεγα πόσο διαφορετικό ήσαν στη Γη.

«Άξαφνα, μου φάνηκε πως ά-κουσα ένα νιχνιτό βογγητό. Πί-σω από μια λόχημ.

«Ετοιμάστηκα να διευθυνθώ προς τα εκεί, αλλά η Αιόνη μ' έπιασε από το χέρι και με συγκράτησε.

— Γιατί, Αιόνη; τη ρώτησα παραξενεμένος.

— Φοβάμαι για σένα...

Την κύταξα στα μάτια: Το πρόσωπό της, πραγματικά, εί-χε γίνει κάτωρο, και στα μά-τια της ήταν ζωγραφισμένος έ-νας ακατανίκητος τρόμος.

— Μά γιατί φοβάσαι; τη ρώτησα. Πάμε να ιδούμε τι είν' εκεί από πίσω...

— Ξέρω τί είναι, και γι' αυ-τό φοβάμαι! μου απάντησε σο-βαρά.

— Τι είναι λοιπόν; τη ρώτη-σα περίεργος.

— Ένας 'Ερλουρς! Θα πλη-γώθηκε χθες το βράδυ και, μη μπορώντας ν' ακολουθήσει τους συντρόφους του, θάπσε εκεί πίσω. Βογγάει από τον πόνο κι' από το φόβο του.

Τα λόγια της άντι να με τρομοκρατήσουν, όπως πίστευε η Αιόνη, μ' έκαναν να έπιθυμώ πιδ πολύ να τρέξω πίσω από τη λόχημ, απ' όπου εξακολου-θούσαν ν' ακούγονται, κάθε τό-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

σο πνιγμένα δογγήτα. «Αν, όπως έλεγε εκείνη, ήτα-νε κάποιος 'Ερλουρς πληγωμέ-νος, η ευκαιρία που μου παρου-σιαζόταν ήταν μοναδική: Θα μπορούσα να τον εξετάσω από κοντά και, φυσικά, καταλαβαί-νετε πως μια τέτοια ευκαιρία δεν ήθελα να τη χάσω.

— Μη φοβάσαι, Αιόνη, είπα στη μικρή μου φίλη. Θα ιδής πως ο 'Ερλουρς δεν θα μπο-ρέσει να μου κάνει κανένα κα-κό. Θέλεις να με περιμένεις έ-δω, ως που να γυρίσω;

— Οχι! Θάρρω μαζί σου! Φοβάμαι για σένα... ψιθύρισε εκείνη.

Προχωρήσαμε πίσω απ' τη λόχημ.

Πραγματικά, όπως είχε ύπο-θέσει η Αιόνη, ήταν ένας πλη-γωμένος 'Ερλουρς.

«Ενα δαδί του είχε μισοκά-ψει το άριστερό του χέρι — που ήταν κολλημένο πάνω στην τεραστία μεμβράνη του φτερού — και δογγούσε από τους πό-νους.

Δεν μάς είδε, γιατί το πρό-σωπό του το είχε κρυμμένο κά-τω από τη δεξιά του φτερού-γα, για να μη βλέπει το φώς της ήμερας.

«Άκουσε όμως τα θήματά μας και φοβήθηκε ίσως πως θα τον άποτελειώσαμε γιατί, χω-ρίς να ξεσκεπάσει το πρόσωπό του, μάς έδειξε τα γαμψά νύ-χια των χεριών του, μουγκρί-ζοντας άπειλητικά.

Πλησίασα και τον κύταξα με όλη μου την άνεση.

«Υπελόγησα πως το άνοιγμα των φτερών του — η μάλλον της μεμβράνης των φτερών — ήταν κάπου δέκα μέτρα. Ήταν όλο του το κορμί τριχωτό κι' έβγαζε μιάν άδριαστική όσμη.

Το πρόσωπό του δεν το είχα ιδή ακόμα.

— Πάμε να φύγουμε! με πα-ρακάλεσε η Αιόνη. Να πούμε στους δικούς μας ναρθουν να τον άποτελειώσουν.

— Οχι, Αιόνη. Δεν θα τον σκοτώσουμε! της είπα.

— Γιατί; με ρώτησε παρα-ξενεμένη.

— Θα τον μεταφέρουμε στο χωριό σου.

— Έναν 'Ερλουρς θα μετα-φέρεις στο χωριό; με ρώτησε κατάπληκτη.

— Ναι, της απάντησα στα-θερά. Θέλω να τον γιατρέψω και να τον μελετήσω...

Κι' έπειδή έδειχνε πως δεν καταλάβαινε τί της έλεγα, πρόσθεσα:

— Μη φοβάσαι, Αιόνη. Αυτό που θέλω να κάνω είναι για το καλό όλων μας. Θέλεις να μί βοηθήσεις κι' εσύ;

Με κύταξε στα μάτια μ' έμπιστοσύνη.

— Ναι! μου είπε. Τι πρέ-πει να κάνω;

— Πήγαινε στην καλύβα μου και φέρε μου την κασσετί-να με τα φάρμακα. Ξέρεις ποιά είναι...

— Ναι.

— Πάρε μαζί σου και μερι-κούς άντρες να μας βοηθήσουν.

«Η Αιόνη έφυγε τρέχοντας. Το τέρας εξακολουθούσε να δογγάει, αλλά από πόνο περισ-σότερο παρά από φόβο γιατί, βλέποντας πως δεν το είχαν πειράξει, κατάλαβε φαίνεται πως δεν είχα κακούς σκοπούς έναντιόν του.

«Ο παρξένος αιχμαλώτος

Σε μισή ώρα γύρισε πίσω η Αιόνη με την κασσετίνα με τα φάρμακα. Μαζί της έρχόν-τουσαν και πέντε 'Αρειοί.

Στην άρχή, στεκόντουσαν μακριά, γιατί, και πληγωμέ-νον ακόμα, τον έτρεμαν τον 'Ερλουρς.

«Άνοιξα την κασσετίνα, έ-βγαλα από μέσα αλοιφές κι' επιδέσμους, και, προσέχοντας μη με χτυπήσει με τα γαμψά του νύχια το ανθρώπομορφο έ-κείνο τέρας, του καθάρισα την πληγή του χεριού του και την έδεσα, όσο μπορούσα καλλι-τερα.

Στην άρχή θέλησε ν' άποτρα-δητή, αλλά η αλοιφή του άνα-κούφισε άμέσως τους πόνους και στάθηκε πειθήνια ως που τελείωσα τον επίδεσμο.

Τότε, περίεργος, φαίνεται, να ιδή ποιος ήταν αυτός που, άντι να τον σκοτώσει, του ά-νακούφισε τους πόνους, ανασή-κωσε τη γιγάντια φτερούγα του και με κύταξε με μάτια μισοκλειστά.

Και τότε, για πρώτη φορά, και για λίγα δευτερόλεπτα — γιατί ξανακατέβασε άμέσως τη φτερούγα, μη μπορώντας να ύ-πομείνει το φώς της ήμερας — είδα από κοντά το πρόσωπο ενός 'Ερλουρς.

«Εμοιαζε με ανθρώπινο, αλλά είχε ένα κεφάλι φολακρό, ένα πρόσωπο άτριχο, ρυτιδωμένο, σαν κανενός άπαισίτου γερο-μά-γου καμιάς άφρικανικής φυ-λής.

«Όμολογώ πως, εκείνη τη στιγμή, ένοιωσα ένα παγερό ρίγος στη ραχοκοκκαλιά και θυ-μήθηκα τα λόγια της Αιόνης.

«Ήταν τόσο άποκρουστικό το πρόσωπό εκείνο, μωρίς τό-σο άπαισία ο πληγωμένος 'Ερλουρς, ώστε, άθελά μου έ-κανα ένα θήμα πίσω.

Γρήγορα όμως έπιβλήθηκα

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

στον έαυτό μου. 'Η έπιστημο-νική μου περιέργεια ήτανε με-γαλειότερη από την άδηλία και την άποστοργή που μου προ-ξενούσε το τέρας εκείνο.

«Έπρεπε να το μελετήσω ά-πό πιδ κοντά, κι' αυτό δεν μπορούσε να γίνη παρά στο χωριό των 'Αρειών.

Είπα, στους συντρόφους της Αιόνης, τί έσκόπευα να κάμω.

«Εκείνοι μ' άκούγαν σιωπη-λοί, χωρίς να μου αντίλινε, αλ-λά το ύφος τους έδειχνε καθα-ρά πως δεν ένέκριναν καθόλου την άπόφασί μου.

«Ωστόσο, όταν τους διάτα-ξα να μεταφέρουν τον πληγω-μένο 'Ερλουρς, έδίστασαν, αλ-λά, στο τέλος, υπάκουσαν.

Κι' οι πέντε μαζί με μεγάλη δυσκολία κατάφεραν να κουβα-λήσουν ως το χωριό των πλη-γωμένων νυχτεριδάνθρωπων.

Δεν ήτανε τόσο το βάρος του (γιατί, καθώς ξέρετε, στον 'Αρη η βαρύτης είναι πολύ μι-κρότερη από τη Γη) όσο ο τρό-μος που τους προξενούσε και που τους έκανε να δυσκολεύο-νται στη μεταφορά του.

«Ωστόσο, ο 'Ερλουρς εκεί-νος, είτε γιατί ήταν εξαντλη-μένος από την πληγή του, είτε γιατί είχε πεισθή πως ήθελα το καλό του, δεν αντίσταθηκε καθόλου κι' ούτε ξανάδειξε ά-πειλητικά τα νύχια του, όπως είχε κάνει μ' εμένα στην άρχή.

«Ετσι άπόχτησα τον πρώτο μου αιχμαλώτη 'Ερλουρς.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

μάθει μερικές λέξεις της άρει-
ανης διαλέκτου, που τις επρό-
φερε με φωνή λαρυγγώδη, αλλά
αρκετά ευδιάκριτα.

Τα μαθήματα μας προχωρή-
σαν τόσο πολύ, ώστε, στο τέ-
λος, μπορούσα να συνεννοηθώ
μαζί του.

Δυσκολευόταν, φυσικά, να
εκφράσει ιδέες ή συναισθήμα-
τα, αλλά μπορούσα να συνεν-
νοηθώ μαζί του για κοινά ζη-
τήματα.

Είχε καταλάβει πως τον εί-
χα περιποιηθώ, πως τον είχα
σώσει από την εκδικητική μα-
νία των Άρειων, πως του είχα
γιατρέψει την πληγή του χε-
ριού του και μια από τις πρώ-
τες φράσεις, που πρόφερε δι-
στακτικά, με τη λαρυγγώδη του
φωνή, ήταν για να μ' ευχαρι-
στήσει.

— Εσύ καλός. Έγώ όχι πό-
νος. Ευχαριστώ! μου είπε.

Όμολογώ ότι με συγκίνησε
η εύγνωμοσύνη αυτού του τε-
ρατώδους όντος.

Προσπάθησα να μάθω για
τη ζωή της φυλής του, αλλά
είπε γιατί δεν καταλάβαινε τις
ερωτήσεις μου, είτε γιατί δεν
ήθελε να μου απαντήσει, ή απ-
λώς να μου μιλήσει γι' αυτήν.

Δυσκολευότανε στην αρχή,
στην τροφή του: Τα φρούτα,
που ήταν η κυρία τροφή της
φυλής της Αιωνής, του προσε-
πούσαν άφθια. Το ψιτό κρέας,
που του πρόσφερα, το μύρισε
και το άφισε ανέγγιχτο.

Κυτούσε όμως — τις νύ-
χτες, φυσικά, γιατί, την ήμε-
ρα, σκεπαζότανε με τις φτερού-
γες του και ροχάλιζε — κα-
νένας άρτοπορμένο περαστικό,
με πραγματική βουλμία.

Σκέφτηκα να κυνηγώ και
να του πηγαίνω κυνήγι. Αλλά
ούτε αυτό το άγγιξε.

Μόνο μια μέρα που του πη-
γα ένα μικρό αλλόκοτο άγρι-
μι μισοζώντανο, τόφαγε με λαί-
μαργία.

Από τότε, φρόντιζα να του
πηγαίνω ζωντανά θηράματα.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΛΕΩΝ. ΚΑΛΑΓΙΑΝΝΗ
Τ. Επιμ.λ. Μαιευτήριου Βενιζέλου
δδός Κόνιγγος 36 — Τηλ. 29-870

Υφάσματα
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΟΥΣΤΟ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΤΣΕΠΗ

- ΜΑΛΛΙΝΑ
- ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ
- ΜΕΤΑΞΕΙΑ
- ΕΙΔΗ ΠΡΟΚΟΣ

Ιωάννης Κωστόπουλος
α.ε. 1879 **κ. Λία**
ΑΡΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
9

Πέρασαν έτσι δεκαπέντε μέ-
ρες περίπου.

Ήδη το χέρι του είχε για-
τρευτεί εντελώς και θα μπορού-
σε να πετάξει, αν τον άφαινα
έλευθερον.

Δεν έδειχνε όμως καμμία τέ-
τοια διάθεση, σαν να ήταν ευ-
χαριστήμενος από τη διαμονή
του στο χωριό των Άρειων.

— Ένα βράδυ, τον ρώτησα:
— Θέλεις να φύγεις;

— Όχι! μου απάντησε χω-
ρίς να σκεφτεί.

— Γιατί; Δεν επέθυμηςες τη
φυλή σου;

Δεν μου απάντησε. — Ίσως
το μυαλό του να μη μπορούσε
να συλλάβει το νόημα των λε-
γομένων μου.

— Έπειτα από λίγο, μου είπε
με τη λαρυγγώδη φωνή του:

— Εδώ φαί. Εσύ καλός!

Φαινότανε, πραγματικά, να
μ' ευγνωμονεί γιατί τον είχα
σώσει και τον είχα περιποιηθώ.

Είχα αρχίσει να τον συνη-
θίζω τον άβλοιο αυτόν Νυχτε-
ριδάνθρωπο.

— Ωστόσο, όμως, δεν ήμουν
άπολυτα ευχαριστήμενος από: τις
παρατηρήσεις που είχα κάνει
ως τότε.

— Εκτός από την ατομική
του διάπλαση, σχεδόν δεν ήξε-
ρα τίποτε άλλο γι' αυτή την
παραδόξη φυλή.

Πού ζούσαν; Πώς κυνηγού-
σαν; Γιατί κυνηγούσαν τους
Άρειους;

— Όλες αυτές οι άπορίες με
δασάνιζαν.

— Ένα βράδυ, έλυσα το σχοι-
νί, κι άνοιξα την πόρτα του
κλουβιού.

— Έλα! είπα στο Νυχτερι-
δάνθρωπο.

Βγήκε έξω διστακτικά.

Τα μάτια του έλαμπύριζαν
μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

— Ήμουνα περίεργος να ιδώ
αν θα φύγει, να παρακολουθήσω
τον τρόπο με τον οποίο πε-
τούσε.

Προχώρησα ποδός το δάσος
που τριγυρικό το χωριό.

Οι Άρειοι κοιμόντανσαν.
Μόνο η Αιωνή άγρυπνούσε στην
καλύβα μου.

Θέλησε να με άκολουθήσει,
αλλά της το άπαγορεύσα, γι-
ατί δεν ήξερα πως θα φερόταν
ο νυχτεριδάνθρωπος, όταν θά-
νοιωθε πως ήταν έλεύθερος.

— Στά χέρια των Νυχτεριδαν-
θρώπων

— Ο "Ερλουργς δεν επέταξε, δ-
μως περίμενα.

Με άκολουθήσε ταλαντευόμε-
νος κωμικά, με διπλωμένες τις
φτερούγες, πειθήνιος και σιω-
πηλός.

Προχώρησαμε αρκετά, ως
που φτάσαμε σ' ένα ξέφωτο του
δάσους.

Κάθησα εκεί να ξεκουραστώ.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

— Άνικανότητα - Στείρωση

— Άιτρος Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ,
Βηλαρά 7 (Πλάτ. Άγιου Κων-
σταντίνου). Τηλέφ. 55-387.

Δέχεται 8 π. μ. — 8 μ. μ.

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674

— Αναλαμβάνει την ριζικήν
άποτρίχωσην και εξαφανίζει
τάς ρυτίδας, ούλκας, έγκυμματα,
στιγμάτα, πανάδες, στιγμάτα
ελλογίας και θεραπεύει την τρι-
χόπτωση.

— Ο Νυχτεριδάνθρωπος είχε
κουρνιαστεί — κρεμασμένος α-
πό τὰ νύχια, σαν τις νυχτερί-
δες της Γης — πάνω σ' ένα
δέντρο.

Τον παρακολουθούσα περιε-
ργος να δώ τί θάκανε επιτέλους.

— Έμεινε εκεί ακίνητος, δέκα
λεπτά της ώρας περίπου.

— Έπειτα, ξαφνικά, χτύπησε
τα μεμβρανώδη φτερά του και
υψώθηκε στον αέρα.

— Πεταχτήκα άπάνω:

— Έρλουργς! Έρλουργς! φώ-
ναζε.

— Έβγαλε μια λαρυγγώδη
κραυγή κι εξαφανίστηκε πάνω
από τα πορτοκαλλιά φυλλώμα-
τα των δέντρων.

Πού πήγαινε άραγε; — Επέ-
στρεψε στη φυλή του, έγκστα-
λείποντάς με, ή πήγαινε μόνο
να κυνηγήσει και θά ξαναρχό-
τανε;

— Έμεινα εκεί καθισμένος, πε-
ρίεργος να ιδώ τι θ' άπογί-
νει. Πέρασαν δυό-ώρες περίπου.

— Άπογοητευμένος, νομίζοντας
πως ο "Ερλουργς δεν θα ξαναρ-
χότανε πάλι έτοιμάσθηκα να
ξαναγυρίσω στο καλύβι μου.

— Αλλά, τη στιγμή που σηκα-
νόμουν, έ'ουσα, πάνω από το
κεφάλι μου, φτερουγίσματα βα-
ρεία. Δεκάδες Νυχτεριδάνθρω-
ποι έρχόντουσαν προς το μέ-
ρος μου.

— Όμολογώ ότι φοβήθηκα.

Θέλησα να τρέξω να φύγω,
αλλά δεν πρόφτασα: Ένα δί-
χτυ έπεσε άπάνω μου, με τύλι-
ξε γερά σ' όλο μου το κορμί,

έτσι που δεν μπορούσα να κάνω
το παραμικρό βήμα, την παρα-
μικρή κίνηση.

— Συγχρόνως, έννοιωσα ν' ανυ-
ψώνωμαι στον αέρα. Ένας γι-
γάντιος Νυχτεριδάνθρωπος με
είχε σηκώσει, πιάνοντας με τα
νύχια του το δίχτυ, μέσα στο
όποιο ήμουνα τυλιγμένος, και
πετούσε με τις τεραστίες φτε-
ρούγες του. Οι άλλοι "Ερλουργς
τον συνόδευαν.

Αυτή η ξαφνική, ή άπρσσο-
κτη περιπέτεια μου, μ' έκαμε
να χάσω τις αισθήσεις μου.

— Ο Βεϋράκ σώπασε και πάλι
για λίγο κι έπειτα εξακολού-
θησε με φωνή που έτρεμε:

— Όταν συνήρθα, είδα πως
βρισκόμουν σε μια σπηλιά...

— Μου φαίνεται πως βλέπω
άκόμα τους ψηλούς, σκοτεινούς
θόλους, με τις χιλιάδες στα-
λαχτίτες... Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

— Ήταν κάτι το δια-
φορετικό.

βολικό, το πυκνό εκείνο σκοτά-
δι, που το φωτίσαν τα φωσφο-
ρίζοντα μάτια των Νυχτεριδαν-
θρώπων.

Οι τοίχοι της άπεραντης α-
τής σπηλιάς ήσαν σκεπασμένοι
με φτερούγες άναριθμητων τε-
ρατων, που κρέμονταν εκεί κοι-
μισμένα.

Μέσα απ' αυτή τη σπηλιά
έβγαλε μια άηδιστική όσμη,
μια όριμεία μυρωδιά σαρκός
άνακατεμένη με άποφορά σα-
πιών κρεάτων.

Βέβαια, φοβόμουνα — και
υποθέτω πως κανένας, στη θέ-
σι μου, δεν θα μπορούσε να
δείχτη γενναίος — αλλά περι-
σσότερο κι από το φόβο έννοιωθα
άηδία.

Κάθε στιγμή μ' άγγιζαν οι
άπαίσιες τριχωτές φτερούγες,
που μου έφερναν περιέργεια, ή
λιποθυμούσα άσφαλώς, αν ή
φρίκη εκείνη δεν μου είχε διε-
γείρει στον ύπέρτατο βαθμό τα
νεύρα.

Με τριγύριζαν διαρκώς "Ερ-
λουργς, που κάρφωναν άπάνω
μου, με άγρια περιέργεια, ή
άπαίσιες φωσφορίζοντα μάτια
τους. Μερικοί πλησίαζαν τόσο
πολύ, ώστε έννοιωθα την άπο-
κρουστική άναπνοή τους να μου
ζεσταίνει το πρόσωπο.

Στηριγμένος πάνω σε μια
γωνία του δράχου, μη μπορώ-
ντας να κινήθω απ' το δίχτυ
που με τύλιζε σφιχτά, περιμέ-
να από στιγμή σε στιγμή, να
με καταβροχθίσουν. Δεν είχα
καμμία άπολύτως έλπίδα δια-
φυγής. "Ήξερα από πρίν πως
ήμουν καταδικασμένος.

Οι Νυχτεριδάνθρωποι, όσο
περνούσε ή ώρα — γίνονταν
πιο πολλοί.

Πως βλέπουμε τ' άστρα στον
ουρανό, ή τις μυριάδες τρά-
φα μιας μεγαλοπόλεως; Έτσι
έμοιαζαν τα άναριθμητα εκείνα
σπινθηρίζοντα μάτια, που έ-
φεγγαν μέσα στο σκοτάδι της
σπηλιάς.

Τα τέρατα σπώνονταν για
να με ιδούνε καλύτερα και,
κάθε τόσο, άκουγα γρυλλίσμα-
τα όργης και βαρεία φτερου-
γίσματα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΚΑΙ ΑΤΕΛΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

"LA PARISIENNE"

Η ΜΛΕ ΚΑΤΙΝΑ ειδικευθείσα

είς την Κοπτικήν και Ραπτικήν, είς

την άνωτεράν Σχολήν των Παρι-
σιων ΝΑΡΟΛΙΤΑΝ, άναλαμβάνει

υπευθύνως είς το έργαστήριον της

έλευθερών σπουδών, την τελειαν

εμάθησιν Κοπτικής και Ραπτι-
κής, με συγκαταστάσεις τιμής ού-
τως ώστε και τὰ άπορα και τὰ δρ-
σανά να δύνανται να παρακολου-
θήσων. Η διάρκεια της Εκπαί-
δεύσεως δι' άρχαίους είνε 3-6

μήνες και διά τας έχούσας μικράν

πείραν 2-3 μήνες.

Ράψιμο φούστας έντός 3 ήμε-
ρών.

Παρέχεται τριήμερος διδασκα-
λία δωρεάν.

Τελεία ειδικεύσεις σε Ταγιέρ,
Παλτά, Φορέματα περιπάτου, βλο-
ρέματα χορού με τὰ τελευταία μο-
δέλλα.

Ειδικώς διά τὰ έργαζόμενα κο-
ρίτσια ιδρύσαμε νυχτερινά Τμή-
ματα Κοπτικής - Ραπτικής με
πολύ έπωφελέεις όρους. Έγγραφοί
καθημερινώς.

ΚΑΤΙΝΑ

Καρνιάδου 42, Κολωνάκι, Στά-
σις «Ευαγγελισμού».

Η ατομική βόμ-
βα αποτελεί το
τρομερότερο όπλο που
έχουν οι άνθρωποι
από καταβολής κο-
σμου. Αλλά επειδή ά-
κρίβως είναι τόσο τρο-
μερό, μπορεί ν' απο-
τελεση επίσης ένα
λαυμάσιο και άκατα-
γώνιστο μέσον για τη
διατήρηση της ειρή-
νης, αφού ή χρήση
ποιήσις του θα εσήμαινε και για τους
δυό άντιμαχόμενους τον όλεθρο και τον
αφανισμό. Και αυτό εύχονται σήμερα
όλοι οι λαοί της γης.

Ωστόσο, στον παγκόσμιο τύπο έγινε
και πάλι κατά τον τελευταίο καιρό με-
γάλος θόρυβος σχετικά με την ατομική
βόμβα, εξ άφορμής διαφόρων πληροφω-
ριών σύμφωνα με τις οποίες και οι Ρωσ-
σοι κατέχουν σήμερα το μυστικό της. Έ-
τσι, αντί για μια έχομε σήμερα δυό
βόμβες, την άμερικανική και τη ρωσ-
ική.

Αλλά πως λειτουργεί καθεμία από
αυτές;

— Ελάχιστοι είναι εκείνοι που γνωρίζουν
το μυστικό των. Αλλά, όπωσδήποτε, διά-
φορες έκρηκτικές έφθοσας κατά και-
ρους στη δημοσιότητα, τόσο για τη μία
όσο και για την άλλη.

Βασίζομενος σ' αυτές, ο "Άγγλος α-
τομικός έμπειρογνώμων" Βέλλ Έδωκε τε-
λευταία σε μια άγγλική έπιθεώρηση με-
ρικές ένδιαφέροντες και διαφωτιστικές
πληροφορίες για τη λειτουργία τούτων
της άμερικανικής όσον και της ρωσικής
ατομικής βόμβας.

Οι πληροφορίες αυτές είναι οι ακό-
λουθες:

Α'. Η άμερικανική βόμβα

Η άμερικανική ατομική βόμβα ζυγι-
ζει δύο περίπου τόνους και έχει μήκος
3 μ. 60-4 μέτρων.

Η βασική λειτουργία της σπριζείται
στο ότι δυό ατομικά σώματα έρχονται
σ' έπαφή και «κολλούν» το ένα πάνω
στο άλλο, σε τρόπο που σχηματίζουν
ένα ενιαίο σώμα. Όταν αυτά τα δυό σώ-
ματα άποτελέσουν την καλούμενη "κρίσι-
μη μάζα" διασπώνται αυτόματα. Έπέ-
ως, μια σειρά δηλαδή από ατομικές
διασπάσεις, που παράγουν την έκρηξη.
Αυτή πάλιν έχει ως συνέπεια διάφορα
θερμικά, μηχανικά και ραδιενεργά απο-
τελέσματα.

Όπως δέχεται το σχήμα, στην άμερι-
κανική βόμβα, το όλικόν που χρησιμεύει
για την ατομική διασπαση υποδιαιρείται
σε δυό μέρη, καθένα από τα οποία βρι-
σκεται μέσα σε ένα είδος μήσης κοτύπας.
Αυτές οι κοτύπες είναι τοποθετημένες
στα δυό άκρα ενός σωλήνος.

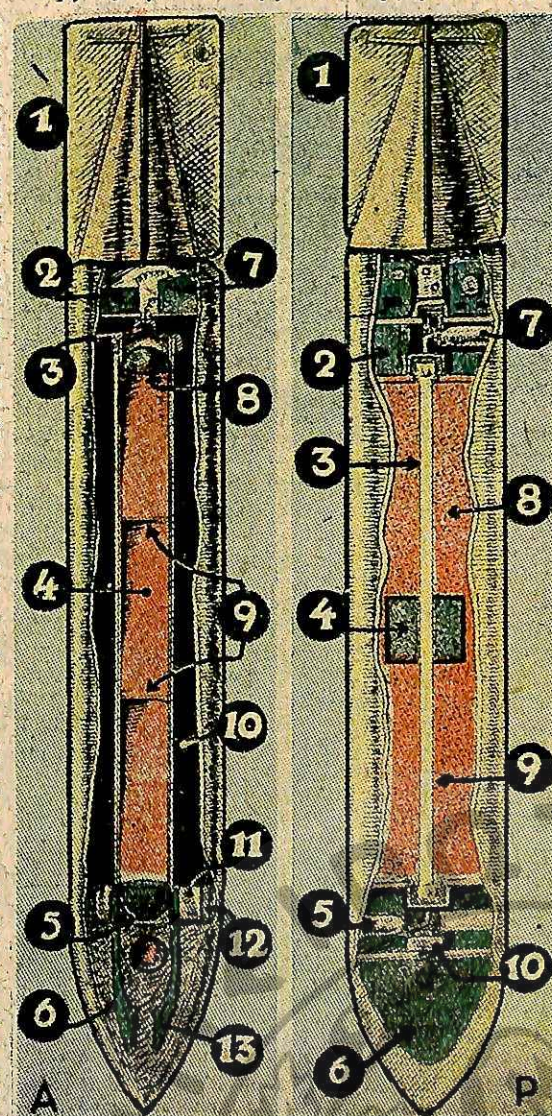
Για ν' άποφύγουν το ένδεχόμενον μιας
πρόωρης έπαφής και για να είναι δυνα-
τός επίσης ο έλεγχος της βόμβας εξ ά-
ποστάσεως, μέσα σ' αυτό το σωλήνα το-
ποθετούνται μερικά προστατευτικά δια-
γράμματα.

Η άνωτερη κοτύπα είναι τοποθετημένη
με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να κυ-
λίηται κατά μήκος του γραμμών και ν'
κινείσθαι διόδο δια μέσου των προστατευ-
τικών διαγραμμάτων.

Πως γίνεται τώρα ή έκρηξη; Στη
δεδομένη στιγμή, ένα καθόλου που περι-
έχει μια από τις συνήεις έκρηκτικές
υλίες και που έκκρησσοκοποιεί χωρίς στη
δυστέλεια ρεύματος από μια ηλεκτρι-
κή συστοιχία, ή οποία πάλιν διοχετεύει
το άπαιτούμενο ρεύμα από την έπιθεώ-
ρηση ενός υψόμετρου, που ρυθμίζεται κα-
τά την έκκίνησιν (πριν από την άνοδότη
δότης της βόμβας), κάνει την άνωτερη
κοτύπα να κυλήσει προς τα κάτω για να
συναντήσει την κατώτερη κοτύπα (σχ.
2-3, 1, 2 και 3). Η άνωτερη και ή κα-
τώτερη κοτύπα «κολλούν» τότε ή μία
πάνω στην άλλη (σχ. 2-3, 4). Η κα-
τώτερη κοτύπα, που προστατεύεται από
έναν δακτύλιον από μονωτική ή προσφύ-
λας έχει τέν προορισμό να προφυλά-
σσει τὰ πρόσφατα που χειρίζονται την βόμ-
βα από τις έκπαιόμενες από αυτήν βλα-
βερές ακτινοβολίες, βρισκείται στη βάση
του σωλήνος και μπορεί κατά την κά-
βαση ήδησθαι που δέχεται κατά τον άνο-
δο της άλλης να βυθισθί μέσα στο
κοιλώμα που σχηματίζεται στη μετρή-
τική της βόμβας και που ειδικά βρα-
μέ μονωτικό μολύβδο. Δύο, στην πτω-
χίονες της συγκρατούν, δίνας, στην πτω-
χίς και την έμποδίζουν να προχωρή-
σι της πέραν από ένα ώρισμένο σημείο.
Ε-
τσι πέραν από ένα ώρισμένο σημείο
τα δυό ατομικά όλικά έρχονται άνα-

De 2 Ατομικές
BOMBES

Διαφωτιστικές λεπτομέρειες για τη λειτουργία
της άμερικανικής και της ρωσικής

Α. Σχηματική παράσταση της άμερικανικής ατομικής
βόμβας κατά τον "Άγγλο (άτομικό έμπειρογνώμονα)
Βέλλ: 1. Πηδάλια. 2. Υψόμετρον ρυθμίζομενον εκ-
των προτέρων για να προκαλέσει την έκρηξη της βόμ-
βας σε ώρισμένο ύψος από το έδαφος. 3. Έκρηκτική
ύλη που χρησιμεύει για να προκαλέσει την πτώση της
άνωτερης κοτύπας κατά μήκος του σωλήνος. 4. Σωλήν.
5. Κατώτερη κοτύπα περιέχουσα την ατομική ύλη που
πρόκειται να διασπασθί. 6. Μολύβδος για την προ-
στασία των χειρίζομένων την βόμβα από τις έκπαι-
όμενες από αυτή ακτινοβολίες. 7. Ηλεκτρική συστοι-
χία, διευθυνομένη από το υψόμετρον. Στην ώριμε-
νη στιγμή, θα διοχετευθί απ' αυτή το άπαιτούμενο
ηλεκτρικό ρεύμα για την έκρηξη του καυβήλιου. 8.
Άνωτερη κοτύπα περιέχουσα το όλικόν της διασπά-
σεως. 9. Προφυλακτικά σήματα για την πρόληψιν μιας
πρόωρης έκρηξης. 10. Μονωτικά σήματα. 11. Προ-
στατευτικόν διαγράμμιον από παραφίνη, δευτέριον
και μαγνητικές ουσίες. 12. Προστατευτικά διαγράμ-
ματα για την άπομόνωσιν των πηγών έκπομπής βλα-
βερών ακτινοβολιών. 13. Βραχιόνες συγκράτησεως
της κατώτερης κοτύπας. Ρ. Η ρωσική ατομική βόμβα
συμφωνά με τις πληροφορίες που δημοσιεύθηκαν
σ' εφημερίδα της ρωσικής ζωής. 1. Πηδά-
λια. 2. Ηλεκτρική συστοιχία. 3. Άνωτερον ήμισυ
του σωλήνος. 4. Ισότοπον του ουρανίου μαζί με δευ-
τέριον. 5. Θάλαμος πεπιεσμένου αέρος. 6. Γούσις
με ίσχυρη έκρηκτική ύλη για την καταστροφή της
βόμβας, σε περίπτωση που δεν θα λειτουργήσει. 7.
Θάλαμος πεπιεσμένου αέρος. 8. Θωράκιον από πο-
ρωπίνη, δευτέριο και μονωτικές ουσίες. 9. Κατώτερον
ήμισυ του σωλήνος. 10. Κίνητη βαλβίδα.

ποφεύκτως σ' έπαφή
και σχηματίζουν την
"κρίσιμη μάζα". Ε-
πακολουθεί τότε ή δι-
άσπασις, που δεν έ-
ινε άλλο από την έκ-
ρηξη της βόμβας (σχ.
2-3, 6 και 7).

Εκτός λοιπόν, από
τα ραδιενεργά όλικά,
ή άμερικανική βόμβα
περιέχει ένα αυτόμα-
το υψόμετρο, μια ή-
λεκτρική συστοιχία και ένα έκρηκτικό
καύσιμο που κάνει τις δυό κοτύπες να έλ-
θουν σ' έπαφή ή μία με την άλλη.

— Ας δούμε, τώρα, τη ρωσική βόμβα.

Β'. Η ρωσική βόμβα

Η ρωσική βόμβα είναι ολότελα δια-
φορετική. Σ' αυτήν ή κυρία ραδιενερ-
γός ουσία βρίσκεται στο κέντρον, ενώ
στην άμερικανική βρίσκεται στην κοτύπα
της βάσεως. Η δευτερεύουσα ραδιενερ-
γός ουσία διοχετεύεται προς αυτήν διά
μέσου ενός σωλήνος, μέσα στον όποιον
χάρη στην ένεργεια πεπιεσμένου αέρος,
βρίσκονται δεσμευμένα ηλεκτρόνια και
ουδτερόνια, έκτεμπόμενα από ειδικές
πηγές, που είναι τοποθετημένες στο έπα-
νω και το κάτω μέρος του σωλήνος.

Η λειτουργία της βόμβας γίνεται ως
ακόλουθος: Χάρη σε μια ραδιοφωνική
συσκευή, μια όμας όργανων έλέγχου
της βόμβας θέτει σε ένεργεια διάφορα
αυτόματα όργανά της. Αυτά άνοίγουν
τότε τις στορόφινγες των θαλάμων πε-
πιεσμένου

Οι δύο νέοι άφησαν τότε τις καρδιές τους να μιλήσουν...

Ο Κλόβις Ντελμάζ είχε πολεμήσει στη γραμμή Μαζινό, στην Αφρική, στη Νορμανδία αργότερα και τελευταία στις Αρδέννες... Κι' είχε κάμει πάντοτε με αυταπάρνησι και αυτοθυσία το καθήκον του, χωρίς να τραυματισθή ούτε μία φορά. Γιατί δεν ήταν, βέβαια, τραύμα το πέρασμα μιάς σφαίρας σφύριζα στο δεξιό μάγουλό του. Η μικρή ούλη που του είχαν αφήσει έκανε, άλλωστε, πιο άρρενα την έκφρασή του και ζωήρευε τα χαρακτηριστικά του.

Είχε γυρίσει τώρα στο Σαιν-Πιέρ, την πατρίδα του, χωρίς να είνε αποφασισμένος αν θάμεινε εκεί ή θάφευγε.

Στ' αλήθεια, τι θάκανε στο Σαιν-Πιέρ; Η μητέρα του είχε πεθάνει την εποχή που αυτός πολεμούσε στη Μάρσα-Ματρούχ. Κι' όσο για τον πατέρα του, δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ. Ήξερε μόνο πως είχε πεθάνει όταν ήταν μικρός... Για την ακρίβεια, τον είχαν βρή ένα πρωί σκοτωμένο σε μικρή απόσταση από το σπίτι τους. Ποιος τον είχε σκοτώσει; Και για ποιο λόγο;...

Ο Κλόβις δεν το είχε μάθει ποτέ και ίσως δεν είχαν ενδιαφερθή ποτέ να το μάθουν. Ο πατέρας του ήταν γι' αυτόν σαν ένα παραμυθένιο όνειρο κι' όπως η μητέρα του απόφευγε να μιλήσει γι' αυτόν, ο Κλόβις είχε πάρει κι' αυτός τη συνήθεια να μην την ενοχλή με ερωτήσεις.

Το γεγονός είνε ότι κανείς στο Σαιν Πιέρ δεν ήξερε ποιος είχε σκοτώσει τον Φρανσουά Ντελμάζ κι' αν υπήρχαν μερικοί που το ήξεραν ή που το υποπτεύονταν δεν είχαν ανοίξει ποτέ το στόμα τους για να μιλήσουν.

Ο Κλόβις είχαν, ωστόσο, μιά αξιολογημένη περιουσία και κείνο που τον απασχολούσε ήταν αν θάπρεπε να μείνει στο Σαιν-Πιέρ και να επιδοθή στην καλλιέργεια των κτημάτων του ή αν δεν θά ήταν καλύτερο να τα πουλήσει και να πάει να εγκατασταθή σε μιά μεγαλύτερη πολιτεία.

Είχε πάρει σχεδόν αυτή τη δεύτερη απόφασι και είχαν αρχίσει κιόλας να κάνουν τις σχετικές διαπραγματεύσεις, όταν ή τύχη έφερε μιά μέρα μπροστά του τη μικρή Μπλάνς...

Την ήξερε πολύ καλά. Βέβαια, τη

χισμένη, δεν έδωκε μεγάλη προσοχή στις παρατηρήσεις της. Και, στο τέλος, της υποσχέθηκε πρόθυμα πως δεν θ' άργουσε άλλη φορά, χωρίς να φαντάζεται ότι, έπειτα από μερικές μέρες, θάκανε και πάλι το ίδιο.

Κι' αυτό έγινε πολλές φορές από τότε.

Οι συχνές αυτές άργοπορίες έκαναν τη Ζουλιέν ν' ανησυχήσει. Κι' αποφάσισε να εξακριβώσει ποιά ήταν η αιτία αυτής της ξαφνικής αλλαγής στη ζωή της μικρής Μπλάνς.

Ένα απόγευμα, λοιπόν, αφού άφησε την κόρη της να φύγει, ανέθηκε σ' ένα μικρό άμαξάκι, που το χρησιμοποιούσαν για να πηγαίνουν τους ξένους στο σταθμό κι' άκολούθησε το μεγάλο δρόμο, που προχωρούσε πλάι στα βράχια της ακτής.

Το ένστικτό της την είχαν οδηγήσει προς τα εκεί.

Και δεν είχε κάμει λάθος, παίρνοντας αυτό το δρόμο, αντί ν' ακολουθήσει οποιονδήποτε άλλον.

Σε μιά στροφή, τέλος, βρέθηκε μπροστά στους δύο έρωτευμένους.

Δεν ήταν κακό, βέβαια, το ότι η κό-

Η άδοκα νύφη

Δραματικό διήγημα

Μπλάνς, την κόρη του Ζιλμπέρ Πλανχόμ και της Ζουλιέν, που είχαν το μεγάλο πανδοχείο στην πλατεία του Δημορχείου.

Αλλά όταν ο Κλόβις είχε φύγει για τον πόλεμο, η Μπλάνς ήταν ακόμη ένα άσχημάτιστο κοριτσάκι. Και τώρα την ξαναύρισκε μεγαλωμένη και πολύ όμορφη.

Η νέα είχε λυγρό κορμί, ροζ επιδερμίδα, μεγάλα φωτεινά μάτια και πλούσια δολοφάνια μαλλιά, που έπεφταν σε πυκνές μπούκλες πάνω στους ώμους της. Η φωνή της ήταν γλυκειά, μελωδική, φωνή Σειρήνας.

Ο Κλόβις άρχισε να μετανοιώνει για την απόφασι που είχε πάρει να φύγει από το Σαιν-Πιέρ και, ρωτώντας την καρδιά του, κατάλαβε πως αγαπούσε τη Μπλάνς.

Ναι, την αγαπούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του και δεν όνειρευόταν τώρα τίποτε άλλο από το να ενώσει τη ζωή του μαζί της.

Οι έφημερες κατακτήσεις του, κατά τη διάρκεια των μετακινήσεών του στις διάφορες πόλεις της Εύρώπης και της Αφρικής του φαινόταν τώρα αδιάστικες και προκαλούσαν την αγανάκτησή του.

Και στη νέα επίσης ο Κλόβις δεν ήταν αδιάφορος. Η μικρή καρδιά της χτυπούσε δυνατά κάθε φορά που τον έβλεπε να περνά από τα παράθυρά της.

Μιά μέρα, τέλος, που ο Κλόβις γύριζε από τα χωράφια του με το ποδήλατο, είδε την Μπλάνς να περπατά πάνω στα βράχια της ακτής. Πήδησε άμέσως κάτω κι' έτρεξε κοντά της...

Οι δύο νέοι άφησαν τότε τις καρδιές τους να μιλήσουν και, μόνο όταν η νύχτα απόλυθηκε για καλά δολοφύρα, κατάλαβαν πως ήταν καιρός να γυρίσουν στην πόλι.

Εκείνο το βράδυ, η μητέρα της μάλωσε πολύ την Μπλάνς για την άργοπορία της. Αλλά η νέα, που ήταν εύ-

ρη της περιπατοδού μαζί μ' ένα νέο. Αλλά η Ζουλιέν θάδινε και τη ζωή της ακόμη, για να μην ήταν ο Κλόβις.

Χωρίς να κατεβή από το άμαξι, άρχισε τότε να βρίζει την κόρη της και να φωνάζει στον Κλόβις πως δεν θ' άφηνε την Μπλάνς να τον ξαναβιή ποτέ.

Ο έκευρισμός κι' η ταραχή της έφτασαν σε λίγο στο κατακόρυφο.

— Μιλήσε μου, λοιπόν, του φώναξε. Γιατί δεν άπαντάρ;... Υποσχέσου μου πως δεν θά την ξαναενοχλήσεις ποτέ πιά!... Και πως θά φύγεις από το Σαιν-Πιέρ... Ναι, πρέπει να φύγεις... Αυτό είνε το σωστό.

Ο νέος σιωπούσε. Αλλά, σε μιά στιγμή, άνοιξε το στόμα του.

— Δεν θά φύγω από το Σαιν-Πιέρ, άπάντησε με σταθερό τόνο. Κι' ούτε θ' αφήσω την Μπλάνς... Γιατί την αγαπώ και θά γίνω γυναίκα μου!

— Ποτέ! βρυχήθηκε η Ζουλιέν. Ποτέ! Ο νέος φαντάσθηκε πως ήταν καλύτερο να μη της κρύψει τίποτε. Θά άκουγε, βέβαια, ένα σωρό καινούργιες βοισίες από τη Ζουλιέν, αλλά, στο τέλος, όλα θά διαρθώνονταν. Συγκέντρωσε, λοιπόν, όλο το θάρρος του και, με φωνή ήρεμη, έλεγε:

— Κανείς δεν μπορεί να μ' έμποδισή σ' αυτό. Η Μπλάνς είνε κιόλας γυναίκα μου... Και δεν μείνει παρά η συγκατάθεσίς σας για να γίνουν οι γάμοι μας... Δεν ζητάω ποσούκα... Έγω άρκετή περιουσία.

Η Ζουλιέν, άκούγοντάς τον, είχε γουρλώσει τα μάτια της, σαν να δυσκολευόταν να τον πιστέψει. Και, ξαφνικά, άρπαξε το καμτσίκι της κι' άρχισε να χτυπά με όλη της τη δύναμη το άλογο που έσερνε το άμαξάκι.

— Εμπός, λοιπόν, Τόμ! του φώναξε. Ποδοπάτησέ τους, λυώσε τους κάτω από τα πέταλά σου, να μην τους βλέπω!... Εμπρός, Τόμ!

Ο δρόμος ήταν πολύ στενός και φρασσόταν από βράχια στις δύο πλευ-

ρές, σε τρόπο που ο Κλόβις και η Μπλάνς δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από πουθενά.

Ο Τόμ, κάτω από τα λυσασμένα χτυπήματα της Ζουλιέν, τινάχθηκε με όρμη προς τα εμπρός, παρασύροντας τους δύο νέους... Τους έριξε κάτω, τους ποδοπάτησε κι' οι ρόδες του άμαξιού που πέρασαν πάνω τους, τους σύντριψαν!...

.....

Η Ζουλιέν βρίσκεται τώρα στο φρενοκομείο της Λουσόν και ο άντρας της έκτιε μιά ποιηή είκοσαετούς ειρκτής στη Γουάνα.

Εκείνο που είχε προκαλέσει τον έκευρισμό και την όργη της δυστυχισμένης μητέρας και την είχε σπρώξει στο άνατριχιαστικό έγκλημά της ήταν το ότι ο Κλόβις και η Μπλάνς είχαν γεννηθή από τον ίδιο πατέρα, τον πατέρα του Κλόβις.

Ο Φρανσουά Ντελμάζ ήταν άλλοτε φίλος της. Κι' η Μπλάνς είχε γεννηθή

από τις σχέσεις της μ' αυτόν. Ο άντρας της που έμαθε αργότερα τα πάντα, έλεγε άνευθι αυτό το παιδί και της είχε συγχωρήσει το σφάλμα της. Αλλά είχε έκδικηθι τον άνθρωπο που του είχε κλέψει την τιμή του.

Ένα βράδυ παραφύλαξε το Φρανσουά Ντελμάζ την ώρα που γύριζε σπίτι του. Πρόβαλε ξαφνικά μπροστά του και του έλεγε:

— Ήρθε η ώρα να λογαριαστούμε...

Ο Ντελμάζ τον κύτταζε παρανεμένους.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, του έλεγε. Τι συμβαίνει, φίλε μου;

— Θά πληρώσεις γιατί με άτιμασες! Κατάλαβες τώρα;

Ο Ντελμάζ χλώμιασε μέσα στο σκοτάδι.

— Δεν μιλάς; ούρλιαξε ο Ζιλμπέρ Πλανχόμ. Δεν έχεις τίποτε να πής;

— Κάνεις λάθος, φίλε μου, κατώρθωσε να τραυλίσω ο Ντελμάζ.

Ο Πλανχόμ γέλασε σαρκαστικά.

— Είσαι ένας άνανδρος!... του έλεγε.

Τά ξέρω όλα... Ήρθε η ώρα να πληρώσεις για την αίσχρή πράξι σου.

Ο Ντελμάζ κατάλαβε ότι ο Πλανχόμ δεν άστειευόταν. Μά δεν πρόφτασε να προφυλαχτή. Ο άτιμασμένος σύζυγος τράβηξε το πιστόλι του και του φύτεψε μιά σφαίρα στην καρδιά.

Ο Ντελμάζ σφαρίστηκε κάτω νεκρός χωρίς να βγάλη μιά λέξι. Ένα στεναγμό από το στόμα του.

Κι' ο Πλανχόμ γύρισε σπίτι του χωρίς ν' αντίληφθι κανείς τί είχε συμβή.

Το μέρος ήταν έρημο κι' ο πυροβολισμός πούγινε με την κάννη στηριγμένη στο στήθος του θύματος, δεν άκούστηκε σχεδόν.

Κανείς δεν τον είχεν ύποπτευθι τότε για το έγκλημά του. Αλλά η Ζουλιέν, μέσα στα παραμιλήματά της, τα φάνερωσε όλα τώρα. Κι' ο Ζιλμπέρ Πλανχόμ άναγκάσθηκε να όμολογήσει πως αυτός είχε σκοτώσει το Φρανσουά Ντελμάζ, τον πατέρα του Κλόβις και της Μπλάνς...

ΖΑΚ ΡΟΜΠΕΡ.

Σε μιά στροφή του μεγάλου δρόμου η Ζουλιέν βρέθηκε μπροστά στους δύο έρωτευμένους...

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;

Οι τάσεις της σημερινής επιστήμης

Από αρχαιοτάτων χρόνων, οι άνθρωποι και ιδίως οι ορεσίβιοι, οι νομάδες και γενικότερα εκείνοι που ήταν υποχρεωμένοι να διαβιούν στο ύπαιθρο, προσπάθησαν να διεισδύσουν στο μυστήριο του καιρού, να προβλέψουν, δηλαδή, τις διαφορές μεταβολές του, στηριζόμενοι σε παρατηρήσεις, που, όπως ήταν επόμενο, είχαν σχετική αξία για τον κάθε τόπο. Μεταξύ των στοιχείων στα οποία εδράζονταν τα συμπεράσματά των ήταν π.χ. το είδος και το σχήμα των νεφών, η καθαρότης ή μη του αέρα της σελήνης, η κατάσταση της ουράνου κατά την ώρα της ανατολής ή της δύσεως του ήλιου κλπ.

Οι άνθρωποι παλαιότερων εποχών συνήγαγαν επίσης διάφορα συμπεράσματα από το φυτικό βασίλειο, καθώς και από τις φωνές διαφόρων πτηνών ή ζώων, όπως του βατράχου, του κόκορα, του γρύλλου κλπ.

Όπως ήταν επόμενο, όλα αυτά τα στοιχεία είχαν σχετική και αμφοτερόπλευρη αξία. Αλλά κι αν υποθεθεί ακόμη πως αυτές οι παρατηρήσεις ήταν ακριβείς, τα συμπεράσματα που προέκυπταν από αυτές αφορούσαν αναγκαστικά μία ωρισμένη περιοχή και δεν μπορούσαν να έχουν ισχύ για οποιαδήποτε άλλη. Το γεγονός αυτό περιόριζε κατά πολύ τη σημασία των. Η σημερινή μετεωρολογική επιστήμη, αντίθετα, είναι υποχρεωμένη να κάνει παρατηρήσεις που να έχουν αξία για μεγάλα τμήματα ήπειρων ή και ολόκληρους ήπειρους.

Γι' αυτό το λόγο, έχει αντικαταστήσει αυτά τα πρακτικά δεδομένα με άλλα, που προκύπτουν από τη μελέτη των διαφορών συνθηκών που επιδρούν στην κατάσταση του καιρού. Τα κυριότερα από αυτά τα στοιχεία είναι η ηλιακή ακτινοβολία, η εξέταση της υγρασίας της ατμοσφαιρας και του ποσοστού του κωνιοτού που αιωρείται μέσα σ' αυτή, η φύση του εδάφους, η ακριβής θέση του πλανήτη μας σε κάθε δεδομένη στιγμή, η εκπνευόμενη από το έδαφος του ποσότης θερμότητας, η όρμη και η διεύθυνση των πνευόντων ανέμων κλπ.

Στο πρακτικό επίπεδο, όλα αυτά τα στοιχεία συνοψίζονται στην καλούμενη ατμοσφαιρική πίεση, που είναι η πίεση ή ασκούμενη από τον υπερκείμενο αέρα πάνω στην επιφάνεια της γης.

Οι περιοχές όπου επικρατεί χαμηλή ατμοσφαιρική πίεση προκαλούν μεγάλη συσσώρευση νεφών, πτώσι της θερμοκρασίας, βροχές κλπ.

Η χαμηλή ατμοσφαιρική πίεση ευνοεί επίσης τη δημιουργία κυκλώνων, δηλαδή μεγάλων όγκων αέρος, που κινούνται γύρω σ' έναν κατακόρυφο άξονα.

Τα φαινόμενα αυτά παραγονται στις πέριξ του ισημερινού χώρες, όπου επικρατεί γαλήνη, λόγω της ανισοτήτος της ταχύτητας των «αλγών» ανέμων, που συναντώνται σ' αυτές τις περιοχές ερχόμενοι από αντίθετη διεύθυνση, από τον βορρά και από τον νότιο ημισφαίριο. Η όρμη με την οποία επιτίπτον οι μὲν ἐπὶ τῶν δὲ προκαλεί αυτό το φαινόμενο της περιστροφής ή περιδινήσεως, που χαρακτηρίζεται τους κυκλώνες.

Αλλά οι κυκλώνες δεν περιδινούνται μόνον γύρω στον κατακόρυφο άξονά των. Μετακινούνται επίσης και φτάνουν συνήθως μέχρι των εύκρατων χωρών.

Η περιστροφική κίνηση ενός κυκλώνα μπορεί να φτάσει μέχρι 250 χιλιομέτρων την ώρα. Η μετακίνησή των, εξ άλλου, γίνεται με ταχύτητα 15-45 χιλιομέτρων την ώρα.

Στο βόρειο ημισφαίριο ή περιστροφική κίνηση των κυκλώνων ακολουθεί διεύθυνση εξ ανατολών προς δυσμάς. Ενώ στο νότιο ημισφαίριο ή διεύθυνσή της είναι εκ δυσμών προς ανατολάς.

Η μετακίνησις, εξ άλλου, των κυκλώνων γίνεται και στα δύο ημισφαίρια εξ ανατολών προς δυσμάς. Κατόπιν, όμως, οι κυκλώνες εκτρέπονται προς την αρχική τους κατεύθυνση, ξαναγυρίζουν, δηλαδή, προς ανατολάς.

Οι σχηματιζόμενοι στις περὶ τὸν Ἰσημερινὸν χώρες κυκλώνες, κατά την προώθησή των προς δυσμάς, περνούν από τις παγωμένες περιοχές της Σιβηρίας και από εκεί κατακλύζουν τις χώρες της κεντρικής και νοτιοανατολικής Ευρώπης, προκαλώντες απότομη πτώση της θερμοκρασίας με όλες τις συνέπειες που μπορεί να προκύψουν από αυτή (δροχή, χιόνι, κλπ.).

Όταν, αντίθετα, η ατμοσφαιρική πίεσις ανέχεται, δημιουργούνται τα καλούμενα αντικυκλωνικά ρεύματα (αντικυκλώνες) που απομακρύνουν τα νέφη και προκαλούν βελτίωσι του καιρού.

Στους μετεωρολογικούς σταθμούς ο καιρός που επικρατεί σε μία ωρισμένη περιοχή σημειώνεται πάνω σε ένα χάρτη με τις καλούμενες ισοβαρείς γραμμές που συνδέουν μεταξύ των τα σημεία που έχουν την ίδια ατμοσφαιρική πίεση. Οι τυχόν τροποποιήσεις αυτών των ισοβαρών γραμμών μεταδίδονται αμέσως με το ραδιό-

φωνο και τὸν ασύρματο, σὲ τρόπο πὺν ἕνα ἀεροπλάνο ἢ ἕνα ἀτμόπλοιο ξέρει μὲ μεγίστη ἀκρίβεια τὴν κατάστασι τοῦ καιροῦ πὺν ἐπικρατεῖ στις περιοχές ἀπὸ τις οποίες περνάει.

Προκειμένου τώρα γιὰ μιὰ θύελλα, τὰ στοιχεῖα πὺν τὴν προαναγγέλλουν εἶνε τὰ ἀκόλουθα: ἀνοδος τῆς ατμοσφαιρικής πίεσεως, πτώσις τῆς θερμοκρασίας, αὐξήσις τῆς υγρασίας, ἐντασις τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου. Όταν τὰ εἰδικὰ ὄργανα ἐνὸς μετεωρολογικοῦ σταθμοῦ σημειώσουν ταυτόχρονα αὐτὰ τὰ τέσσερα στοιχεῖα, μπορεῖ νὰ λεχθῇ μὲ βεβαιότητα ὅτι ἡ θύελλα δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ξεσπάσῃ.

Ἐνα ἄλλο μετεωρολογικὸ φαινόμενο εἶνε οἱ περιφημοὶ τυφῶνες τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Ἀμερικής.

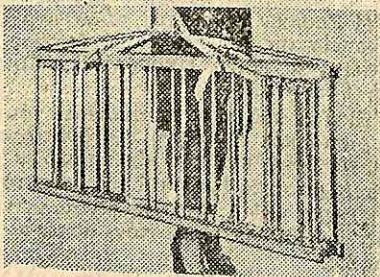
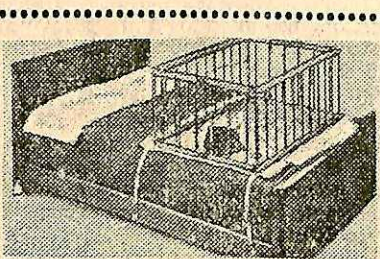
Οἱ τυφῶνες εἶνε ρεύματα αἰέρος στροβιλιζόμενα μὲ μεγίστη ταχύτητα καὶ παρασύρονται τὰ πάντα στὸ πέρασμά των. Ἡ προτίμησις των στρέφεται μᾶλλον πρὸς τὰ νοτιοανατολικά καὶ πρὸς τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐξετέλεσαν τελευταῖα διάφορα πειράματα, πὺν ἀποβλέπουν στὴν χαλιναγώγησι τῶν τυφῶνων καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν των ἀπὸ τις κατοικούμενες περιοχές.

Μιὰ ἄλλη πρόδοσι τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης εἶνε ἡ πρόκλησις τεχνητῆς βροχῆς ἢ χιόνος διὰ βομβαρδισμοῦ τῶν νεφῶν μὲ μικρὰ κομμάτια πάγου ἢ μὲ ἄλλες οὐσιές, ὅπως εἶνε ὁ ἰωδοῦχος ἀργυρος κλπ.

Προϋποθέσεις, ὅμως, τῆς δημιουργίας τεχνητῆς βροχῆς ἢ χιόνος εἶνε ἡ ὑπαρξις νεφῶν στὸν οὐρανὸν, πράγμα πὺν δὲν ἱκανοποιεῖ τὸς σημερινὸς ἐπιστήμονας.

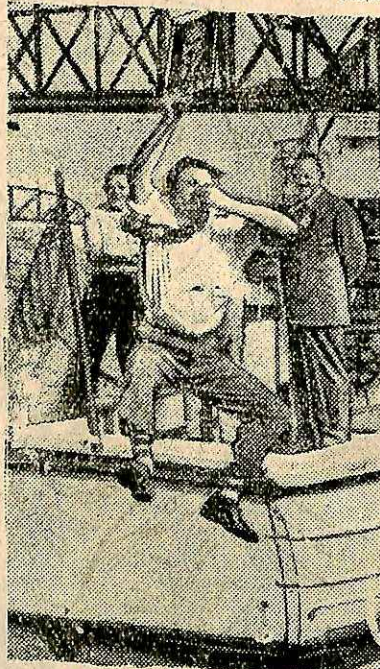
Ὁ σκοπὸς στὸν ὁποῖον τείνουν εἶνε, πράγματι, τὸ νὰ ἐξουσιάζουν ἀπόλυτα τὸν καιρὸ, σὲ τρόπο ὥστε νὰ μποροῦν νὰ δημιουργοῦν ἐκαστοτὲ τις ἐπιθυμητῆς κλιματολογικῆς συνθήκης σὲ μιὰ ὠρισμένη περιοχή.

Εἶνε δυνατόν αὐτό; Οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες δὲν διαστὰζουν ν' ἀπαντήσουν καταφατικά. Φαίνεται, μάλιστα, ὅτι τὸ πρόβλημα εἶνε καθαρὰ μαθηματικόν. Ἐξαρτάται, δηλαδή, ἀπὸ τὴν συγκέντρωσι ἀπειραρίθμων στοιχείων καὶ τὴν δυνατότητα τῆς ταχυτάτης ἐκτέλεσεως πολυπλοκῶτων ἀριθμητικῶν πράξεων, πράγμα πὺν ἦταν ἀδύνατον νὰ γίνῃ ὡς προχθές. Δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ σήμερα, ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσι τῶν ηλεκτρονικῶν ἡλεκτρικῶν μηχανῶν. Χάρει σ' αὐτές, οἱ μετεωρολόγοι τῆς ἐποχῆς μας υπολογίζουν ὅτι θὰ εἶνε δυνατόν ὄχι μόνον νὰ προβλέπουν μὲ ἀκρίβεια τὸν καιρὸ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν διορθῶνουν, στὶς περιοχές ὅπου αὐτὸ εἶνε ἀναγκαῖον, σταματώντας π.χ. τὴν υπεράφθονη πτώσι βροχῆς, πὺν ἀπειλεῖ τὴ δημιουργία πλημμυρῶν ἢ προκαλώντας τὴν πτώσι τῆς ἐκεῖ ὅπου ἐπικρατεῖ ξηρασία, ἢ ἀπομακρύνοντας μιὰ θύελλα, ἢ ἀκόμη κάνοντας ἕναν τυφῶνα νὰ λοξοδρομήσῃ κλπ.

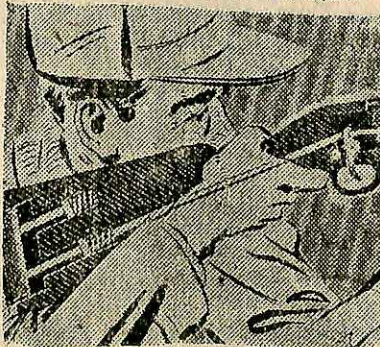
ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΚΟΥΝΙΑ

Κάθε κοινὸ κρεβάτι μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ μιὰ ἀσφαλὴ κούνια, ἂν ἐφοδιασθῇ μ' αὐτὰ τὰ κάγκελλα πὺν διπλώνουν καὶ μεταφέρονται στὸ χέρι.

ΠΛΗΡΩΣ ΤΟ ΣΤΟΙΧΙΜΑ

Ἐνας νευρικός 23 ἐτῶν, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλλινγκερ, ἔπασσε μέσῳ στὸν ποταμὸ Ὁκάιο, κρετώντας ψηλὰ μιὰ εἰκόνα τοῦ Ντιούε γιὰ νὰ εκπληρῶσι τοὺς ὁρὸς ἐνὸς στοιχίματος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προεδικῶν ἐπιλογῶν.

ΔΙΧΩΣ ΠΙΕΣΙ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΑΛΗΣ

Γιὰ νὰ πυροβολήσῃ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ τουφέκι δὲν χρειάζεται νὰ πατήσῃ τὸ καντάκι πᾶν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ πιέσῃ τὸ καντάκι πᾶν στὸν ὦμο του, γιὰ νὰ μεταδοθῇ ἡ κίνησις στὸ καντάκι. μ' ἕνα εἰδικὸ μηχανισμό.

Η ΜΑΝΙΑ τῆς ψυχανάλυσεως ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Περίεργες θεωρίες τῶν ψυχαναλυτῶν

Ποτὲ ἄλλοτε ἡ ψυχανάλυσις δὲν εἶχε τόση διάδοσι στὴν Ἀμερικὴ ὅσον σήμερα. Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ αἱ Ἀμερικανίδες πηγαίνουν στὸν ψυχαναλυτὴ γιὰτὸ μὲ τὴν ἰδίᾳ ευκολία ὅπως καὶ στὸν ὁδοντίατρο ἢ τὸν κομμωτὴ των. Καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ — γυναῖκες ἰδίως — πὺν στεροῦνται ἕνα σωρὸ πράγματα — τὸ τοιγάρο, τὸν κινηματογράφου κλπ. — γιὰ νὰ ἐξαγαλίσουν τὰ ἀπαιτούμενα ἐξοδα γιὰ μιὰ ψυχαναλυτικὴ θεραπεία.

Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ, τὰ 63.01% τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὑπεβλήθησαν ἢ ὑποβάλλονται σὲ ψυχαναλυτικὴ θεραπεία.

Ἡ ἀπαιτούμενη γι' αὐτὴ τὴν θεραπεία δαπάνη εἶνε, ὥστόσο, ἄρκετα σημαντικὴ.

Πρῶτα-πρῶτα, ἡ θεραπεία διαρκεῖ κατὰ κανὸνα ἕξι μῆνες καὶ οἱ ψυχαναλυτικὲς συνεδριάσεις γίνονται ἕξι φορές τῆς βδομάδας. Κάθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς διαρκεῖ 50 λεπτά. Καὶ ἡ τιμὴ τοῦ κυμαίνεται μεταξὺ 10 καὶ 50 δολларίων, ἀνάλογα μὲ τὴν σοβαρότητα τῆς περιπτώσεως.

Μιὰ ψυχαναλυτικὴ θεραπεία στοιχίζει, λοιπὸν, συνολικὰ ἀπὸ 1.500-7.800 περίπου δολларια, δηλαδή μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Ἡ μανία τῆς ψυχανάλυσεως ἔχει διαδοθῇ τόσον πολλὴ στὴν Ἀμερικὴ, ὥστε πολλοὶ γονεῖς ὑποβάλλουν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιά των σὲ ψυχαναλυτικὲς θεραπείες γιὰ πράγματα πὺν θὰ φαίνονταν ὀυδυνώδητε ἄλλου ἀσθενήσαντα π.χ. γιὰτὸ τὸ παιδικὸν τους λερώμεται τὴ νύχτα ἢ γιὰτὸ φέρνει τὸ χέρι του στὸ μέτωπο ὅταν βέλῃ νὰ σκεθῇ κατ'.

Μεταξὺ τῆς πελατείας τῶν ψυχαναλυτῶν βρίσκονται ἐπίσης πολλοὶ κλεπτομανεῖς ἢ «ἐπιειχῆς» ἢ ἀκόμη ἄνθρωποι πὺν δὲν βρίσκουν ευχρηστία στὴν ἐργασία των καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ τὴν ἀγαπήσουν.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς πελατείας τῶν ψυχαναλυτῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες πὺν πάσχουν ἀπὸ ἐρωτικὲς ἀνωμαλίες.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ περίπτωση, πὺν ἀνέφερε σὲ μιὰ πρόσφατὴ ἀνακοίνωσι τοῦ ὁκτωρ Μίντελμαν, ἦταν μιὰς γυ-

ΑΦΙΞΙΣ

Ἐπανελθούσα ἐκ Παρισίων ἡ Με ΣΩΣΩ ΑΝΔΡ. ΧΡΥ. ΣΗ διπλωματοῦχος τῆς CLINIQUE MEDICALE D'ESTHETIQUE τοῦ Gail-pesau ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας τῆς ἐφαρμοζούσα τὰς τελευταίας μεθόδους τῆς αἰσθητικῆς τοῦ προσώπου (ξηρὰ - λιπαρὰ - δερμάτια - ἀκμή, - ρυτίδες, - κρεατοελιές) ὡς καὶ ταχέως ἀνὰ δυνον ριζικὴν ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ.

Ὁδὸς Νίκης 13

Τηλ. 29.548

ναίκα πὺν δοκίμαζε διαδοχικὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄντρα τῆς καὶ ἄλλοτε πάλι νὰ βασανιστῇ ἀπ' αὐτόν.

Μιὰ ἀπὸ τις πὺν διαδεδομένες μεθόδους ψυχανάλυσεως εἶνε ἐκείνη τοῦ δόκτορος Ρόρσας, πὺν συνίσταται στὴν ἐξέτασι ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενοῦς μερικῶν κηλίδων μελάνης πὺν βρίσκονται πάνω σ' ἕνα χαρτί.

Οἱ κανονικοὶ ἄνθρωποι βλέπουν, λοιπὸν, σ' αὐτὲς τις κηλίδες πεταλούδες, ἀρκούδες, εἰκόνες γνωστῶν προσώπων κλπ. Ἀντίθετα, οἱ μὴ κανονικοὶ ἄνθρωποι βλέπουν ἀκόλαστες ἢ εἰδεχθεῖς παραστάσεις.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος τοῦ δόκτορος Ροῦθ Σόου συνίσταται στὸ ἔξι:

Ὁ ἄσθενὴς χώνει τὰ δάχτυλά του σὲ κουτάκια μὲ χρώματα καὶ φτιάχνει πάνω σ' ἕνα χαρτὶ διάφορα σχέδια, σύμφωνα μὲ τὴς ἐμπνεύσεις του τῆς στιγμῆς.

Κατὰ τὸν δόκτορα Σόου, τὰ νευρικά ἄτομα οἰτιάνουν ἀκανόνιστες γραμμές, πὺν μπλέκουν μεταξὺ των κατὰ περίεργον τρόπο. Οἱ ἐρωτικὰ διεστραμμένοι φτιάχνουν καμπύλες. Οἱ κανονικοὶ ἄνθρωποι, τέλος, φτιάχνουν ἀπλά σχήματα, ἕνα σπῆτι, ἕνα δέντρο, ἕνα πουλὶ κλπ.

Μεταξὺ τῶν πελατῶν ἐνὸς ἄλλου διασημοῦ, ψυχαναλυτοῦ, τοῦ δόκτορος Κορόλου Μπέργκ ἦταν καὶ ἕνας Ἀγγλος, μὲ ἀθλητικὸν παράστημα, πὺν εἶχε τὴν μανία νὰ περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα.

Ὁ δόκτωρ Μπέργκ ἐρμήνευσε αὐτὴ τὴν τάσι σὰν ἀταξιστικὴ ἐκδήλωσι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε διαχωρισθῇ μ' ἕναν τρόπο σαφὴ ἀπὸ τὰ ζῶα.

Κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ψυχαναλυτὰς, οἱ ἄνθρωποι πὺν ἔχουν τὴν μανία ν' ἀναμιγνύονται σὲ συγκεντρώσεις, πὺν ῥητορεύουν καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀποκτήσουν τὴν συμπάθεια τῶν ἀκρατῶν των, οἱ ἄνθρωποι, δηλαδή, πὺν ἀναμιγνύονται λίγο-πολύ μὲ τὴν πολιτικὴν, πάσχουν ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ σύμπλεγμα κατωτερότητας, πὺν ὀφείλονται στὸ ὅτι ἡ μητέρα των ἢ ἡ τροφὴς των τοὺς ἀπογαλάκτισε πολὺ πρόωρα. Τὸ γεγονός αὐτὸ τοὺς δημιουργεῖ ἕνα αἰσθητικὸν μονόσεως καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ προκαλέσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων στὸ ἄτομό των καὶ νὰ δημιουργήσουν συμπάθειες γύρω των.

Ἀντίθετα, ἐκείνοι πὺν ἀπογαλακτίσθησαν ἄργα, ἐκείνοι, δηλαδή, πὺν χόρτασαν τὸ γάλα τῆς μητέρας των, γίνονται ἐγωῖσται, περηφανοὶ καὶ ἀκατάδεκτοι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν συμπάθεια τῶν ἄλλων καὶ κλείνουν στὸν ἑαυτοῦ τους, γιὰτὸ αἰσθάνονται μιὰ ἀπόλυτὴν ἀτάρκεια.

Πολλοὶ ἄνθρωποι, ἐξ ἄλλου, κινούμενοι ἀπὸ ἀνάλογα ἐλατήρια, θεωροῦν τὸν ἑαυτοῦ τους διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κάκου ἀγωνίζονται νὰ βροῦν κάποιο κοινὸ σημεῖο ἐπαφῆς μὲ τοὺς συνανθρώπους των. Τὸ γεγονός αὐτὸ τοὺς κάνει δυστυχισμένους, γκρινιάρηδες καὶ ἀκαιοκώνητους.

Ἄλλοι, τέλος, παραμένουν διαρκῶς ἀνικανοποίητοι καὶ ἀλλοῶν χίλιους τρόπους ζωῆς, χωρὶς, τελικὰ, νὰ βρίσκουν εὐχρηστία καὶ ἱκανοποίησι σὲ κανένα αὐτοῦ.

Στὰ βόδια τῆς ζούγκλας

Ἡ ζωὴ μου κυλοῦσε μονότονη καὶ θλιβερὴ ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα στὴν ἐρημία τοῦ Οὐμπάγκι - Τσάρι - Τσάντ, στὰ βόδια τῆς Ἀφρικής. Ἡ παράξενη γοητεία πὺν ἐξασκῶν οἱ τροπικὲς χώρες πᾶν στὴ φαντασία τῶν Εὐρωπαίων μὲ εἶχε κάμει στὴν ἀρχὴ ν' ἀκολουθῶ τὸν ἄντρα μου ἐκεῖ μὲ κάποια χαρά. Ἀλλὰ, σιγὰ-σιγὰ, ἡ πλῆθις φώλιασε στὴν ψυχὴ μου.

Ὁ Ρομπέρ μου εἶχε προτείνει πολλὰς φορές νὰ ξαναγυρῶ στὴν Εὐρώπη. Καὶ τὸ εἶχα ἀποφασίσει σχεδόν, ὅταν ὁ Μισέλ Νταρβέ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στὸ Οὐμπάγκι.

Ὁ Μισέλ ἦταν ἀπόφοιτος τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τὸν εἶχαν στείλει ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου βρισκόταν ἡ ἔδρα τῆς εταιρίας, ὡς βοηθὸ τοῦ συζύγου μου, πὺν διηύθυνε τὰ μεταλλεία τοῦ Τσάρι.

Πρέπει νὰ πῶ ἀμέσως ὅτι ὁ ἄντρας μου δὲν τοῦ ἔκαμε καθόλου καλὴ ὑποδοχή. Ὁ Ρομπέρ δὲν χάνευσεν τοὺς νέους. Τὸς θεωροῦσε σὰν ἀνίκανους καὶ ἀχρηστους. Ὅταν ὁ Μισέλ τοῦ εἶπε ὅτι τὸν εἶχαν στείλει γιὰ βοηθὸ του, ἔσκαψε στὰ γέλια.

Καὶ σὲ τί μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ; τὸν ρώτησε μὲ εἰρωνικὸ ὄφρος. Ἐγὼ δὲν σὲ χρειάζομαι. Ἀλλ' ἀφοῦ σ' ἔστειλαν, θὰ ἴδω τί μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ σένα...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἄρχισε νὰ τοῦ φέρνεται μ' ἕναν τρόπο ἀφάνταστα προσβλητικὸ. Τὸν φόρτωνε μὲ τίς πὺν βρεῖες δουλειές κι' ὅταν τὸν ἐβλεπε νὰ γυρίζει κατὰκοπος ἀπὸ τὰ μεταλλεία, εὐρίσκει εὐχαρίστησι νὰ τὸν εἰρωνεύεται καὶ νὰ τὸν πειράξῃ.

Ὁ Μισέλ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ ἡρεμία καὶ ἀξιοπρέπεια. Ἀλλὰ, κάπου-κάπου, ἕνας σπιν-

— Νομίζεις πὺν μὲ εὐχάριστο νὰ μὲνὸ ὀλομόναχῃ ὡς τίς δυὸ τὸ πρῶτο;

νε κατάλληλο για να λύσω με τη διαφορά μας, είπε.

Ο Μισέλ κι' εγώ τον κυτάξαμε κατάπληκτοι.

—Θα μπορούσα να σας σκοτώσω και τους δυο, πρόσθεσε, αλλά δεν θα το κάμω. Πρέπει, ωστόσο, να καταλάβετε, Μισέλ, πως η Γενεβιένη δεν μπορεί ν' άνχη και στους δυο...

—Οχι, όχι, μην προσπαθήτε να δικαιολογηθείτε ή να μου δώσετε εξηγήσεις... Τα λόγια είναι περιττά...

—Όπως σου είπα, λοιπόν, η Γενεβιένη δεν μπορεί ν' άνχη και στους δυο... Ο ένας από μας πρέπει να λείπει από τη μέση... Είσαι σύμφωνος;

Ρίχτηκε στα πόδια του Ρομπέρ για να του ζητήσω να με συγχωρήσει και να μην έπιμειν στην πρότασή του. Νομίζω, μάλιστα, πως του ύποσχεθηκα ότι δεν θα ξαναβλέπατε τον Μισέλ και θα έμενα για πάντα πιστή κοντά σου.

—Αλλ' απομακρύνθηκε από κοντά μου, χωρίς να δώσει προσοχή στα λόγια μου.

—Ενας από τους δυο μας πρέπει να πατήσει πάνω στο πτώμα του άλλου, ξαναείπε. Είσαι σύμφωνος, Μισέλ;... Όχι, Μισέλ!... Θα σταθούμε σε μιά απόσταση δέκα περίπου μέτρων ό ένας από τον άλλον... Αυτό το είκοσφόραγκο θ' αποφοσίση ποιος θα πυροβολήσει πρώτος. Θα το ρίξεις συ στον αέρα, Μισέλ...

Ο Μισέλ πήρε το νόμισμα στα χέρια του και το έριξε στον αέρα.

—Κορώνα! είπεν ο άντρας μου.

Το είκοσφόραγκο ήρθε γράμματά.

Ο Ρομπέρ πήγε άτάραχος και στάθηκε μερικά μέτρα πιο πέρα, ενώ ο Μισέλ έφερε την καραμπίνα στον ώμο του.

Δεν μπορούσα να πω ποιά ήταν τα αισθήματά μου αυτή τη στιγμή. Σε λίγο, άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Όταν διαλύθηκε ο καπνός, είδα τον Ρομπέρ ακίνητο στη θέση του. Χαμογελούσε.

—Η σειρά μου τώρα, είπε, ενώ έφερε την καραμπίνα στον ώμο του.

Έτρεξα άμέσως κοντά του κι' ήμουν έτοιμη να πέσω και πάλι στα πόδια του.

—Αλλά το παγερό και περι-

φρονητικό βλέμμα του με συγκράτησε. Καί, σι' αλήθεια, ο Ρομπέρ είχε δίκιο να με κυτάξει έτσι. Γιατί δεν είχα κάμει καμμία κίνηση προτιήτερα όταν είδα τον Μισέλ να διευκρινίζει την κίνησή της καραμπίνας του προς το μέρος του.

Εσκυψα τότε το κεφάλι κι' έφερα τα χέρια μπροστά στα μάτια μου, βλέποντας τον Ρομπέρ έτοιμο να πιέση την σκανδάλη.

—Επειτα από μερικά δευτερόλεπτα, άκουσα την έκπυρσοκρότησι της καραμπίνας.

—Αλλοίμονο! Η σφαίρα βρήκε τον Μισέλ στο στήθος και τον έκανε να σωριασθεί άμέσως κάτω.

Όταν έτρεξα κοντά του, ήταν νεκρός!

Χωρίς να σκεφθώ τίποτε άλλο έκτος από τη λύπη μου, ρίχτηκα πάνω του και άρχισα να κλαίω με λυγμούς.

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα σ' αυτή τη θέση. Αλλά, ξαφνικά, άκουσα δύο πυροβολισμούς στη σειρά.

Γύρισα άμέσως το κεφάλι μου κι' είδα έναν πελώριο πανθήρα, που όρμούσε έναντίον του Ρομπέρ.

Ο άντρας μου πυροβόλησε άλλη μια φορά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Το θηρίο τον είχε τώρα ανατρέπει και ξέσχιζε το στήθος του.

Μία φωνή φρίκης ξέφυγε από το στόμα μου, και, τρέμοντας, έτρεξα ν' ανέβω σ' ένα γειτονικό δέντρο.

Κουβαριασμένη ανάμεσα στα κλαδιά του, παρακολουθούσα τώρα τις φάσεις της φρικαλέως κι' ανατριχιαστικής σκηνής, που ξετυλιγόταν μπροστά μου.

Ο πάνθηρ είχε άρχισι πια να κομματιάζει τον Ρομπέρ και να καταβροχθίζει τις σάρκες του.

Κι' έπειτα...

—Ω, Θεέ μου, άπορώ ακόμη πώς το μυαλό μου δεν σάλεψε όλοετα εκείνη την ώρα...

Ο πάνθηρ διέκρινε σε λίγο το δυστυχισμένο Μισέλ. Και, αφίνοντας την πρώτη λέια του, έτρεξε προς το μέρος του.

—Αλλ' ήταν πια χορτασμένος από τις σάρκες του Ρομπέρ και περιόριστηκε να του άνοιξη το στήθος του και να του ρουφήξει με άπληστία το αίμα του...

Δεν μπόρεσα να ιδώ τίποτε άλλο, γιατί άμέσως λιποθύμησα. Για καλή μου τύχη, τα κλαδιά του δέντρου με συγκράτησαν. Γιτί διαφορετικά, θα έπεφτα στην κυριολεξία μέσα στο στόμα του θηρίου.

Συνήλθα, έπειτα από αρκετή ώρα, άκούοντας μερικούς πυροβολισμούς κι' ένα θορύβο φωνών.

Ήσαν οι ίθαγενείς της συνοδείας μας, που είχαν άκούσει τους πυροβολισμούς του Ρομπέρ κι' είχαν τρέξει στο ξέφωτο, όπου είχε ξετυλιχθεί η ανατριχιαστική σκηνή. Με κατέβασαν από το δέντρο και με ώδηγησαν πάνω σ' ένα φορείο από κλαδιά στο Ούμπανγκί.

—Εμαθα άργότερα ότι έμεινα τρεις περίπου βδομάδες στο κρεβάτι μεταξύ ζωής και θανάτου.

Όταν έγινε καλά, ή πρώτη μου σκέψις ήταν να φύγω από αυτόν τον καταραμένο τόπο.

Είχα φτάσει νέα στην Αφρική. Αλλά τώρα έφευγα με κάτασπρα μαλλιά και το πρόσωπα νεκράτο ρυτίδες...

ΖΕΡΑΡ ΟΥΜΠΕΡ

Η τέχνη της συνομιλίας

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

—Ακόμη και στην καλλίτερη κοινωνική τάξη—έννοούμε «καλή» πνευματικά, και όχι για τα χρήματά της—ή έλκυστική και σπινθηροβόλος συνομιλία είναι κάτι το σπάνιο. Συνήθως, οι αναλαμπές της εναλλάσσονται μ' ένα κοινό, κοινοτάτο «κουβεντολόι». Είναι δε παράλογο να περιμένει κανείς να βρή σ' ένα σαλόνι, σε μιά συγκέντρωση, τους διαλεκτικούς και συμπυκνωμένους διαλόγους ενός καλού θεατρικού έργου...

Η κοσμική συνομιλία μπορεί να συγκριθεί με μιά παρτίδα τένις, στην οποία ο κάθε παίκτης πεταει στον άλλον το τόπι κι' εκείνος του το στέλνει πίσω. Με τη διαφορά όμως ότι, ενώ στο τένις ρίχνει καθένας το τόπι πάνω απ' το δίχτυ με την πρόθεση να δυσκολέψη τον άλλον να του το επιστρέψη, στη συνομιλία επιδιώκεται απεναντίας το να διευκολυνθεί η απάντησις.

—Όπως υπάρχουν άριστοι παίκτες του τένις κι' άλλοι αδέξιοι ή άκεφοι, το ίδιο συμβαίνει και στη συνομιλία.

—Όπωςδήποτε, κάθε συνομιλία είναι αναγκαστικώς ανταλλαγή φράσεων μεταξύ δύο ή περισσότερων ατόμων. Όταν ένας επιμένει να μιλάει αυτός μόνον, σάν... ν' αγοράζει, τότε δεν πρόκειται πια για συνομιλία, αλλά για μονόλογο.

Η συνεχής προσπάθεια εξευρέσεως θεμάτων, για ν' αποφευχτεί η παρατεταμένη σιωπή σε μιά συγκέντρωση, έχει λείψει πια στη σημερινή εποχή της δράσεως και της υπερενεργείας. Αντίθετως, μιά οικοδόεσπινα έχει διαρκώς το νου της για να καταπαύνη την έξωσι εκείνων που διαφωνούν στις γνώμες τους και που τείνουν να μεταβάλλουν το σαλόνι της σε... πεδίο μάχης!

Οι λογομαχίες αυτές περιστρέφονται κυρίως γύρω απ' τα πολιτικά. Μια γνωστή κομική κυρία της Ν. Υόρκης φρόντιζε να τις εκμεταλλευθεί, με τον εξής τρόπο: «Όποιος προσκεκλημένος της έκφραζε τις πολιτικές γνώμες του μπροστά σ' έναν άλλον που είχε γνωστός αντίφρονων, υποχρεωνόταν να πληρώσει ως πρόστιμο 1 δολάριο σ' ένα «φιλανθρωπικό ταμείο» που έχει δημιουργήσει η κυρία για την ενίσχυσι ενός νοσοκομείου.

Εκείνοι που συμφωνούν στις γνώμες τους, μπορούν να κουβεντιάσουν όσο θέλουν ζωηρά, όφειλουν όμως να σωπάσουν όταν εμφανισθεί ένας αντίθετος, αλλιώς θα πληρώσουν πρόστιμο.

Πρέπει επίσης ν' αποφεύγονται σε μιά συνομιλία θέματα πολύ ρεαλιστικά, που μπορεί να σκανδαλίσουν τους παρόντες. Πολλά πράγματα κατάλληλα να συζητηθούν σ' ένα ιατρείο ή σε μιά κλινική, δεν έχουν τη θέση τους σ' ένα κοσμικό σαλόνι.

Εκείνοι που προσπαθούσαν παρατηρήσεις για το ντύσιμο, την υγεία, κλπ., του συνομιλητού σας, γιατί μπορεί να καταλήξουν σε αδιακρίσεις.

Να τώρα μερικές συμβουλές για κείνους που νοιάζονται να χάνονται όλες οι ιδέες τους και να παραλύη η γλώσσα τους, όταν πρόκειται να συζητήσουν: Πρώτα απ' όλα, ως μην έχουν την έντύπωση πως πρέπει να «ξεκινήσουν» άμέσως, όπως ο δρομέας μόλις πέσει η πιστολιά. Μπορούν να καθυστερήσουν λίγο, μευς μόλις πέσει η πιστολιά. Μπορούν να καθυστερήσουν λίγο, μευς μόλις πέσει η πιστολιά. Μπορούν να καθυστερήσουν λίγο, μευς μόλις πέσει η πιστολιά.

—Αν έχετε διαβάσει τις ειδήσεις, είναι άδύνατον να σας λείψουν τα θέματα, όπου κι' αν βρεθήτε.

Για να προκαλήτε το ενδιαφέρον στη συζήτησι, πρέπει να έχετε τις ίδιες εϋθύνες μ' αυτούς για να φανή εύχρηστος και για να βρή θέμα συζητήσεως. Οι ντροπαλοί συνήθως το ξεχνούν, και πανικοβάλλονται άπλως και μόνον γιατί σταμάτησε το μυαλό τους για λίγα δευτερόλεπτα.

Όταν έχετε αρκετά πράγματα για την πολιτική, δεν θα δυσκολευθήτε ποτέ να συζητήσετε μ' έναν άντρα — αδιαφοροαν διαφωνούν οι γνώμες σας. Σε μιά γυναίκα μπορείτε να μιλήσετε για τα παιδιά της, ιδίως αν έχετε και σεις δικά σας.

Πλουσία πηγή θεμάτων είναι πάντα οι εφημερίδες της ημέρας. —Αν έχετε διαβάσει τις ειδήσεις, είναι άδύνατον να σας λείψουν τα θέματα, όπου κι' αν βρεθήτε.

Για να προκαλήτε το ενδιαφέρον στη συζήτησι, πρέπει να έχετε το θέμα για το οποίο μιλάτε, και να έχετε εξακριβώσει ότι ενδιαφέρει το συνομιλητή σας. Αλλιώς, θα τον κάμετε να πλήξει άνοητος.

Μιλώντας για ένα ζήτημα, μη φέρνετε άπλως αντιρρήσεις, αλλά διατυπώστε με σαφήνεια και θετικότητα τις δικές σας γνώμες. Αλλιώς, η συζήτησις καταντάει μιά άνωφελη λογομαχία.

Όταν κάνετε ερωτήσεις στους άλλους, φροντίστε να νάναι τέτοιες, ώστε να μπορεί ν' απαντήσει κάθε άνθρωπος κοινής αντίληψης, χωρίς να χρειάζεται ειδική πείρα ή γνώσεις. Γιατί είναι πολύ ένοχλητικό για καθένα ν' αναγκάζεται να δηλογοήσει ότι δεν ξέρει κάτι τι. Διατυπώνοντας τις ερωτήσεις σας με λογική και με τάκτι, κερδίζετε τη συμπάθεια και τη φιλία των ανθρώπων που πρωτογνωρίζετε.

Καταργούνται τα μπουζιά

Επινοήθηκε από ένα Γερμανό μηχανικό μιά μέθοδος αναφλέξεως της βενζίνης στους κυλίνδρους των μοτέρ των αυτοκινήτων, δίχως να χρειάζονται «μπουζιά», «ντιστριμπυτέρ», κλπ. Τη στιγμή της συμπίεσεως, ραντίζεται το έσωτερικό των κυλίνδρων με ελαχίστη ποσότητα ενός εύφλεκτου αιδέρος, που ανάδει αυτόματα απ' τη θερμότητα της μηχανής και μεταδίδει τη φωτιά στη βενζίνη.

Οι ηρωίδες της Εφταπύλης

Αχώριστοι

—Ήθελ, μπράβο, σάς καμάρωνω. Έφταλα μου, είστε άχώριστοι! Ξεφώνισε η κουμπάρα της εϋτύς που την είδε ναρκωμένη με το Νικολάκη της αλαμπρατσέτο.

—Πήγα το' είπα η Έφταλια για ένα καπέλλο, δεν ντανιαντούσα αυτό τον ξεμαλλισμένο. Θέλω κι' εγώ να σουλουπιστώ ν' αθροιστώ λινάκι.

Η κουμπάρα για να κάνει αείρι, τους δάδει εντόνικες και μουζεβιρλίκια. Και λέει το Έφταλιας:

—Καλά ήκανες γιατί όσοι σε βλέπανε έτσι ξεκούφωτοι έτσι έζέρονε από που βαστά η σκούφι σου.

—Βέβαια, καλέ, το καπέλλο δίνει παρουσιαστικό υπεργαίο κι' υπόληψη.

—Βρε γυναικο, είπε ο Νικολάκης κατά το πάλωμα και των ποδιών μας τ' αλάμα. Τώρα σ' αυτή την περι-

ορσία να θέμε πάλι μια φούτρα παράδες στο το καπέλλο. Αυτό είναι ένα μεγάλο κριμα!

—Το κριμα... στο κεφάλι μου! φώναξε η Έφταλια. Και ξεροκαταπίνοντας την φούτρα της συνέχισε:

—Τα φτερινά μοντέλλα κουμπάρα μου, είναι άγαρμπα, κουρδίζικα τραπεζικά κι' απ' όλα τα τσεσίτια και τσοί κουαλιτέ κλός κανονίε υπερε. Άκου. Χριστέ μου! Μπρόδωρα ένα σωρό. Άλλα πέφτανε στραβά πάνω στη μύτη μου και σκεπάζανε το ένα μου μάτι, κι' άλλα πάλι — τα μπρετόν — ήτανε με σηκωτό μπρό, που μου κάνανε κούτελο σαν τσανάκα και μιά μουράκλα σαν την κιουρνιούκα του κιερέ! Ήθελ πώς μ' άγορεύει!

—Τέλος υπεζέρισα, ως που βρήκα με τα πολλά ζόριο ένα σουπλά κροτορόκι.

—Και σε τί κολόρι, καλέ;

—Στο παντζουρί στο ταϊκούδι το όπιο. Είπε παντρωμένο, το μόνο που μ' άρχοντεύει και μου δίνει υπόκι ή άερα. Μαυ' τώκουν νανυρισμένο με βελό, φιομπνε κωνκάρδες και πουλούδα κι' απ' την υπάντα βινέλι ένα πουλί και πέφτει λωλά κι' άερακι με πολύ νου-στο.

—Αυτό βρε γυναικο, δεν είναι καπέλλο, αυτό είναι ο Βασιλικός Κήπος! είπε ο Νικολάκης.

—Ας τα κοινοσμεντά μωρέ σερέτη γρουσουζή ταιγκούναρα!

—Εγώ νανυρούζικη. Ενώ βρε Έφταλια, έχω καρδιά μάλ'μια νεύρα απ' ά-τοράκι, χέρια από αιδερό.

—Ήθελ καλέ δεν ταίξερα πώς έχω ένα μεταλλείο μπροστά μου!

—Αχ, ωρρή, ξέρω τι θές, φώναξε ο Νικολάκης και για φοβέρα χτύπησε την μαγκούρα του.

—Βλέπεις κουμπάρα μου; είπε η Έφταλια. Πρίν χτυπούσε ή καρδιά του σαν μ' έβλεπε και τώρα μου χτυπά την ιανκούρα του. Ήθελ μαμά μου, πουσαι ά όρε το κορίτσι σου. Δεν τον ντανιαν-νιά πια. Με τσουρουφλίζει και με τσιπο-νίζει εδώ μέσα, ο κακούργος!

Κι' άρχισε μάεους τα δάκρυα.

—Τα δάκρυα είναι το πιο φτηνό τρε-γιτί που σου δίνει τα πιο μεγάλα κέρδη ανούρηνα της είπε ο Νικολάκης.

—Μωρέ άντρε, άρχιστε άντρα, πάντα το πόλεμο μούκανες και γύρετες υπο-πείσκα να με υποτάξεις, να βγες νικη-τής.

—Γιατί είσαι τζαναμπέτα, γλωσσού άν-τανιαντιπ! —Και συ είσαι θείο τέρας αντίκοι-σος! Κι' από λόγο σε λόγο, κι' από βρι-γιά σε βριαία πιστοκνε σε χέρια τρέ-σαι οι γειτόνοι, μα ήταν άδύνατον να τσοί χωρίσουμε. Κι' ή κουμπάρα σκαομένη στα νέλια ξεφώνισε:

—Καλέ, εγώ δεν τώπα πώς είναι... άχώριστοι!...

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

—Όλα κι' όλα, μα ο Κιρκόρ ήταν πολύ φιλό-ζωος. Πρώτα κι' υγεία κι' έπειτα... οι γκόμενες. Παγώνε το αίμα του στην σκέφι ότι μιά μέρα θα έγκατέλειπε το μάτιο αυτό κόσμο.

—Βαί! Βαί! Ίσotόκλη έφέντη, έγκω ντέν τέλω γιαδρούμ να παραντώσω ίπνεύμα μου.

—Μά τότε, βρε μπουνταλά Κιρκόρ, δεν θα πεθάνης ποτέ!

—Γιατί μπέ;

—Γιατί... δεν έχεις πνεύμα!

—Όστόσο ο Κιρκόρ έλπιζε πως θα έφευρικότα-νε κανένα γιατρικό εναντίον του θανάτου. Και για-τί όχι; Έδώ βρήκανε τόσα και τόσα!

Κι' έτριβε εύχαριστημένος τα χέρια του. —Εξαφνα όμως, μιά μέρα αισθανήθηκε έναν πόνο στο μικρό δαχτυλάκι του. Κι' άμέσως όπως ήταν φοβιτισαίρης φούντωσε σαν τσιραλιδικό δαδί και ξεφώνισε:

—Αγάν! Αγάν! Μπέλκι μέσα μου κόκκαλα — μούκαλα χασταλίκ βάρ!...

Γιατί τάχα; Ίσως, χωρίς να το καταλάβη, να γρατζούνισε το δαχτυλάκι του. Λίγη σκόνη να κάθеше επάνω φτάνει για να του δημιουργήσει φασαρίες και σιγά — σιγά και καμιά γάγγραινα!

—Κουράνητη μου τα πάα. Τσαμπουκ-τσαμπουκ γκιντετζέι, μουρμούρισε.

Κι' εύθης έτρεξε στο γιατρό του.

—Μπάς κι' υποφέρες από ρευματικά; του εί-πε ο γιατρός αφού τον εξέτασε προσεκτικά.

—Όχι, μπέ.

—Ε, τότε ο πόνος αυτός είναι νευρικός.

—Σίμντι νέ άπατζάιμ, ντοκτόρ έφέντη; ρώτη-σε μ' αγανά.

—Να πάς σ' έναν νευρολόγο. —Όμως, καλού κακού, παίρνε κι' αυτά τα χάπια.

Και τούδωσε μιά συνταγή.

Αυτό ρετσέτα χάπια — σάπια — μάπια, χαζί-ρεψε, γιαδρούμ, είπε στο φαρμακοποιό του μα-χαλά και το δάδα ντογρού για το νευρολόγο.

Ο νευρολόγος τον εξέτασε και του είπε:

—Τα νεύρα σου δεν τα βρίσκω και τόσο χα-λασμένα. Έκείνο που πρέπει να εξετάσης είναι ή καρδιά, γιατί, δυστυχώς, δεν λειτουργεί κανονικά.

—Πώς, μπέ; Αυτό κουσούρι μου τα τεραπέ-ψης, γιαδρούμ;

—Εγώ, φίλε μου, θα σου δώσω κάτι σκονάκια για τα νεύρα σου, να παίρνης ένα κάθε μισή ώρα. Για την καρδιά σου πρέπει να πάς σ' ένα καρ-διολόγο.

—Ίστέρ ίσμετζέι, σκονάκια — μονάκια τ' αγο-ράσω, φωνάζε απελπισμένος ο φουκαράς ο Κιρ-κόρ.

Πήρε λοιπόν ένα σκονάκι, κατάρπτε και δυο από τα χάπια που τούδωσε ο κουράνης του για-τρός, και σε λίγα λεπτά χτυπούσε την πόρτα έ-νος σμήμισμένου καρδιολόγου.

—Ναί, πάσχεις απ' την καρδιά σου, του εί-πε ο καρδιολόγος, αλλά αυτό προέρχεται απ' τις άρ-τηρίες. Πάρε προς το παρόν αυτά τα φάρμακα, δυο κουταλιές της σούπας κάθε δέκα λεπτά, και πηγάνε να σε κυττάξη κι' ένας ειδικός για τα στήθια.

—Αυτά σορόπια — μοράπια γιαπαλούμ, είπε ο Κιρκόρ στο σπετσιέρη και πήρε δυο κουταλιές φάρμακο, κατάρπτε δυο χάπια και τέσσερα σκονά-κια και τράβηξε σ' έναν ειδικό για τα στήθια.

—Αφού κι' αυτός, ώρες ολόκληρες, τον εξέτασε μπρός και πίσω, του είπε ότι άφορη όλων αυτών είναι το ότι αναπνέει απ' το στόμα.

—Να πάς, Κιρκόρ έφέντη, σ' ένα ώτορινολα-ρυγγολόγο να σου κόψη και κρατάκια πούχεις στη μύτη, του σύστησε. Και να παίρνης αυτές τις παρτίλλιες που θα σου δώσω.

Κι' ο πολυπαθής Κιρκόρ άγόρασε τις παστίλ-λιες κατάρπτε δυο τρείς, πήρε ένα σκονάκι, ένα χάπι δυο κουταλιές σορόπι και σκέφθηκε την άλλη μέ-ρα το πρωί να πάη στον ώτορινολαρυγγολόγο.

—Έτσι μπέ να πάω να πονή... νταχτυλά-κι μου. Σουκιούρ αλλάχ! έλεγε.

Μά όπως πήγαινε σπiti του, θές απ' την άγα-νία, θές απ' τα διάφορα φάρμακα, τούδρε μιά ζα-λάδα κι' έπεσε στο όρμιο.

Σε λίγο, ένας περαστικός άστυφύλακας που τον βρήκε έτσι ξερό τον πήρε για μεθυμένο και τον κουβάλησε στο Τμήμα. Κι' ο φουκαράς ο Κιρ-κόρ έλεγε την άλλη μέρα στο Στόκλη:

—Τσοκ ίζυλο πολις έφέντη ήντωκε έμένα άμα ζαράα — τσουνι μπέ, θεραπευτήκα!

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδας

Οκέλλα

Πώς είπατε άγαπητέ μου; —Α! Μάλι-στα όρθως σάς έπληροφόρησαν. Πράγ-ματι ζητώ ν' αλλάξω κατοικία, γιατί εκεί που καθόμαι όκτώ χρόνια τώρα δεν είναι δυνατόν να διαδίσωμ πλέον. Άπεναντι άκριδώς από το παράθυρό μου, στο άν-τικρυνό σπιτί ήρθε ένας νέος ένοικιο-σής που μ' έκνευρίζει ή φυσιογνωμία του και δεν μπορώ να τον βλέπω χωρίς να μου στρίβουν τ' άντερο. Γι' αυτό λοιπόν, άποφάσισα ν' αλλάξω σπιτί και είμαι ες άνα-ζητήσιον ο i k i a s

Πώς; Έχετε σεις να μου προσφέρε-τε; —Α! Σας εύχα-ριστώ πολύ άνα-πιπτε μου. Είστε πολύ εύσηπρετι-κός. Καί που είναι αυτή ή κατοικία;

—Τι; Πώς; Τι; Διαμέρισμα σε πολυκατοικία. Πώς τόπος αυτό άνθρω-πέ μου; Είσαι με-τά καλά σου, ή μη-πως το λες επίτιδες για να με δουλέ-ψης; —Ο Πελοπίδας ο άνθρωπος με τα λεπτά και εύπαθή νεύρα να καθήση σε πολυκατοικία; —Α! δεν τόβαλα σκοπό να καταλήξω στο Ψυχιατρείο, ούτε στο Κα-κουρνοδιείο. —Οχι, άνθρωπέ μου. Ένώ τις πολυκατοικίες τις έχω κατασοθή.

—Μα είναι νωτάς χριστιανέ μου; Ά-πολούστα για νάχθ την ηούκλια μου, ή άχετική ηούκλια μου έννοώ, γιατί την ά-πόλυτη βέβαια μόνο όταν έρθη ή ώρα και κλείσω το μάτιο μου θα τη βρω και πάλι ζητήμα είναι. —Τι δουκία έχω ενώ σε πολυκατοικία; Για να εξάπτω και έ-νε πέντε δευτερόλεπτα; —Α! όχι, ή διαδίσωμ εν πολυκατοικία άγαπητέ μου φίλε. Βρίσκομαι στο λεγόμενο διαμερί-σμα μου και συγκεντρώνω όλα τα άκου-στικά μνηύματα των συγκατοίκων μου. Τά παιδια του από πάνω έλυνανε στις έξη το πρωί κι' άρχίζουν τις τρεχάλες.

—Ο κύριος του από κάτω τρεκλώνεται με την άξιότιμη κυρία του και ο φωνανός εκτελεί χρέη μεγαφώνων. —Ο από δίπλα βάζει δυνατό το ροβιόλόνό του, και χα-λάει το στήπαν. —Ο άυτοπρός οικονε-υάρης του τρέιτο δένρει το νιού του.

Σε δώδεκα ή δεκάεξη κουζίνες πλένουν και τσάδεκα ή τσάδεξη και τζάμ και τζούμ πιτάα και τετσερέδες και τζάμ και τζούμ και τζούμ και τζάμ χαλάει ο κόσμος από και τζούμ και τζάμ χαλάει με τετσερέδες τις συγκερούσεις πιστικώς τα τετσερέδες και τετσερέδων με πιστικά. —Τα παιδια του τετάρτου — γιατί όλα τα διαμερίσμα-τα των πολυκατοικιών έχουν κουτσούβε-λα που τ' άποθεριεύει ή κλειούρα — κα-τεβαίνουν όρμητικώς τα σκαλοπάτια κι' έχουν τα άπια και πέταλα από παπούτσια τους. Κάθε βδομάδα ο από πάνω δίνει πάρτυ και συγκλονίζεται το ταβάνι μου από τον καλαμιοτιάνο. Το «γκρα — γγκρα» του άσανοσέρ δεν σταματάει δευτερόλε-πτο. —Η κυρία του τρίτου τσοκνέται με τη δούλα του τετάρτου ή δούλα του τε-τάρτου με την κυρία του πέμπτου και ο θυρωρός με όλες τις δούλες. —Η κυρία του πρώτου διαμερίσματος παρακολουθεί ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει στο δευ-τέρο. —Η κυρία του δεύτερου ποιος μπα-νει στο τρίτο. —Η κυρία του τρίτου στο τετάρτο. —Η κυρία του τετάρτου στο πέμ-πτο. Και όστω καθεξής. Πληρη και έστε-νονορφημένα πρακτικά. Και πρό πάντος ο θυρωρός. Βήκουν από άπάνω, το ά-κουεσ φτερνίζονται στο πρós τ' άριστε-ρά διπλανό το άκουε. Κάνουν νανάρια στο πρós τα δεξιά διπλανό το άκουε. Τραβάνε το καζανάκι στο από κάτω, στο από πάνω, στο πιο άπάνω, στο διπλανό και στο παραδίπλανό το άκουε. Κερών-νουν ένα κάδρο το άκουε.

Και μου λες τώρα νάβρω να μείνω σε πολυκατοικία; Νά τη βράσω κυρία! Κι' χίλιες λίρες το μήνα να μου δίνης από πάνω δεν έρχομαι. Τι; Πώς έννοώ εγώ την κατοικία; —Ίδου πια την έννοώ. —Ε-να μοναχικό σπιτί μέσα σ' ένα μεγάλο σκόπεδο τοιγυρισμένο με ηλεκτροφόρα κάγκελλα, ώστε όποιος τ' άγγίζει να πα-θαίνη ηλεκτροπληγεί. —Έτσι το έννοώ εγώ το σπιτί. Κι' αν δεν βρω έτσι που το θέλω, θα πτώω δικό μου. Κι' αν το μεί-να ελν ν' άγγιζής το κάγκελλο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΟΥΡ ΑΘΗΝΕΣ
ΜΕΓΑΛΗΣ - ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ. ΑΒΛΑΒΕΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:
Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ. ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 11
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 26-567

Ο Διεθνής Χτυβολι

ΛΗ ΣΑΒΟΛΝΤΙ

Ο διάσημος πρωτοπυγμάχος που θα συναντηθεί με τον Γούντοκ στις 6 Δεκεμβρίου

Με το υπερκαθέριο «Μαυριτανία» έφτασε εδώ και λίγες μέρες στο Λονδίνο ο γνωστός Αμερικανός πρωτοπυγμάχος Λη Σαβόλντι, που εινε από τους επισημους διεκδικητές του τίτλου των βαρέων βαρών τον οποίο κατέχει ο «δυναμίτης της γροθιάς» νέγρος Τζος Λούις. Ο Σαβόλντι ανακοίνωσε στους δημοσιογράφους ότι ο αγώνας του στη «Χαρινγκέυ Άρένα» του Λονδίνου στις 6 Δεκεμβρίου με τον Μπρούς Γούντοκ θάνε ο σημαντικώτερος της στοδιοδρομίας του.

«Αν νικήσω τον Γούντοκ, είτε, θα αγωνισθώ τον Ίουίνιο με τον Τζος Λούις. Έχω πεπονηθεί πως θα είμαι ο νικητής και των δυο αγώνων. Έχω προπαρασκευασθ καλυτερα από όλους τους προηγούμενους αγώνες μου».

Ο πρωτοπυγμάχος Λη Σαβόλντι στο β' παγκόσμιο πόλεμο ήταν πεζοναύτης στον Ειρηνικό, Πολέμω, σε με γενναίοτητα και παρασημοφορήθηκε για τη δράση του. Η πυγμαχική του σταδιοδρομία απασχόλησε εξαιρετικά τους αθλητικογράφους όλου του κόσμου και βιογραφικά του σημειώματα είδαν τελευταία το φως με την ευκαιρία του προσεχους αγώνος του με τον Βρετανό Γούντοκ. Σαν άνθρωπος λοιπόν της ημέρας ο Σαβόλντι μάς υποχρεώνει να δώσουμε στοιχεία απ' τη ζωή και τη δράση του, που ασφαλώς ενδιαφέρουν κάθε φίλαθλο και προ παντός τους φαγατικούς φίλους της πυγμαχίας αναγνώστες του «Θησαυρού».

Σε ηλικία 14 ετών ο Σαβόλντι ήταν τζοκέρ. Εμφανιζόταν στις εμπροσπονηγίες, περιοδεύοντας τη χώρα, και επιδείκνυε τις ιππευτικές ικανότητες του με αλογα που είχε πάρει απ' το σταύλο του πατέρα του στη Νότιο Ντακότα.

Όταν έγινε 15 ετών προτίμησε το πυγμαχικό επάγγελμα από μια συμπτωσι. Σε μια εμπροσπονηγή οριζήθηκε να πυγμαχήσει, στον τελευταίον αγώνα της βραδιάς μ' έναν

αντίπαλο που ζυγίσε 180 πόντους. Ήταν δηλ. 30 ολόκληρα πόντους βαρύτερος απ' το Σαβόλντι. Ο πρώας μας όμως δεν φοβήθηκε. Ανεβήκε μ' αυτόπεποιθήσι στο ρινγκ και τα κατάφερε τόσο καλά, που ο γιγαντώσμιος αντίπαλος του έπεσε νύκ-αυτ στον τρίτο γύρο!

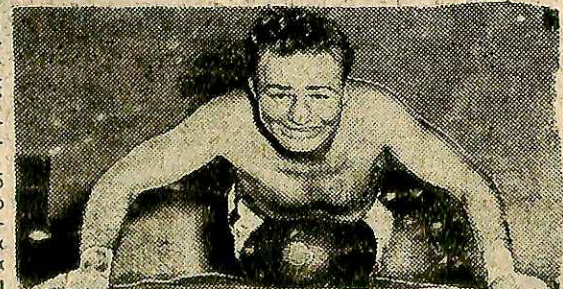
Πρώτος ο Μάικ Γκίμπσον, προπονητής της πυγμαχίας, ανέλαβε, υπό τη φροντίδα του το Σαβόλντι. Τον παρέλαβε στο Σαιν Πάουλ της Μιννεζότας για να τον προετοιμάσει για τους μελλοντικούς αγώνες του. Τα περισσότερα μυστικά της πυγμαχικής τέχνης τα έμαθε ο Σαβόλντι από τον Γκίμπσον στις επιδείξεις που έγινοντο στην ένορία του, όπου κάθε βράδυ συγκεντρώνονταν στον αθλητικό σύλλογο της γειτονιάς όλοι οι πυγμαχοί της περιφερείας και επιδείκνυναν τις ικανότητες των. Εκεί ο Σαβόλντι από καιρό σε καιρό πυγμαχούσε με καλύτερους αντίπαλους, και διαρκώς πρόσθετε νέα στοιχεία στην τέχνη του.

Ύστερα από μια περιόδεα στη Καλιφόρνια ο Σαβόλντι γύρισε στη Ν. Υόρκη με την απόφασι να εγκατασταθ ή οριστικά στο Παρεσον του Νιου Τζέρσεϋ. Πυγμαχούσε κατά καιρούς δεν κατάρθωνε όμως ν' αντιμετωπίσει τα έξοδα του, γιατί ή δουλειά του και ή μοιδή του δεν ήταν μεγάλες.

Τότε αναγκάστηκε να εγκαταλείψει για λίγο το αγαπημένο του σπόρ και να γίνει εργάτης στο λιμάνι. Έτσι εξασφάλισε τα απαραίτητα για τη ζωή του. Με τη δουλειά του όμως αυτή στά ντόκ' απόχτησε δυστυχώς και μερικές κακές συνήθειες. Άρχισε να καπνίζει πολύ, να πίνει πολλή μπίρα και ν' εμενυχτάη.

Ευτυχώς στο δρόμο του βρήθηκε ο Μπίλλ Ντάλλυ, Ευσυνειδητος προπονητής έδειξε όμως στωρικό γι αυτόν ενδιαφέρον. Επείμονα προεπαήσε και πέτυχε τελικά να του κόψει όλες τις κακές συνήθειες.

Είχαν συμφωνήσει να κόψει το καπνισμό. «Αν τον έπιανε να καπνίζει θα πληρώ-

Ο Λη Σαβόλντι προετοιμάζεται για να δεινώνη τους μύς της κνήμης του προκειμένου να αντιμετώπιση το Γούντοκ στο Λονδίνο.

ναι 100 δολάρια πρόστιμο. Αν πάλι σ' ένα μήνα δεν έδωζε ο Σαβόλντι τοίγαρό στο στόμα ο προπονητής του θα τούδινε ως έπαθλο το ίδιο ποσό.

Μετά μια βδομάδα όμως ο Ντάλλυ τον έπιασε να καπνίζει πούρο. Ο Σαβόλντι προσέσισθη πως το πούρο δεν είχε... περιληφθ στη συμφωνία. Πλήρωσε όμως το πρόστιμο. Με την ίδια μέθοδο τούκωψε σιγά - σιγά ο Ντάλλυ το πιοτό και το ξε-νύχτι.

Ο Σαβόλντι, άνθρωπος με σιδερένια θέλησι όχι μονάχα επεδίληξ στον εαυτό του κι έκοψε τις κακές συνήθειές του, άλλα κι' αφοσιώθηκε σοβαρά στην πυγμαχική του τέχνη κι' έτσι πολυ γρήγορα έγινε διασημος σ' όλη την Αμερική.

Δυό χρόνια έχει τώρα να καπνισή ο Σαβόλντι. Η νέα όμως αυτή τακτική στη ζωή του τόν ανέδειξε έναν πρώτης τάξεως πρωτοπυγμαχο. Η νίκη του, μάλιστα με νύκ-αυτ στον πρώτο γύρο επί του Τζέιμς Μπιονβί, Ιταλού πρωταθλήτου, του άνοιξε το δρόμο για μεγαλύτερους θριάμβους.

Αυτός είναι ο Λη Σαβόλντι ο επικίνδυνος αντίπαλος του Μπρούς Γούντοκ, ο διεκδικητής του παγκοσμίου πυγμαχικού στέμματος των βαρέων βαρών. Ο αγώνας του της όης Δεκεμβρίου θα δείξει αν θα είναι ο μελλοντικός αντίπαλος του Τζος Λούις.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Κεραυνός σε ποδοσφαιρικούς αγώνες

Στο Άλδερσοτ της Άγγλιας ένας κεραυνός έπεσε ξαφνικά μέσα στο γήπεδον ενός ποδοσφαιρικού αγώνος και σκοτώσε το διαιτητή και μερικούς παίκτες. Το δυστύχημα προκάλεσε ζωηρές συζητήσεις και δημιουργήσεν ένα αληθινό πνεύμα «κεραυνόφοβιας» σ' ολόκληρη την Άγγλία. Η σήμε μάστιγιά πως ο διαιτητής του ποδοσφαιρικού αγώνος του Άλδερσοτ είχε «προκαλέσει» τον κεραυνό με τη μεταλλική σφυρίχτρα που κρατούσε στο χέρι του έμειωσε κάπως τον αριθμό των θεατών που παρακολούθουν τα τελευταία ποδοσφαιρικούς αγώνες. Έγινε ολόκληρη έκστρατεία ειδικών γι' α ποδοιχθ και να πεισθ το κοινό πως ένα αντικείμενο τόσο μικρό, σαν τη σφυρίχτρα και σε τόσο μικρό ύψος από το έδαφος δεν μπορεί ποτέ να προκαλέσει μίαν ατμοσφαιρική ηλεκτρική εκκένωση. Έτσι ο κόσμος έπεισθ και ξανάτρεξε πάλι στους αγαπημένους του ποδοσφαιρικούς αγώνες, για να θαυμάσει και χέιρο κροτήση τους δη μοφιείς άσους του ποδοσφαίρου.

Ευτυχώς στη Ελλάδα δεν συμβαίνουν ποτέ παρόμοια δυσάρεστα άπρόσπτα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ρομβοστυρολέξε:

Α' ΣΕΙΡΑ

1) ΝΙΑΓΑΡΑΣ 2) ΛΑΤΙΝΙΚΑ 3) ΒΙΔΕΛΑΚΙ 4) ΜΟΡΑΒΙΑ 5) ΝΟΜΙΜΟΤΗΣ 6) ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Β' ΣΕΙΡΑ

7) ΔΙΑΜΑΧΗ 8) ΜΑΤΙΑΖΩ 9) ΑΔΕΚΑΡΟΙ 10) ΚΑΡΑΚΑΣΑ 11) ΚΑΜΙΝΕΤΟ 12) ΝΕΡΟΠΟΝΤΗ

Το γεύμα

Οι καλεσμένοι ήταν: Ρωσός (κεβέρ), Κινέζος (κελιδονοφωλιές), Άγγλος (ροζμπουφ), Γάλλος (μπουγιμπές), Ιταλός (μακαρόνια) και Αυστριακός (άπφελ στρσύντελ).

Τα πρώτα

Οι λέξεις που λείπουν είναι οι έξης: 1) Τροχουδιστής της Τζάζ 2) Η Χιροσίμ 3) Τού Χασεβάρ 4) Ο Γκιλλιάος 5) 15ον 6) Ο Ρούπερτ Πήου 7) Η Λουίζα Ρσίνερ.

Οι κύκλοι

Οι δυό κύκλοι που χωρίζονται σε περισσότερα τμήματα είναι οι 2 (14 κομμάτια) και 3 (13 κομμάτια).

Το κτήμα

Τέσσερα κομμάτια θάχουν φοράτη απ' τις δυό πλευρές τους οκτώ απ' τη μία και τέσσερα από καμιά.

Συλλαβόγριφος

ΤΑ - ΣΙ = ΤΑΣΙ

Μαγικό τετράγωνο

Ίδου οι αριθμοί των διαφόρων πλευρών, αρχίζοντας από οισδήποτε γωνία του σχεδίου: 5 4 9 - 9 2 7 - 7 8 3 - 3 10 5

Λογοπαικτικές λεξιγριφές

Άνελας ('Α νελάς!...)

Λεξιγριφές

ΣΙ - ΚΕΛΛΙ - Α = ΣΙΚΕΛΙΑ

Δημώδη χινιγμάτα

1) Το πράσιν 2) Τα νηρεαία 3) Η πέννα και τα νράμματα

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

Του πονεί το δόντι: (... Έ-ΔΟΝΤΙ νο).

ΟΟ

Η λύσις του 200ου στυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΑΛΙΔΑ - ΑΜΑΣΙΣ 2) ΚΑΡΑΒΑΝΑ - ΑΝΑΒΑΣΙΣ 3) ΑΣ - ΜΑΝ - ΘΩΣ - ΝΑΣ - ΑΚ 4) ΜΑΝΙΚΑ - ΤΡΟΙΑΣ 5) ΝΤΑ - ΣΗ - ΜΕΡΟΝ - ΠΑΝ 6) ΑΙΡΑΣ - ΝΑΣΟΣ - Α - ΡΑΛΗ 7) ΡΙΝΑΙ - ΣΩΝ - ΑΓΟΡΑ 8) ΠΑΝΑΜΑΣ - ΑΡΙΖΟΝΑ 9) ΕΝΑ - ΑΓΑ - ΜΕΜΝΩΝ - ΣΙΣ 10) ΤΑ - ΕΤΟΣ - ΑΓΩΝ - ΑΙ 11) ΕΝΑΣ - ΤΙΣ - ΗΤΙΣ 12) Α - ΡΑΣ - ΔΕΚΑΣ - ΑΜΑΝ 13) ΟΔΙΝ - ΤΕ - ΛΑΛΗΣ - ΗΒΗΣ 14) ΠΑΣ - ΠΑΝΕ - Α - ΜΑΡ - ΑΡΑ 15) ΩΜ - ΙΟΣ - ΤΤ - ΡΙΣ - ΗΝ 16) ΣΑΧΑΛΙΝΗ - ΑΠΟΤΑΣΙΣ 17) ΣΙΚΥΑΝ - ΑΝΑΝΑΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΙΝΑ - ΠΕΤΑ - ΟΠΩΣ 2) ΔΑΣ - ΤΙΡΑΝΑ - ΑΔΑΜΑΣ 3) ΑΡ - ΜΑΡΙΝΑ - ΕΡΙΣ - ΧΙ 4) ΛΑΜΑ - ΑΝΑ - ΕΝΑΝ - ΙΑΚ 5) ΙΒΑΝ - ΣΑΜΑΤΑΣ - ΠΟΛΥ 6) ΔΑΝΙΣ - ΙΑΓΟΣ - ΤΑΣΙΑ 7) ΑΝ - ΚΗΝ - ΣΑΣ - ΔΕΝ - ΝΝ 8) ΑΘΑΜΑΣ - ΤΕΛΕ - ΤΗ 9) ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ 10) ΑΣΤΡΟΝ - ΣΑ - ΛΑΤΑ 11) ΑΝ - ΡΟΣ - ΑΝΑ - ΣΗΜ - ΠΑ 12) ΜΑΝΟΝ - ΑΡΩΓΗ - ΣΑΡΟΝ 13) ΑΒΑΙ - ΑΓΙΝΩΤΑ - ΡΙΤΑ 14) ΣΑΣΑ - ΡΟΣ - ΝΙΜΗ - ΣΑΝ 15) ΙΣ - ΣΠΑΡΟΣ - ΣΑΒΑ - ΣΑ 16) ΣΙΑ - ΑΛΑΝΙΑ - ΝΗ - ΡΗ'ΙΣ 17) ΣΚΗΝΗ - ΑΣΙΑ - ΣΑΝΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ και καλλυντικά

Από της εποχής της Κλεοπάτρας μέχρι σήμερα

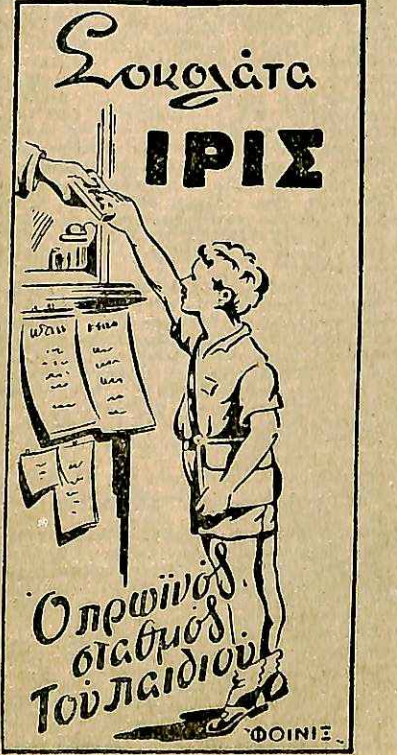
Πρώτη ή Κλεοπάτρα ανακάλυψε ότι τα άρωματα και οι λοσιόν μπορούν να παίξουν σπουδαίο ρόλο... στη διεθνή πολιτική. Όπως δεβαιώνουν οι ιστορικοί, δεν ήταν πολύ άμορφη. Είχε κόκκινα μαλλιά και φακίδες στο πρόσωπο, κατάρθωνε όμως ν' αυξάνη τα βέλγητρά της με τις πούντες, τις βαφές και τα άρωματα. Έτσι κατάφερε να ξεμυαλίση τον Αντώνιο και να επηρεάση την Ιστορία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας...

Δεν άποτελούσαν ωστόσο δική της εφεύρεσι τα καλλυντικά. Ανέκαθεν οι γυναίκες της αρχαίας Αιγύπτου, ακόμη κι' οι χωρικές ή οι σκλάβες, χρησιμοποιούσαν σε μεγάλη ποσότητα το «κόλλ», για να ζωγραφίσουν μύρους κύκλους γύρω απ' τα μάτια τους και να τους δίνουν τη λάγνα έκφρασι που άρρσει τόσο στην Ανατολή.

Είνε πιθανότατον ότι ή Κλεοπάτρα έβαφε τα μαλλιά της ξανθοκόκκινα με την ίδια συνταγή του «χεννέ», που είχε έτοιμάσει για την κόρη της ή μητέρα της συζύγου του πρώτου βασιλέως της, Αιγύπτου, 1.000 χρόνια πριν απ' την εποχή της Κλεοπάτρας. Με το ίδιο αυτό «χεννέ» εξακολουθουν να βάφουν οι γυναίκες της Ανατολής τις παλάμες των χεριών τους, τα πέλματα των ποδιών τους, τα νύχια τους και τους λοβούς των αυτιών.

Αργότερα, ή μόδα των καλλυντικών πέρασε απ' την Αίγυπτο στη Ρώμη. Κι' οι κομψές Ρωμαίες της τελευταίας Αυτοκρατορίας έπινούσαν τις εξωφρενικότερες πρωτοτυπίες - π. χ. χρύσωναν τις θηλές του στήθους των, έβαφαν τα γόνατα και τους άγκωνες τους, κλπ. Ακόμη κι' οι άντρες περνούσαν μπλε βαφή πάνω απ' τις φλέβες των μπράτσων τους, για να φαίνωνται άρρενωπότεροι.

Μετά τη διάλυσι της Ρωμαϊκής

Αυτοκρατορίας απ' τους βαρβάρους, ή τέχνη της μυροποιίας μεταφέρθηκε στην Αραβία, όπου τελειοποιήθηκε από μεγάλους γιατρούς και αλχημιστές - τους ίδιους που διαφύλαξαν τις Ιατρικές και μαθηματικές γνώσεις και τις μετέδωσαν στις νεώτερες εποχές.

Η κατασκευή των αρωμάτων και καλλυντικών άρχισε και πάλι στην Εύρωπη απ' τον καιρό της Αναγεννήσεως, ιδίως δε απ' την εποχή της Αικατερίνης των Μεδίκων, που μετέφερε αυτή την τέχνη απ' την πατρίδα της, Ιταλία στη Γαλλία. Εμφανίσθηκαν από τότε χιλιάδες προϊόντα: κρέμες, έσάνς, βαφές για τα μάτια, γιά τα μάγουλα κτλ.

Είχαν καθιερωθ διαφορετικοί τύποι μακιγιάζ για τις αριστοκράτισσες, τις νοικοκυρές ή τις έλαφρες γυναίκοιες. Οι θαυμασται μιάς ώραιας κυρίας φορούσαν το άρωμα της προτιμήσεως της - όπως άλλοτε οι σιδερόφρακτοι Ιππότες είχαν πάνω στο κράνος τους τα χρώματα της αγαπημένης τους.

Ο Λουδοβίκος 15ος είχε διατάξει να ραντίζωνται τα βασιλικά διαμερίσματα με διαφορετικό άρωμα κάθε μέρα. Στο Παρίσι μόνον, έδεύονταν 50.000.000 φράγκα το μήνα σε μυρωδιές και καλλυντικά.

Από τότε έγινε το Παρίσι ή παγκόσμιος πρωτεύουσα των καλλυντικών. Έξ' άλλου, στη νότιο Γαλλία, αναπτύχθηκε σε μεγάλη διομηχανία ή καλλιέργεια αρωματικών λουλουδιών που την εύνοουσε το κλίμα.

Διάφορα συστατικά των αρωμάτων έφτασαν από μακρινές χώρες: το έζλο σαντάλ απ' τις Ίνδιες, τα γαρύφαλα απ' τη Ζανζιβάρη, ή λεβάντα απ' την Άγγλία, το ροδόξυλο απ' τη Βραζιλία, ή γιάμπολη απ' την Τουρκία, ή καμφορα απ' τη Φορμόζα. Οι εκκρίσεις των αδένων ώρισμένων ζώων (όπως του μοσχοντικου) που χρησιμοποιούν ως κατερεωτικά των αρωμάτων, προήρχοντο απ' την Αθισσυνία ή απ' τα βουνά της Μογγολίας και κοστίζουν πανάκριβα.

Ακριβώτατα ήσαν επίσης τα αρωματικά λάδια που έβγαίνουν απ' τα λουλούδια με απόσταξι. Πράγματι, χρειαζόνταν 25 τόννοι μενεξέδων, για να παραχθ ή μόνον ουγγιά έσάνς του λουλουδιού αυτού. Μπορούμε λοιπόν να υπολογίσουμε το κόστος αυτής της έσάνς σε 150.000.000 σημερινές δραχμές το κιλό!

Κι' όμως τώρα στοιχίζει μόλις 6 δολάρια το κιλό, γιατί παράγεται συνθετικά, με μια μέθοδο που έπινόησε ο καθηγητής Τίρμαν, του Πανεπιστημίου του Βερολίνου, που διέθεσε ολόκληρη τη ζωή του για τη μελέτη και την τεχνητή παρασκευή των αρωματικών ουσιών.

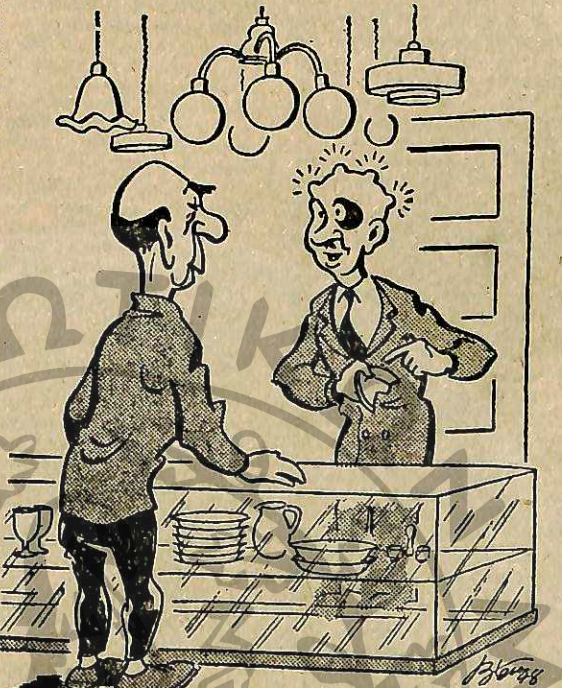
Επίσης εινε πάμφθινο το τεχνητό τριανταφυλλόλαδο, ενώ το φυσικό χρειάζεται 4 τόννους πέταλα τριανταφυλλών για κάθε κιλό. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι οι χημικοί καλλιτέρες την ποιότητα του, με την προσθήκη λίγης «φαινωλασκοόλης» - μιάς ουσίας που ύπάρχει άρχικά στα τριαντάφυλλα, άλλα χάνεται με την απόσταξι.

Το έργον του αρωματοποιού εινε λεπτότατο, γιατί έχει ν' ανακατέψι με απόλυτη ακρίβεια μικρές ποσότητες πρώτων ύλων. Το παραμικρό λάθος μπορεί να καταστρέψι το προϊόν του. Πράγματι, ή μύτη - ακόμη κι' ή λιγώτερο εξασκημένη - εινε ίκανή ν' ανακαλύψι την παρουσία ανεπιθύμητων προσμίξεων σε ποσότητα 1/100 τοίς 100.

Πρέπει ωστόσο να σημειώθ ότι οι αρωματοποιοί χρησιμοποιούν συχνά ούσιες που μόνες τους μυρίζουν πολύ άσχημα, άλλα μαζί με τ' άλλα συστατικά άποτελούν ένα μεθυ-στικό άρωμα.

Ο πωλητής Λαχείων Συντακτών ξεπουλούσε... (Του Μ. Αναστοπούλου)

Θα ήθελα, ξέρετε, τέσσερα πιότα, σαν αυτά, γιατί πέσανε στο σπίτι και σπάσανε!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Πόσο πιό έλαφρύ εινε όταν το σπώνουν δυό!...

Η τιμωρία

Περιπετειώδες διήγημα

— Άλάργα, έσύ με τη βάρκα! μη βιάζεσαι! φώναξε ο ναύτης της βάρδας.

— Για ποιο λόγο; ρώτησε μια ειρωνική φωνή, στο σκοτάδι.

— Άσε τα λόγια και φύγα, για να μη φας καμιά σφαίρα!

— Μην άγριεύεις, λεβέντη μου! Θάθελα να πιά δυο κουδέντες στον άρχηγό σου, τον Πιέτρο.

Ο Πιέτρο που ήταν ένας από τους φοβερότερους και πιο αιμοδόρους άρχιπειρατές της περιφέρειάς εκείνης. Υποδέχθηκε τον άγνωστο με μια άγρια και περιφρονητική ματιά.

— Πώς τολμάς να φαρύνης στα δικά μου νερά; μούγκρισε. Και ποιος είσαι σύ που τόλμησες ναρθής να πέσεις μόνος σου στα χέρια μου;

— Ο ένας απ' τους δυο μας πρέπει να λείψει, απάντησε ο άλλος, άταραχος. Δεν μάς χωρεί και τους δυο ο Ωκεανός... Πάρε το σπαθί σου κι' έλα έξω, στην ακρογιαλιά! Σου έγγωμαι πως θα γλυτώση ο κόσμος από ένα καθαрма του φυράματος σου!

Ο Πιέτρο τινάχτηκε πάνω, μανιασμένος.

— Μα το Σατανά! φώναξε. Πρώτη φορά βρίσκειται κάποιος που τολμάει να με κυτάξει στα μάτια και να μου μιλήση έτσι!... Πώς λέγεσαι;

— Τι να το κάνης τ' όνομά μου;... Φώναξε με Ντυράν.

— Τόκα λοιπόν, Ντυράν! Άφου οι δυο άντρες έδωσαν τα χέρια, σαν παλιοί φίλοι, ο Πιέτρο προσκάλεσε στην καμπίνα του το Ντυράν, για ν' αδειάσουν

επιβάτες και τους ναύτες του και στο τέλος το βούλιαξε.

— Πώς να θυμάμαι όσα καράβια έχω κουρσέψει;... Μα γιατί;... γιατί με ρώτας;

— Άκουσε, Πιέτρο, πρόφερε ο άλλος μ' αλλοιωμένη φωνή, με το πλοίο αυτό ταξιδεύει μια μητέρα με το μικρό κοριτσάκι της. Ήταν η γυναίκα μου και το παιδί μου!... Μου κατάστρεψες, άθλια, τη μόνη ευτυχία μου στον κόσμο!... Κατάλαβε τώρα;...

Τα μάτια του πετούσαν φωτιές. Ο Πιέτρο είχε συνέλθει απότομα, το μυαλό του ξεθάλασε, κατάλαβε τι συνέβαινε... Ο άνθρωπος εκείνος έρχοταν, έπειτα από τόσα χρόνια, να εκδικηθώ!

Ο άρχικουρσάρος άναζήτησε ένα όπλο για ν' άμυνθώ, αλλά δεν βρήκε τίποτε κοντά του. Θέλησε τότε να κυμπίση πάνω στον αντίπαλό του. Δεν πρόλαβε όμως... Ένοιωσε να περνάει μια θληαία στο λαιμό του και να σφίγγεται τόσο δυνατά, ώστε τουκοψε την αναπνοή. Έπεσε απ' το κάδισμά του, μισοπνιγμένος. Ός που να συνέλθω, ο άλλος τον είχε δέσει χειροπόδαρά.

— Βοήθεια!... Βοήθεια! στρίγγιζε ο Πιέτρο.

Μα δεν μπορούσε να τον βοηθήσει κανείς. Όσοι απ' τους άντρες του ζούσαν άκοιμη, ήταν δεμένοι και φυλακισμένοι στο άμπάρι, όπου τους φρουρούσαν οι άνθρωποι του Ντυράν.

Ο Ντυράν σήκωσε τον Πιέτρο με τα γέρα του μπράτσα, τον έστησε πάνω σ' ένα κάθισμα και τον έδεσε γέρα. Βγήκε έπειτα έξω και ξαναγύρισε σε λίγο, κουβαλώντας ένα μικρό βαρέλι. Σκόρπισε λίγο από το περιεχόμενό του γύρω απ' τον πειρατή, που τον κυτάζε με τα μάτια πεταχμένα απ' τις κόγχες, άνικανος να προφέρει λέξη...

— Τώρα θα τιμωρηθής, κακούργε! του είπε ο Ντυράν. Θα εκδικηθώ για τα τόσα άθώα θύματά σου, που τα δολοφονήσες άγρια, χωρίς να συγκινήσης απ' τις ικεσίες και τα δακρύά τους!... Ο ά πεθάνης με τον ίδιο τρόπο που σκότωσες συνήθως τους αймаλάτους σου!

Έχωσε την άκρη ενός μακρού φυτίλιού στο μπαρούτι που βρισκόταν στο βαρέλι και βγήκε απ' την καμπίνα, κρατώντας την άλλη άκρη, που έφτασε ως το κατάστρωμα.

Οι άνθρωποι του είχαν κατεβή κι' όλας στις βάρκες. Ο Ντυράν πήδησε σε μια απ' αυτές, άφου έβαλε φωτιά στο φυτίλι.

Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Αναπνεύει μου γυναίκα... παιδί μου, έκδικούμαι για το φρικτό θάνατό σας!... φώναξε.

Οι βάρκες ξεκίνησαν κατόπιν απ' το πλοίο... Κι' ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα, το πειρατικό καράβι τινάχθηκε στον άέρα, σαν πελώριο πυροτέχνημα. Ο φοβερός πειρατής είχε παραδώσει στο διάβολο την ψυχή του.

ΤΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΣ

Πώς θα το κατανικήσετε

Όλοι οι άνθρωποι γράφει ο' ένα άρθρο του ό δρ. Σάαν Χάρντιγκ, ποιος λίγο - ποιος πολύ - καταλαβαίνουν ότι συχνά από ένα συναισθημα άποστροφής, για συναισθημα αυτό εκδηλώνεται έντονα και προελαμβάνει σχεδόν μορφή ύστερίας, προσκειμένου περί μερικών ζώων. Υπάρχουν, άλλα, άνθρωποι που άρκει να δουν ένα ποντίκι ή ένα φείδι για ν' άρρωσταθούν. Άλλοι πάλι άρκει να μωρίσουν μια έλα ή ένα στρείδι για να χαλάση το στομάχι τους.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, λέγει ο δρ Χάρντιγκ τα αίτια είναι καθαρώς ψυχολογικά, αναγόμενα στην προκατάληψη. Για να αποδείξη την άλήθεια αυτή, ένας Άγγλος καθηγητής Πανεπιστημίου έκανε το ακόλουθο πείραμα: Μαζεύει τους φοιτητές του και τους είπε να γράψουν ο' ένα χαρτί ποιά άντικείμενα τους είνε περισσότερο ευχάριστα ποιά τους άφίνουν άδιαφορούς και ποιά δεν μπορούν ούτε τη θέα να υποφέρουν. Για κάθε μια από τις τρεις κατηγορίες τους έδωσε από ένα κατάλογο με δώδεκα είδη.

Οι περισσότεροι, στην τελευταία κατηγορία σημείωσαν τα φείδια.

Τότε ο καθηγητής τους είπε ότι δεν έχουν δίκιο και ότι αν γνώριζαν από κοντά τα φείδια δεν θα τα άποστρέφονταν τόσο. Οι φοιτητές διαμαρτυρήθηκαν άλλά ο καθηγητής - άν και δεν συμπαθούσε κι' ο ίδιος τα φείδια - άδειάσθηκε από τον ζωολογικό κήπο δυό ακίνδυνα έρπετα και τους τα παρουσίασε κρατώντας τα στα χέρια του. Το περίεργο είνε ότι ενώ κι' ο ίδιος τα θεωρούσε κρύα και γλοιώδη όταν τα κρατούσε στα χέρια του, όταν τα βρήκε ούτε κρύα ούτε γλοιώδη.

Οι φοιτητές συνήθισαν στη θέα τους και όταν την άλλη μέρα επανελήθη το ζωηματολόγιο ένας μόνο φοιτητής επέμνε ότι δεν μπορούσε να άνεχθή τη θέα του φείδιου.

Ένας φοιτητής σημείωσε ότι του ήταν αδύνατο όχι μόνο να φάη άλλά και έστω να μυρίση το σποκτί. Όταν όμως ο καθηγητής του έδειχσε όχι μόνο πόσο ωφέλιμο άλλά και πόσο έξαιρετικά μεζές είνε, ο φοιτητής ένικνε το συναισθημα της άποστροφής και οι γονείς του δεν πρόφταναν να τον χορταίνουν σποκτί!

Το συναισθημα της άποστροφής, εκδηλώνεται γράφει ο Χάρντιγκ και στις κοινωνικές σχέσεις, πολλές δε φορές γίνεται ατία υλικών και ήθικών καταστροφών. Υπάρχουν π. χ. άνθρωποι που αισθάνονται άποστροφή για ώριμους πρόσωπα έντελώς άδικαιολόγητα. Στην περίπτωση, φυσικά, αυτή το συναισθημα τους έσοπα εις βάρος τους. Γι' αυτό πρέπει να φροντίζουν ν' αποβάλλουν τις προκαταλήψεις τους και να κατανικούν το συναισθημα της άποστροφής. Για να το πετύχουν αυτό, ένας τρόπος ύποκειται: Να σκεπτικνται ήρεμα να συνκρατούν τις έντοτικώδεις ψυχικές παρορμήσεις και τους να μη τις εκδηλώνουν άμέσως και επί με ύπομονή, επιμένοντά τους και να τον βάλλωνται στον έαυτό τους και να τον άναγκάζουν να δέχεται τις άπαράβιτες για μια κοινωνική συμβίωση, άμοιβαίες υποχωρήσεις.

Άλλωστε, καταλανεί ο Χάρντιγκ, πρέπει πάντοτε να έχουν ύπ' όψη τους ότι σε μια κοινωνία άνθρωπων δεν μπορεί να υπάρχουν άγγελιοι πολύ δε περισσότερο, δεν μπορεί να υπάρχουν μόνο ον άγγελιοι. Φυσικό είνε να δάδωλας. Και κάθε άνθρωπος πρέπει να μη φοβάται το άντικρυσμά του για να μπορεί και να τον άντιμετωπίζη και να τον νικά...

Το «κέλλο» των άστέρων

Στην Κοπεγχάγη, την πρωτεύουσα της Δανίας, ύπάρκει - όπως παντού - έλλειψη στέγης. Τα κενά λοιπόν διαμερίσματα νοικιάζονται στους άστέρους με μια σειρά προσημασών. Την άπόλυτη προτεραιότητα έχουν οι οικογένειες με παιραιότητα. Άν και πολλά ζευγάρια άρδια. Γι' αυτό λοιπόν, πολλά ζευγάρια πνίζονται σε δημιοργούν οικογένεια πριν χιζούν κι' όταν έπιτέλους άποπντρευσούν, αυτό το «κόλλο» την πολυτή τους στέγη, τότε νομιμοποιούν τον έρωτά τους!

Το μαρτύριο του Λάκη

Κάποια μέρα, όταν ήταν πιο μικρός, ο Λάκης άνοιξε ξαφνικά την πόρτα της καμαρας της μητέρας του και την είδε να φιλή το γιανό του τον Παύλο. Ξανάκλεισε όμως άμέσως την πόρτα, γιατί κατάλαβε πως αυτό ήταν κακό.

Ο γιανός ήταν νέος και ώραιος. Ο μικρός όμως δεν τον συμπαθούσε καθόλου.

Ο πατέρας του Λάκη ήταν άδύνατος, φορούσε γυαλιά, γιατί έδλεπε δύσκολα και διαρκώς εργαζόταν μπρος σε μια γραφομηχανή.

Ο μικρός δεν πήγαινε σχολείο, άλλά ήξερε να διαβάξη. Κάποτε διηγόταν στον πατέρα του ό,τι διάβαζε κι' αυτός τον άκουγε μ' ένδιαφέρον.

Η μητέρα του δεν έμενε ποτέ μαζί του, δεν τον πρόσεχε καθόλου.

Μια μέρα, η μητέρα του Λάκη, που ήταν πολύ όμορφη, έφυγε, δίχως καν να τον άποχαιρετήση. Ο μπαμπάς άρρώσθηκε τότε άρκετο καιρό. Έπειτα άρχισε πάλι να εργάζεται. Στο Λάκη είπε πως η μαμά του είχε πεθάνει. Άλλά ο Λάκης κατάλαβε πως η μητέρα του είχε φύγει μαζί με το γιανό.

Μια μέρα, η μαμά ξαναγύρισε ξαφνικά. Ήταν ντυμένη ώραια, κι' άνάδιε ένα μεθυστικό άρωμα. Ο μικρός την άκουσε να φωνάζει στον πατέρα του:

— Θέλω το παιδί. Πρέπει να μου δώσης το παιδί. Τό άπαιτώ.

— Τρελλάθηκες, Λέλα; της απάντησε εκείνος γελώντας νευρικά. Φύγε άμέσως από δω! Ξεκουμπίσου!

— Θέλεις να μάθης γιατί θέλω το παιδί; Θέλεις να σου το πώ;... Και μίλησε πιο σιγά. Ο πατέρας ούρλιαξε τότε σαν να του είχαν μπηξεί ένα μαχαίρι στην καρδιά. Έπειτα άνοιξε την πόρτα και κυτάξε το Λάκη, με τόσο άγρια!

— Φύγε! του είπε με φωνή που έτρεμε. Τράβα με τη μητέρα σου και τον πατέρα σου!

Τότε η μαμά πήρε το Λάκη απ' το χέρι και έφυγαν μαζί.

— Θα σου άγοράσω πρώτα καινούργια ρούχα, τούλεγε στο δρόμο για να τον παρηγορήση.

Μα ο μικρός έκλαιγε σιωπηλά. Δεν κατάλαβαίνε γιατί ο μπαμπάς τον είχε δώσει έτσι σκληρά...

Η μαμά του τον πήγε σ' ένα σπιτί άραίο, με έπιπλα καινούργια, όπου έμενε ο γιανός. Ο γιανός τον πήρε στα χέρια του και τον φίλησε.

— Νά, αυτός είνε ο μπαμπάς σου, του είπε η μαμά.

Μα ο Λάκης δεν μπορούσε να τον φωνάξη μπαμπά. Η μαμά του και ο γιανός άγκαλιάζονταν συνεχώς. Και η μαμά μιλούσε χαρούμενα, γελούσε, τραγουδούσε... Μια μέ-

ρα είπε στο γιανό, φιλώντας το Λάκη:

— Κύτταξε. Κάθε μέρα σου μοιάζει και πιο πολύ.

Κι' εκείνος τον πήρε στην άγκαλιά του. Ώστόσο η μητέρα του κι' ο γιανός ένδιαφέρονταν πολύ λίγο γι' αυτόν. Το πρώι τον έστελναν περίπατο με την υπηρέτρια. Μια μέρα είδε στο δρόμο τον πρώτο μπαμπά του κι' έτρεξε κοντά του. Άλλ' εκείνος τον κυτάζε με το ίδιο άγριο ύφος και του είπε:

— Φύγε! Φύγε από δω!

Ήταν κακοντυμένος κι' άδύνατος ο μπαμπάς. Ο Λάκης έφυγε δίχως να τολμήση να τον ρωτήση γιατί ήταν άπλητος κι' άδύριστος. Δεν είπε σε κανένα πως τον είχε συναντήσει. Άλλά κατάλαβαίνε ότι ο μπαμπάς του δεν τον άγαπούσε πιά.

Ένα βράδυ, ο γιανός δεν φάνηκε καθόλου στο σπιτί. Το άλλο πρωί έστειλε ένα γράμμα μ' ένα κοριτσάκι. Η μαμά το διάβασε, έπεσε άμέσως κάτω κι' άρχισε να ούρλιαξη και να χτυπιέται.

— Ω! καυμένη κυρία! φώναξε η υπηρέτρια κι' έτρεξε να τη βοηθήση.

Η υπηρέτρια κατάφερε να την παλγιάση στο κρεβάτι και ψιθύρισε: «Καλά να πάθης. Την τιμώρησε ο Θεός!» Έκείνη έξακολουθούσε να ούρλιαξη. Το στόμα της έβγαζε άφροσύ. Γρατσούνιζε το πρόσωπό της και κάθε τόσο ξεροζώνε τα μαλλιά της. Έλεγε διάφορα πράματα που ο Λάκης δεν τα κατάλαβαίνε. Έπειτα έπαψε να κλαίη και βογγούσε μόνο...

Ο Λάκης, κλαίοντας, έμεινε δίπλα στο κρεβάτι της κι' όταν έφυγε η υπηρέτρια της έλεγε:

— Δεν με βλέπεις, μαμά; Είμαι ο Λάκης, ο Λάκης σου!

Όταν νύχτωσε ο μικρός φοβήθηκε πως η μητέρα του θα πέθαινε. Τότε, ξαφνικά, βγήκε τρέχοντας απ' το σπιτί, άφου πήρε τα κλειδιά μαζί του. Ζήτησε πληροφορίες από ένα αστυνομικό, κι' εκείνος τον πήγε ως την πόρτα του σπιτιού του άλλου μπαμπά του.

Ανέθηκε επάνω και βρέθηκε μπρος στον πατέρα του.

— Η μαμά είναι πολύ άρρωστη, του είπε με φωνή τρομαγμένη. Και σαν μεγάλος, είπε κι' ένα ψέμα:

— Θέλει να σε δώ. Είνε μόνη... Είμαστε μόνι...

Ο μπαμπάς χλώμιασε, τα χείλη του άρχισαν να τρέμουν κι' έπεσε σ' ένα κάθισμα.

Επί τέλους σηκώθηκε και πήρε το καπέλο του. Ο Λάκης τούδειξε το δρόμο. Πίσω απ' την πόρτα όταν μπήκαν στο σπιτί είδαν την υπηρέτρια που τότε είπε ότι η μητέρα ήταν τώρα πιο ήσυχη. Ήταν ξαπλωμένη, με τα μάτια άνοιχτά και μόνο το σώμα της έτρεμε όλοκληρο. Ο μπαμπάς γονάτισε δίπλα στο κρεβάτι, έκλαψε και χάιδεψε το κεφάλι της.

— Λέλα, Λέλα μου, της έλεγε. Άγάπη μου!...

Ο Λάκης σε μια γωνιά έκλαιγε. Επί τέλους η μαμά άρχισε να σπνέχεται. Ο μπαμπάς άναψε το φάς. Τώρα τα μάτια της μαμάς είχαν ξαναβρεί την παλιά, την ώραια τους λάμψη. Το ένα χέρι της κινήθηκε και χάιδεψε το κεφάλι του μπαμπά.

— Σχώρα με, του είπε σιγά, τρέμοντας όλοκληρο. Σου είχα πψ ψέματα... Το παιδί είναι δικό σου...

Ο μπαμπάς την πλησίασε. Τα κεφάλια τους ενώθηκαν. Είχε νυχτώσει. Η μαμά και ο μπαμπάς, άγκαλισμένοι παρηγορούσαν ο ένας τον άλλον. Και ο μικρός Λάκης μαζμένος στη γωνιά του, έξακολουθούσε να σιγοκλαίη, με τώρα πια από χαρά...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΥΡΙΖΟΥΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑ ΧΝΩΤΑ

Όδηγίες Άμερικανίδος διαιτολόγου

Άσφαλώς δεν ύπάρχει πιο άηδές, πιο άσχημο πράγμα, προπαντός για μια γυναίκα, από το να μυρίζουν τα χνώτα της. Αυτό συμβαίνει πολλές φορές και σε άτομα που δεν έχουν καμιά ειδική πάθησι. Μπορεί να είνε ώραια και καθ' όλα τα άλλα άξιαγάπητα, και όμως να καταντών άποκρουστικά, από την άσχημη μυρωδιά της άναπνοής των.

Φυσικά το κριτήριο για το ποιά μυρωδιά είνε ευχάριστη ή δυσάρεστη ποικίλλει κατά εποχές και λαούς. Οι άρχαίοι Ρωμαίοι π. χ. θεωρούσαν ως πιο ευχάριστη τη μυρωδιά του σκόρδου. Την εποχή όμως που η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία είχε φτάσει στις δόξες της, οι Ρωμαίοι είχαν άλλως άντιλήψεις. Όχι μόνο δεν άνεχόνταν τη μυρωδιά του σκόρδου, άλλά και τη θεωρούσαν ως «κοινωνικό στίγμα»!

Στην εποχή μας, σε ώρισμένες περιχές της Μέσης Άνατολής βρίσκεται καίρια γυναίκες, που χρησιμοποιούν το σκόρδο ως άρωμα. Μερικές μάλιστα το ξηραίνουν, το τρίβουν και το βάζουν στο πρόσωπό τους ως πούδρα!

Όπωσδήποτε, με τα σημερινά γενικά κριτήρια, τόσο η μυρωδιά του σκόρδου όσο και κρεμμυδιού όσο και μερικές άλλες θεωρούνται δυσάρεστες.

Κύρια πηγή των δυσάρεστων όσμών, κατά την Άμερικανίδα διαιτολόγο Έλεν Ουώρντ, είνε η τροφή. Από την τροφή, που θα φάη κανείς, εξαρτάται όχι άπλως το πως θα μυρίζη εύως μετά το φαγητό, άλλά και μέρες όλοκληρες άργωτερα. Το γεγονός αυτό δεν είνε άνεξήγητο. Η πέψις γίνεται στο στομάχι κάτω από ύψηλη θερμοκρασία. Τόσο ύψηλη, όσο χρειάζεται στο ύπαιθρο για να λυώση π. χ. το βούτυρο ή να εξατμισθώ το οινόπνευμα, άν το μπουκάλι που το περιέχει δεν είνε καλά βουλωμένο. Το ανθρώπινο όμως σώμα δεν είνε βουλωμένο μπουκάλι. Και οι εξαερούμενες κατά το διαστήμα της πέψισης ούσιες διαχέονται σ' όλο το σώμα και η δια των πνευμόνων με την άναπνοή βγαίνουν από το στόμα και τη μύτη ή, με την άδηλο διαπνοή, βγαίνουν από τους πόρους του δέρματος. Έχει σημασία λοιπόν το τί τρώει κανείς, γιατί το ίδιο και άποπνέει.

Υπάρχουν τροφές με γλυκά και ευχάριστα πτητικά έλαια, υπάρχουν όμως και άλλες που άφίνουν πολύ δυσάρεστες οσμές. Είδικα, θα μπορούσε κανείς να παρατηρήση ότι όποιοδήποτε είδος τροφής ή κατάρχησις, δημιοργεί δυσάρεστη άπόπνοια. Οι άποκλειστικώς χορτοφάγοι π. χ. άποπνουν εχτορίαλά και οι άποκλειστικώς κρεωφάγοι, μυρίζουν εκρατίλας, σαν να είνε τα ίδια τα ζωά που έφαγαν, την ώρα που βγαίνουν από το παχνί. Άναφέρεται, σχετικώς, ότι όταν μερικές φυλές πρωτογόνων φυτοφάγων, έπισκέφθηκαν για πρώτη φορά άλλες φυλές κρεωφάγων, έφυγαν κρατώντας τη μύτη τους.

Άσφαλώς, όμως, παρμένο δυσάρεστο συναισθημα θα προκάλεσαν κι' αυτοί στους κρεωφάγους. Η ποικιλία λοιπόν του φαγητού, όχι μόνον πλουτίζει τον όργανισμό με όλα τα άπαραίτητα συστατικά, άλλά και χαρίζει στην άναπνοή και στο δερμα γλυκειά κι' ευχάριστη μυρωδιά.

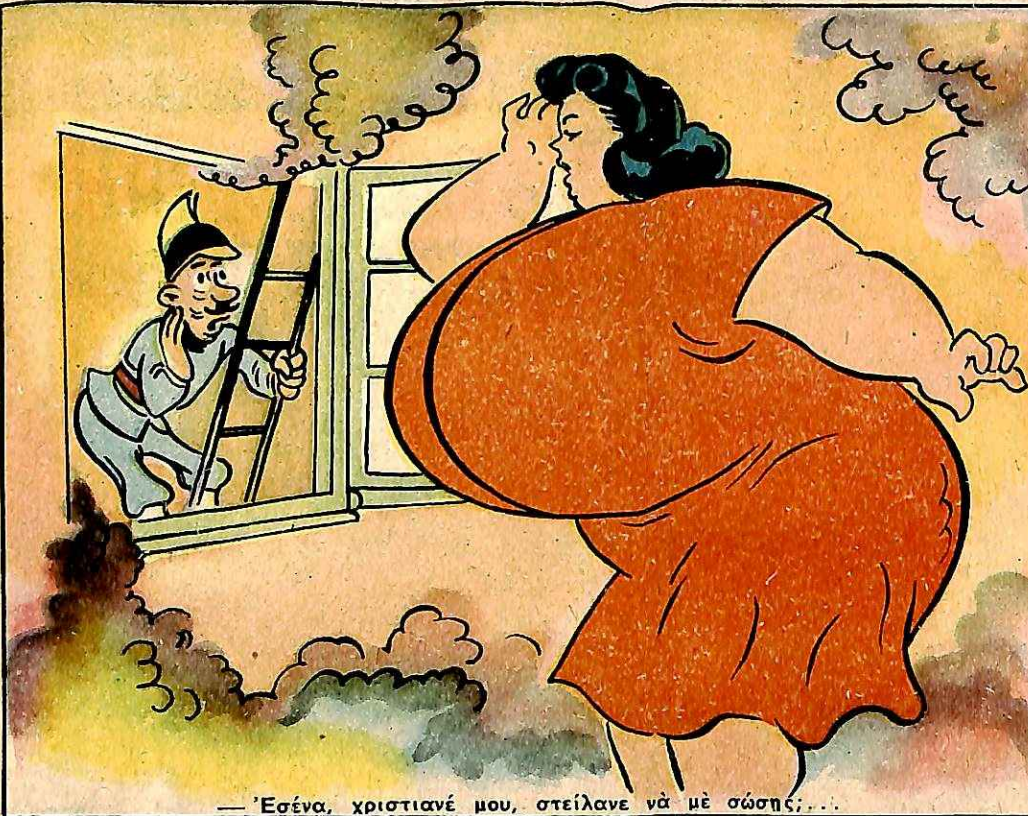
Υπάρχουν, όμως, και ώρισμένες τροφές, που είνε ιδιαίτερας πολυτιμής για την άπόπνοια ευχάριστης μυρωδιάς. Τέτοια, κυριότερη, τροφή, είνε το γάλα. Φαίνεται ότι περιέχει πλείστες πτητικές ούσιες, που μποιούν στους πόρους του δέρματος και το κάνουν μαλακό, δροσερό κι' ευχάριστο στη μυρωδιά. Γι' αυτό και κάθε συνταγή καλλονικών περιέχει γάλα. Η Μαρία Άντουανέττα, μάλιστα, έκανε άκόμη και μπάνια με γάλα.

Όλες, όμως, τις τροφές μπορεί κανείς με λίγα έξοδα να τις άρωματίζη, για να άποπνέη και το σώμα του ευχάριστη μυρωδιά. Για τον σκοπό αυτό συνιστώνται ιδιαίτερας: Η κανέλλα στα γλυκίσματα. Η μέντα και η φλούδα του λεμονιού, στο τσάι. Τα γαρύφαλλα, σε σάλτσες. Ο μαϊντανός και το σέλινο στις σαλάτες. Και το πεπόνι, ως φρούτο. Τα πτητικά τους έλαια όχι μόνο κάνουν πιο εύγεστο και πιο όρεκτικό το φαγητό ή το ποτό, άλλά και είχωρουν στους πόρους του δέρματος και κάνουν το σώμα, πάντοτε να ευωδιάη.

Φυσικά, καταλήγει η Ουώρντ, παρέλπινα ν' άναφέρω ότι προϋπόθεσις για να υμ μυρίζη κανείς άσχημα, είνε να πλένη τακτικά το στόμα και τα δόντια του, με άγνες και άντισηπτικές οδοντόπαστες και να μη παρέλπει ποτέ το μπάνιο του. Άλλά αυτό το παρέλπινα, γιατί, όπως είνε άπόλυτο, άποτελεί προϋπόθεσι όχι μόνο για την ευχάριστη μυρωδιά, άλλά και για τη διατήρησι της υγείας.

ΜΕΔΟΣΕΙΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΗΛ. ΨΥΓΕΙΑ
ΗΛ. ΣΥΣΚΕΥΑΙ
ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ
ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7 ΤΗΛ. 20695

ΜΕΔΟΣΕΙΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΗΛ. ΨΥΓΕΙΑ
ΗΛ. ΣΥΣΚΕΥΑΙ
ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ
ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7 ΤΗΛ. 20695

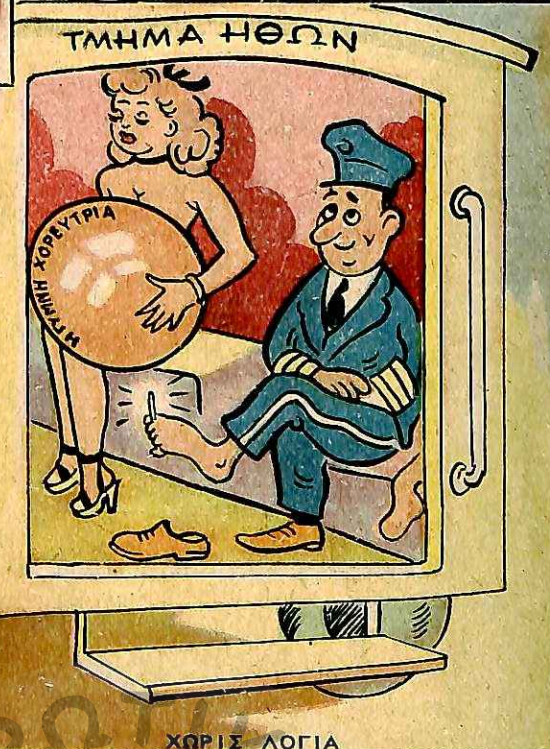
— Έσένα, χριστιανέ μου, στείλανε να με σώσης;...

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΔΡΑΠΕΤΗ
— 26574, πού είσαι κρυμμένος;...

— 'Ο άντρας μου τρελλαίνεται για χοιρινά ποδαράκια!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η μοδίστρα: 'Ο άντρας μου δείχνει πάντοτε μεγάλο
ένδιαφέρον για τη δουλειά μου!...